

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ YILIN EN İYİ İLK ROMANI

KILEY REID

NE

EĞLENCİLİ

NEW YORK
TIMES
ÇOKSATANLAR
LİSTESİNDE
30+ HAFTA

ÇAĞ

Aday
The
2020
Booker
Prize

"Reid keskin gözlemleri, canlı anlatımı ve
şaşırtmacalarıyla enfes bir hikaye anlatıcısı."
Madeline Miller, Ben, Kirke'nin yazarı

A P R I L

"Nefes kesici, her cümlesi meydan okuyor.
Elinizden bırakamayacaksınız."
Kirkus Reviews

Ne Eğlenceli Çağ © 2022 A.P.R.I.L. Yayıncılık
Such a Fun Age © Kiley Reid

Yayın No: 210
1. Baskı: Nisan, 2022
ISBN: 978-605-74401-2-9

Yayın Yönetmeni: K. Egemen İpek
Çeviren: Sinem Sancaktaroğlu Bozkurt
Editörler: Nazlı Berivan Ak, Furkan Kemer
Kapak Tasarım: Berkay Taş
İç Tasarım: *ademseneb.com*

Baskı: Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 49599

Bu kitabın hakları AnatoliaTif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

A.P.R.I.L. Yayıncılık
Türk Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İstanbul
Tel: (00 90) 212 252 94 38
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ YILIN EN İYİ İLK ROMANI

KILEY REID

NE

EĞLENGELİ

NEW YORK
TIMES
ÇOKSATANLAR
LİSTESİNDE
30+ HAFTA

ÇAĞ

Aday
The
2020
Booker
Prize

"Reid keskin gözlemleri, canlı anlatımı ve
şaşırtmacalarıyla nefes bir hikaye anlatıcısı."
Madeline Miller, Ben, Kirke'nin yazarı

A P R I L

"Nefes kesici, her cümlesi meydan okuyor.
Elinizden bırakamayacaksınız."
Kirkus Reviews

Kiley Reid, 1987 yılında Los Angeles'ta doğdu. Marrymount Manhattan College'da oyunculuk eğitimi aldı. Truman Capote bursu kazanan Reid, lisansüstü eğitimini Iowa Üniversitesi'nde edebiyat ve yaratıcı yazarlık alanında tamamladı. Aralık 2019'da yayımlanan ilk romanı *Ne Eğlenceli Çağ*, 2020 Booker Ödülü'nde uzun listeye seçildi, NAACP Image İlk Kitap Ödülü'nde finalist oldu, *New York Times* başta olmak üzere birçok listede uzun haftalar çoksatanlar arasında yer aldı. Kiley Reid, Philadelphia'da yaşıyor ve yaratıcı yazarlık dersleri vermeye devam ediyor.

Sinem Sancaktaroğlu Bozkurt, 1979 yılında Ankara'da doğdu. Lisans ve yüksek lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümünde tamamlamasının ardından yine aynı üniversitede İngiliz Kültür Araştırmaları alanında doktora derecesini aldı. 2011 yılında burslu olarak doktora sonrası çalışmalarını yürütmek üzere Strazburg Üniversitesi'ne gitti. Çevirileri arasında çoğunlukla popüler edebiyat ve çocuk edebiyatından eserler yer alıyor. Halen Hacettepe Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapan Sancaktaroğlu Bozkurt'un çalışma alanları içerisinde toplumsal cinsiyet ve çeviri, tarihimizde kadın çevirmenler, çocuk yazını çevirisi, çocuklar için engelsiz erişim sayılabilir. Evli ve bir kız annesi olan çevirmen Ankara'da yaşıyor.

Patricia Adeline Olivier için

“Doğum günleri için kesinlikle bekliyoruz. Ya da bir dondurma için bile. Mesela [benim kızımın] dondurmayı hak etmesi gerekir. Dün ona dondurma sözü verdik ama sonra berbat davrandı. Ben de ona ‘O halde üzgünüm, dondurma uslu kızlar içindir. Sense bugün hiç uslu değildin. Belki yarın,’ dedim.”

RACHEL SHERMAN, *Uneasy Street: The Anxieties of Affluence* [Zor Sokak: Varlık Kaygıları]

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

O gece Bayan Chamberlain aradığında, Emira ancak birkaç sözcüğü net duyabilmişti, “...Briar’ı alabilir misin...” ve “...iki katı ödeme yaparım...”

Emira, kalabalık bir apartman dairesinin ortasında, karşısında birileri “Benim şarkım çalıyor!” diye bağırırken, kız arkadaşları Zara, Josefa ve Shaunie’nin yanında ayakta duruyordu. Eylül ayında bir cumartesi gecesi idi ve Shaunie’nin yirmi altıncı doğum gününün bitmesine bir saatten biraz fazla kalmıştı. Emira, telefonunun sesini yükseltip Bayan Chamberlain’dan söylediklerini tekrarlamasını istedi.

Bayan Chamberlain, “Rica etsem, Briar’ı alıp kısa bir süreligine markete götürebilir misin?” dedi. “Kusura bakma, seni bu saatte aramak zorunda kaldım.”

Emira’nın gündüzleri yaptığı (pahalı bebek tulumları, ren-garenk oyuncaklar, ıslak mendiller ve mama tabaklarıyla dolu) bebek bakıcılığı işinin, gecenin bir vakti katıldığı (yüksek sesli müzik, daracık mini elbiseler, dudak kalemi ve kırmızı plastik bardaklar ile dolu) eğlencenin tam ortasına şu anda düşüvermesi şaşılacak şeydi. Ama işte Bayan Chamberlain, gece saat 10.51’de, telefonun diğer ucunda durmuş, onun kendisine evet demesini bekliyordu. İçtiği iki sert kokteylin puslu gerçekliğinde bu alanların kesişiyor olması ona komik geliyordu ama komik olmayan bir şey varsa o da şu anda Emira’nın banka hesabında kalan para miktarıydı: Tam olarak yetmiş dokuz dolar, on altı sent. Yirmi dolarlık atıştırma, doğum günü içkileri

ve doğum günü kızına ortaklaşa alınan hediyelerin ardından, Emira Tucker için nakit para hiç de fena olmazdı.

“Bir saniye,” dedi. İçkisini alçak sehpaıa bıraktı ve orta parmağını diğer kulağına bastırdı. “Şimdi gelip Briar’ı almamı mı istiyorsunuz?”

Sehpanın diğer tarafında, Shaunie, başını Josefa’nın omzuna koymuş, ağzında bir şeyler geveliyordu, “Bu artık yaşlandıım anlamına mı geliyor? Yirmi altı, yaşlı sayılır mı?” Josefa onu hafifçe itti ve “Shaunie, başlama yine,” dedi. Emira’nın yanında dikilen Zara sütyen askısını düzelitti. Emira’ya bakıp yüzünü buruşturdu ve “Ögh, arayan patronun mu?” diye söylendi.

“Peter, bir anlık gafletle –yani bir şeyler oldu ve cam kırıldı... Briar’ı evden çıkarmam lazım.” Bayan Chamberlain’in sesi sakindi ve sözcükler ağzından tane tane çıkıyordu, sanki doğum yaptıırıyordu da “Evet, şimdi ıkınma zamanı,” diyordu. “Seni bu kadar geç saatte aradığım için kusura bakma,” dedi. “Sadece onun polisi görmesini istemiyorum.”

“Aaa şey. Tamam, ama, Bayan Chamberlain?” Emira bir kanepenin kenarına oturdu. Koltuğun az ötesinde iki kız dans etmeye başladı. Emira’nın solunda, Shaunie’nin dairesinin ön kapısı açıldı ve dört oğlan “Selaaamm!” diye bağırarak içeriye girdi.

Zara, “Tanrım!” dedi. “Bu zenciler de ne gösteriş meraklısı.”

Emira, “Şu anda bir çocuk bakıcısına pek benzemiyorum,” diye uyardı. “Bir arkadaşın doğum günündeyim.”

“Tanrım. Gerçekten çok özür dilerim. Sen orada kal tabii–”

Emira sesini yükselterek “Hayır, hayır, o anlamda söylemedim,” dedi. “Gelebiliirim. Sadece ayağımda topuklular var ve bir ya da iki... kadeh de bir şeyler içtim. Sıkıntı olur mu?”

Chamberlainlerin en genç üyesi, henüz beş aylık olan bebek Catherine, telefonun diğer ucunda mız mızlandı. Bayan Chamberlain, “Peter, lütfen onu alır mısınız?” dedi ve sonra da çok daha yakına gelip “Emira, nasıl görüldüğün umurumda değil. Geliş gidiş taksi paranı da veririm,” dedi.

Emira, telefonunu omzuna astığı çantasındaki keseye yerleştirip diğer tüm eşyalarını alıp almadığını kontrol etti. Ayağa kalkıp kız arkadaşlarına erken ayrılması gerektiği haberini verince, Josefa, “Çocuk bakmaya mı gidiyorsun? Aklını mı kacırdın sen?” dedi.

Shaunie, “Millet... dinleyin. Benim bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok şahsen,” diye grubu bilgilendirdi. Gözlerinden biri açıldı, diğeri ise ona uyum sağlayabilmek için bayağı uğraşüyor gibi duruyordu.

Josefa daha sorularını bitirmemişti. “Ne tür bir anne bu saatte senden çocuğuna bakmanı ister ki?”

Emira’nın içinden ayrıntıları anlatmak gelmedi. “Nakde ihtiyacım var,” dedi. Pek mümkün olmadığını bilmesine rağmen ekledi, “Ama işim erken biterse geri gelirim tabii.”

Zara onu dürtüp “Ben de seninle geleyim,” dedi.

Emira içinden “Tanrı’ya şükür,” diye geçirdi. Yüksek sesle ise “Tamam, süper,” dedi.

Josefa kollarını önünde kavuştururken, iki kız tek dikişte içkilerini bitirdiler. “Şu anda Shaunie’nin doğum gününü bırakıp gittiğinize inanamıyorum.”

Emira omuzlarını kaldırdı ve hızla geri indirdi. Shaunie yavaşça yere uzanıp, biraz kestireceğini herkese ilan ederken “Sanırım şu anda Shaunie de Shaunie’nin doğum gününü bırakıp gidiyor,” dedi. Emira ve Zara merdivenlere yöneldiler. Hafifçe aydınlatılmış bir kaldırımda Uber’in gelmesini beklerlerken Emira kafasından hesaplama yapıyordu. *İki kere on altı... bir de taxi parası... Hiç fena değil.*

Emira ve Zara, Chamberlainlerin evlerine vardıklarında Catherine hâlâ içeride ağlıyordu. Emira verandanın merdivenlerini çıkarken, ön penceredeki pürüzlü küçük deliği gördü. Delikten şeffaf ve sümüksü bir şey akıyordu. Merdivenin tepesindeki Bayan Chamberlain, Briar’ın parlak sarı saçlarını at kuyruğu yapıyordu. Emira’ya teşekkür etti, Zara’yı her zaman yaptığı gibi selamladı (“Merhaba, Zara, seni tekrar gördüğüme

sevindim”), sonra da Briar’a dönüp “Biraz ablalarla dolaşmaya ne dersin?” dedi.

Briar Emira’nın elini tuttu. “Uyku vaktiydi,” dedi, “ama artık değil.” Merdivenlerden indiler ve üç kız *Market Depot*’a üç blok kadar yürürken Briar sürekli olarak Zara’nın ayakkabılarına övgüler yağdırdı –ayakkabıları deneyebilmek için yapıldığı belli ama nafile bir girişimdi.

Market Depot’ta hazır kemik suları, trüf mantarlı tereyağı, şu anda kapalı olduğu için karanlık olan içecek barındaki çeşit çeşit smoothie ve birkaç farklı tür dökme kuruyemiş satılırdı. Market ıslıl ıslıl ve bomboştu, tek açık olan kasa on ya da daha az ürün için kullanıldı. Zara kuru meyve reyonuna gelince, kuru üzümle kaplı bir kutu yoğurdu almak için, bir yandan da eteğini tutarak eğildi. “Hımmm... sekiz dolar mı?” Hızla yoğurdu rafta durduğu yere bırakıp doğruldu. “Hassiktir! Burası zengin tiplerin geldiği bir marketmiş.”

Yani, Emira kucağında küçük kızı tutarken sessizce dudaklarını oynattı, *bu da zengin tiplerin bebeği*.

“Ben bunu istiyorum.” Briar, Zara’nın kulaklarındaki bakır renkli halka küpelere uzandı.

Emira biraz yaklaştı. “Birinden bir şey isterken ne diyorduk?”

“Lüffen bunu istiyorum Mira lüffen.”

Zara’nın ağzı açık kaldı. “Sesi her zaman neden bu kadar tiz ve tatlı?”

Emira, “Örgülerini geriye alsana,” dedi. “Tutup çekivermesin.”

Zara upuzun, incecik örgülerini yana alıp –bir düzine kadarı beyaza yakın sarıydı– tek omzunun üzerinde topladı ve küpesini Briar’a uzattı. “Haftaya kuzenimin tanıdığı bir kıza yine ördürmeye gideceğim. Gel bakalım, Briar Hanımcığım, dokunabilirsin.” Zara’nın telefonu titredi. Telefonu çantasından çıkarıp Briar’ın küçücük ellerine teslim olarak mesaj yazmaya başladı.

Emira, “Hâlâ oradalar mı?” diye sordu.

“Ha!” Zara kafasını arkaya attı. “Shaunie az önce bir sakının içine kusmuş ve Josefa da bayağı çakırkeyif. Daha ne kadar kalırsınız burada?”

“Bilmiyorum ki.” Emira, Briar’ı yere indirdi. “Yani bizim kız saatlerce kuruyemişlere bakabilir, o nedenle hiç belli olmaz.”

“Mira para kazanıyor, Mira para kazanıyor...” Zara dans ederek donmuş gıda reyonuna doğru gitti. Ellerini dizlerine koyup, dondurucuların camından yansıyan belli belirsiz görüntüsüne karşı dans ederken, Emira ve Briar da onun arkasından geldiler, pastel renklerdeki dondurma markalarının logoları Zara’nın kalçalarının üzerinden yansiyordu. Telefonu yeniden titredti. Ekranına bakarken “Aman Tanrım, Shaunielerdeki şu çocuğa numaramı vermiştim!” dedi. “Beni bir an önce istiyor, çok aptalca.”

“Sen dans ediyorsun.” Briar, Zara’yı gösteriyordu. İki parmağını ağzına sokup “Sen... sen dans ediyorsun ve müzik yok,” dedi.

“Müzik mi istiyorsun?” Zara telefonunu kurcalamaya başladı. “Bir şeyler çalacağım ama sen de dans edeceksin.”

Emira, “Açık saçık olmasın ama lütfen,” dedi. “Eğer bunu tekrarlarsa kovulurum.”

Zara, Emira’ya doğru üç parmağını salladı. “Anladım anladım.”

Saniyeler içinde Zara’nın telefonu gümbür gümbür çalmaya başladı. Kendi de irkilip “Ayyy,” dedi ve telefonun sesini kısıtı. Bas sesi tüm koridoru doldurdu ve Whitney Houston şarkıya başlarken Zara da kalçalarını sallamaya başladı. Briar yumuşak ve beyaz dirseklerini ellerinin arasına alarak zıplamaya koyuldu. Emira ise bir dondurucunun kapısına yaslandı, donmuş kahvaltılık sosıs ve *waffle* paketleri, arkasındaki parlak kartonun üzerinde parlıyordu.

Briar Chamberlain hiç de aptal bir çocuk değildi. Balonlar hiçbir zaman kendini yerlere atacak kadar onu heyecanlandırmaz ve palyaçolar kendilerini yere attıklarında ya da parmakları alev aldığıında eğlenmekten çok onlar için endişelenirdi. Doğum günü partilerinde ve bale sınıfında, müzik çalmaya

başladığında ya da sihirbazlar kendisine bağırarak eşlik etmelerini istediklerinde Briar fena halde kendinin farkında davranır ve genellikle, *Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım? Bu gerçekten gerekli mi?* diye soran kaygılı, mavi gözleriyle Emira'ya bakardı. Bu yüzden Briar sıkılıp utanmadan Zara'ya katılıp seksenlerin popüler şarkısı eşliğinde öne arkaya zıplamaya başladığında Emira, Briar biraz rahat davrandığında hep yaptığı gibi, her an müdahale edecek şekilde konum aldı. Briar bunaldığı anda, ne zaman olursa olsun, Emira onun durabileceğini bilmesini istiyordu, gerçi şu anda Emira yüreğinin ısındığını hissediyordu. Şu anda, yirmi beş yaşındaki Emira en yakın arkadaşısı ve en sevdiği ufaklık ile bir marketin ortasında dans etmek için saatine otuz iki dolar alıyordu.

Zara da en az Emira kadar şaşırılmış görünüyordu. Briar daha canlı dans etmeye başlayınca “Vay, vay, vay!” dedi. “Aferin, kızım sana.”

Briar, Emira'ya baktı ve “Şimdi de senin sıran, Mira,” dedi.

Zara, *“I wanna feel the heat with somebody”* diye nakaratı söylerken, Emira da onlara katıldı. Briar'ı döndürüp kucakladı, tam o sırada reyonun sonunda biri belirdi. Emira gelenin kısacık beyaz saçlı, spor tayt ve üzerinde *St. Paul's Pumpkin-fest 5K* yazan bir tişört giyen orta yaşlı bir kadın olduğunu görünce rahatladı. Hayatının bir döneminde bir-iki çocukla tam da böyle dans etmiş biri gibi duruyordu, böylece Emira dans etmeye devam etti. Kadın sepetine bir kutu dondurma koydu ve dans eden üçlüye gülümsedi. Briar, “Annem gibi dans ediyorsun!” diye bağırdı.

Şarkı son bir kez daha bir üst perdeden çalmaya başlarken çok daha uzun birinin ittirdiği bir alışveriş arabası reyona girdi. Tişörtünde *Penn State* yazıyordu ve gözleri de uykulu ve sevimli bakıyordu ama Emira iyiden iyiye etkilenmiş görünmeden duramayacak kadar kendini koreografiye kaptırmıştı. Bir yandan Dougie figürleri sergilerken, bir yandan adamın ilerleyen alışveriş arabasındaki muzlara bakıyordu. Adam bir paket donmuş karışık sebzeye uzanırken, Emira da omzunu silkeliyormuş gibi

yaptı. Zara, Briar’a selam vermesini söyleyince, adam reyon-
dan ayrılmadan onların tarafına bakarak dört kez sessizce al-
kışladı. Emira, eteğini çekiştirip düzeltti.

“Ay, ya, terlettin kız beni.” Zara eğildi. “Çak bakalım. Evet,
kızım. Benden bu kadar.”

Emira, “Gidiyor musun?”

Zara telefonuna geri döndü, deli gibi mesaj yazıyordu. “Şans
bu gece birilerine gülebilir.”

Emira, uzun ve siyah saçlarını tek omzunun üzerinde top-
ladı. “Kızım, sen istediğini yap ama o oğlan harbi *beyaz* far-
kında mısın?”

Zara onu hafifçe itti. “Yıl 2015, Emira! Evet, bunu yapa-
biliriz!”

“Hı hı.”

“Taksi için teşekkürler yine de. Görüşürüz, kardeşim.”

Zara gitmeden önce Briar’ın başını okşadı. Topuk sesleri
marketin çıkışına doğru uzaklaşırken, *Market Depot* Emira’ya
aniden çok beyaz ve تنها göründü.

Briar, Zara tamamen ortadan kaybolana kadar onun ayrıl-
dığını fark etmedi. “Arkadaşın,” dedi ve boşluğu işaret etti. İki
ön dişi alt dudağının üzerine geliyordu.

Emira, “Artık yatmaya gitmesi gerekiyordu,” dedi. “Biraz
kuruyemişlere bakmak ister misin?”

“Benim de yatma zamanım.” Briar parlak karoların üzerinde
sıçrarken Emira’nın elinden tuttu. “Markette mi uyuyacağız?”

Emira, “Olur mu hiç,” dedi. “Sadece burada biraz daha za-
man geçireceğiz, o kadar.”

“Ben... ben çay koklamak istiyorum.”

Briar yapılacakların sırası konusunda her zaman kaygıla-
nırdı, bu yüzden Emira ona önce kuruyemişlere bakacaklarını,
ardından çay koklamaya gideceklerini tane tane anlatmaya baş-
ladı. Ama tam açıklamaya başlamıştı ki, “Affedersiniz, hanı-
mefendi,” diyen bir ses onları böldü. Sese ayak sesleri eşlik etti
ve Emira dönünce, altın rengi güvenlik rozeti ona göz kırpıp

yüzünün ortasında parlardı. Rozetin üst kısmında *Kamu Güvenliği* yazıyordu, alt kısmındaysa kavisli şekilde *Philadelphia* yazısı seçiliyordu.

Briar parmağıyla adamı gösterdi. “Bu,” dedi, “postacı değil.”

Emira yutkundü ve “Ha, merhaba,” diyen kendi sesini duydu. Adam tam önünde durup başparmaklarını kemer köprüsüne geçirmişti ama Emira’ya merhaba demedi.

Emira, kızın saçını okşadı ve “Kapatıyor musunuz yoksa?” dedi. Aslında mağazanın kırk beş dakika daha açık kalacağını biliyordu –hafta sonları gece yarısına kadar açık kalır, temizlik yapılır ve envanter çıkarılırdı– ama adamın onun nasıl konuştuğunu duymasını istemişti. Emira, güvenlik görevlisinin siyah favorilerinin arkasında, reyonun öteki ucunda bir başka yüz daha gördü. Az önce Briar’ın dansından etkilenmiş gibi görünen beyaz saçlı, atletik görünümlü kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Alışveriş sepetini de yere ayaklarının dibine koymuştu.

Güvenlik görevlisi “Hanımefendi,” dedi. Emira, adamın kocaman ağzına ve küçücük gözlerine baktı. Tatillerde tüm gününü birlikte geçirdiği geniş bir ailesi olan bir adama benziyordu, laf olsun diye *hanımefendi* diyecek birine ise hiç benzemiyordu. “Bu kadar küçük bir kız için oldukça geç bir saat,” dedi. “Bu sizin çocuğunuz mu?”

Emira, “Hayır,” diye güldü. “Ben onun bakıcısıyım.”

“Peki, ancak...” dedi, “kusura bakmayın ama bu gece hiç de bebek bakıyormuş gibi görünmüyorsunuz.”

Emira, sanki çok sıcak bir şeyi yutmaya çalışmış gibi ağzını hareket ettirdiğini fark etti. Dondurucunun kapısında belli belirsiz hatları seçilebilen bir yansıma gözüne ilişti ve bir anda kendini bütünüyle gördü. Yüzü –kahverengi dolgun dudakları, ufacık burnu ve siyah kakülünün kapladığı geniş alnı– yansımasında pek seçilmiyordu. Siyah eteği, üzerine oturan V yaka bluzu ve göz kalemi de kalın cam yüzeyde net olarak anlaşılmıyordu. Tek seçebildiği son derece siyah, zayıf bir şey ve Briar Chamberlain’e ait olan seyrek, sarı bir saç tutamının tepesiydi.

“Bakın,” diye nefes verdi. “Ben onun bakıcısıyım ve annesi de beni aradı, çünkü...”

“Bakar mısınız, affedersiniz, ben de... bakar mısınız?” Kadın, reyonun sonundan yürümeye başladı ve iyice yıpranmış spor ayakkabıları yer karolarının üzerinde gıcırdadı. Bir elini göğsüne koydu. “Ben de bir anneyim. Az önce küçük kızın kendi annesiyle birlikte olmadığını duydum ve saat çok geç olduğu için de biraz kaygılandım.”

Emira, kadına bakıp yarım ağız gülümsedi. Bu hissettiğinin çocukça olduğunu biliyordu ama tek düşünebildiği, *Sen, cidden az önce beni ihbar mı ettin?* oldu.

“Nereye...” Briar reyonun yan tarafını gösterdi “Bu kapılar nereye gidiyor?”

Emira, “Bir saniye, tatlım. Bakın...” dedi. “Ben onun bakıcısıyım ve annesi de benden gelip onu almamı istedi, çünkü acil bir durum olmuştu ve onu evden çıkarmamı istiyordu. Üç blok ötede oturuyorlar.” Boynundaki derinin gerildiğini hissediyordu. “Kuruyemişlere bakmak için de buraya geldik. Yani, dokunmadık bile. Sadece... bu sıralar gerçekten kuruyemişler ilgimizi çekiyor, bu yüzden de... yani böyle işte.”

Bir an için güvenlik görevlisinin burun delikleri açılıp kapandı. Sanki bir soru sorulmuş gibi kendi kendine kafasını salladı ve “Bu gece içki içmiş olabilir misiniz, hanımefendi?” dedi. Emira ağzını kapatıp bir adım geriledi. Görevlinin yanındaki kadın yüzünü buruşturup “Aman Tanrım,” dedi.

Et ve tavuk reyonu, Emira’nın görüş alanına girdi. Oradaki, az önce karşılaştığı *Penn State* yazılı tişörtü olan müşteri bir süredir durup kulak kesilmiş, Emira’nın söylediklerini dinliyordu. Birdenbire, alttan alta ima edilen tüm o suçlamalar bir yana, tüm bu etkileşim gözüne öylesine alçaltıcı göründü ki sanki biri, suratına yüksek sesle adının konuk listesinde olmadığını söylemişti. “Düşündüm de... tamam, mesele yok” dedi. “En iyisi biz gidelim.”

“Bekleyin bir dakika.” Güvenlik görevlisi elini kaldırdı. “Gitmenize izin veremem, çünkü söz konusu olan bir çocuk.”

“Ama o, şu anda benim çocuğum.” Emira yeniden güldü. “Ben onun bakıcısıyım. Hatta onun dadısıyım aslında...” Bu yalandı ama Emira, işe alımıyla alakalı olarak resmî işlemlerin yapıldığını ve bu işlemlerin de onu söz konusu çocukla resmî olarak ilişkilendirdiğini ima etmek istemişti.

“Merhaba tatlım.” Kadın eğildi ve ellerini bacaklarına bastırdı. “Annenin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Annesi evde.” Emira iki kez köprücük kemiğine dokundu, “Benimle konuşabilirsiniz,” dedi.

Güvenlik görevlisi “Yani siz bize,” diye açıklamaya başladı, “üç blok ötede rastgele bir kadının gecenin bu saatinde sizden çocuğuna göz kulak olmanızı istediğini söylüyorsunuz, öyle mi?”

“Tanrım, hayır. Benim söylediğim bu değil. Ben onun dadısıyım.”

Kadın, güvenlik görevlisine dönüp “Birkaç dakika önce başka bir kız vardı,” dedi. “Sanırım az önce gitti.” Emira’nın yüzünde bir hayret ifadesi oluştu. Tüm varlığı görmezden geliniyor gibi hissetti. Sanki büyük bir kalabalığın ortasında bir arkadaşını bulmaya çalışıyor, kulağındaki telefona bir yandan, *beni görebiliyor musun? Elimi sallıyorum*, derken, bir yandan da elini kaldırıyordu. Kadın kafasını salladı. “Şöyle bir şeyler yapıyorlardı... Yani yaptıklarının ne olduğunu bile bilmiyorum... uygunsuz danslar, hareketler ya da onun gibi bir şeyler. Ben de düşündüm ki, yani, bu olanlar bana hiç doğru gibi gelmedi.”

“Hımmm.” Emira’nın sesi konuştuğça daha yüksek çıkmaya başladı, “Siz ciddi misiniz?” Briar, Emira’nın bacağına hapsirdi.

Penn State adamı gelip görüş alanına girdi. Cep telefonunu kaldırıp göğüs hizasında tutmuş, olanları kaydediyordu.

“Tanrım...” Emira sanki yanlışlıkla bir grup fotoğrafına girmiş gibi, hafifçe soyulmuş siyah boyalı tırnakları ile yüzünü kapattı. “Keser misiniz şunu?”

Adam “Bunun kaydedilmesini istersin diye düşündüm,” dedi. “Polisi aramamı ister misin?”

Emira kolunu indirdi. “Ne diye?”

“Söyle bakalım, akıllı kız.” Güvenlik görevlisi tek dizinin üzerinde çömeldi; sesi nazik ve kendinden emindi. “Şuradaki kim?”

Kadın da yavaşça “Tatlım?” diye ekledi. “Bu senin arkadaşın mı?”

Emira eğilip Briar’ı tutmak istedi –belki Briar yüzünü daha yakından görebilirse, adını söyleyebilirdi– ama eteğinin ciddi anlamda kısa olduğunu biliyordu, şimdi bir de işin içine cep telefonu girmişti. Aniden tüm geleceğinin, brokolilerin ağaç yavruları olduğuna ve bir battaniyenin altına girince kimse-nin onu bulamayacağına inanan küçük bir kıza bağlı olduğunu hissetmişti. Briar parmaklarını ağzına sokarken Emira nefesini tuttu. Briar, “Bemiya,” dedi ve Emira, *Şükürler olsun*, diye aklından geçirdi.

Gel gör ki güvenlik görevlisi “Sen değil, tatlım. Orada duran arkadaşın. Onun adı nedir?” diye sordu.

Briar, “*Bemiya!*” diye bağırды.

Emira, “Adımı söylemeye çalışıyor,” dedi. “Adım Emira.”

Güvenlik görevlisi, “Adınızı kodlayabilir misiniz?” dedi.

“Dur, dur, dur.” Cep telefonunun arkasındaki adam Emira’nın ilgisini çekmeye çalışıyordu. “Bunu isteseler de onlara kimliğini göstermek zorunda değilsin. Pensilvanya eyalet kanunlarına göre böyle.”

Emira, “Haklarımı biliyorum, ahbap,” dedi.

“Beyefendi?” Güvenlik görevlisi dikleşti ve döndü. “Burada bir suç işleniyor, müdahale etmeye hakkınız yok.”

“Bir dakika, bir dakika, bir suç mu?!” Emira sanki düşünmüş gibi hissetti. Vücudundaki tüm kan sanki beynine sıçramıştı, kulakları uğulduyor, gözleri alev alev yanıyordu. Briar’ı kucağına almak için yere eğildi, dengesini sağlamak için ayaklarını açtı ve saçını arkaya attı. “Ne tür bir suç işleniyor-muş şu anda acaba? Ben işimi yapıyorum. Şu anda para kazanıyorum ve bahse girerim sizden daha fazla kazanıyorumdur. Buraya kuruyemişlere bakmak için geldik, şimdi tutuklu

muyuz, yoksa gitmekte özgür müyüz?” Emira konuşurken, çocuğun kulaklarını kapattı. Briar da elini kızın V yaka bluzundan içeriye soktu.

Bir kez daha, ispiyoncu kadın elini ağzına götürdü. Bu kez “Ay, yok artık,” dedi.

“Pekâlâ, hanımefendi?” Güvenlik görevlisi, Emira’nın tam karşısında durabilmek için bacaklarını açıp şöyle bir dikleşti. “Şu anda burada tutuluyor ve sorgulanıyorsunuz çünkü bir çocuk tehlike altında. Lütfen çocuğu kucağınızdan indirin...”

“Pekâlâ, ne yapacağım, biliyor musunuz?” Küçük çantasından cep telefonunu çıkarmaya çalışırken, Emira’nın sol ayak bileği titredi. “Çocuğun babasını arayacağım ve o buraya gelecek. Kendisi orta yaşlı, beyaz bir erkektir, böylesi eminim herkes için çok daha iyi olacak.”

“Hanımefendi, lütfen sakın.” Güvenlik görevlisi, avuç içleri Emira’ya dönük bir şekilde, bir kez daha gözlerini Briar’a kilitledi. “Şimdi, tatlım, kaç yaşındasın bakalım?”

Emira, *Peter Chamberlain*’in ilk dört harfini telefonuna yazdı ve ekranda beliren parlak mavi telefon numarasına bastı. Briar’ın elinin olduğu yerde, kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu.

Kadın “Kaç yaşındasın, tatlım?” diye sordu. “İki mi? Üç mü?” Güvenlik görevlisine dönüp “İki gibi gösteriyor,” dedi.

Emira, “Yok artık, neredeyse üç yaşında,” diye homurdandı.

“Hanımefendi?” Güvenlik görevlisi bir parmağını Emira’nın yüzüne doğrulttu. “*Ben çocukla konuşuyorum.*”

“Ha, tabii, doğru. Çünkü bu sorunun muhatabı o, öyle mi? BB, bana bak.” Emira suratına neşeli bir ifade yerleştirmeye çalıştı ve çocuğu kucağında iki kez hoplattı. “Sen kaç yaşındasın?”

“Biy ki üç döyt beeeeş!”

“Ben kaç yaşındayım?”

“Mutlu yıllay sanaaaa!”

Emira yeniden güvenlik görevlisine baktı ve “Memnun musunuz?” dedi. Cep telefonu karşıda çalışıyordu, sonra çalma sesi

kesildi. “Bay Chamberlain?” Karşı tarafta telefon açılır gibi oldu ama kimsenin sesi gelmedi. “Ben Emira, orada mısınız? Beni duyabiliyor musunuz?”

“Babasıyla ben konuşmak istiyorum.” Güvenlik görevlisi, Emira’nın telefonuna uzandı.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Sakın bana dokunayım deme!” Emira arkasını döndü. Bu hareket karşısında Briar nefesini tuttu. Emira’nın siyah, sentetik saçlarını göğsünde sanki bir dizi tespih boncuğuymuş gibi tuttu.

Penn State “Ona dokunmak isteyeceğini hiç sanmıyorum, ahbap,” diye uyardı. “Karşı koymuyor. Çocuğun babasını arıyor.”

“Hanımefendi, sizden telefonu bana vermenizi rica ediyorum.”

“Hadi ama, dostum, kızın telefonunu alamazsın.”

Güvenlik görevlisi, elini uzatıp arkasını döndü ve bağırdı. “Geri durun, bayım!”

Emira, telefonunu yüzüne bastırmış ve Briar’ın elleri de saçlarında olduğu halde bağırdı. “Sen gerçek bir polis bile değilsin, şimdi bas geri!” Sonra da adamın yüz ifadesinin değişmesini izledi. Adamın gözleri, *Yakaladım seni. Gerçek yüzün şimdi çıktı ortaya. Senin kim olduğunu gayet iyi biliyorum*, diyordu ve Emira, adam destek istemek için telefonuna uzanırken nefesini tuttu.

Emira cep telefonunda, Bay Chamberlain’in sesini duydu. Adam “Emira?” ve sonra da “Alo?” dedi.

“Bay Chamberlain? *Market Depot*’a gelebilir misiniz?” Emira’nın gecesini başlatan aynı kaygılı ama kontrollü ses tonuyla, “Çünkü Briar’ı kaçırdığımı düşünüyorlar. Gelebilir misiniz hemen?” Adam *Ne* ve *Tanrım* gibi bir şeyler söyledi, sonra da “Hemen geliyorum,” dedi.

Emira hararetli suçlamaları, bunları takip eden sessizliğe tercih edeceğini hiç düşünmemişti. Beşi de orada durmuş, sonunda kimin kazanacağını görmek için beklerken haklıdan ziyade öfkeli görünüyorlardı. Emira gözlerini yere dikmiş, yerle bir nevi kim daha önce gözünü kaçırarak yarışması yapmaya

başlamışken Briar, Emira'nın omuzlarına düşen saçlarını okşayıp "Bu benim atımın saçına benziyoy," dedi. Emira kucağında onu hafifçe zıplattı ve "Öyle mi? Çok pahalı ama, lütfen dikkatli ol," dedi. En sonunda otomatik kapının açıldığını duydu. Hızlı adımlarla yürüyen Bay Chamberlain mısır gevreği reyonunun sonunda belirdi. Briar parmağıyla işaret edip "Bu baba," dedi.

Bay Chamberlain sanki tüm yolu koşmuş gibi görünüyordu –burnunun ucunda ufak ter damlaları vardı– bir elini Emira'nın omzuna koydu. "Neler oluyor burada?"

Emira kızını ona vererek cevap verdi. Kadın bir adım geriledi ve "Tamam, harika. Ben sizi olayı halletmeniz için baş başa bırakayım," dedi. Güvenlik görevlisi açıklama yapmaya ve özür dilemeye girişti. Çağırdığı destek ekibi geldiğinde, şapkasını çıkarıp eline almıştı.

Emira, Bay Chamberlain'in güvenlik görevlilerine ne kadar uzun zamandır bu markete geldiği, geçerli bir mazeretleri olmadan insanları alıkoyamayacakları ya da bir ebeveynin kararlarını sorgulamalarının ne kadar uygunsuz olduğu hakkında nutuk çekmesini bitirmesini beklemedi. Bunun yerine "Yarın görüşürüz," diye fısıldadı.

"Emira," dedi. "Bekle. Paranı vereyim."

Emira iki elini birden hayır anlamında salladı. "Paramı cumaları alıyorum. Doğum gününde görüşürüz, Bri." Ama Briar çoktan Bay Chamberlain'in omzunda uykuya dalmıştı bile.

Emira dışarı çıkınca, Chamberlainlerin evinin tersi yönde ilerleyip koşarak köşeyi döndü. Önüne parmaklıklılı güvenlik kapısı çekilmiş, vitrinde keklerin sergilendiği kapalı bir pastanenin önünde durdu; telefonu tutan elleri hâlâ titriyordu, gerçi kimseye mesaj falan atmıyordu. Nefesini burnundan alıp ağzından veriyordu. Ekranı aşağıya indirerek yüzlerce şarkıya baktı. Kalçalarını hafifçe oynatıp eteğini aşağıya doğru çekti.

"Dur, dur, dur." *Penn State* sokağın köşesinde belirdi. Ona doğru yürümeye başladı ve "Hey, iyi misin?" dedi.

Emira bitkin bir şekilde omuzlarını silkti ve *Bilmiyorum*, dedi. Telefonu karnının önünde tutarak, ağzının içinden yanağını ısırdı.

“Dinle, bu çok acayıptı,” dedi. “Her şeyi kaydettim. Senin yerinde olsam bunu basına verirdim ve sonra da...”

Emira, “Offf. Hayır, olmaz,” dedi. Saçını yüzünden çekti. “Asla olmaz, ama... yine de teşekkür ederim.”

Adam duraksadı ve dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Tamam da o adam sana pislik gibi davrandı. Kovulmasını istemez misin?”

Emira güldü ve “Ne için?” dedi. Topuklarının üzerinde kıpırdandı ve telefonunu çantasına geri koydu. “Böylece bir başka markete gidip yine saati dokuz dolara boktan bir iş mi bulsun? Lütfen. İnsanların adımı Google’a yazıp Washington Meydanı’nda boktan bir marketin ortasında, kucağımda bana ait olmayan bir bebekle, kendimi kaybettiğimi görmeleri için fazladan bir çaba sarf etmeyi hiç düşünmüyorum.”

Adam nefesini verip pes ettiğini göstererek tek elini kaldırdı. Diğer kolunun altında bir *Market Depot* kese kâğıdı duruyordu. “Demek istediğim...” Boşta kalan elini kalçasına koydu. “Yani en azından bir yıl boyunca bedava ıvır zıvır alma hakkı elde edebilirdin.”

“Ha, tabii, tabii. Böylece kombu çayı ve diğer boktan şeyler stoklayabilirim, değil mi?”

Adam güldü ve “Yani, bu gayet mümkün,” dedi.

“Telefonunu alayım.” Emira avcunu açıp yüzüğünü ve orta parmağını kıpırdattı. “O şeyi silmen gerek.”

Adam dikkatle “Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu. “Ben ciddiym. Bu kayıttan sonra sana gazetede bir köşe falan verirler kesin.”

Emira, “Ben yazar değilim,” dedi. “İnternetle falan da işim olmaz, o yüzden telefonu bana ver.”

“Dur, şuna ne dersin?” Adam telefonunu çıkardı. “Bu sonuçta senin meselen ve ben de memnuniyetle bunu silerim. Ama bırak da silmeden önce sana e-posta atayım, olur da fikrini değiştirirsen diye yani.”

“Değiştirmeyeceğim ama...”

“Olur da değiştirirsen diye... işte al. E-posta adresini yaz.”

Emira, adamı ikna etmeye çalışmaktansa e-posta adresini vermek daha kolayına geldiği için çantasının sapını bir elinde tutup diğer eliyle adresini yazmaya başladı. Gönderen kısmındaki, *KelleyTCopeland@gmail.com* yazan e-posta adresini görünce durdu ve “Dur bir dakika, Kelley de kim oluyor?” dedi.

Adam gözlerini kırpıştırdı. “Kelley benim.”

“Ha.” E-posta adresini yazmayı bitirince, Emira kafasını kaldırıp “Harbiden mi?” dedi.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Adam telefonunu Emira’dan geri aldı. “Lise günlerini çoktan arkada bıraktım, yani beni incitemezsin.”

Emira gülümsedi. “Buradan alışveriş etmene şaşmamalı.”

“Hey, genelde buradan alışveriş etmiyorum.” Güldü. “Kendimi kötü hissettirme lütfen. şu anda bu pakette iki farklı çeşit komb ayı var.”

“Ha, ha, tabii,” dedi. “Sildin mi?”

“Silindi.” Emira’ya ekranı gösterdi ve fotoğraflarda geriye doğru gitti. En son kaydedilen fotoğraf, suratına post-it yapıştırılmış tanımadığı birine aitti. zerinde ne yazdığını okuyamadı.

“İyi.” Emira dudaklarındaki parlaticıya yapışmış bir tutam saçı çekti. Adama *ne bileyim* der gibi hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve “İyi. Hoşça kal o zaman,” dedi.

“İyi, tamam, iyi geceler, kendine dikkat et.” Adamın bu çıkışın gelmekte olduğunu fark etmediği aşıkrdı, ama Emira umursamadı. Bir yandan Zara’ya mesaj atarken trene doğru yürümeye başladı: *İşin bitince bana gelsene.*

Emira taksiye binebilirdi –Bayan Chamberlain kesin sonradan taksi parasını da verirdi– ama binmedi çünkü daha önce hiç binmemişti. Harcayacağı yirmi dolarlık banknotu kendisine saklamayı tercih edip onu Kensington’daki dairesine götürecek trene bindi. Sabaha karşı saat bir gibi Zara zile bastı.

“Tüm bunlarla baş edemiyorum artık.” Zara, Emira’nın tuvaletinde klozetin üzerine oturmuş konuşuyordu. Emira makyajını sildi ve arkadaşı ile aynada göz göze geldi. “Yani

baksana...” Zara iki elini de yukarıya, yüzünün hizasına kaldırdı. “*Running Man* figürleri ne zamandan beri müstehcen danstan sayılıyor acaba?”

“Bilmem ki.” Emira konuşurken bir yandan da ufak bir havlu ile rujunu sildi. “Hem hepimiz bunun hakkında konuştuk bir de?” Devam ederken özür diler gibi yüzünü buruşturdu. “Ve oradaki herkes de benim senden daha iyi bir dansçı olduğum konusunda hemfikirdi.”

Zara gözlerini devirdi.

Emira yeniden şansını denedi. “Yani tabii bu bir yarış falan değil,” dedi. “Sadece kazanan benim o kadar.”

Zara, “Kızım,” dedi, “işler gerçekten kötüye gidebilirdi.”

Emira güldü ve “Z, her şey yolunda,” dedi, ama sonra elinin tersi ile ağzını kapatıp sessizce ağlamaya başladı.

İKİ

2001 ila 2004 yılları arasında Alix Chamberlain yüzden fazla mektup göndermiş ve karşılığında da dokuz yüz dolar değerinde pek çok şey almıştı. Bu bedava ürünler arasında kahve çekirdekleri, sağlıklı atıştırmalıklar, eşantiyon makyaj malzemeleri, kokulu mumlar, yurt odasının duvarlarına posterlerini asmak için poster macunu, dergi üyelikleri, güneş kremleri ve yüz maskeleri vardı; Alix bunları oda arkadaşları ve kattaki diğer kızlarla paylaşırdı. New York Üniversitesi'nde bir yandan pazarlama okuyup bir yandan da finans bölümünde yan dal yaparken, Alix ikinci ve üçüncü senesinde bir öğrenci gazetesi için çeşitli ürünler hakkında tanıtım yazıları yazdı. Son senesinde ise gazeteden ayrılıp ufak bir dergide staj yapmaya başladı ama mektup göndermeyi hiç bırakmadı. Alix kalın, kendinden desenli kaliteli kâğıtlara, özenli el yazısıyla yazdığı mektuplarla istediği şeyleri talep etti ve bu istediklerini alamadığı da hemen hemen hiç olmadı.

Bir sonraki dört sene boyunca Alix Ray-Ban, Conan O'Brien, Scholastic, Keurig, Lululemon, the W Hotel, Smartwater ve daha yüzlercesine mektup yazmaya devam etti. İsteklerine çoğunlukla memnuniyeti ve övgüleri eşlik ediyordu ama bazen nazıkçe yazılmış şikayetler ve kendilerini geliştirmeleri için öneriler de gönderiyordu. Alix, çoğunlukla kendisine gönderilen bedava öteberinin yüksek kalitede fotoğraflarını çekmek konusunda da becerikliydi, bu ürünleri ve bunları kendisine getirmeye vesile olan mektupları blog'unda yayımlamaya

başladı. Bu, ani bir kararla giriştiği bir projeydi ama ona internette küçük bir takipçi grubu kazandırdı. Tam o zamanlarda Peter Chamberlain ile tanıştı.

Alix, Peter ile yirmi beş yaşındayken bir barda tanıştı ve dürüst olması gerekirse, sohbetlerinin sonunda Peter ayağa kalkana kadar onun çok daha uzun boylu olduğunu düşünmüştü. Boy konusunu bir yana bırakacak olursak, onunla karakter olarak gerçekten uyuşmuşlardı. Peter suya nane koymaktan gizlice hesabın yüzde otuzu kadar bahşış vermeye kadar, göze hoş görünen ama gösteriş sayılamayacak ne varsa yapmıştı. Alix'in Peter'a dair en çok sevdiği şey ise yaptıklarına gerçek bir iş gözüyle bakmasıydı. Alix'in, mektuplarından bahsederken takındığı kendi kendini küçümseyen bir tavrı vardı: "İşte, ben de... ben de mektup ve tanıtım yazıları yazıyorum, bir de blog'um var... ama küçük, öyle hiç de büyük bir şey değil." Peter ona bir kere daha denemesini ama bu sefer yaptığı gerçekten büyük bir işmiş gibi anlatmasını söyledi. Peter New York'ta büyümüş, gazetecilikten gelme bir haber spikeriydi. Alix'ten sekiz yaş kadar büyüktü, kamera karşısına geçerken makyaj yapmanın tuhaf olduğunu hiç düşünmez ve kendi markanızı yaratmanız gerektiğine sıkı sıkıya inanırdı. Alix yirmi sekiz yaşında Peter ile evlendiğinde, düğünde davetlilere verilen hediyelerden, gelin ayakkabıları ve düğünde içtikleri beyaz şaraba varıncaya kadar her şey, özenli el yazısı ile yazdığı muhteşem mektuplarının sonucunda bedava elde ettiği şeylerdi. Santorini'de geçirdikleri balayı süresince Peter ona her bir tanıtım yazısını yazmasında yardım etmişti.

Alix, Hunter College'da öğrenci işlerinde çalışırken, Columbia Hazırlık Okulu'nun lise kısmında İngilizce öğretmeni olan bir arkadaşı ondan sınıflarından birine başvuru mektubu hazırlama konusunda eğitim vermesini rica etti. Eğitime katılan öğrencilerden biri on altı yaşındaki Lucie'ydi, gerçek olmaya kadar beyaz dişleri, parlak pembe saçları ve 36 bin takipçisi bulunan Instagram hesabı olan bir üçüncü sınıf öğrencisiydi. Eğitimin üçüncü haftasında, Lucie hesabında bir resim

paylaştı, resimde California Üniversitesi Irvine ve Santa Barbara kampüsleri ile Fordham ve Emerson üniversitelerinden aldığı kabul mektuplarının üzerinde, Alix ile birlikte ilk nüshasını oluşturduğu başvuru mektubu ve kendini tanıttığı yazısı duruyordu. Gönderisinin yorum kısmında, *Tüm kabul mektuplarımı Alix'e borçluyum*, yazıyordu. *Başvurumun bomba gibi olmasını sağlamasaydı, açıkçası bu okulların yarısına bile başvuramazdım. #tekyapmangerekenistemek #birmektupyaz #BırakınKadınlarYapsın*. Lucie'nin gönderisi 1,700'den fazla beğeni aldı ve tabiri caizse bir gecede Alix Chamberlain bir marka haline geldi. Alix'in ücretsiz ürünler edinme eğilimi de hızla kadınların seslerini yükseltmesi ve iletişimin özüne inmeleriyle ilgili bir felsefeye dönüştü. Gecenin bir yarısı, Alix Instagram hesabındaki biyografisini *#BırakınKadınlarKonuşsun* olarak değiştirdi. Peter ona, internet sitesini elden geçirip yeniden markalaşmasını salık verdi; sonradan ünlü olunca kendini unutmamasını söyledi.

Yirmi dokuz yaşına bastığı sene Alix, Hunter College'daki işinden ayrıldı. Rehabilitasyon merkezlerinde, inziva evlerinde, öğrenci topluluklarının toplantı salonlarında, kariyer gecesi etkinliklerinde başvuru mektubu yazmak ve üniversite görüşmeleri yapmak üzerine atölyeler düzenledi. Öğrenciler üniversite tanıtım fuarlarında onun oturumlarına katılıyorlardı ve mesaj kutusu da *Teşekkür ederim!* ve *Başardım!* gibi ifadelerle dolup taşıyordu. Ayrıca üst düzey bir kırtasiye markası, çalışan kadınlara özel ofis malzemeleri serisi tasarlaması için Alix ile temasa geçmişti. Kâğıtlar fildişi rengiydi, kalemler ise koyu maviydi ve Alix New York Üniversitesi'nden sonra ikinci kez yayın hayatına atıldı, bu kez *Teen Vogue* dergisinde yazmaya başladı. Alix'in iri mavi gözlerinin ve şaşırtıcı derecede uzun bacaklarının da ön planda yer almasında faydası vardı tabii. Yeni internet sitesindeki *Alix Hakkında Her Şey* başlığı altında yer alan fotoğrafta, Alix'in yanında iki tomar mektup ve ayaklarının dibinde kâğıtlarla dolup taştan bir çöp kutusu vardı, kalın telli ve sarı saçları büyüleyici, dağınık bir topuz şeklinde

tepesinde toplanmıştı, bir ofis masasının kenarında oturmuş, gülerek kameraya bakıyordu.

Peter ona inanıyordu; her zaman inanmıştı. İşinin başarısı, yeni stajyerlerinin blog'u için toparlayıp fotoğrafladığı nazik müşteri yorumlarından da açıkça anlaşılabilirdi ama Alix sıklıkla kurumların onun kabiliyetine duydukları sınırsız güven karşısında hayrete düşüyordu. Alix, küçük işletmelerin sahiplerinin yanında panellere “İş Yerinde Düşmanlık” ve “Yaratıcı Değişim İçin Liderler Yaratma” hakkında konuşmalar yapmak üzere davet ediliyordu. Teknoloji ve mühendislik alanlarındaki kadınlar için sürdürülebilir iş yeri kültürünün tartışıldığı feminist podcastlere katılıyordu. Hatta bir keresinde, iki yüz kadar bekar kadının bir konferans salonunda şeffaf plastik bardaklardan şampanya içtikleri “İlk Adımı Atmak” başlıklı bir atölye çalışmasında konuşmuştu. Alix mektup yazmayı seviyor ve bu konuda iyi olduğunu düşünüyordu ama *Kadınlar Konuşsun* ideolojisinin filizlenmesini ve gelişmesini sağlayan şey, etrafındaki insanların sürekli olarak ona verdiği güven ve heyecan duygusuydu.

Alix, uzatılmış bir sabah kahvaltısı sırasında, ufak bir grup eğitimciyle okullarda el yazısı öğretmenin önemi üzerine konuşurken, karnında ani bir dalgalanma hissedince, kendi kendine, *hamile olmasam bari*, diye düşündü. Gelgelelim hamileydi ve iki hafta sonra haberi verdiğinde Peter üniversite ile 13. Cadde'nin kesiştiği köşede ağlamaya başladı. Hemen “Taşınalım mı?” diye sordu. Dört sene önce tanıştıklarından bu yana Philadelphia'ya, Alix'in memleketine taşınmak onlar için uzun vadede gerçekleştirecekleri bir plandı. Alix, bir arka bahçe ve orayı dolduracak çocuklar istiyordu; çocuklarının görüp bildikleri bir çıkmaz sokakta bisiklet sürmelerini istiyordu. Kimse-nin sahte çanta satmadığı ya da birinin dükkânını kapatırken demir parmaklıkları indirmedeği bir cadde istiyordu. Ama bir gün mümkün olabileceğini bile düşünmediği bu yeni kariyerinin zirvesindeyken, Alix geri adım atıp Peter'a baktı. “Hayır, hayır,” dedi. “Şimdi değil, şimdi olmaz.”

Briar Louise doğdu. Alix'in dünyası portatif oyun parkları, beyaz gürültü makineleri, çatlamış meme uçları ve ikiye kesilmiş üzüm tanelerinden ibaret hale geldi. Günleri aniden üçüncü tekil şahıs ile başlayan konuşmalar ("Bu, annenin küpesi", "Anne şimdi telefonda, tamam mı?") ile geçmeye başladı; yaştan bahsederken yıl yerine ayları temel alıyor, heyecan ve istek yaratmak için her kelimesinin başına *abla* ekliyor (abla uykusu, abla kaşığı, abla kotu) ve sadece çok kısa bir süredir onun bedeni dışında varlık gösteren, ufacık salyalar akıtan bir varlığın ısrarlı ve ıslak öpücüklerine maruz kalıyordu.

O sıralar, Alix'in bir editör yardımcısı ve iki stajyerden oluşan bir ekibi ve *Upper West Side*'daki dairelerinin mutfağına taşan bir "ofis"i vardı. Peter yine taşınmak istedi. Çünkü New York'ta baş haber spikeri olma hayali, gerçeklerin yüzüne çarpmasıyla yerle bir olmuştu: haftada beş gece televizyona, ancak sekiz bin civarını bulan Riverdale izleyicisinin karşısına çıkıyor, hayır işi olsun diye yapılan köpek evlilikleri, nostaljik oyuncaklar ve en hesaplı hediye kartlarını kazanma şansını elde etmek için engelli parkuru tamamlayan Times Meydanı turistleri hakkında konuşuyordu. Philadelphia'daki tecrübeli gazeteciler yakında emekli oluyorlardı ve maaşları da Peter'ın Riverdale'de kazandığına denkti. Ayrıca şu anda oturdukları dairenin kentsel dönüşüme gireceğine dair dedikodular da vardı. Philadelphia her zaman geleceğe dair planlarının bir parçasıydı, gelgelelim Alix Chamberlain her şeye daha yeni başlıyordu.

Alix'in, mektup yazan, terfi alan, istediğini elde eden kadınların başarılarını paylaştığı yenilenen blog'u günde altı bin kez tıklanır olmuştu. Bir hafta sürecek, aşk mektubu temalı bir hayır etkinliği için bir hastane ile ortak çalışıyordu. Alix, upuzun siyah cüppeler ve kepler içinde, iki kız lisesi mezuniyetinde, hevesli ve gayretli yüzlerin karşısında, birer konuşma bile yaptı. Kariyerindeki ilerleme bir yana, Alix'in üniversiteden bu yana hayatında ilk kez kız arkadaşlardan oluşan bir grubu vardı. Rachel, Jodi ve Tamra zeki, kendinden emin, hem kariyerleri hem de küçük çocukları olan kadınlardı ve kendileri de

çocuk sahibi olan bu kadınlarla birlikteyken bir bebek sahibi olmak ona hiç de korkutucu gelmemiştir.

Ancak sonra, görünüşe göre aniden, Briar konuşmaya başladı.

Briar'ın iki iri ön dişinin arasından geçip gelen sesi, yoluna çıkan her şeyi önüne katıp götürüyordu. Sesi tiz ve yüksekti, asla durmuyordu. Briar uykuya daldığında Alix'e sanki bir yangın alarmı en sonunda kapatılmış gibi geliyordu ve başı huzur ve sessizlik olduğunu hatırladığı bir duyguyla zonkluyordu. Alix'in arkadaşları kendi çocuklarının da aynı şeyi yaptıklarını ve sadece en sonunda iletişim kurabildikleri için çok heyecanlı olduklarını söylüyorlardı. Bu yine de tuhaf geliyordu. Briar her daim sorular soruyor, şarkı söylüyor, bir şeyler saçmıyor, bir şeyler mırıldanıyor, sosisli sandviçi çok sevdiğini, bir keresinde bir kaplumbağa gördüğünü, bir beşlik çakmak istediğini ve hiç yorulmadığını anlatıp duruyordu. Alix, Briar'ı Peter'in annesinin Midtown'daki dairesinden almaya gittiğinde, kadıncağzı kapıyı Alix'in çok iyi bildiği, çaresizlikten gözü dönmüş bir hızla açardı. Her zaman daha asansördeyken, dairenin bulunduğu kata ulaşmadan, kızının sesi kulağında çınlamaya başlardı. Alix işini takip ediyor, fırsat buldukça bu kısa süreli sessizliklerin tadını çıkarıyor ve telif hakları ajansları ile görüşüyordu. Bir gün, Briar'ın sallanan sandalyesini kaldırırken, yine hamile olduğunu fark etti. Evlerinin mutfaklarında konuşurlarken, Peter'in tepkisi sevinçten çok kafa karışıklığından oluşuyordu.

“Yani ben...” Kafasını salladı. “Yani ben emzirirken hamile kalmanın mümkün olmadığını düşünüyordum.”

Alix, *ben de öyle* diyen bir yüz ifadesi ile dudaklarını büzdü. “Nadir olan bir durum ama imkânsız değilmiş işte.”

“Alix... Bunu yapamayız.” Peter, polaroid fotoğraflardan ve bir tomar kahverengi paket kâğıdından oluşan güncel bir *Bırakın Kadınlar Konuşsun* projesi için çalışma alanına dönüştürülmüş mutfak masasını işaret etti. Damlatmaz bardaklar pencere pervazına serilmiş havlu kâğıtların üzerinde kuruyor ve güveç kapları da bir kere daha kullanılmak üzere orada duruyordu.

Peter, daha o sabah, aşıya inmiş ve saçlarını at kuyruğu yapmak için kafasını eğmiş stajyer bir kızla burun buruna gelmişti. Sonra o kahvesini yaparken, kız ve diğer bir stajyer, ceplerinin üzerinde Bırakın Kadınlar Konuşsun yazan polo yaka, beyaz etkinlik tişörtlerini giymişlerdi. “İki çocukla burası bize yetmez, o kadar yerimiz yok,” dedi. İki gün sonra da, yaşadıkları dairenin de bulunduğu siteyi satın almak üzere olan şirketten bir mektup gelince, Peter “Philadelphia’daki bir emlakçıyı arıyorum,” diye kararını bildirdi.

Ne yapacaktı, hayır mı diyecekti? New York konutlarında öylesine bir arz sıkıntısı vardı ki bulundukları daireyi almayı ya da daha büyük bir tane kiralamayı düşünmek çılgınlık olurdu. Evet, şimdiye kadar kazandığından çok daha fazlasını kazanıyordu ama hayır, bu, şimdi yaşadıkları West Side bölgesinde iki çocukla rahat rahat yaşayabilecekleri bir ev kiralamak ya da almak için yeterli değildi. Queens ya da New Jersey’de bir yer bakabilirdi ama Philadelphia’ya da taşınabilirdi. Alix evden çalışıyordu. Philadelphia o kadar da uzak değildi. Her şey bir yana, Peter ile barda tanıştıklarında, Alix’in planladığı şey zaten buydu. Peter ona dönüp “Sanırım bu şehirde en fazla üç yıl daha kalırım,” demişti. “Metroda birinin kışının ısıttığı bir yere oturduğum her seferinde bu süre bir iki hafta kadar kısalıyor.” Peter’in, Alix söz konusu olduğunda en çok hoşlandığı şeylerden biri de buydu: her sosyal etkinliğe katılmaya ihtiyaç duymaması, bu şehirden ayrılmak istemesi, çok iyi bir sürücü olması, çocuklarının Cadılar Bayramı’nda şeker toplamak için apartman dairelerinin ya da dükkânların arasında değil, müstakil evlerin arasında gezinmelerini istemesi.

Yani taşınması gerekiyordu. Alix ve ailesi New York’tan taşınıyordu. Ama zamanlama bundan daha kötü olamazdı. Alix, yakın zamanda başkanlığa aday olduğunu duyuran Bakan Hillary Clinton’ın seçim kampanyası ekibine tamamen kendi adına, çok önemli bir mektup yazmakla meşguldü. Bu Alix için çok önemli bir meseleydi, Hillary’nin feminist platformu onun markası ile birebir örtüşüyordu ve Hillary ile bir bağı olması bu ülkede iş

konusundaki en etkili bağlantıların olduğu şehrin içinde yaşamasına bile Alix'in bağlantılarını koparmamasını sağlayacak, onu güncel konuların içinde tutacaktı. Şans eseri, Alix'in en yakın arkadaşlarından olan Tamra, Bakan Clinton'ın kampanya danışmanlarından birini tanıyan bir kadını tanıyordu. Dört deneme ve *Sevgiler*, Alix ile *Saygılarımla*, Alix arasında sürekli gidip gelmelerin ardından, ona maaş olarak dönmesini umduğu bir gönüllülük teklifi için Gönder kısmına tıkladı. Haftalar gelip geçti ve kampanya danışmanından ya da başvurduğu telif hakları ajanslarından herhangi bir haber alamadı.

Bir anda her şey toplanıp paketlenmişti ama Alix çalışma temposunun düşmesine izin vermiyordu. Tüm bunları seviyordu: panellerde oturup koyu renk ruj sürmüş, üzerlerine oturmamayan şık elbiseler giymiş zeki kadınları; kabul ettikleri başlangıç seviyesi iş tekliflerini anlatıp başarı hikâyelerini ona e-posta atan gençleri dinlemeyi. Ama hâlâ Clinton'ın kampanyasından ya da kitap yazma teklifinde bulunduğu altı ajanstan ses seda yoktu. Yardım davetlerinin ve uzun kahvaltılarının ortasında, hevesli lise öğrencileri ile el sıkışırken, Alix, *Bu kadar mı*, diye *Varıp varabileceğim yer burası mı*, diye düşünüyordu.

Ancak New York'taki son konuşmasının sabahında, *Small Business Femme* isimli bir etkinliğin bir panelinde konuşmacıydı ve Alix, üzerinde pek fazla düşünmeden, aniden göğüs pompasını kullanmamaya karar verdi. Stajyerlerinden birini, bebek bakıcılığı tecrübesi olanı arayıp "Panel süresince kucağında Briar ile oturmaya ne dersin?" dedi.

SoHo'da bir tiyatro sahnesinde Alix, biri podcast sunucusu ve diğeri ise beşiz kızları olan bir reality şov babası iki erkek panel üyesinin ortasına yerleşti. Üç yüz kişiden oluşan bir kalabalığın dinleyici olarak katıldığı panelde, üreme sağlığı ve kızlar için kişisel gelişim kitapları üzerinde konuşulurken Alix'in göğüsleri, özellikle de sol göğsü biriken sütün neden olduğu basınç ile ağrımaya başladı. En sonunda, seyirciler sunucunun yaptığı bir şakaya güldükten hemen sonra Briar kıpırdandı ve göğzlerini açtı.

Briar mırıldanıp annesinin neden orada olduğunu, stajyerin yanında mısır gevreği olup olmadığını ve onu yere indirip indirmeyeceğini sordu. Alix, ön sırada oturan kızına bakıp bir parmağını dudaklarına götürdü. Stajyer kapıya doğru hamle yapıp sessizce dudaklarını oynatarak “Onu dışarı çıkarmamı ister misiniz?” diye sordu. Alix hayır anlamında başını salladı. Kızı bir başka soru daha sorana kadar bekledi.

Alix, “Sanırım kadınlar sık sık masada onlara da bir yer verilmesini rica ediyorlar,” dedi. Yakasındaki mikrofon, Alix’in sesini salonun en arka sıralarına kadar taşıyordu. “İnsanların bundan anladıkları ise ‘Özel muamele istiyorum,’ oluyor genelde, ancak durum hiç de öyle değil. Gerçek şu ki... Aslında?” Alix, dinleyicilerin dikkatlerini çekmeye çalışırken kalbi hızla çarpıyordu. “Konuşmama biraz ara vermek zorunda olduğum için kusuruma bakmayın.” Bunu gerçekten yapıyor muydu? *Evet*, dedi kendi kendine. *Evet yapıyordu*. “Bu konuda söyleyecek daha çok şeyim var ama ön sırada oturan kızım huysuzlanmaya başladı. Çok uzun bir ögle uykusundan kalktı ve kimse için bir sakıncası yoksa, ben... şey, aslında, sizden ricada bulunmuyorum.” Kalktı ve sahnenin önüne doğru ilerlerken ellerini kullanarak konuşmaya devam etti. “Bir yandan konuşmama devam ederken kızımı emzireceğim, çünkü bu ikisini kesinlikle bir arada yapabilirim.”

Kalabalıktan *aaa* sesleri ve onay çığlıkları yükseldi. Alix, hafifçe dizlerini kırarak Briar’ı almak için uzandı, Briar kucığına gelip annesinin boynunu tuttuğu anda *ayyyy* sesleri ile karşılandı. “Bana şu tişörtü uzatabilir misin?” Alix girişte hediyeler olarak verilen pastel pembe renkteki tişörtü vermesi için stajyerine uzandı. Tişörtü omzuna atıp sahnenin arkasına doğru yürüdü.

Etkinliğin sunucusu olan yüksek lisans öğrencisi kız, şaşkına dönmüştü. Mikrofonuna eğilip “Yürü be kızım!” dedi. Sahne arkasına bakıp “Devam edeyim mi ben?” diye fısıldadı. Ama Alix tam zamanında geri geldi. Briar sol memesine yapışmış bir halde sahne arkasından belirdi. Omzuna attığı pembe

tişört Briar'ın başını gözlerden saklıyordu. Alix yeniden koltuğuna otururken Briar'ın ayakkabıları sevimli bir halde Alix'in sol kolunun üzerinden sarkıyordu.

"Haydi, işimize geri dönelim. Uzun sürmedi, öyle değil mi?" Alix tekrar sunucuya dönüp, "Bıraktığım yerden memnuniyetle devam edebilirim," dedi. Alix kaldığı yerden konuşmasına devam etti ve bitirdiğinde, hayranlığını gizleyemeyen sunucu cevabı ve samimiyeti için iki kez teşekkür etti. Ardından, Alix'in de tahmin ettiği gibi, sunucu kızının adını ve yaşını sordu. Alix sözcüklerinin iyice anlaşılır olduğundan emin olarak, "Kucağımdaki küçük hanımın adı Briar Louise. Kendisi iki yaşında ve bu yaşın hakkını da sonuna kadar veriyor," dedi. Alix'in yüzündeki gülümseme, memesine yapışmış kızının yaşına şaşkımları için seyircilere neredeyse meydan okuyordu.

Etkinliğin fotoğrafçıları sahnenin dibine doluşmuşlardı. Bacak bacak üzerine atmış, hamile karnının üzerinde çocuğunu emziren ve bir yandan da takım elbiseli iki adamın arasında oturup konuşan Alix'in net bir fotoğrafını çekebilmek için koridorda hafifçe geriye gitmişlerdi. Bir noktada, bir fotoğrafçı "Tişörtü düzeltebilir misiniz, logo da çıksın?" diye fısıldadı. Alix güldü ve kabul etti. Briar'ın başını örten tişörtü düzeltti ve alt kısmının dümdüz sarkmasını sağladı. Artık kızının yüzünü kapatan şey *Small Business Femme* yazan siyah harflerdi.

O gün, Alix bin kadar takipçi kazandı. *Small Business Femme* kendi Instagram hesaplarında o anın fotoğrafını paylaştı, fotoğrafın altında da *İşte Karşınızda İkisini de Yapabilen Bir Kadın* yazıyordu. İki bebek dergisi, çocuğun istediği her an emzirilmesi ve bunun beraberinde getirdiği olumsuz yorumlar ve faydalar konusunda Alix ile röportaj yapmak istedi. Alix e-postalara, telefonlara ve röportaj taleplerine cevap vermeleri için fazladan mesai yapmalarını isteyerek stajyerlerine iki katı kadar ödeme yapmaya başladı. Clinton'ın kampanyasından bir temsilci onu cep telefonundan aradı. E-postasını gözden kaçırdıkları için çok üzgün olduklarını ama bu sene ilerleyen günlerdeki bazı etkinliklerde onu da aralarında görmekten memnuniyet

duyacaklarını belirtti. Alix'in baş vurduğu iki telif hakları ajansı da attığı e-postalara cevap verdi. On gün içinde, Alix kitabının haklarını HarperCollins'teki Maura isimli, iki çocuğu olan ve e-postalara inanılmaz hızlı dönen bir editöre sattı.

Sahne ortasında emzirme olayının yankıları, onu Pensilvanya eyalet sınırına, yeni evine kadar takip etti ve hamileliğin son üç ayında da devam etti. Alix şehirden ayrılmadan önce, asistanı ve stajyerleriyle ofisinde yaptığı veda partisinde pek çok fotoğraf çekti ama hiçbir zaman bunları internette yayımlamadı. New York'tan ayrıldığından blog'unda ve sosyal medya hesaplarında hiç bahsetmedi ya da Clinton ekibiyle bu konuda hiç konuşmadı. Bunun yerine ona ne zaman ihtiyaçları olsa trene atlayıp yanlarına gitti. Kitabını yazarken hâlâ oradaymış gibi yapacaktı. Kızlar biraz büyüdüklerinde de oraya daha sık gidecekti.

Ama sonra, Philadelphia'da, sadece beş saat süren bir doğumun ardından Catherine May dünyaya geldi ve yüz hatları da hızla annesinin yüz hatlarına benzemeye başladı. Alix onun ufakık, buruş buruş, şaşkın yüzüne baktı, *Bak sana ne diyeceğim? İşler burada yoluna girecek*, diye düşündü.

İşler gerçekten yoluna girdi de. New York'a has olmayan ne varsa umut dolu, kısacık anlarda aklına düşer oldu. Market alışverişini taşıyabileceği bir arabası vardı. Sinema bileti on dört değil, sadece on dolardı. Ağaçların gölgelediği bir sokakta, üç katlı tuğla bir evde (Rittenhouse Meydanı'na sadece yedi dakikalık yürüme mesafesindeydi) yaşıyordu. Evin kocaman, mermer zeminli bir girişi ve ikinci katta büyüleyici bir mutfak vardı. Mutfak tezgâhı oldukça genişti ve bir avizenin altında duran altı kişilik yemek masası da kavisli pencerelerden caddeye bakıyordu. Sabahleyin, ocakta krep ve yumurtaları pişerken, Alix ve çocukları pencere kenarında oturup köpeklerini gezdiren insanlara bakıyorlar ya da yukarı aşağı gidip gelen çöp toplama görevlilerini izliyorlardı. Alix, tüm bunların ne kadar önemli olduğunu fark edince, içinde aniden bir şeylerin keyifle kıpırdandığını hissetti ve sonra bunları hemen

herkese göstermek için neredeyse acı veren bir özlem duydu. Kız arkadaşlarına. *BırakınKadınlarKonuşsun* stajyerlerine. Bir New York metrosunun kirli durağında, karşısında öylece diki- len bir yabancıya.

Philadelphia'dan önce, Alix hiç düzenli bir bakıcı tutma- mıştı. Peter'ın annesi her zaman müsaitti ve kendilerinin de kü- çük çocukları olan üç arkadaş ile birlikte olunca anneler dış- çıye ya da kargoya bir paket bırakmaya gittiklerinde, fazladan bir çocuğa göz kulak olmak konusunda aralarında sözsüz bir anlaşma vardı. Peter'ın kanaldaki yeni çalışma arkadaşları bir- kaç kız önerdiler, böylece Alix yeni mutfağındaki yüksek ta- burelerin üzerinde Carylar, Caitlynler ve diğer pek çok adayla görüşme yapmaya başladı. Hepsi, Alix'e *BırakınKadınlarKo- nuşsun*'un hayranı olduklarını, üniversiteye başvururken onun yanlarında olmasını nasıl da istediklerini ve Philadelphia'ya ta- şındığını bilmediklerini anlattılar. Alix, bu kızların hiçbirinin hiçbir şekilde bu işe uygun olmadığını anlayabiliyordu.

Alix New York'tayken istediğini sıkıntısızca temin ede- bilirdi ve aslında Philadelphia'da çocuk bakıcısı bulmanın da bundan pek farkı yoktu. Kız arkadaşları böyle bir şeyi hayatta yapmazlardı ama Alix, SitterTown.com'da bir profil oluşturdu ve bakıcıların fotoğraflarını incelemeye başladı. Hepsi de ona fazlasıyla yapmacık ve samimiyetsiz geldi ama Alix şimdiye kadar Manhattan'da oturduğu üç dairenin ikisini, Craiglist'teki üstünkörü oluşturulmuş ilanlardan bulmuştu ve tıpkı yirmili yaşlarında yaşadığı bu aşırı ucuza mal ettiği dairelerde olduğu gibi Emira Tucker'ın profilinde de resim yoktu. Sayfada Temple Üniversitesi'nden mezun olduğu, giriş düzeyinde işaret dili bil- diği ve dakikada 125 kelime yazabildiği belirtiliyordu. Alix, "Hah," dedi ve Görüşme Talep Et butonuna bastı. Emira eve gelmeden önce bir kez telefonda konuştular. Alix kapıyı açıp Emira'yı ilk kez gördüğünde, içinden bir kez daha *hah* dedi.

Diğer kızlar Alix'e kitabının nasıl gittiğini, bir başka çocuk daha isteyip istemediğini, Hillary Clinton'la bizzat tanışıp ta- nışmadığını sormuşlardı. Emira pek konuşmadı. Briar anında

bunu bir meydan okuma olarak görüp yeni arka bahçesi, dokunmasına izin verilmeyen solucanlar ve kolluklarını giymesine sadece havuzda izin verildiğine dair hikâyeleri ile yirmi beş yaşındaki kadına karşı hücumla geçti. Briar konuşmasını bitirdiğinde, Emira çömelip “Pekâlâ, küçük hanım, daha başka neler var bakalım?” dedi.

Daha da önemlisi, Emira Tucker daha önce hiç BırakınKadınlarKonuşsun’u duymamıştı.

“Yani pazartesi, çarşamba ve cuma günleri olacak.” Alix’in muhtemel çocuk bakıcısına haftalık programı altıncı açıklıyordu. “Öğleden akşam yediye kadar. Bazen Catherine’i yanımda götürürüm, çok uyumlu bir bebektir; bazen de hemen yakındaki kahvecide oturup yazılarımı orada yazarım.”

“Tamam.” Emira, Briar ile birlikte mutfak masasına oturdu ve ona bir parça oyun hamuru verdi. “İş için mi yazıyorsunuz, yoksa eğlencesine mi?”

“Kendime ait bir...” Alix onları ayıran tezgâha yaslandı. “Aslında şu sıralar bir kitap yazıyorum.”

Emira, “Vay, harika,” dedi.

Alix, Emira’nın kitabının ne hakkında olduğunu, yayıncısının kim olduğunu ya da kitabın tam olarak ne zaman satışa çıkacağını sorması için beklerken sabırsızlandı ve içinde bir boşluk hissetti. “Daha ziyade eski mektupların bir derlemesi...” dedi sessizce.

“Ha, anladım.” Emira kafasını salladı. “Tarih kitabı gibi bir şey mi?”

Alix hafifçe kolyesine dokundu. “Evet, kesinlikle.” Dirseklerini tezgâha dayayıp, “Emira, ne zaman başlayabilirsin?” dedi.

Alix, haftada üç kez –Catherine gölgede uyurken– saatler boyunca güneşin altında oturdu ve Manhattan’dayken hiçbir şekilde fırsat bulamadığı ne varsa okudu. *Us Weekly* ve *People* dergilerini. Dört erkek talibiyle yatan gözde bir bekarın sansürsüz anılarını. Özel bir cuma günü ise Alix bir lokantanın teras katında bir köşeye geçip dizüstü bilgisayarını, yazma planını ve

kitab teklifinin sayfalarını açtı ama sonra öylece durup *House Hunters International*'ın üç bölümünü birden izledi. Catherine yalnızca acıkınca mızızlanıyordu ve Alix onu kucağına alıp “Merhaba, tatlım,” diyerek hediye olarak verilen emzirme örtüsünü üzerine örtüyordu. Emira'nın hızlı yazma becerilerinden faydalanma hayalleri birden gülünç bir şeye dönüştü, çünkü Alix'in yazabilmek için önce yazacak malzemesi olması gerekiyordu. Bir akşam yatakta uzanıyorlarken, Peter “Burada çok daha mutlusun sanki,” dedi.

Alix, aslında daha mı mutlu, yoksa daha mı az önemsiyor ayırt edemiyordu. Ama hamilelik kilolarının üzerine daha fazla kilo aldığından emindi. New York'ta yazdığından çok daha az yazıyor ve Briar'ın doğduğu zamanlardan çok daha fazla uyuyordu. Ama eylül ayının bir cumartesi gecesı saat 22.45'te evinin ön penceresine atılan yumurtalar onu derin bir uykudan uyandırdı. İlk başta sesler anlamlı gelmedi ama “İrkçi pislikler!” diye bağırınları duyunca Alix bir anda kendine geldi. Uzanıp kocasına dokundu. Alix ve Peter merdivenlerin başına koştular ve yumurtaların kırılıp ön pencerelerini kaplamasını izlediler. Tam Peter “Sana söylemişim,” derken iki iri yumurta camı kırdı. Tuzla buz olmuş cam kırıkları, yumurta kabukları ve sümük gibi uzayan yumurta sarısı ve beyazı Chamberlainlerin evine girdi. Alix'in duyduğu sesler ve yaşadığı şaşkınlık, yüreğinin sıkışmasına neden oldu. Yeniden nefes almaya başladığında, önce çocuksu bir kahkaha, ardından koşan birilerinin spor ayakkabılarından çıkan bir ses ve “Siktir! Koş, koş, koş!” diyen birilerini duydu.

Catherine ağlamaya başladı ve Briar, “Anne?” diye seslendi.

Peter “Polisi arıyorum,” dedi ve sonra da ekledi. “Kahretsin. Sana bunun olacağını söylemişim.”

O sabah, Peter'ın birlikte program sunduğu Laney Thacker, Beacon Smith Lisesi'nde keyifli bir mezuniyet balosu geleneğine dair, öğrencilerin sevgililerini mezuniyet balosuna davet etmek için kullanabilecekleri yaratıcı yöntemler hakkında bir haber sunmuştu. Peter da “Misty şu anda romantik anları

paylaşmak için kampüste,” diyerek onun heyecanını paylaşmıştı. Misty’nin sesi arka planda duyulurken öğrencilere ait görüntüler ekranda gösteriliyordu. Öğretmenler ile röportajlar yapılıyor, öğrenciler devasa balonlardan süslemelerin yanında görüntüleniyor ve bir araya toplanmış öğrencilerin sesleri, çilli bir kız basket sahasında belirince çığlığa dönüşürken duyuluyordu. Futbol forması giymiş bir öğrenci elinde bir kutu pizzayla belirdi. Kutuyu açınca, kutunun kapağına yazılmış şu sözcükler ekranda görüldü: *Bunun sıradan olduğunu biliyorum ama mezuniyet balosuna benimle gelir misin?* Sucuk dilimleri kocaman bir soru işareti oluşturacak şekilde dizilmişti.

Bölüm; bir yetmiş boylarında, gür saçlarının kenarı kazınmış, beyaz maske takan bir öğrenci, bir grup kıza doğru yürürken son buluyordu. Oğlan bir kaset çaları yere koyup *Play* tuşuna bastı. Diğer maskeli arkadaşları da dansın başlayabilmesi için alanı boşaltmaya yardım ettiler ve teklifin yapılacağı kız, arkadaşları telefonlarını çıkarırken eliyle ağzını kapattı. Kafalarının üzerinde dönüp parmakları ile karmaşık şekiller ve hareketler yaptıktan sonra, grup üzerinde kalın keçeli bir kalemle *Mezuniyet balosuna benimle gelir misin?* Yazan beyaz bir bayrağı açarak dansını tamamladı. Önde duran siyahi genç de maskesini çıkararak bir gül uzattı.

Kızın kabul etmesinin ardından yükselen çığlıklar arasında Misty kamerayı yeniden stüdyodaki Peter’a çevirdi.

Peter “Vay!” dedi.

Laney “Bu çok etkileyiciydi,” diyerek onayladı. “Hayatımda hiç bu şekilde bir davet almadım.”

“Yani.” Peter kafasını salladı. Kameraya karşı yüzünü buruştururken dişlerini gösterdi. “Umalım da sonuncu oğlan önce kızın babasından izin alsın. *WNFT* kanalında bizi izlediğiniz için teşekkür ederiz, yarın sabah *Philadelphia’dan Haberler*’de görüşmek üzere.”

Tepkiler gecikmedi.

Çevrimiçi olarak erişime açılan videonun altındaki yorumlar kısmında, övgüler arasında eleştiriler ve sorular göze çarpıyordu.

Hımmm, beyaz oğlanların bunu yapmasına gerek yokken siyahi oğlan neden kızın babasından izin alacaktı?

Bu biraz cinsiyetçi bir yorum. 18. yüzyılda mı yaşıyoruz?

Niyeymiş? Niye böyle bir şey söyledi ki?

Alix, o sırada bir kafeye çalışmak için gelmişti. Ancak çalışma dediği şey bir smoothie, sonra hafif alkollü bir içki ve Manhattan'daki diğer kız arkadaşları ile gruptan yazışmaya dönüşmüştü. Peter'a söz konusu olanın sadece bir lise olduğunu, o kadar kötü olmadığını ve zaman geçince kimsenin olan biteni hatırlamayacağını bile söylemişti. (Alkolün verdiği hafif sarhoşluk hissi içerisinde, *Zaten New York'ta yaşanmadıysa, gerçekten kimin umurunda*, diye düşündüğünü fark etmişti.) Peter ise çok utanmıştı. "Birden ağzımdan çıkıverdi," demişti. "Neden böyle bir şey dedim onu bile bilmiyorum... öylece ağzımdan çıkıverdi işte." Alix, onu durumun düşündüğü kadar kötü olmadığını inandırmaya çalışmıştı.

Ama aniden durum düşündüğünden daha kötü hale gelmişti. Alix, camın kırılmasından sonra küçük kızını beşiğinden öylesine bir hızla kapıp almıştı ki Catherine neredeyse kollarından fırlayacaktı, Alix kendini uzay boşluğunda gibi hissediyordu. *Peter kovulursa ne olacaktı?* Peter, kırdığı pot için hemen özür dilemek üzere programın yapımcılarına gitmişti ve onlar da durumu "olur böyle şeyler" ile "hâlâ aramızda yeni sayılırsın" arasında bir yere bağlamışlardı. Peki öğrenciler çok öfkelenirse ve bu da onların durumu yeniden değerlendirmesine neden olursa ne olacaktı? Bir kez daha, Alix merdiven aralığından bakıp karo zemine saçılmış ve iğrenç sıvının içerisinde hapsolmuş cam kırıklarını gördü. *Clinton'ın kampanyasındakiler bunu öğrenirler miydi ve kocasının cinsiyetçi olduğunu düşünenler miydi? Ya da daha kötüsünü, ırkçı olduğunu? Nasıl kendini bir anda bu şehirde bulmuştu? Nasıl bu kadar kilo almıştı? Burası kimin eviydi? Tanrım!*

Peter, kucağında elleriyle kulaklarını kapatan Briar ile geldi. “Bu sesi sevmedim,” diyordu. “Sevmedim... çok yüksek sevmedim, anne.”

Alix belki de o hafta yüzüncü kez Briar’a “Şışt, şışt,” dedi. Peter’a döndü ve “Emira’ya ulaşmayı deneyeyim,” dedi. Peter kulağında telefonu ile evet anlamında başını salladı.

Emira on beş dakika sonra üzerinde suni deri bir etek ve üstünde ustaca yürüyebildiği bantlı, yüksek topuklu ayakkabılar ile geldi. Alix, Briar’ın incecik bileğini tutması için Emira’ya uzatırken düşünüyordu: *Bir dakika, bu kız da kim? Aman Tanrım... Peter’ın ne söylediğini biliyor mu acaba?* O anda, Emira’nın Peter’ın söylediklerini duymuş olmasının, Amerika Birleşik Devletleri’nin umut vadeden ilk kadın başkanının duymuş olmasından çok daha kötü olduğunu düşündü.

Peter iki polis memuruna ifade verirken, Alix avizeden gelen göz kamaştırıcı ışığın altındaki cam kırıklarını bir el havlusuyla topladı. Uzun, hüzünlü hareketlerinin arasında, artık kendisine gelmesini söyledi. Artık şu kitabı yazmasını. Philadelphia’da yaşamaya alışmasını. Emira Tucker’ı daha yakından tanımak için çaba sarf etmesini söyledi.

ÜÇ

Maryland’de, nüfusun (5,850 kişi) yüzde 6,5’inin işitme engelli olduğu, Sewell Bridge isimli bir kasaba vardır. Burası Emira Tucker’ın doğduğu yerd. Emira, tıpkı anne babası ve küçük kardeşleri gibi mükemmel bir işitme duyusuna sahipti ama Tucker ailesinin el işçiliğine karşı öylesine belirsiz ve oturmuş eğilimleri vardı ki bu onlar için tıpkı dinî bir inanç gibi değişmezdi ve Sewell Bridge de bu felsefelerine gayet iyi hizmet ediyordu. Tucker ailesi geçimlerini hep elleriyle çalışarak sağladı.

Bay Tucker, içinde vızır vızır arılar uçan kovanların olduğu yüksek çatılı bir arı dükkânının sahibi idi. Yıllar boyunca birkaç tane sağır işçiyi işe almış olsa da arılarla ilgisi olmayan herhangi bir şey yapmak için parmaklarını çalıştırmaya hiç zaman harcamazdı. Bayan Tucker ise Tuckerların evinin ön cephesine bitişik gölgelikli, camlı balkonda kitap ciltlerdi. Yeni doğan albümleri ve düğün albümleri yapar, ciltleri yıpranmış kutsal kitapların ciltlerini elden geçirirdi ve çalışma masası her daim deri parçaları, iğneler, kâğıt katlamaya yarayan sert tah-talar ve çeşitli kitap aksesuarlarıyla doluydu.

Yirmi bir yaşındaki Alfie Tucker, 2013 yılında Ulusal Latte Yetenek Yarışması’nda ikincilik kazanmıştı. Teksas Austin’deki bir kahvecide çalışmak üzere davet edilmiş ve orada üzerinde annesinin yaptığı bir önlükle diğer baristalara da eğitim vermişti. On dokuz yaşındaki Justyne Tucker ise dikiş dikerek para kazanıyordu. Cadılar Bayramı kostümleri ve çocuk nedimeler

için kıyafet siparişleri aldığı aktif bir Etsy sayfası vardı. Liseden mezun olur olmaz, Justyne bir devlet üniversitesi tarafından *Our Town* ve *Once on This Island* adlı tiyatro oyunlarının bir sonraki gösterimleri için kostüm tasarlamak üzere işe alınmıştı.

Aile üyelerinin ilgi alanları genelde kendiliğinden ortaya çıktığından ve üniversite Emira'nın "ellerinin" kendi istediğini bulmasını beklemek için kabul edilebilir bir yer olarak göründüğünden, Emira ailesinde dört yıllık bir üniversiteye giden ilk kişi oldu. Zara'yla tanıştığı (öğrenci kimliği için fotoğraf çekirme sırası beklerken), hayatında ilk kez sarhoş olduğu (çantasının yan gözüne kustuğu) ve ilk takma saçını satın aldığı (uzun, siyah, dalgalı ve kabarık) yer Temple Üniversitesi oldu.

Emira, Temple'da ellerini resmî işaret diline alıştırmak için çabaladı ama Sewell Bridge'deyken öğrenip birlikte büyüdüğü işaret dilini yok saymak şaşırtıcı derecede zordu. Emira on parmak klavye öğrenmeyi de denedi, bu ona gayet mantıklı bir kariyer hedefi ve kolayca açıklanabilecek bir şey gibi gelmişti. Son senesinde, Emira ders başına on üç dolardan iki sağır öğrencinin ders notlarını yazıya dökmeye başlamıştı. Biraz da bu yüzden Temple'daki beş senesini İngilizcede anadal derecesi alarak tamamladı. Emira makale okuyup ödev hazırlamayı pek sorun etmiyordu, zaten asıl garip olan da bu gibiydi. Emira'nın yapmaktan özellikle zevk aldığı herhangi bir şey yoktu ama özellikle yapmaktan kaçındığı bir şey de yoktu.

Mezuniyetin ardından, Emira yaz için eve gitti ve feci şekilde Philadelphia'ya özlem duydu. Babasından gelen sert bir talimatla geri döndü: bir şey bulmak ve ona tutunmak. Böylece Emira kâtiplik sertifikası almak için bir kursa kaydoldu ve bundan ölesiye nefret etti. Bacak bacak üstüne atmasına izin verilmiyordu. Tıbbi terminolojiyi ezberlemek çekilir şey değildi. Böylece steno makinesindeki bir tuş kırılınca, bunu tamir ettirmek yerine (yüzlerce dolara mal olacaktı), bu işi tamamen bırakıp Craiglist'te bulduğu yarı zamanlı bir işe başvurdu. Yüksek bir binanın alt katında ufak bir büroda, birbirinden paravanlar ile ayrılmış bölmelerin olduğu, *Philadelphia Yeşiller Partisi* yazar

geniş bir odada, üzerinde tişört ve kot pantolon olan Beverly isimli beyaz bir kadın Emira'ya gerçekten dakikada 125 kelime yazıp yazamayacağını sordu. Emira, "Yazabilirim," dedi, "eğer bacak bacak üzerine atmama karışmazsanız." Emira, kafasında kocaman kulaklıklar ile daracık bir köşede, salı ve perşembe-leri öğlen 12'den akşam 5'e kadar konuşmaları ve toplantıları yazıya döktü. İşler yavaşladığında, Beverly ondan telefonlara da bakmasını istiyordu.

Temple Üniversitesi, Emira'nın mezuniyetinden sonra iki sene boyunca ihtiyaç duyuldukça kâtiplik yapması için onu çağdırmaya devam etme nezaketini göstermişti ama artık mevcut öğrencileri için giriş seviyesinde, deneyim gerektirmeyen bir istihdam yaratmak istiyorlardı ve Emira'yı yaza kadar başka bir şeyler bulması konusunda kibarca uyarmışlardı. Emira ailesine on parmak klavye kursundan ayrıldığını söylememişti. Önce, kursun yerini, tutkudan yoksun kocaman bir boşluktan ziyade somut bir şeyin almasını istiyordu. Sessiz bir panik içinde, SitterTown.com sitesindeki uygunluk durumunu pazar-tesi, çarşamba ve cuma olarak değiştirdi ve iki gün sonra Alix Chamberlain ile tanıştı.

Briar, Emira'nın hayatının geri kalanında elleriyle ne yapacağı konusundaki bitmek bilmeyen kaygılarından bir kaçış oldu. Briar, "Bunun kokusunu neden alamıyorum?" ya da "Bu sincabın annesi nerede?" ya da "Neden bu hanımı tanıımıyoruz?" gibi sorular soruyordu. Bir keresinde, Briar ilk kez kabağın tadına bakınca, Emira mama sandalyesinin önünde durup çocuğa sevip sevmediğini sormuştu. Briar ağzı açık lokmasını çiğnemiş ve cevap vermeden önce tüm odayı gözleriyle taramıştı. "Mira? Nasıl, nasıl... çünkü -bir şeyi sevdiğini nasıl anlarsın? Sevdiğini kim söylüyor?" Emira bir bakıcıdan beklenen cevabın *Bir şekilde anlarsın* ya da *İyice büyüdüğünde anlayacaksın* gibi bir şey olması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Ama Emira çocuğun ağzını silip "Bu gerçekten de çok yerinde bir soru. Annene soralım," dedi. Bunu gerçekten içinden gelerek söylemişti. Emira birilerinin kendisine en çok neyi yapmaktan

hoşlandığını söylemesini çok isterdi. Kendi annesine sorabileceği şeylerin sayısı kaygı verici bir hızla azalıyordu.

Emira ailesine hayatını çocuk bakarak ve konuşmaları yazıya dökerek kazandığını söylememişti, yani onlara *Market Depot*'taki geceyi de anlatamazdı. Bunun nedeni onların Emira'nın daha önce duymadığı görüşlerini paylaşacak olmaları da değildi, sadece hayal kırıklıklarını bunları düşünmeden rahatça birileriyle paylaşabilmeyi isterdi. Dördüncü sınıftayken beyaz bir sınıf arkadaşı, Emira'nın yemek yediği masaya yaklaşmış ve ona *kara marsık* diye laf atmıştı (annesi bunu duyar duymaz hemen Emira'ya "Adı neydi oğlanın?" diye sormuş, anında telefona koşmuştu). Ayrıca, Emira bir gün Babalar Günü hediyesi için alışveriş yaparken bir mağaza görevlisi tarafından takip edilmişti (annesi o zaman da "Herifin başka işi gücü yok muymuş?" demişti). Bir keresinde de bikini bölgesine ağda yaptırdıktan sonra, Emira'ya "etnik özellikleri"nden dolayı, otuz beş dolar diye reklamı yapılmasına rağmen kendisinden kırk dolar alacaklarını söylemişlerdi (bunun üzerine ise annesi "Bir dakika, sen nerene ağda yaptırdın?" diye karşılık vermişti). Keşke *Market Depot*'taki gece hakkında ailesiyle konuşabilseydi, bu çok iyi olurdu, çünkü gerçekten bu bir süredir Emira'nın başına gelen en büyük olaydı ve olayın içinde en sevdiği küçük insan da vardı. Emira onu en çok rahatsız etmesi gereken şeyin yaptıkları ağız dalaşının apaçık bağnazlığı olması gerektiğini biliyordu. Gelgelelim *Market Depot*'taki geceyi düşündüğünde mide bulandırıcı olanın maruz kaldığı ırkçı önyargıdan ziyade, kulaklarında yankılanan bir gerçek olduğunu biliyordu: *düzgün bir işin bile yok.*

Emira, bacaklarını ve kollarını birbirine kenetlemiş halde trenle eve dönerken, kendi kendine, *Kahrolası gerçek bir işin olsaydı bu başına gelmezdi işte*, diyordu. *Çocuk bakmak için bir partiden ayrılmak zorunda kalmazdın. Kendine ait bir sağlık sigortan olurdu. Paranı elden nakit olarak almazdın. Düzgün, gerçek bir yetişkin olurdun işte.* Briar'la ilgilenmek Emira'nın şimdiye kadar en severek yaptığı iş olmuştu ama Briar

günün birinde okula başlayacaktı ve Bayan Chamberlain, Catherine'i gözünün önünden ayırmak isteyecek gibi görünmüyordu. Bunu istese bile yarı zamanlı yapılan bir çocuk bakıcılığı asla ona bir sağlık sigortası sağlamazdı. 2015'in sonunda, artık ailesinin sağlık güvencesinden yararlanamayacaktı. Neredeyse yirmi altı yaşındaydı.

Emira bazen, özellikle parasız kaldığında, gerçek bir işi, dokuzdan beşe, düzgün maaşlı ve sigortalı bir işi olsaydı, hayatının yetişkin birinin hayatına benzemeye başlayabileceğine kendini inandırırıldı. Sabahları yatağını toplamak gibi şeyleri yapar ve kahve içmeyi sevmeye başlayabilirdi. Gecenin üçüne kadar yatak odasında yerde oturmaz, yeni müzik türleri keşfedip çalma listeleri oluşturmaz ve sonra, *Neden bunu kendine yapıyorsun?* diye düşüncelere dalarak yatağa girmezdi. Yeni bir arkadaş bulma uygulaması indirip oraya kendisi hakkında yazabileceği çok daha ilginç ilgi alanları edinebilirdi: Zara ile birlikte takılmaktan, eski klipleri izlemekten, oje sürmekten ve haftada en azından dört akşam aynı yemeği (didilmiş tavuk, salsa ve peynirle hazırlayıp elektrikli tencerede pişirdiği bir yemek) yemekten daha farklı aktiviteler. Gerçek bir işi olsaydı, *Strawberry* ve *Forever 21*'den alınmış kıyafetler ile dolu dolabına bakıp kıyafetlerinde bir değişiklik yapmanın artık vakti geldiğine karar verebilirdi.

Emira, sürekli olarak kendini ikna etmeye çalışıyordu, iyi bir ailesi olan ve tam zamanlı bakabileceği küçük bir kız bulabilirdi. Yaptıkları ödemeyi kayıtlara geçirecekler ve o da vergisini ödediğini söyleyebilecekti. Onu tatillere götürecekler ve ailenin bir parçası olarak kabulleneceklerdi. Ama Emira, duygusal ve içgüdüsel sebeplerle, Briar Chamberlain olmayan herhangi birini görünce iğreniyordu. Hiçbirinin söyleyecek ilginç bir şeyi yoktu, donuk ve ürkütücü bakışları, tuhaf bir şekilde yapmacık görünen mahcup havaları vardı (Emira sıklıkla Briar'ın kaydırakta ya da salıncakta diğer çocuklara yaklaştığına ve onların da 'Hayır, ben çok utangacım,' diyerek ondan kaçtıklarına tanık olurdu). Diğer çocuklar hediye niyetine çıkartma

almayı ya da ellerine desen baskısı yapılmasını seven kolay izleyicilerdi, Briar ise sürekli olarak ufak çaplı bir varoluş krizinin eşiğindeydi.

Çenesi hiç kapanmayan Briar, bu gevezeliğinin altında, aslında oldukça dağınık, kaygılı ve düşünceliydi; sürekli olarak görgü kurallarının şeytanları ile mücadele ederdi. Nane kokusu olan şeyleri severdi. Yüksek seslerden hoşlanmazdı. Kulağını onu memnuniyetle karşılayan bir omza dayamadığı sürece, kucaklanmayı meşru bir şefkat gösterisi olarak kabul etmezdi. Çoğu akşamlar, Emira bir derginin sayfalarını çevirirken, Briar'ın küvette oyun oynamasıyla son bulurdu. Briar, duygularının iç savaşı yüzüne yansımış, şarkılar söyleyip ıslık çalmayı deneyerek, ayak parmaklarını elleriyle tutup otururdu. Kendi kendine özel sohbetler ederdi ve Emira sık sık onun kendi kafasındaki seslere yaptığı açıklamaları dinlerdi. “Hayır, Mira benim arkadaşım. O, benim en yakın arkadaşım.”

Emira yeni bir iş bulması gerektiğini biliyordu.

DÖRT

Bir sonraki sabah Alix, Briar'ı okyanustaki rengârenk balıklar ve diğer hayvanlar hakkındaki bir çocuk programının önüne oturtmak yerine, çocuklarını ikili pusete koyup bağladı. Philadelphia'da koşu yapacak pek çok uygun yer vardı. Kırmızı ışık yandığında, kalp atışları yavaşlamasın diye yerinde koşmaya devam etmesine gerek yoktu, yüz adımdan ötesini görmek için çevreyoluna çıkmak durumunda da değildi. Ona kırk kilometre gibi gelen dört kilometrenin ardından iki çocuğu da uykuya dalmıştı. Alix bir kahvecide durdu, bir kahve ısmarladı ve kahvesini alıp dışarıdaki banka oturdu. Mesaj yazmaya başladı.

Hemen görüntülü görüşme yapmamız gerek. Ölüm kalım meselesi değil ama oldukça acil.

Alix yıllar içinde *Rachel*, *Jodi* ve *Tamra* isimlerini öylesine çok söylemişti ki bunu söylemenin başka yolu yoktu. Taşındığından bu yana kız arkadaşlarına hiç böyle bir mesaj atmamıştı –yakın zamana ait konuşmalarının çoğu tanıdıkları diğer kadınlar, tavsiye ettikleri ürünler, okudukları makaleler ve kitaplar ve kocaları hakkında ettikleri şikayetler üzerineydi– bu yüzden gönderdiği mesaj saniyeler içinde iki tane *İyi misin?* ve bir de *Tamra, sen başlatır mısın?* mesajı ile karşılandı.

Jodi'nin, çocuk oyuncu seçmekten sorumlu olduğu bir işi vardı, kendisinin de dört ve bir yaşlarında iki kızıl saçlı çocuğu vardı, sık sık figüran olarak TV programlarına ve filmlere çıkarlardı. Yahudi ve Japon olmaktan gurur duyan Rachel ise kitap kapakları tasarlayan bir şirket yönetiyordu, bir

yandan da oğlunun futbolda bu denli iyi olmaması için uğraşıyordu, çünkü oyunun ne kadar sertleşebileceğini kimse bilemezdi. Çocuk daha beş yaşındaydı. Tamra ise Manhattan'da bir özel okulun müdürüydü. Yılda iki kez, dört kadın, çocuklarının kayıt başvurularının öne alınması ya da sorunlu çocuklarının kaydının silinmemesi için çeşitli yollara başvuran veliler tarafından gönderilen paketler sayesinde şarap, peynir ve humusa doyarlardı. Tamra'nın kısacık, siyah ve kıvrıkcık saçları olan iki kızı vardı. Biri iki buçuk yaşındaydı. Okuma yazmayı tamamen öğrenen ve başlangıç seviyesinde Fransızca konuşabilen diğer kızıysa dört yaşındaydı. Tamra'nın kızları, ona Anniş diye seslenirdi.

Bacaklarını açıp bankta oturmuş olan Alix, şakaklarında soğumuş ter damlaları ile onlara her şeyi anlattı.

Rachel şaşkınlıkla "Ne?!" dedi.

Tamra, yüksek sesle, "Marketten çıkmasına izin vermemişler mi yani?" diye söylendi.

Jodi, "Bunların tümü tek bir günde mi yaşandı?" diye sordu.

Rachel "Yüce Tanrım, böyle bir şey New York'ta asla olmazdı," dedi. "Hudson, çıkar bakayım onu ağzından! Kusura bakmayın, futbola geldik de."

Alix'in kalbi aynen bir gece önceki gibi hızlandı, Peter yanında Emira olmadan dönüp "Öncelikle, herkes gayet iyi," deyip açıklamaya başladığında da neredeyse bayılacak gibi hissetmişti. Alix kendini tutamayıp, ağzından çıktığı anda kulağına saçma gelen faydasız sorularını sıralamıştı. *Ağlıyor muydu? Öfkelenmiş miydi? Yoksa çok mu üzülüyordu?* Halbuki Alix'e son üç aydır Emira ile birlikte geçirdiği tüm pazartesiler, çarşambalar ve cumalar boyunca Emira'nın ruh haline ilişkin sorular sorulsaydı, o bunlara hiçbir cevap veremezdi. Çünkü çoğu günler, Alix tabiri caizse Briar'ı kapıdan çıkarken Emira'nın kollarına atıp, omzunun üzerinden Briar'ın öğle yemeği yemediğini ya da daha kaka yapmadığını söylüyordu. Emira'nın olmadığı salı ve

perşembeleri ise Briar YMCA'da* yüzme dersine gidiyordu ve Briar bu dersler sırasında öylesine çok ve öylesine kendini paralayarak yüzüyordu ki en sonunda üç saatlik öğle uykusuna yatması gerekiyordu. Bu uykuların ardından da Netflix'te bir film izliyordu ve film bitip de oyuncuların isimleri ekranda belirdiğinde babaları da ön kapıdan girmiş oluyordu. Tutturduğu bu düzen Alix için öylesine iyi işliyordu ki çocuk bakıcısının nasıl biri olduğunu hiç bilmiyordu; ağlar mı, dava mı açar, yoksa hiçbir şey yapmadan kalır mı; en ufak bir fikri yoktu.

Tamra cıkladı. "Bu kızı hemen şimdi aramalısın."

Jodi, "Ben de şimdi Peter'ın videosunu Googladım," dedi. "Yani, beş yüz görüntülenme diyor... o kadar da kötü değil."

Tamra, "Acaba kimse o olayın videosunu çekmiş midir?" diye sordu.

Rachel "Muhtemelen siz kızın marketi dava etmesine yardım edebilirsiniz," dedi.

"Bilmiyorum. Kafayı yiyeceğim." Alix dirseklerini dizlerine koydu. "Kıza öyle berbat davrandım ki. Öylesine iyi ki, her zaman tam vaktinde geliyor... Briar ona bayılıyor ve şimdi ise aptal, boktan bir market görevlisi yüzünden onu kaybedeceğimi hissediyorum." Alix emniyet kemerinin köşesini uyuyan Briar'ın ağzından çekti ve çocukların önünde küfürlü konuştuğunu kimse duydu mu diye etrafını kolaçan etti. "Son zamanlarda her şey öylesine çığırından çıktı ki sanki bunların tümü beni cezalandırmak için oluyor. Kitabımı geciktirdim, kilo aldım ve bugün Briar'ın doğum günü için Peter'ın bir düzine iş arkadaşı bize yemeğe gelecek, Emira'nın da gelip bana yardım etmesi gerekiyordu. Onu sonsuza kadar kaybetme düşüncesi bile hastalanmama yetiyor. O olmadan bu kitabı asla tamamlayamam."

Rachel "Orada dur bakalım," diye onun sözünü kesti. "Ne olursa olsun bu kitabı bitireceksin. Sen tuttuğunu koparırsın

* YMCA küresel bir Hristiyan hareketidir. Grup aktiviteleri ve kurslar aracılığıyla Hristiyan kimliğinin geliştirilmesi konusunda çalışmalar yaparlar. (ç.n.)

ve başladığın işi ne olursa olsun bitirirsin ama şimdi önceliğimiz Emira.”

Tamra da “Kesinlikle,” dedi.

“Prudence?” Jodi ağzını telefondan uzaklaştırdı. “Erkek kardeşinle paylaşmalısın, anlaşıldı mı?” Sonra, telefona yaklaşıp, “Az önce söylenenlerin hepsine katılıyorum,” dedi.

Alix, “Elbette. Bunu ben de anlayabiliyorum. Onu aramam gerektiğini biliyorum,” dedi. “Ama nasıl... ben bunu nasıl yapacağım?”

Rachel “Kıza gidip bir mektup yazmasını söyleme de,” diye mırıldandı.

Jodi, az önce kızıyla konuştuğu anne tavrıyla “Rachel, bu ciddi bir mesele,” dedi.

Tamra, “Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi, “kız telefona cevap bile vermeyebilir. Senin buna da hazırlıklı olmanda fayda var.”

Alix’in hemen yanındaki kafeden bir çift çıkarken, kapıya takılı olan zil çaldı. Kadın “Bunu Amazon’dan kiralayabiliriz,” dedi ve adam “Ama tüm esprisi üç boyutlu olmasında,” diye cevap verdi. Alix başını eğdi ve bir ter damlası burnundan damladı. “Cidden bayılacağım şimdi.”

Tamra, “Bak şimdi, eğer cevap verirse,” dedi, “sadece ona böyle bir şey yaşandığı için çok üzüldüğünü ve her neye ihtiyacı varsa, bu ister avukat tutmak olsun isterse hiçbir şey yapmadan durmak olsun, ona destek olacağını söyle.”

Rachel, “Evet, ama aşırı duygusallaşma sakın,” dedi. “Öyle yapacağından değil ama bu konuşmanın tamamen onunla ilgili olması gerek. Hudson, tamam artık, hey!” Rachel’in elini bacaklarına vurduğu duyuldu. “Eve gidelim mi artık? Hayır mı? İyi bakalım.”

Alix’in, Emira ile yapacağı en uzun sohbet bu olmasaydı belki her şey bu kadar da ürkütücü olmazdı, Alix de bunun farkındaydı. Derin bir nefes aldı ve “Onu oraya göndermek benim hatam mı sizce?” dedi.

Jodi, “Olur mu, hayatım, ne ilgisi var?” dedi.

Tamra, “Ben de senin yerinde olsam onu arardım!” dedi.

Rachel, “Senin hatan Philadelphia’ya taşınmak,” dedi. “Üzgünüm ama tekrarlıyorum, böyle bir şey New York’ta asla olmazdı. Hudson’ı herhangi bir yerden almaya gittiğimde onun benim oğlum olduğuna harbi inanmadıkları oluyor. Ama Arnetta gittiğinde, şöyleler ‘Alın bakalım! Çocuğun fındığa alerjisi var, hoşça kalın!’”

Jodi, “Pru?” diye seslendi. “Üçe kadar sayıyorum, küçük hanım. Bir, iki... Teşekkür ederim, hanımefendi.”

Alix arkasına yaslandı ve terli penyesi sırtına yapıştı. Önünde, uyuyan Catherine’in patik giydirdiği ayakları rüyasında bir yerlere koştu. Tamra, “Hadi ara onu,” dedi ve Alix de aynı fikirdeydi, “Evet, aramalıyım,” dedi.

Jodi, “Alix?” diye araya girdi. “Seni çok seviyorum. Çok güzelsin, her zaman da öyleydin. Ama şimdi iyi bir arkadaş olarak sana kaç kilo aldığını soruyorum.”

Alix, turuncu rengi şortuna baktı. Aldığı hamilelik kiloları, hiçbir zaman kullanmadığı spor salonu üyeliği ve güneşin altında içilen smoothieler nedeniyle hamur gibi olmuş gevşek bir beden gördü. Alix iç geçirdi. “Kiloma bakmaya korkuyorum.”

Tamra, “Tanrım,” dedi. “Neden daha önce bize anlatmadın?”

Jodi, “Tamam... tatlım?” dedi. “Kendini toparlamaman gerek çünkü bu sen değilsin. Sen mücadele etmek konusunda çok iyisin, seyircilerin önünde bebeğini emzirdin ve çok başarılı bir kitap yazacaksın. Şimdi telefonu kapatıp bakıcına kalması için yalvarman, Peter’a diline hakim olmasını söylemen ve gidip spor malzemeleri falan alman gerekiyor, anlaşıldı mı?”

Rachel “Kesinlikle, doğru söylüyor, Alix,” diye ekledi. “Çünkü kitabın çıktığında fotoğrafın her yerde olacak ve kitap kapakları da en az yedi kilo fazla gösteriyor, şaka yapmıyorum.”

Tamra, “Bunu bir müdahale toplantısı gibi düşün,” diyerek destek verdi, “ama tabii çok iyi niyetli ve destekleyici bir toplantı.”

Rachel “Orada sebze suları var mı?” diye sordu. “Sana tok-sinleri atmana yardımcı olacak bir şeyler göndereyim mi?”

Jodi, “Bence sebze suları vardır, Rach,” dedi gülerek. “Montana’da falan değil neyse ki?”

Emira telefonuna cevap vermedi, bu yüzden Alix bir duş alıp tekrar ona ulaşmayı denedi. Emira bu kez cevap verdi ve Alix kız arkadaşlarının ona önerdiği her şeyi zihninde tartarak, Emira’ya söyledi. Ama tam “Bu tamamen senin seçimin,” derken, Emira, “Bir saniye... geç mi kaldım?” diye cevap verdi.

Alix arkadan “Bu kadar erken saatte kim arıyor?” diye seslenen Zara’nın sesini duydu. Alix saatine baktı. Saat sabah 09.14’tü. Alix, Emira’nın hâlâ yarı uykulu olduğunu fark etti.

Alix, “Yok, yok geç kalmadın!” diye onu rahatlattı. “Parti hâlâ öğlen olacak, eğer erken gelebilirsen... on ikiye çeyrek kala da olur, mecbur değilsin tabii ama gelersen çok memnun olurum. Yani biz gelmeni çok isteriz. Ama bu tamamen sana kalmış.”

Emira, “Evet, orada olacağım,” dedi. “Geliyorum, endişe etmeyin.

Alix, “Hayır, Emira, gelip gelmiyor musun diye merak ettiğim için aramadım. Demek istediğim... seni merak ettiğim için aradım,” diye çırpındı. “Sadece senin nasıl olduğunu bilmek istedim. Ama tamam. Öğlen görüşürüz, olur mu? Ya da on ikiye çeyrek kala?”

“Hı hı.”

Zara’nın, artık çok daha dinç gelen sesi duyuldu. “Kendime simit alıyorum, sen de ister misin?”

Alix, “Görüşürüz!” dedi ve Emira telefonu kapattı.

Alix, Tamra’ya Aradım diye mesaj attı. *O konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyor.*

Tamra cevap verdi. *Bu tamamen onun kararı. Geliyor mu peki?*

Evet.

Tamra Tamam, böyle devam, diyerek cevap verdi. Çokça su iç. Hamur işi yok. Ama doğum günü pastası yemeğe hakkın var çünkü bebeğin bugün üç yaşını bitiriyor.

Alix, yatak odasının ortasında iki tarakla oynayan Briar’a baktı. “Bri,” dedi. “Mutlu yıllar, tatlım.” Briar büyük bir ciddiyetle cevap verdi. “Mutlu yıyyaymış gibi mi yapıyoruz?”

Eğer Briar’ın seçme şansı olsaydı, partinin teması gözlükler olurdu çünkü çocuk, deli gibi gözlük takmak, herkesin gözlüğüne dokunmak ve bu gözlüklerle nasıl görüldüğünü görmek istiyordu. Ama Briar uçakları da çok seviyordu, onları herkese göstermeyi ve çıkardıkları sesi duymayı da çok istiyordu. Alix, Briar’ın ilgi duyduğu diğer her şeyin arasında (çay poşetlerini koklamak, insanların göbek deliklerini incelemek, annesinin kulağın memesinin yumuşak derisine dokunmak gibi), uçak sevgisinin açıktan açığa teşvik edilebilecek tek şey olduğunu sezmişti.

Alix oturma odasındaki mobilyaları çekip duvara yasladı ve yüksek tavanları kaplayacak şekilde beyaz balonları eşit olarak dağıttı. Altı metre uzunluğundaki her bir ipin ucuna, katlanarak hazırlanmış, tekerlekleri bile olan mavi kâğıttan uçaklar astı. Sonra da üzerinde bulut resimlerinin olduğu, yine kâğıttan bir örtü serdiği, atıştırmalıkların bulunduğu bir sofra hazırladı; kapının yanına, gelen çocukların alıp takması için yumuşak pilot gözlükleri astı. Gökyüzü mavisi krema ile süslenmiş mini kekler ve üzerinde dönebilen minicik pervanelerin bulunduğu, içinde ufak parti hediyelerinin olduğu parlak mavi renkte torbalar da sıra sıra dizilmişti. Alix, Instagram hesabında paylaşmak üzere pervanelerin ve minik keklerin yakın çekim fotoğraflarını çekti (öylesine yakından çekmişti ki herhangi bir yerde, özellikle de Manhattan’da fotoğraflanmış olabilirlerdi). Peter birkaç balonu dışarıya çıkardı ve bunları dün gece pencerede oluşan boşluğun etrafına yapıştırdı. Alix dışarıya kafasını uzatınca, “Aptal mı görünüyor?” dedi. Alix, hayır anlamında

başını salladı ve ona karşı acımayla karışık bir şefkat hissetti. Haberlerde söylediğini kast etmediğini biliyordu. “Hayır,” dedi. “Aptal görünmüyor.”

Alix yukarı çıkıp bol kesim, kot bir tulum giydi ve saçını düzeltti. Peter kemerini düzelterip, gömleğinin düğmelerini iliklerken Briar’a ve yatakta yatan Catherine’e “Kırmızı Balık” şarkısını söylüyordu. *Kırmızı balık gölde ile Kıvrıla kıvrıla yü-züyor* arasında, kafasını banyoya uzatıp “Yardıma gelecek, değil mi?” diye sordu.

Alix, alt kirpiklerine rimel sürerken aynadan ona baktı. “Geleceğini söyledi.”

Emira, saat on ikiye çeyrek kala geldi.

Kendi anahtarı vardı ve aşağıdaki kapı kapanınca, Peter ve Alix çocukların başlarının üzerinden aynı anda birbirlerine baktılar. Briar en sonunda doğum günü kıyafetini giymişti, üzerinde onu bir *Top Gun* figüranına benzeten asker yeşili bir tulum vardı ve Catherine’e de bir bulut kostümü giydirilmişti. Alix, Peter’a kanat şeklinde altın bir iğne verip “Bize bir dakika ver,” dedi ve hızla merdivenlerden aşağıya indi. Aşağıda, siyah kot pantolon giymiş, saçını arkasında gevşek bir örgü yapmış ve siyah bir göz kalemi sürmüş olan Emira sırt çantasını duvara asıyordu.

Emira, Chamberlainler için çocuk bakıcılığı yapmaya başladığı ilk hafta, Briar’ı boyama dersine götürecekti. Salaş, el örmesi bir kazak giyiyordu, üzerine boya dökülürse asla çıkmayacak cinsten bir kıyafetti, bunun üzerine Alix ona üzerinde *BırakınKadınlarKonuşsun* yazan beyaz polo yaka tişörtlerinden birini vermeyi teklif etmişti. “Bende bunlardan tonlarca var ve sen de benim eski stajyerlerimle hemen hemen aynı bedensin,” demişti. “Şey, belki sana birazcık büyük olabilirler ama ne zaman istersen alıp giyebilirsin.” Bu tişört Emira’nın üniforması haline gelmişti. Haftada üç kez Alix alt kata indiğinde Emira’yı beyaz polo yaka bir tişörtü kafasından geçirirken bulurdu. Ayrılmadan hemen önce ise bunu portmantoya asardı. Alix tepedeki balonlardan sarkan mavi kurdelelerin arasından yürürken,

sürekli tekrarlanan bu dokunaklı hareket boğazının düğümlenmesine neden oldu. Son basamağı da inerken Emira, “Selam,” dedi ve saç örgüsünü tişörtün yakasından kurtardı.

“Selam. Merhaba.” Alix, Emira’nın önünde durdu ve iki dirseğini tuttu. “Sana... sana sarılabilir miyim?”

Söylediği anda bunun gereksiz bir tepki olduğunu hissetti. Alix ikisinin ilk kucaklaşmalarının bu şekilde olmasını istemiyordu ama teklif etmişti bir kere ve yapması gerekiyordu. Kollarının arasındaki Emira vücut yağı, yanmış saç, oje ve ucuz parfüm kokuyordu.

Alix, bir adım geri attı. “Öncelikle,” dedi, “bugün burada olmak zorunda değilsin.”

“Yok, yok. Kalırım. Sıkıntı yok.” Emira sırt çantasına dönüp çantanın ön gözünden bir dudak parlatıcısı çıkardı.

Alix ayak bileklerini birbiri üzerine atıp kollarını kavuşturdu. “Şu anda ne hissettiğini ya da dün gece ne hissettiğini biliyormuş gibi yapmaya çalışmayacağım, çünkü bunu asla tam olarak bilemem ama ne şekilde ihtiyacın olursa olsun sana destek olmak isterim. Bu ister bir avukat tutmak ister... bir dava açmak olsun... veya...”

Emira gülümsedi. “Bir ne?”

Alix, “Emira,” dedi. Omuzlarının neredeyse kulaklarına kadar kalktığını fark etti ve onları yeniden indirmeye çabaladı. “Tüm marketi dava edebilirsin. Dava açmak senin yasal hakkın.”

“Aaa, yok.” Emira dudaklarını birbirine bastırdı ve dudak parlatıcısının kapağını sıkıca kapattı. “Ben bunlarla uğraşmak istemiyorum.”

Alix kafasını salladı. “Ve ben de buna tamamen saygı duyuyorum. Biz sadece ne kadar üzgün olduğumuzu bilmeni istiyoruz ve—”

Dışardan başka bir ses duyuldu “Alix?”

Emira’nın arkasında kapı beş santimetre kadar açıldı. Emira kapı koluna uzanıp kapıyı iyice açtı, iki ufak oğlan ve anneleri belirdi: Briar’ın yüzme dersinden tanıdıkları bir aile.

Kadın “Aman Tanrım, merhaba,” dedi. “Biliyorum, biliyorum. Çok erken geldik. Merhaba! Daha etrafı bile düzenlememişsinizdir eminim. Ama biz de yardım ederiz ve size ayak bağı olmayız. Çok hoş olmuştunuz!”

Alix onları merhaba ve nasılsınız eşliğinde içeriye davet etti. Oğlanlar hemen masaya koştular ve birisi de ayakkabılarını çıkardı. Kadın oğlanların montlarını çıkarmaya çalışırken Alix, Emira’ya “Bunu daha sonra konuşalım,” diye fısıldadı.

Emira, “Her şey yolunda,” dedi. “Gerçekten sıkıntı yok.” Bunu söylerken Emira sırt çantasının dibine koyduğu kâğıt bir torbanın içine elini daldırdı. Ağzına turuncu bir kurdele bağlanmış küçük bir fanus çıkardı, içinde parlak sarı renkte bir Japon balığı yüzüyordu.

“Yoksa? Emira.” Alix elini kalbine götürdü. “Bu senin hediyen mi?”

“Evet.” Emira fanusu şömine rafına, üzerinde *Hediyeler İçin İniş Pisti!* yazan kâğıttan ufak bir uçağın yanına yerleştirdi. Kurdele öne gelsin diye Emira fanusu döndürürken, Alix hatırladı. Evet. Emira, Briar’a doğum günü için bir balık alabilir mi diye sormuştu. Günler önce hem Alix’e hem de Peter’a sormuştu. Alix bunun gerçek bir balık olacağını aklından geçir-memişti, çünkü aslında gerçekten dinlemiyordu ama işte karşısında canlı, parlak ve kıpır kıpır bir balık duruyordu. Emira kurdeleyi ufak fanusun etrafına sarmıştı ama kurdele yolda kıvrılmış ve ezilmişti ve şimdi de fanusun ağzını çevreleyerek pek de şık olmayacak bir şekilde sarkıyordu.

Erken gelişlerinin üzerinden daha iki dakika geçmeden ilk konuşun üç yaşındaki oğlu klozetin yanındaki boşluğa kustu ve mahcup olmuş bir sesle ağlamaya başladı. Etraf temizlenip de özürler sona erdiğinde, Peter’ın WNFT’deki iş arkadaşlarından oluşan bir grup da kapıdaydı. Alix müzik açıp kapıya gitti ve “Merhaba, sanırım daha önce bir kez karşılaşmıştık, ben Alix,” dedi. (İnsanlarla ilk kez karşılaştığında Alix ikinci heceye güçlü bir vurgu yaparak ismini aşırı bir özenle telaffuz ederdi –ahh-lix–).

Peter hiçbir şekilde Alix'den sekiz yaş büyük gibi durmuyordu; göbeği dümdüzdü ve kısa saçları oğlan çocuklarını andırıyordu ama Alix kendini Peter'ın akranları ile aynı odada bulunca, aniden anne babasının ve onların çevresinin bulunduğu bir davete katılmış ve odasına kapanıp müzik videoları izlemek için dakikaları sayıyormuş gibi hissetti. Peter'ın kadın iş arkadaşları çiçekli, üst kısmı oturan, çan etekli elbiseler, dolgu topuklu ve klasik ayakkabılar içinde geldiler. Hatta siyahı bir kadın kısa kesilmiş, röfleli saçlarına krepe yaptırmıştı. Hatta abartılı değerli taşlar ve boncuklarla süslü iri gerdanlıklar takmışlardı. Erkekler ise kanvas pantolonlar ve polo yaka tişörtler içerisinde yetişkin Ken'leri andırıyorlardı.

En favori sohbet konusu girişteki pencerede oluşan belirgin boşluktu. Daha *Market Depot*'taki olayı öğrenmeden, polis raporunu bitirmesini beklerken, Alix Peter'ın çalışma arkadaşlarının da Beacon Smith Lisesi'ndekiler gibi düşündüğünü düşünüp endişelenmişti. Peter'ın Philadelphia'daki kariyerinin muhtemelen daha başlamadan biteceğini ve belki de onu yeniden Riverdale'e göndereceklerini aklından geçirmişti... eğer bu kendisinin yeniden New York'a döneceği anlamına gelirse, aslında harika olurdu. Gel gör ki WNFT'nin camdaki şekilsiz kırığa tepkisi ev sahibi takımların duyacağı türden tuhaf bir gururu andırıyordu, keyifle sırtını sıvazlıyorlardı sanki. Hikâyeyi öğrenmek istediler. Kahkaha atıp, "Takılma," dediler. Peter'ın birası ile biralarını tokuşturup "Eveet, Philadelphia'ya hoş geldin," dediler.

Briar'ın doğum günü partisine gelenlerin hiçbiri Alix'i ya da *BırakınKadınlarKonuşsun*'u duymamıştı. Kidz Bop grubu ve Michael Jackson'dan oluşan çalma listesi eşliğinde sodasını yudumlarken, Alix tanınmıyor oluşunu hemen üzerinde çalışabileceği bir meydan okuma olarak gördü: henüz başlamadığı işlerinden biri olan yazacağı kitabın kapağında da yer alabilecek, kısa ve öz bir açıklama yapmayı düşündü. Ama açıklamalarından hiçbiri işe yarıyor gibi gözüküyordu.

Bir kadın “Haaa, yani tam olarak kitap yazmıyorsun,” dedi. “Bu sanki... şu neydi hani, *PostSecret** gibi bir şey mi? Hatırlıyor musunuz? Bayağı bir... yani bayağı açık seçikti, değil mi?”

“Çok tuhaf bir film izlemiştik, adı neydi *She* miydi, yok, yok *Her* olabilir. *Her* müydü?” Bir başka kadın onaylaması için kocasına baktı ama adam onu onaylamayınca, konuşmaya yine de devam etti. “Belki de *Them*’di. Her neyse bu adamın işi de insanlar için aşk mektupları yazmaktı. Hiç tanımadığı insanlar için. Çok garipti, sizin yaptığınız da böyle bir şey mi?” Alix, Catherine’in ağladığını duymuş gibi yaparak kibarca izin istedi.

Peter ile birlikte programı sunan Laney Thacker, dört yaşındaki kızı Bella ile birlikte gelmişti. O da gelirken sarı güller, bir şişe şarap, içinde kurabiye malzemeleri ve bir tarif bulunan cam bir kavanoz getirmişti ve hem Briar hem de Alix için hediyeleri vardı. Alix’i kollarını uzatıp, yüzünde *sonunda görüşebildik* diyen bir ifade ile selamladı. “Aman Tanrım, seni uzun zamandır tanıyor gibi hissediyorum,” dedi. “Gel, sana bir sarılayım. Artık siz de *Philadelphia*’dan *Haberler* ailesinin bir parçasısınız.” Alix, iki kez sarılmalarının artık sonlandığını düşündü ama Laney onu bırakmıyordu, bir yandan da mırıldanıyordu. Alix’e sarılmıştı ve onu hafifçe sağa sola sallıyordu. Bella da gidip Briar’a sarıldı ve benzer şekilde onu öne arkaya salladı.

Manhattan’dayken Alix, Rachel, Jodi ve Tamra ile birlikte ayda en azından iki kez doğum günü partilerine giderdi. Kâğıt bardaklardan şarap içerek bir köşede otururlar ve sırayla çocuklarla dans ederlerdi. Çikolata şelaleleri ya da çocuk makayı gibi zevksiz aşırılıklar hakkında sessizce dedikodu yaparlardı ve doğum günü sahibinin adının baş harflerinin yer aldığı ufak hediyelikler ve ev sahibinin tuttuğu, hemen her zaman New Jersey’li çıkan, birbirinin tıpkısı olan Disney prensesleri karşısında gözlerini devirirlerdi. Ama Briar’ın son derece sade doğum günü partisine katılanlar, iki kat fazla çaba sarf ediyor

* *PostSecret*, 2005 yılında Frank Warren tarafından oluşturulan ve insanların sırlarını anonim olarak gönderdikleri, bir sanat projesidir. Seçilen sırlar *PostSecret* web sitesinde yayınlanır veya *PostSecret*’in kitapları veya müze sergileri için kullanılır. (ç.n.)

gibi görünüyorlardı. Kadınlar, Upper East Side’da yaşıyormuş gibi giyinmişlerdi, gerçekten orada yaşıyormuş ya da gerçekten orada yaşamış gibi değil. Bu dolgu topuklar üzerinde diki-
lirken rahat olmalarına imkân yoktu ve neden kimse kot pantolon giymiyordu? Alix kendini dışlanmış ve aşırı derecede iri yarı hissetti.

Ama Peter vaktiyle Alix’in verdiği tüm öğle yemeklerine, partilere ve toplantılara katılmış, yüzünden gülümsemeyi ek-
sik etmemişti. Geç saatlere kadar uyumamış, karısıyla birlikte liseli kızların “gelecekteki kendilerine” yazdıkları beş yüz ka-
dar mektuba pul yapıştırmıştı. Atölye çalışmaları geç bittiğinde çocukları yataklarına yatırmış, Briar’a annesinin eve varır var-
maz yanına gelip onu öpeceğini söylemişti. Alix bunları kendi kendine hatırlatıp arkadaşlık kurabileceği birini bulmaya çalıştı,
zaman zaman ona uğrayıp çocuğunu Briar’la birlikte izlesin-
ler diye televizyonun önüne bırakıverecek biri, birlikte yogaya gidebileceği biri. Ama bu kadınlar hoş ve tatlı oldukları kadar eski kafalıydılar ve hiç de havalı değillerdi. Peter’ın birlikte ha-
ber sunduğu eş spikeri Laney, parmaklarıyla Alix’in tulumunu okşadı. Beğendiğini belli ederek “Ben de hep böyle bir şey de-
nemek istemişimdir,” dedi, “ama hiçbir zaman kendime yakış-
tıramadım.” Ona doğru hafifçe eğilip gülererek Alix’e üzerinde bu şey varken tuvalete nasıl gidebildiğini sordu.

Sonra sıranın hediyeleri açmaya geldiği anlaşıldı. Manhat-
tan’daki çocuklar, hediyelerini asla partide açmazlardı. Hedi-
yeler, arta kalan doğum günü pastasıyla birlikte eve götürül-
mek üzere, bir taksiye ve arabanın bagajına ya da büyük, şeffaf torbalara konurdu. Eğer akıl edebilirsiniz, birkaçını bir dolaba saklar ve bir uçak yolculuğunda oyalanması için ya da tuva-
let eğitimi sırasında çişini doğru yere yaptığında çocuğunuza vermek için sakladınız. Ama Peter ve Alix, WNFT elemanla-
rından biriyle sohbet ederlerken, kadının beş yaşındaki çocuğu gelip dizlerine sarılmış ve “Ne zaman hediyeleri açıp pasta yi-
yeceğiz?” diye mızızlanmıştı.

Peter, Alix’e baktı. “Bir sandalye ayarlayayım mı?”

Briar, Alix'in kucağına oturdu, Emira ise onlara hediyeleri uzatmaya başladı. İkinci hediye sonra Briar bunaldı ve kollarını sallamaya başladı. "Sevmedim bunu sevmedim," dedi. Alix her bir hediye için tek tek açarken Emira ve Peter onu yatıştırdılar.

Kendi Prensesini Kendin Yap Seti ile etrafa toksinle birlikte plastik kokusu saçan bir prenses tacı arasında Alix, Rachel, Jodi ve Tamra'ya mesaj atmak için cep telefonunu cebinden çıkardı. *Vurun beni*, diye yazdı. *Buradaki herkesten nefret ediyorum*. Briar'a verilen her bir hediye tamamen gülünç, aşırı cinsiyetçi ya da korkunç derecede klişeydi. Üç yaşındaki kızına, hediye olarak gümüş rengi Fendi marka bir kayak tulumu, pembe beyaz renklerde Ufak Hanımlar Çay Seti, Yenebilir Bir Çiçek Sepeti (bunu internetten mi sipariş etmişlerdi acaba?) ve kapağına Kendi Ayıcığını Tasarla'dan bir hediye çeki ileştirilmiş "doğum günü pastası" kokulu Yankee marka bir mum gelmişti. Alix'in ayakları dibinde, Emira paket kâğıtlarını kocaman bir yeniden dönüşüm torbasına tıkıştırıyordu. Briar hediyelerden birini, fırırlı mavi bir önlük ve bir örnek başlığını, kafası karışmış şekilde eline aldı. Emira ona dönüp "Bu senin için, doğum günü kızı," dedi. Alix, Emira'yı omuzlarından sıkıcı tutup yüzüne karşı, *Bu partinin benimle hiçbir alakası yok*, demek istedi.

Alix'in evi, sık sık havaalanında görüp küçümsediği türden anneler ile doluydu. Yüzleri full makyajlı, çok fazla valizleri, dolgu topuk sandaletleri ve uçaktaki neredeyse tüm baş üstü dolaplarını kaplayan hediyelik eşya dolu plastik poşetleri olan kadınlar. Uçak daha iner inmez ya da bir sonraki kapıya ulaştıklarını söylemek için yüksek sesle kocalarını ararlardı. Uçaktan inerlerken oyalanıp herkesi bekletirlerdi ("Her şeyini aldın mı? Bak geri dönemeyiz?"). Tuvaletlerde, Alix'in her zaman yaptığı gibi tam tersine, klozeti tuvalet kâğıdıyla baştan sona kaplayıp, bunu da tüm ayrıntılarıyla dillendirirlerdi: Alix umumi tuvaletleri kullanırken durumu lehine çevirip, kendince bundan faydalanmayı yeğleyerek, klozete oturmadan dizleri üzerinde *squat* yapmayı tercih ederdi.

Alix'in ikinci kez hamile kalana kadar bir puseti bile yoktu mesela. Valiz hazırlamak konusunda her zaman çok başarılı olmuştu, çoğu zaman hafta sonu seyahatlerine elinde sadece bir sırt çantası ile çıkar ve sık sık da kendini Peter'a, eve daha erken gelebilmek için başka bir uçağa atladığını yazarken bulurdu. Tüm bunlardan dolayı Alix, şimdi oturma odasında oturmuş, etrafa bakarken Philadelphia'yı yuvası olarak nasıl kabullenebileceğini merak ediyordu. Etrafı, mantosunu çıkarmayı unuttuğu için havaalanı güvenliğindeki akışı sekteye uğratan bu tarz kadınlarla sarılıyken, bir anne ve küçük ölçekli bir işletme sahibi olarak gösterdiği ustalığı nasıl devam ettirebilirdi ki?

Alix, anne babalar çocuklarının ayakkabılarını giydirmek için uğraşırken ve çocuklar da onlara verilen küçük hediyeleri etrafa döke saça açarken, kapının yanında duruyordu. Herkesle öpüşüp el sıkışırken en azından dört kez "Çocukları daha sık bir araya getirelim," dedi.

Laney, samimiyetini göstermek üzere bir kez daha Alix'e doğru uzandı. "Burada olduğunuz için çok mutluyum," dedi. "Çocuklar uyuduktan sonra bir araya gelip bir şeyler içelim."

Laney'nin, dostluğunu göstermeye çalıştığı açıktı, bir yandan da haftanın her günü kocasıyla baş başa çalışırken, aslında Alix'in tarafında olduğuna ve Alix'in kocasıyla kendisi arasında uygunsuz şeylerin olmadığına onu ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Bu Alix'in aklının ucundan bile geçmemişti ve hiç böyle düşünmediği için biraz suçlu hissetti. Laney'nin mahcup bir gülümsemesi vardı, diş etleri fazlaca belirgindi ve sık sık "Hadi canım," gibi şeyler söylüyordu. Laney tatlı kelimesinin vücut bulmuş haliydi ve Alix ona sarılırken, *Seni sevmek istiyorum. Bu neden bu kadar zor, diye düşündü.*

Alix, Laney'nin omzunun üzerinden Emira'yı gördü, ufak bir oğlanın montunu giymesine yardımcı olmak için eğiliyordu. Beş yaşındaki oğlan ona "Benim en sevdiğim oyunu oynadık," dedi.

Emira montun kollarını düzeltirken "Aaa öyle mi?" dedi. "Neymiş bakalım senin en sevdiğin oyun?"

Oğlan ona dönüp “En sevdiğim oyunun adı Ben Bir Katilim!” dedi.

“Ay, çok korktuuumm.” Emira ayağa kalkıp diğer odaya doğru yürürken “Hey, Briar? Çabuk gelip elimi tutar mısın? Çabuk ama!” diye seslendi.

Alix en sonunda Laney ve ailesinin ardından kapıyı kapattınca yeniden telefonunu çıkardı. *Düzeltiyorum*, diye arkadaşlarına mesaj attı. *Bakıcım dışında herkesten nefret ediyorum*.

Tamra, *Bu kıza verdiğin ücrete biraz zam mı yapsan?* dedi.

Rachel da *Belki de Yenebilir Bir Çiçek Sepeti gönderirsin!* diye cevap yazdı.

O gece Briar yatağa, başucuna koyduğu yeni balığıyla birlikte gitti; bu, Alix’in verilecekler torbasına koymadığı birkaç hediyeden biriydi. Üç yaşını henüz bitirmiş olan Briar, balığına oracıkta Spoons adını koydu ve uykuya dalana kadar balığın fanusun içinde daireler çizerek yüzüşünü izledi.

BEŞ

Emira, artık üç yaşını bitirmiş olan küçük kızla arasına mesafe koymaya, *Craigslist* ve *Indeed* gibi sosyal iş ağı ve paylaşım platformlarının sayfalarına her gün bakmaya ve sadece yetişkinlerin başvurabileceği maaşlı ve sigortalı işlere başvurmaya karar verdiği sırada, Bayan Chamberlain üzerine fazlaca düşmeye başlamıştı. *Market Depot*'taki gece ona bir şey olmuştu ve o gecenin yanlışlarını zorlama bir samimiyet göstererek düzeltmeye çalışıyordu. Bu durum, Emira'nın kendini daha fazla çekmesine neden oluyordu. O gecedен bu yana Bayan Chamberlain saat yediye çeyrek kala eve dönmeye, Emira'nın karşısına oturup daha önce hiç etmedikleri sohbetlere atıfta bulunmaya başlamıştı. “Emira, sen lisansını hangi alanda yapmıştın, bir hatırlatsana?”, “Nerede oturuyorum demiştin?”, “Alerjin olduğunu mu söylemiştin?” Zamanlama daha kötü olamazdı. Bunlar en başta soracağınız sorulardı –işler Emira'nın planladığı gibi giderse gerçekleşeceği üzere– en son değil. Bir yandan, aldığı para yarı zamanlı bir iş için gayet makuldü ve bu, çok daha az para ve Briarsız bir hayat sunan muhtemel işler konusunda heyecanlanmasını zorlaştırıyordu. Her cuma Alix, Emira'ya içinde altı yüz yetmiş iki dolar bulunan bir zarf veriyordu.

Market Depot'taki gecedен iki hafta sonra zarf eline daha kalın geldi. Emira, ön verandada, kızıl günbatımının altında zarfı açıp içine göz attığında bin iki yüz dolar olduğunu gördü. Kalın ve kaliteli kâğıda, Alix'in şık el yazısı ile yazılmış bir

not yüz dolarlık banknotlara ataşla iliştilmişti. Emira– diye başlıyordu.

Bu geçtiğimiz iki hafta, Briar’ın doğum günü ve anında yardımımıza koşup bizi kurtardığın o korkunç gece için. Her şey için teşekkürler. Yanımızda olduğun için çok mutluyuz ve bizim de her zaman senin yanında olduğumuzu bilmeni isteriz.

Sevgiler P, A, B & C.

Emira yere baktı. Güldü, “Siktir!” diye fısıldadı ve anında gidip ilk deri ceketini satın aldı.

Metro çok doluydu. Emira; Zara, Shaunie ve Josefa ile akşam yemeği için buluşmaya biraz geç kalacak gibiydi, yemekten sonra birkaç kadeh içki içip, yirmili yaşlarda olanlar gece çıkınca ne yaparlarsa hepsini yapacaklardı. Giydiği her şey, yeni ceketıyla birleşince ıslıl ıslıl görünüyordu. Ceketin asimetrik bir fermuarı vardı ve hemen kalçanın üzerinde bitiyordu. Kuşağı yanlarda bol şekilde sarkıyordu ve kollarındaki gümüş rengi fermuarları açıktı. Emira’nın ceketini iki yüz otuz dört dolara gelmişti, bu şimdiye kadar karyolası ve dizüstü bilgisayarını saymazsak yaptığı en büyük alışverişti. Bir eliyle metrodaki direği tutup diğer eliyle de Zara’ya yolda olduğunu yazarken, Emira şimdiye kadar sahip olduğu en pahalı şeyin içinde kendini bu kadar ucuz hissetmeyi hem komik hem de hüzünlü buldu. Kulaklığının sesini artırdı ve metro her döndüğünde dengesini korumaya çalıştı.

Emira’nın arkasında altı kişilik bir aile vardı, pek Philadelphialı gibi durmuyorlardı, anne seslendi, “Sonraki durakta ineceğiz. Herkes duydu mu beni?” Emira, kulağındaki müzikle birlikte solundaki konuşmayı dinledi, takım elbise giyen bir adam, bir aile toplantısına katılmamak için bir bahaneye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Yanındaki kadın da “Suçu bana at istersen,” dedi. Emira’nın kalça kemiği siyah taytının altında oldukça belirgindi. Hızla hareket ediyor gibi görünen beton yığınının ve

karanlığın yansıdığı camda, gözü bir dizi altın zincirden oluşan kolyesine bir an için takıldı, kolyeyi ortalayarak düzeltti. Kaküllerini ve omuzlarına düşen siyah buklelerini de düzeltti ve bir şarkı bitip diğeri başlarken oluşan kısa boşlukta birinin kendisine seslendiğini duydu.

Emira dönünce *KelleyTCopeland@gmail.com*'u gördü. Beyzbol şapkaları, at kuyrukları ve omuzların üzerinden adam adını yeniden söyledi ama bu kez “Emira Tucker” diye seslendi. Emira metro direğini tutan elinin yerini değiştirdi ve açıktan açığa gerildiğini hissetti.

Adam bu sefer daha sevimli görünüyordu, bunun nedeni kısmen Emira’nın şu anda bakıcılık yapmıyor ya da bir suçla itham edilmiyor oluşuydu ama aynı zamanda sebepsiz bir şekilde bugün daha sevimliydi. Kelley Copeland’in siyah saçları ve gözleri; uzun, soluk bir yüzü ve bir nedenden ötürü üniversite hayatı boyunca spor yaptığını ima eden, sağlam görünen iri bir çenesi vardı. Emira yarım ağız gülümsedi ve Kelley de geçmek için izin isteyerek, “Affedersiniz,” diyerek ona yaklaştı.

“Beni hatırladın mı? Elbette hatırladın, merhaba.” Kelley, kendi sorduğu soruya kendi cevap verirken gülümsedi. “Muhtemelen bunu söylememeliyim ama sana altı tane e-posta yazdım ve hiçbirini de göndermedim.” Duraksadı. “İşten ayrılıp ayrılmadığını öğrenmek istedim.”

Emira bu oldukça uzun boylu ve samimi ortaya çıkış karşısında irkilmişti. Ağırlığını diğer bacağına verip bacaklarını çaprazladı. “Anlamadım, ne?” dedi.

“Pardon,” dedi. “Dadılığı bırakıp bırakmadığını merak ettim.”

Kelley Copeland öylesine uzundu ki ellerini metronun tavanına dümdüz koyabilirdi, Emira’nın karşısında dikilirken de yaptığı buydu. Emira bunun hem acınacak derecede aşıkâr bir erkeklik gösterisi olduğunu hem de muazzam derecede çekici olduğunu düşündü.

Emira, “Haaa, pardon,” dedi. “Yani... ben aslında dadılık yapmıyorum.”

“Vay,” dedi. “Yani işi bıraktın. Aferin sana.”

“Yok, yok, hâlâ çalışıyorum.” Emira çantasının sapını sağ omzundan sol omzuna geçirdi. “Ama işte, ben sadece bakıcıyım. Dadı değilim.”

Kelley, “Bana aradaki farkı söyleyebilir misin?” diye sordu. “Tuhaf davranmaya çalışmıyorum, gerçekten bilmiyorum.”

Metro durdu ve Emira dört alışveriş torbası taşıyan bir adam trenden çıkabilsin diye kenara çekildi. Kelley ona boş koltuğu işaret etti, Emira geçip oturdu. “Dadılar tam zamanlıdır,” dedi. “Maaşlı çalışanlar, ikramiyeleri ve izinleri vardır. Çocuk bakıcıları ise yarı zamanlıdır ve her zaman değil de, ne bileyim... aileler akşam bir yere gideceklerinde ve acil bir durum olduğunda çalışırlar.”

Kelley, “Tamam, anladım,” dedi. “Kusura bakma, geçen gece markette dadı olduğumu söylediğini duydum sandım.”

Emira, “Yok, yani evet, adam beni rahat bıraksın diye dadı olduğumu söyledim,” diye açıkladı. “O anda da cidden işe yaradı.”

“Doğru.” Kelley, bir trende gürültücü ve sarhoş biri olduğunda ya da kondüktör rötar olacağını anons edip durduğunda yolcuların birbirleri ile bakiştıkları gibi ona hafif şaşkın, hafif rahatsız olmuş bir şekilde baktı. “Yani, eğer işe devam ediyorsan kesinlikle bunun için kendince bir nedenin vardır. Ama umarım en azından biraz zam almışsındır.”

Emira kirpiklerine giren bir tutam saçı çekti, kolundaki fermuar tatlı tatlı şingirdadı. Gülümsedi ve “Bana iyi bakıyorlar,” dedi.

Kelley, iki elini de Emira’nın tepesindeki demir çubuğa dayadı. “Şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Emira tek kaşını kaldırdı. Kafasını kaldırıp ona baktı ve *Cidden mi*, diye düşünmekten kendini alamadı. Kelley’nin bu teklifsiz kararlılığı, on iki tane yüzlük banknotun görüntüsü ile birleşince, ona *Amaan. Tamam, iyi. Koy ver gitsin*, diye düşünme cesaretini verdi. Dudaklarını büzdü ve “Birkaç arkadaşla bir şeyler yiyeceğiz. Sonra da Luca’s’a gideriz muhtemelen. Neden ki?”

“Luca’s mı?” Adam, etkilendiğini göstererek dudaklarını büzdü ve “Çok şıkmiş,” dedi.

Emira *bilmiyorum* anlamında tatlı tatlı omuzlarını kaldırdı.

“Sana çok hızlı bir içki ısmarlasam, ne dersin?” dedi. “Sonra ikimiz de kendi yolumuza gideriz. Ben de bu gece arkadaşlarla buluşacağım.” Tren durdu ve bir kadın Emira’nın yanındaki boş yere oturmak için Kelley’yi ittirip geçti.

Emira yalandan gönlü yokmuş gibi yaptı; aslında Kelley kadar o da bu sohbetten hoşlanıyordu. Onu bu gece en son saat kaç gibi görebileceğini hesapladı, muhtemelen sabaha karşı iki falan olurdu. “Çoktan geç kaldım zaten,” dedi. “Ama istersen bana Luca’s’da bir içki ısmarlayabilirsin.”

Kelley güldü. “Ha, tabii, beni oraya almazlar.”

Emira başını eğip Kelley’nin ayakkabılarına baktı. Koyu renk kotunun altına bağcıklı, kahverengi ayakkabılar ve pahalı görünen kapüşonlu, gri bir sweatshirt giyiyordu. Emira, “Kıyafetin gayet uygun,” diye ona güvence verdi. “Sıkıntı olmaz.”

Sırıtarak “Kıyafetimi kastetmemiştim ama teşekkür ederim. Şu an kendime daha fazla güveniyorum,” dedi. “Yanında bir kadın yoksa oraya almıyorlar diye duymuştum sadece.”

Emira’nın durağı bir sonrakiydi ve tren yavaşlamaya başlarken o da kalkıp Kelley’nin yanındaki boşluğa geçti. “Yani, sende e-postam var. Bana bir mesaj atıver, dışarıya gelirim.”

Kelley telefonunu çıkardı. “Sana kısa mesaj atsam daha kolay olmaz mı?”

Emira hafifçe güldü. “Bana e-posta atabilirsin, dostum.”

“Evet, kesinlikle.” Kelley, yüzünde bir *tabii canım* ifadesi ile telefonunu geri koydu. “Ben de tam aynı şeyi söyleyecektim. E-posta. İyidir.”

Emira, “Hı hı,” dedi ve çıkışın önünde durdu.

Kelly, Emira’nın az önce kalktığı yere oturdu ama orası, kalıbına göre bayağı dardı. Ellerini dizleri arasına koyup ısrarla Emira’ya gülümsedi. Emira kaşlarını kaldırdı, sonra da bakışlarını telefonuna çevirdi.

Yanında oturan kadına yüksek sesle “Bu benim kız arkadaşım,” dedi. Kadın okumakta olduğu kitaptan kafasını kaldırıp “Hı?” dedi.

“Orada duran benim kız arkadaşım, diyorum.” Kelley parmağıyla Emira’yı işaret etti.

Kadının yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Kafasını hayır anlamında sallayıp “İ-ih, bu doğru değil,” diyen Emira’ya baktı.

Kelley, gözlerini sağında oturan kadından ayırmadan “Hep böyle yapar,” dedi. “Çok şeker, ne zaman trene binsek beni tanımıyormuş gibi yaparak kendince bir oyun oynar.”

“Yok artık.” Emira üç parmağını alnına götürdü.

“Eve gidince de ‘Komik değil miydi, canım?’ falan der. Sonra da bunu düşünür güleriz. Acayip eğlenceli.”

Kadın da güldü ve “Çok romantik gerçekten,” dedi.

Tren durdu ve Emira, “Hoşça kal,” dedi.

Kelley de “Evde görüşürüz, tatlım!” diye seslendi ve kapılar Emira’nın ardından kapandı.

Shaunie, Luca’s’ın Shaunie balkonundaki özel bölmeye geçip masaya servis istedi, bunun üzerine Zara, “Kızım, n’apıyorsun?” diye tepki verince de “Ne ya? Hesaplar benden,” diye cevapladı. Beyaz deri koltukları olan gösterişli bir bölmede dört kız içkilerini içip müziğe ayak uydurarak ritim tuttular. Shaunie ikinci bir şişe daha sipariş etti ve ikinci şişeleri de gelince Josefa telefonunu çıkarıp Snapchat hesabına “Manyak güzel bir gece geçiriyoruz, dostlar,” yazarak bunu herkese ilan etti.

Shaunie’nin ailesi ne kadar zenginse Shaunie de o kadar cömertti. Ailesinin zenginliği güneydeki, arabaya hizmet veren jetonlu çamaşır makinesi zincirinden geliyordu, Shaunie’nin yüce gönüllüğü ise karmaya olan derin inancından ve biraz da sosyal medyada okuduğu ilham veren alıntılardan kaynaklanıyordu. Tanıştıkları ilk günden bu yana (Zara dersten sonra Emira’nın yanına gidip şöyle demişti: “Şu melez kız bizi bir konsere götürmeyi teklif etti, kız manyağın teki çıkıp bizi öldürebilir belki ama belki de acayip eğlenceli bir konser olur.”), Shaunie hep

ilk tur içkileri ısmarlamayı, kıyafetlerini ve kocaman yatağının yarısını onlarla paylaşmayı âdet edinmişti. Emira, geceyi Shaunie'nin kanepesinde geçirdiğinde, gecenin bir vakti Shaunie'nin üzerine örttüğü battaniyenin altında terleyerek uyanırdı.

Josefa da Shaunie'nin oda arkadaşıydı ve Shaunie ne kadar güvenilirse o da o kadar tutarsızdı. Ya telefonuna yapışmış ve sosyal medyadaki komik içeriklere ve videolara dalıp gitmiş, kız kardeşi ve annesi ile FaceTime'dan İspanyolca konuşarak evde vakit geçirirdi ya da milletle toplanıp sabaha kadar içmek isterdi. Josefa, Boston Üniversitesi'ne gitmişti ve şimdi de Drexel'de hem lisansüstü eğitimine devam ediyor hem de araştırma görevlisi olarak burs alıyordu. Ailesi eğitime devam ettiği sürece onu maddi olarak destekleyeceğini söylemişti. Şu sıralar ikinci yüksek lisans derecesini almak için çalışıyordu, bu eğitim kamu sağlığı üzerineydi.

Özel bölmelerinin hemen önünde, ilk kata bakan korkuluğun arkasında dans ederlerken Emira, Zara'ya “Şu bahsettiğim adamı buraya davet ettim ama geleceğini sanmam,” dedi. “Trende karşılaştık, ama her neyse, boş ver.”

“Arkadaşları da mı varmış?”

“Öyle dedi.”

Zara anladığını göstermek için kafasını salladı ve sonra da kalçasını yana sallayarak dans edebilmek için bacağına maysa koydu.

Shaunie kulağına eğilip “Bu gece oğlanlar mı geliyor?” dedi.

“Yok, yok.” Emira kafasını salladı. “Muhtemelen gelmiyorlar.”

Zara bir yandan dans ederken Shaunie'yi hafifçe omzundan ittirip “Bu seni hiç ilgilendirmez tabii, çünkü *senin zaten bir erkek arkadaşın var,*” dedi.

Shaunie savunmaya geçer gibi ellerini kaldırdı. “Sadece soruyordum!”

Josefa, “Resim istiyorum,” diye seslendi. Telefonunun ekranında, kızlar en açık tenliden en koyu tenliye doğru sıralanmışlardı. Kalın, kahverengi saçları ve parlak, pembe dudakları

ile Josefa; bukleleri ve bal rengi, yuvarlak yüzü ile Shaunie; yeni yaptırdığı örgüleri ve kocaman gülümsemesi ile Zara ve en son da omuzlarına düşen dalgalı saçları ile Emira. Korkuluğa tutunup ekrana baktılar.

Emira sürekli e-postalarını kontrol edip duruyordu. Mesajların yüklenmesini beklerken, *Neden bu aptal e-posta esprisini yapıp sevimli görünmeye çalıştın ki*, diye düşündü. Ama hiç yeni mesajı olmadığını görünce, bu sefer de, *Yok, yok, gelmediği iyi oldu. Muhtemelen Shaunie'den hoşlanacaktı. Bu da çok tuhaf olacaktı*, diye düşündü.

Ama Kelley'yi, Luca's'nın ikinci katında yürürken görünce, neden kendini kapıdan alması için ona e-posta atmadığını ve içeriye girmek için neden onun yardımına ihtiyacı olmadığını anladı. Gece on bir civarında Kelley, dört arkadaşı ile gelmişti ve bu arkadaşlarının hepsi Emira'yı fazlasıyla şaşırtacak derecede siyahtı. Kelley, son derece sorunlu bir konusu olan bir müzik klbinin çekimindeymiş gibi duruyordu. Adamlardan biri güneş gözlüğü takıyordu. İki kişi Timberland giyiyordu.

Emira onları tanıştırırken, Josefa'nın telefonunu kaldırmış olduğunu gördü. Shaunie buklelerini tek omzunun üzerine almıştı ve Zara da gözlerini kısmış, sert sert arkadaşına bakıyordu. Kelley'nin arkadaşlarından biri içki alacaklarını söyledi, hanımlar ne isterdi? Adamlar hep birlikte aşağıya, bara indiler ve içlerinden sonuncusu da merdivenlerden inip gözden kaybolunca Zara, "Hımm, harbiden mi ya, kızım?" dedi.

"Bak ne diyeceğim. Boş verelim. Keyfim çok yerinde." Emira kızarmıştı ve Shaunie'nin yanına, özel bölmedeki yerine geçti. Josefa ağırlığını sağ kalçasına verip yer açtı ve kızların topukları altta birbirlerine çarptı.

Zara, Shaunie'nin üzerinden işaret parmağını sallayıp "Sakın bana *boş verelim* falan deme," dedi. "Şunu bir netleştirelim... kendin yapınca sorun yok yani? Öyle mi?"

"Haaa." Josefa gülmeye başladı ve Zara'yı gösterdi. "Sen Shaunie'nin partisindeki kızıl kafalı oğlanla eve gittiiin, di mi?"

Shaunie oğlanı hatırladı ve "Tatlı çocuktu!" dedi.

Zara elini göğsüne koydu. “Yani ben bir beyazla takılamam ama sen yapabilirsin, öyle mi? Deri montun var diye herkesten daha mı üstünsün yani?”

“Tamam, tamam.” Emira güldü. “Anladım. Özür dilerim. Ama benim ne demek istediğimi biliyorsun. Senin takıldığın oğlanın pusula şeklinde* bir dövmesi vardı.”

“Valla oğlan tüm gece bacak aramdaydı.” Zara örgülerinden birini elinde kıvırdı. “Dövme falan görmedim, görsem de umurumda olmazdı.”

Shaunie korkuluğun üzerinden barı görebilmek için dikleşti. “İyi iyi, ama cidden? Emira, bu oğlan çok hoş.”

Emira ilk kata kadar Shaunie’nin bakışlarını takip etti, orada Kelley iki elini de bara yaslamış, sarışın bir barmaid ile konuşmak için hafifçe eğilmişti. Daha şimdiden Emira deli gibi kıskandı. “O kadar da önemli bir şey değil,” dedi. “O gece markette karşılaştık ve bu gece de onu trende gördüm, o kadar. Böyle çıkıp geleceğini düşünmemiştim.”

Zara eğilip iyice yaklaştı. “Bu, o gece seni videoya çeken adam mı?!”

“Evet, kızım.”

“Neden bu kadar kurnazsın ya?”

“Geleceğine ihtimal vermedim!”

Hâlâ korkuluğun üstünden bakan Shaunie, “Everlane marka bir kazak mı giymiş o?” diye sordu.

Emira gözlerini devirdi. “Neden bu dediğinin ne olduğunu biliyormuşum gibi davranıyorsun?”

Zara da Kelley ve arkadaşlarına bakmak için Shaunie gibi durdu. Yeni bir şarkı başladı ve Kelley de kafasını sallayıp şarkıya eşlik etti. “Bu her siyahi düğünde olan o beyaz oğlan, hani Cupid Shuffle eşliğinde dans etmek için aşırı heyecanlanan bir tip olur ya, işte o.”

Shaunie, “Tanrı aşkına,” dedi. “Ben bayılıyorum Cupid Shuffle’a.”

* Pusula şeklindeki dövme Hristiyanlıkta inançların sağlamlığını ve doğru yolu bulmayı simgeler. (ç.n.)

“Bu yine de biraz tuhaf, değil mi?” Josefa, elinde içkisiyle bakmaya devam etti. “Yani, demek istediğim... harbi yakışıklı bir tip ya da ne derseniz ama biri bana söyleyebilir mi neden tüm arkadaşları siyah bunun?”

Emira, Zara ve Shaunie kafalarını arkadaşlarına çevirdiler. “Hımmmm...” Emira bir yumruğunu çenesinin altına koydu. “Bilemiyorum, Sefa, senin arkadaşların neden siyah?”

“İlk olarak, çok kabasın.” Josefa bir elini Emira’nın suratına koydu. “İkinci olarak ben 23andMe* sonuçlarımı daha yeni aldım ve yüzde on bir Batı Afrikalıyım, *çok teşekkür ederim.*”

Zara yüzünü buruşturdu ve “Neden şimdi bir damla kuralını** devreye sokuyorsun ki?” diye sordu.

Josefa, “Ve üçüncü olarak,” dedi, “ben ciddiym. Umarım fetişi falan yoktur. Match uygulamasını kullanırken tüm yaşlı beyaz adamlar ayaklarıma dokunmaya çabalardı. Benden kendilerine babacığım diye hitap etmem gibi bir sürü saçmalık isterlerdi.”

“Umarım benim ayaklarıma dokunmayı dener. Aferin, kardeşim.” Zara, Emira’ya bir beşlik çaktı. “Ben bu konuda seni destekleyeceğim çünkü bazılarının aksine ben iyi bir arkadaşım. Kısa ense tıraşı olan arkadaşına da ben yanaşacağım.”

Josefa ve Zara hangisinin doğum günüyümüş gibi yapacağı konusunda tartışmaya başladılar. Zara taş, kâğıt, makasta üçe iki kazandı. Kelly ve arkadaşları döndüğünde, kızlar iyi ki doğdun şarkısını söylerken, Zara da dans edip Josefa’nın yaktığı çakmağa üflüyordu. Shaunie dört oğlandan ikisinin ilgisine bol bol mazhar oldu (bu arada içlerinden birinin gerçekten o gün doğum günüydü) ve Josefa da masada bilek güreşi yapmak üzere diğer oğlanı aldı. Bir saat kadar sonra Kelley, Emira’nın omzuna dokunup “Evet, hanımefendi. Size bir içki borçluyum,” dedi.

* Kaliforniya merkezli şirket, insanlardan aldığı DNA örneklerini inceleyerek verileri rapor halinde sunar. Etnik kökene ve kişinin soyuna dair bilgiler sunar. (ç.n.)

** One-drop rule ABD’de 20. yüzyılda tarihi geçerliliği olan sosyal ve yasal bir ilkedir. Tek bir atası bile siyahi olan kişinin (ki buna “bir damla” siyah kanı denir) kendisinin de siyahi olarak kabul edilmesi ilkesine dayanır. (ç.n.)

Kelley, Emira'nın arkasından alt kata indi ve Emira barda otururken onun yanında dikildi. Emira barın kenarını kaplayan ışıklardan dişlerinin ve kirpiklerinin pembe pembe parladığını tahmin edebiliyordu. Kelley, Emira'nın o geceki dördüncü içkisini aldı ve sonra da kendi bardağını onunki ile tokuşturdu. "Senin şerefine," dedi, "benim asla tahmin edemeyeceğim bir sabra sahip olduğun için." Emira ona teşekkür edip bir yudum aldıktan sonra Kelley, "Bana üniversiteye gitmediğini söyle," dedi.

Emira bacak bacak üzerine attı. "Hayır, üniversitede değilim."

"O zaman bir dansçı olmalısın, doğru mu?" Kelley bardağını tekrar barın üzerine koydu. "Şu figürleri yapabilmek için klasik bir eğitim almış olmalısın..." Dudaklarını büzüp omzundaki hayali tozları silkeler gibi yaptı.

"Bak şimdi, şöyle ki." Emira güldü. "O çok özel bir durumdu. Birileri, baktığım çocuğun evine yumurta fırlatmış. Annesi de onlar polise durumu anlatana kadar gelip onu almamı istedi... işte böylece ben de markete gidip daha çok polis görebildim! Anladın mı?"

"Anladım," dedi. "O adam gerçek bir polis değildi, tamam. O halde bebek bakıcılığı yapmadığın zamanlarda ne iş yaparsın?"

Emira dirseğini bara dayadı ve sıırttı. "Sonra da bana eğlenmek için ne yaptığımı mı soracaksın?"

"Belki."

"Bu acayip klişe olurdu."

"Tamam, ama kaç kardeşin olduğunu sormaktan çok daha iyi."

"Pekâlâ, şey..." dedi. "Merkezdeki Yeşiller Partisi'nin Philadelphia ofisinde kâtip olarak çalışıyorum ve ufak tefek masa başı işi yapıyorum."

Kelley, "Cidden mi?" dedi. "Bana pek Yeşiller Partisi tipi gibi gelmedin."

"Ben sadece birtakım şeyleri kâğıda döküyorum."

"Ne kadar hızlı yazıyorsun?"

"125 yapıyorum."

"Bir dakikada bu kadar kelime mi?!"

“Hı hı.”

“Ciddi misin sen?”

Emira gülümsedi. “Hem de çok.”

Kelley, “Vay be. Eğer başka iş ararsan ben kesinlikle sana bir şeyler ayarlayabilirim,” dedi. “Benim büro transkripsiyon için deli para harcıyor.”

“Belki ben de deli gibi para kazanıyorumdur.” Emira kendi kendine, *Ooo kızım, sarhoş oldun*, dedi. Sırtındaki mont ve çantasındaki yüz dolarlık banknotlar ona normalde sahip olmadığı bir cesaret veriyordu.

Kelley ellerini yukarıya kaldırdı ve “Mantıklı,” dedi.

“N’oldu ki, insan kaynaklarında falan mı çalışıyorsun?” diye sordu. “Seninle karşılaştığımız gece de bana ‘Köşe yazısı yazmalısın,’ falan demiştin. Hı hı, tabii, kesinlikle.”

Kelley bara yaslandı ve yukarıdaki şişelere ve içkilere baktı. “Demek öyle dedim...” gözlerini kısıp Emira’ya baktı ve ona tamamen içtenlikle sordu, “Ben götün teki miyim?”

“Sen mi? Kesinlikle.” Emira kafasını salladı. “Demek istediğim... Bildiklerim tecrübeyle sabit değil ama sayısal verilerle konuşacak olursam? Yüzde yüz. Ama sıkıntı yok.”

“Sıkıntı yok mu?” Kelley sırttı.

“Evet, yani, bir bakıma öyle.”

“Sanırım bir taksi bulmalıyız.” Kelley bunu eğilip kulağına söylemişti. Öylesine doğaçlama söylenmiş bir şeydi ki çakırkeyif olmuş Emira’nın kulağına çok komik geldi. Sanki *şu yarana dikiş attırmamız gerek ya da maalesef kredi kartınız reddedildi* der gibiydi.

Emira güldü ve içkisini aldı. Ağzında pipeti ile “Sen sarhoşsun,” dedi.

Kelley ellerini kavuşturdu ve “Siz de öyle hanımefendi,” dedi.

Kelley’nin dairesine çıkan asansörde, Emira telefonunu kontrol etti. Zara **ÖYLE OLSUN SÜRTÜK, BAY** yazmıştı. *Tam ta ta tam şu zengin kamışın işini bitir de gel.* Kelly, asansörün

diğer ucunda sırtını demire yaslamış onu izliyordu. Sonra dikleşti ve “Yanına gelebilir miyim?” dedi.

Emira, pahalı görünen sert bir kanepenin üstünde Kelley’nin kucığına oturdu, yüzü ona dönüktü. Kelley de onu kalçalarından kavramıştı. Mekân erkeksi kokuyordu, aynı zamanda da *Kokusuz* diye iddia edilen deterjanla yeni çamaşır yıkanmış gibiydi. Kelley’nin tepesinde, oturma odasının duvarına asılmış, Pensilvanya, Allentown’a ait devasa çerçeveli bir çizim vardı. Emira, açık bir pencereden süzülen hafif ışığın altında onu öptü, Kelley bir an geriye çekilip “Hey, hey, hey,” diye fısıldadı.

Emira, “Hmm?” dedi.

Kelley kafasını kanepenin sırtlığına yasladı. “Sen, yirmi yaşında falan değilsin, değil mi?”

“Hayır. Yirmi beş yaşındayım.”

“Eyvah, tamam bak.” Ellerini kafasının arkasına koydu. “Ben otuz iki yaşındayım.”

Emira ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı. “Tamam.”

“Yani senden yedi yaş büyüğüm.”

“Hı hı.” Emira, Kelley’nin kemerini çözmek için öne doğru yaklaşırken güldü. “Sen... cidden çok zekisin.”

“Tamam, hanımefendi.” Kelley de güldü. “Sadece emin olmaya çalışıyorum.”

Okşayışlar ve öpüşler arasında, Kelley bir prezervatif çıkardı ve bunu solundaki minderin üzerine koydu. Orada bir barış teklifi ya da bir panik düğmesi gibi; plastik bir rıza simgesi gibi durdu. Sonra Kelley, Emira’yı kalçalarından kaldırdı ve ona “Biraz dikleşir misin benim için?” dedi ve ağzını kasıklarına yapıştırdı. Emira bembeyaz olduğunu tahmin ettiği bir suratla “Ah, yapmak zorunda değilsin...” dedi. Bununla asıl kastettiği *Senin işin bittiğinde iyiliğinin karşılığını vermemeyi tercih ederim*’di. Kelley onun ricasını anlamış göründü. Güldü ve yeniden ağzına almadan önce “Anlıyorum,” dedi. Sonra bir kere daha sormak için durdu. “Tabii sen istemiyorsan,” bunun üzerine Emira hemen “Hayır, istiyorum,” diye cevap verdi. Ellerini

ve bir dizini kanepenin sırtlığına dayayıp dengesini ayarladı. O gece ikinci kez, *Amaan? Koy ver gitsin*, dedi ve Kelley'nin kafasını elleri arasına aldı.

Tekrar yerine geçerken Emira prezervatife uzandı. Üstte onun olacağı bir şekilde belliydi.

Daha sonra, telefonunu çıkarıp Zara'ya *Neredesin?* yazarken hâlâ oldukça sarhoştı. Kelley, bir şort ve tişört giymişti ve kanepede oturan Emira'ya bir bardak buzlu su getirdi. Sonra da kendi suyunu içmek için mutfğa gitti ve ada mutfak tezgâhının ardından ona bakmaya başladı. Mikrodalga fırının üzerindeki saat 01.10'u gösteriyordu.

Emira ayakkabılarını almak için uzandı. "Bir Uber ve biraz da atıştıracak bir şeyler alabilir miyim?"

Kelley telefonuna uzandı. "Bir Uber alabilirsin tabii. Ama ancak ben senin numaranı alınca atıştıracak bir şeyler alabilirsin."

Emira güldü. Sağında, pikabın yanında, plaklar ile dolu bir kutu vardı. "Neden sende *Waiting to Exhale*'in film müziği var?" Emira'nın görebildiği diğer başlıklar da Chaka Khan ve Otis Redding'di.

Kelley, gözleri telefonundayken iç çekti. "Çünkü orta yaşlı, siyah bir kadının müzik zevkine sahibim," dedi.

Emira gözlerini devirdi ama Kelley bunu görmedi. Belki de Josefa haklıydı ve adamın fetişi vardı. Emira neredeyse ona o metro hattını kaç kere kullandığını soracaktı ama bunun yerine "Çok hoş şeylerin var," dedi. Gevşemişti, yorgun ve ke-yifliydi. Odanın içine, etrafa göz attı ve pikap, amfi ve hoparlörleri gördü. IKEA'dan alınmamış olduğu belli bir sandalyeyi, mutfak tezgâhında duran, düğün listesinden seçilmiş gibi gözüken filtre kahve makinesini ve duvara yaslanmış bir bisikleti ve lastik pompasını fark etti. Kafasını sola çevirdi. "Çok hoş, yetişkin işi şeylerin varmış burada."

"Hiç hırsız gibi görünmüyorsun ama öyleysen de bu işte berbatsın. Hassan üç dakikaya gelip seni alacak."

Emira, “Allentown,” dedi. Kafasının üstündeki şehrin adına baş aşağı baktı ve harfler görüş alanına girip çıkarken gözlerini kırıştırdı. “Allentownlu kimi tanıyorum ben?”

“Allentownlu olarak beni tanıyorsun.” Kelley ona doğru ilerledi ve kucağına bir paket patlamış mısır koydu ve “Alan kodun ile başlayalım bakalım,” dedi.

Emira, sağ kolu kafasının üzerinden sarkarken, bir yandan patlamış mısırını yiyerek Kelley’ye telefon numarasını verdi. Arkasında asılı duran şehir haritasında, havada duran serçe parmağının hizasından iki cadde ötede, Kelley Copeland’in, Alex Murphy’nin mezun olacağı seneyi cehenneme çevirdiği yer uzanıyordu. 2000 yılının baharında, kız daha Alix Chamberlain olmadan önce.

İKİNCİ BÖLÜM

ALTI

C hamberlainlerin evinin girişinde, hemen ön kapının yanında ufak, tik ağacından bir sehpa bulunuyordu. Sehpanın üzerinde ise bozuk paraların toplandığı porselen bir kâse, içinde yeni yeni filizlenen üç tane sukulentin bulunduğu ahşap bir saksı ve arka duvardaki prize takılı olan Crate and Barrel'dan alınmış, dik duran bir telefon şarj cihazı vardı. Geçen birkaç haftada, Alix onu esir alan berbat bir alışkanlık edinmişti; eve dönünce sessizce arkasından kapıyı kapatıyor, hafifçe öne eğiliyor ve Emira'nın telefonuna bakıyordu. Ufak giriş, ana girişe açılan başka bir kapı ile korunuyordu, bu yüzden Alix kendini tam olarak eve girmiş gibi ve hatta telefona bakıyormuş gibi hissetmiyordu. Şifreyi bilmiyordu ve bilse bile asla kullanmazdı ama Emira'nın kilitli ekranı her daim enerji dolu, ilgi çekici ve tamamen bağımlılık yapıcı bilgilerle dolu oluyordu.

Asla Emira'nın telefonunu şarj cihazından çıkarmıyordu ve nadiren herhangi bir tuşa dokunuyordu (mesajlar ve bildirimler kendi kendilerine beliriyorlardı) ama haftada üç kez, bir yandan üst kattaki Emira'nın yemek ısıtıp Briar'a sıcaksa üfle demesini dinlerken bir yandan da orta parmağıyla ekranı aşağıya doğru kaydırıyordu. *Market Depot*'taki gecenin üzerinden bir ay geçmişti ve bu süre zarfında Alix, Emira'ya karşı platonik bir sevgiliye duyulandan çok da farklı olmayan duygular geliştirmişti. Kapıda, Emira'nın anahtarının sesini duyunca heyecanlanıyordu, gitme vakti geldiğinde üzülüyordu ve Emira güldüğünde ya da bir şey sorulmadan konuştuğunda, Alix doğru bir

şeyler yapmış gibi hissediyordu. Bunun olduğu zamanlar çok nadirdi, işte bu yüzden Alix sürekli bakıcısının cep telefonuna gizlice bakıyordu. Bunun yerine Emira'nın sosyal medya hesaplarına da bakabilirdi ama araştırmalarına göre Emira'nın herhangi bir sosyal medya hesabı yoktu.

Emira'nın kız ve erkek kardeşlerinin birbirlerine şarkılar, komik içerikler ve yakında vizyona girecek filmlerin fragmanlarını gönderdikleri *Kardeşler* isimli bir grubu vardı. Emira sürekli, *Kraliçe Zara* diye kaydettiği Zara ile mesajlaşıyordu, o ise genellikle birbiri ardına yazdığı kısa kısa mesajlarla cevap veriyordu (Hayır. Yok artık. Deneme bile. Yapamam). Zara ve Emira neredeyse her hafta sonu dışarıya çıkıyorlardı ve mesajlarının çoğu da gidecekleri yeri kararlaştırmak üzerine oluyordu. Bir öğleden sonra Emira telefonunu, Alix gelmeden birkaç saniye önce şarja takmış olmalıydı, çünkü ekran kilitlenmemiş halde orada duruyor, onu bekliyordu. Alix'in ekranı kaydırmasına bile gerek olmadı. Emira *Ne giyeceksin*, diye mesaj atmıştı, Zara da *Açık saçık*, diye cevap vermişti ve Emira *Süper, aynen*, diye cevaplamıştı. Alix yukarıya çıktığında, Emira yerde Briar ile oynuyordu ve "Pekâlâ, şimdi de bana ikinci en sevdiğin sebze-yi söylemelisin," diyordu.

Bazen Alix'in okuyabileceği hiç diyalog olmuyordu ama her zaman duraklatılmış bir müzik oluyordu. Drake ve Janet Jackson, Outcast ve Usher gibi isimlerden bazılarını Alix tanıyordu ama J. Cole ve Tyga, Big Sean ve Travis Scott gibi isimler ona yabancıydı. Alix en sonunda *Childish Gambino bir kişi mi, yoksa bir müzik grubu mu? SZA ismi nasıl telaffuz edilir?* gibi şeyleri Google'da araştırır oldu. Bir akşam, Alix bir şarkının adını aklında tutup, daha sonra da odasında Google'a yazıp araştırdı. Alix başlangıç sözlerini kulaklığından dinledi, *Let a nigga try me / Imma get his whole motha-fucking family* diye başlıyordu. Alix'in kaşları anında yukarıya kalktı. Yanındaki Catherine'e bakıp "Ups," diye fısıldadı.

Ama geçen birkaç hafta içerisinde topladığı tüm bilgiler arasında, ilerleyen günlerde bir bağ kurabilmesine yarayacak

en ilgi çekici şey Emira'nın kesinlikle yeni biri ile görüştüğüydü. Telefonuna Kenan&Kel* diye kaydettiği biri. Bir öğleden sonra –bunu tam çıkarken görmüştü– adam şöyle yazmıştı, *Belki bir dahaki sefere kahve içmediğini bana söylersin, kaçık şey.* Bir Çarşamba akşamı, *Basketbola ilgin var mı?* demişti. Bir keresinde de Emira onunla olan konuşmasının ekran görüntüsünü Zara'ya göndermişti, Zara da *Bu adam ciddi,* diye cevap vermişti. Emira ve bu yeni kişi arasındaki mesajlar öylesine düzeyli ve özenliydi ki sadece bir ilişkinin ilk günlerinde gerçekleşecek türdendi, hani doğaçlama yapıyormuş gibi, güya üzerinde çok düşünülmemiş espriler yapmaya çalışırsınız ve sanki çok meşgul biriymiş gibi gecikmeli cevaplar yazarsınız ya. Alix, Emira'ya onun hakkında bir şeyler sormak, adının Kenan mı Kel mi, yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu öğrenmek için ölüp bitiyordu. Emira'nın kendiliğinden onunla bir şeyler paylaşacağı ve daha da önemlisi Alix'in bunu bir sır olarak saklayacağına güveneceği bir durumda olmak istiyordu. Ve bu gece, Emira'nın kirli ve plastik pembe telefon kılıfının içindeki en yeni mesajı (Bu gece seni göreceğim için çok heyecanlıyım, Bayan Tucker) görünce Alix bunu gerçekleştirmeye karar verdi.

Alix yukarıya, mutfığa çıktı. Briar yaptığı resimden başını kaldırıp “Anneciğim? Anneciğim bu hayalet korkunç değil, tamam mı?” dedi. Alix çantasını tezgâha koydu ve odanın çok keyifli ve sıcacık olduğunu fark etti. O sabah, balkabağı ve sukabaklarını masanın ortasına yaymıştı ve (arka bahçeden topladığı) sonbahar yapraklarını da caddeye bakan pencerelere asmıştı. Briar salatalık, nohut ve sade makarnadan oluşan bir tabağın yanında açık duran sevimli bir hayalet resmini boyuyordu. Buzdolabının üzerinde de yeni “sanat eserleri” vardı: Üzerinde yapıştırma gözler olan keçeden yapılmış bir cadı ve üzerinde BÖÖ! Yazan mor renkli bir kâğıt. Bir tarafındaki renkler öylesine güzel ve düzgün boyanmıştı ki Emira'nın tamamlarken

* Kenan&Kel 1996-2000 yılları arasında gösterilen bir Amerikan durum komedisidir. (ç.n.)

Briar'a "yardım ettiği" açıktı. Alix, önü dökümlü hırkasını ı-kardı, Briar'ı yanağından öptü ve bebeği kucağına alıp ona uza-tan Emira'dan Catherine'i aldı.

"İyi vakit geçirdiniz mi bakalım?"

"Evet." Emira kotunun dizine yapışmış, kurumuş yemek ar-tığını aldı. "Bence gayet iyi vakit geçirdik, değil mi, B?"

Briar bir boya kalemi uzattı ve "Sen yap," dedi.

Emira onun yanına oturdu. "Ben ne yapayım şimdi?"

Alix, "'Lütfen' diyorduk, değil mi, Bri," dedi. "Emira," diye de ekledi, "şarap içer misin, içiyor musun yani?"

Emira, Briar'ın uzattığı boya kalemini dikkatle aldı. Gö-zünü kırpıştırdı ve "Yani... evet tabii," dedi.

Alix dolaptan iki bardak aldı ve *Tabii, hem de ne içiyorsun*, diye düşündü. Oturdu ve şişeyi bacaklarının arasına sıkıştırıp, bir yandan Catherine'i tutarken bir şekilde şişeyi açmayı ba-şardı. Catherine kafasını kaldırıp ona bakınca, Alix, "Merhaba. Yoksa özledin mi beni?" dedi.

Alix, Emira'ya kadehini Briar'la banyoya giderken yanına alabileceğini, kendisinin hep öyle yaptığını söyledi. Öğle ye-meğinden bu yana tek lokma yememişti (arkadaşlarının sevgi dolu ve destekleyici müdahalesinden beri iki buçuk kilo kadar kaybetmişti) ve bir kadeh şarabını yudumlarken, mutfak masa-sının üzerinden oyuncakları kaldırdı ve Emira'nın Briar'a kısa bir banyo yaptırmasını dinledi, görgü kurallarına uygun dav-ranma zorunluluğunun bedeninden yavaş yavaş ayrılıp gitme-sinin getirdiği o gevşetici ve mükemmel duyguyu duyumsadı. Mutfak tezgâhının üzerindeki iki mumu yaktı. Fleetwood Mac ve Tracy Chapman'li çalma listesini açtı. Parlak mutfak ışık-larını kapatıp, sadece tatlı tatlı masanın üzerine düşen avize-nin ışığını açık bırakırken Alix, bebek bakıcısına bayağı ba-yağı kur yapmakta olduğunu fark etti. Ama aslında bu akşam, ona Rachel, Jodi ve Tamra ile birlikte geçirdiği cuma günle-rini hatırlatmıştı. Aylardır bir başka kadına bir kadeh şarap ik-ram etmemişti.

Emira kolunun altında birkaç resimli kitap, elinde yarısı dolu bir kadeh ve arkasında pijamalarını giyip, lime lime olmuş beyaz battaniyesine sarılan Briar ile belirdi. Emira mutfak tezgâhının orada durup şarabından bir yudum daha aldı. “Gerçekten çok güzelmiş,” dedi.

“Ben de beğendim.” Alix masadan kadehini alıp şarabın rengine baktı. Diğer kolunda da Catherine, Alix’in tek eliyle idare ettiği biberonunu emiyordu. “Şarapçı mısındır?”

Emira, “Yani, severim,” dedi. Kadehini masanın diğer ucuna bıraktı, sonra da kolunun altındaki kitapları alıp masaya koydu. “Ama ben daha çok.. şu kutuda satılan, ucuz şaraplardan içiyorum, yani diyeceğim o ki şarap erbabı falan değilim.”

Alix’in geçiştirmeye çalıştığı bunun gibi pek çok an vardı ama bu anlar kalbi ve kulakları arasında bir yerde takılıp kalıyordu sanki. Emira’nın üniversiteye gittiğini biliyordu. Emira’nın lisansını İngilizce üzerine yaptığını biliyordu. Yine de zaman zaman, onun telefon ekranında durdurduğu “Dope Bitch” ve “Y’all Already Know” gibi isimleri olan şarkılarını görüp, sonra da *şarap erbabı* gibi laflar ettiğini duyunca, Alix’in önce kafası karışıyor ve fazlaca etkileniyor, sonra bu duygu haline bir nevi tepki olarak suçluluk duygusu ile doluyordu. Emira’nın bu sözcüğü bilmemesi için hiçbir neden yoktu. Alix’in bundan etkilenmesi için de hiçbir neden yoktu. Alix bunların tümünü gayet iyi biliyordu ama bunu ancak, böyle düşünmeyi bırakmayı kendine hatırlattığında fark ediyordu.

Alix, “Aslında ben de bir zamanlar kutu şarapların hayranıydım,” dedi, “zaten bunu da ben almadım, biliyorsun, değil mi?”

Emira oturdu ve Briar’ı da kucağına aldı. “Nasıl?”

“Yani, ben artık şarap satın almıyorum. Pek çok başka şey de satın almıyorum.” Alix şarabından bir yudum daha aldı. “Yıllardır böyle yapıyorum. Bir şarap şirketine mektup yazıyorum ve bir etkinlik düzenleyeceğimi ve şarap tadımı yaptığımı söylüyorum. Sonra onlar da bana ücretsiz birkaç şişe gönderiyorlar. Bu kimden gelmiş, bakalım” –şişenin etiketini kendisine çevirdi– “Michigan’dan gelmişti, sanırım.”

“Yani yakın zamanda bir etkinliğiniz mi var?”

“Kitabım çıkınca olacak.” Alix göz kırptı.

Emira güldü ve “Tabii ya, öyle,” dedi.

Briar kalın kartondan bir kitabı kaldırıp “Ben bunu okuyacağım şimdi!” dedi. “Bunu okuyacağım.”

Emira, “Pekâlâ, oku bakalım,” dedi.

Briar gün içerisinde kendisine kitap okunmasına ses etmiyordu ama Alix’in kendi çocuğu, yatmadan önce birlikte kitap okumaktan hoşlanmayan tanıdığı tek çocuktur. Bunun yerine Briar kucakta oturup, gözleri önündeki sayfalara dalıp gidene kadar kitabını kendi kendine “okumayı” severdi. Sürekli olarak onu tutan kişiyi, tek kelime konuşmasa bile şşş diye sustururdu. Alix, Briar’ın mutlu mutlu oturmaya ve bakıcısının da konuşmaya devam etmesini sağlamak için sesini belli bir tonda tutmaya gayret etti.

“Bu gece eğlenceli bir planın var mı?”

Emira hayır anlamında kafasını salladı. “Sadece yemeğe çıkacağım.”

“Nereye gideceğine karar verdin mi?”

Emira, Briar’ın üzerinden kollarını kavuşturdu. “Gloria’s denen şu Meksika lokantasına.”

Alix, “Gloria’s mı?” diye netleştirmek için tekrarladı. “Orası ‘kendi içkini kendin getir’ tarzı bir yer değil mi? Hani çok acayip gürültülü olan?”

“Hı hı.”

“Gitmiştim oraya. Eğlenceli bir yer. Aaa, o zaman bunu yanına al.” Alix şarap şişesine hafifçe vurdu. “Hâlâ emzirdiğim için ben bir kadehten fazla içemem.”

Emira, “Cidden mi?” deyince, Briar kafasını kaldırıp ona baktı ve “Şşş, hayır Mira, hayır hayır,” dedi.

Emira işaret parmağını dudağına götürdü ve Briar da sayfayı çevirdi. Emira sessizce, *Teşekkür ederim*, diye dudaklarını oynattı ve Alix de “Ne demek,” dedi.

Alix, *Bu iyi*, diye düşündü. *Henüz o aşamada değiliz ama yavaş yavaş geliyoruz.* Emira ile kuracağı ilişkinin çitasını biraz

yüksek tuttuğunun farkındaydı, bunun nedeni de kız arkadaşlarını ve bakıcılarını görmüş olmasıydı. Rachel ve dadısı Arnetta, sık sık boşanmalarından, Hudson'ın sınıfındaki kimsenin hoşlanmadığı çocuktan ve en çekici babadan bahsederlerdi. Tamra bir keresinde, gündüz kuşağındaki bir pembe dizide minik bir rolü olan sevgili bakıcıları, Shelby'yi izlemek için işten bir gün izin almış ve çocukların da okuldaki sabah derslerini asmalarına izin vermişti. Jodi de sık sık bakıcıları Carmen böyle şeyler kullanıyor diye ya da denemek isteyebilir diye ucuza denk getirdikçe şal ve losyon satın alırdı. Alix, Emira'nın ne sevdiğini ya da ne sevmediğini, nasıl böyle incecik kalabildiğini, Tanrı'ya inanıp inanmadığını bilmiyordu. Hepsi bir anda olmayacaktı ama bunun anlamı her sessizlik olduğunda ilk konuşan olmak olsa bile, denemeye devam etmesi gerekiyordu; Emira ile birlikteyken bu sessizlikler sık sık yaşanıyordu.

“Oraya kız arkadaşlarınla mı gidiyorsun?”

Emira gülümsedi ve kafasını hayır anlamında salladı.

Alix gözlerine fotoromanlara yaraşır, dedikoducu bir ifade yerleşmesine izin verdi. “Oooo,” dedi. Emira güldü. Dudaklarını sır tutar gibi cilveli cilveli büzdü. “Hadi ama. Yakışıklı mı?”

Emira düşünceli düşünceli kafasını salladı. Bir elini yüz hizasına kadar kaldırdı ve parmaklarını düzleştirip “Bayağı uzun,” dedi.

Alix, “Hadi bakalım,” dedi. Emira tekrar güldü. Alix, Emira'nın kahkahasında hâlâ küçük bir hoşgörü havası sezdi ama umursamadı. Bu sohbet, Peter'ın iş arkadaşları ile yaptıklarının hepsinden daha iyiydi. Catherine'i sallarken “Onunla nerede tanıştın?” dedi.

“Aaaa...” Briar ilk kitabını kapattı ve ikinciye geçti. Emira kızın kaküllerini düzeltti. “Metroda karşılaştık.”

“Cidden mi? Ne tatlı.” Catherine kollarında uykuya daldı ama dudakları hırsla, artık boş olan biberonu emmeye devam ediyordu. Alix biberonu masaya bırakıp serçe parmağını kızının ağzına soktu. “Bu senin ilk buluşman mı?”

Briar kitabına doğru “Bu, atlar içindir,” dedi. “Biy hayitaya ihtiyacımız var.”

“Aslında... dördüncü falan?”

Briar, “Şşş, Mira,” dedi.

Emira da “Tamam, şşş,” diye geri fısıldadı.

Alix kafasını salladı ve gözlerini devirdi. “Kusura bakma.”

Emira fısıldadı. “Sorun yok.”

Catherine’in uykuya daldıktan sonra beşiğine yatırılıp uykuya devam edebilmesi için çok kısıtlı bir zaman aralığı vardı ve Alix o dakikanın geldiğini biliyordu ama yaşadıkları bu anı da şimdi bozmak istemiyordu. Adının ne olduğunu soramazdı. Bu, onu çok yaşlı gösterirdi. Gerçekten öğrenmek istediği şeyleri de soramazdı, Emira onunla yattı mı ya da daha doğru düzgün bir ilişkiye başlamadan biriyle yatmak Emira’nın yapacağı türden bir şey miydi, biriyle yatmak ona bir şey ifade ediyor muydu? Resmen saat yediyi altı geçiyordu. Bu, Emira’nın şimdiye kadar kaldığı en geç saattti. Alix onu bırakmak zorunda kalmadan önce son bir soru daha sorabileceğini biliyordu. “Sence iş ciddiye biner mi?”

Emira arkasına yaslanıp güldü. “Bilmem ki,” dedi. “Çok tatlı. Ama ne bileyim... yakın zamanda karısı olmaya falan çalışmıyorum.”

Bu fikir, Alix’in içinden haykırmasına neden oldu.

Emira’ya annesinin ne zaman evlendiğini sormak ve ona kendi annesinin evlendiğinde yirmi beş yaşında olduğunu söylemek istedi. Emira’nın daha önce ciddi bir ilişki yaşayıp yaşamadığını ve bu yeni adamın ne iş yaptığını bilmek istiyordu. Ama Briar’ın fısıltıları kafa sallamalarına dönüştü ve Emira da kafasını masaya vurmasın diye çocuğun alnına bir elini koydu. Phil Collins hoparlörlerden yayılmaya başladı. Kadehlerinin her ikisi de şeffaflaşp boşalmıştı.

Alix iki kez uzun uzun kafasını salladı ve “Senin adına sevindim,” dedi. Şarap şişesine dokundu, kollarında bebeği ile ayağa kalktı ve “Bunu çantana koyarım,” dedi.

YEDİ

Chamberlainlerin evinin yanında, serbest çalışanların ve üniversite öğrencilerinin saatlerce kamp kurdukları iki katlı bir Starbucks vardı. Çocuk bakıcılığından sonra Emira hep içeriye girip –görünüşte diğer sınıf arkadaşları ve dostları ile buluşmak üzere– ikinci kata çıkardı ve tek kişilik tuvalette üstünü değiştirirdi. Bu gece, kotun üzerine beyaz bir tişört, bordo rengi bot ve Shaunie’nin, ön kısmının sol tarafında S harfi olan bordo renkli spor ceketini giydi. Emira aynaya bakarak rujunu sürdü, saçını at kuyruğu yaptı ve Kelley’ye mesaj attı, *Kusura bakma geciktim, hemen fırlıyorum.*

Gloria’s her zaman tam kapasite çalışırdı. Duvarlarda dekoratif kafatasları, güller ve karışık desenli battaniyelerin yanı sıra sürekli olarak Noel ışıkları asılı olurdu. Emira dışarıda bekleyen çiftlerin ve arkadaş gruplarının arasına daldı ve “Reuben, altı kişilik grup,” diye seslenen garsonun yanından geçti. Gözleri içeriye alışınca köşede oturmuş olan Kelley’yi gördü.

“Çok özür dilerim.”

“Rica ederim, rica ederim.” Kelley dirseğini tuttu ve onu yanağından öptü. Geriye çekilince gülümsedi ve “Sana bir banyo gibi koktuğunu söylersem tuhaf olur mu?” dedi.

Kelley Copeland, Allentown, Pensilvanya doğumluydu. Bir çocuk annesi olan ablası ve babasının yirmi sekiz yıl çalıştığı postanede çalışan iki erkek kardeşi vardı. Kelley gece ondan sonra ekrana bakmamak için büyük çaba sarf ederdi. Sadece basılı kitapları okur ve yatağa gitmeden önce utanç verici derecede

büyük, turuncu renkli, “mavi ışık engelleyici” denilen gözlüklerini takardı. Gününün yarısını bir bilgisayara bakarak, kodlama yaparak ve kullanıcılarının ancak kişiye özel bildirimler içeren uygulamalar kullanarak giriş yapabilecekleri spor dersleri, yoga kampları, fizik tedavi seansları ve spinning sınıfları için ara yüzler tasarlayarak geçirirdi. Emira, Kelley’nin köprücük kemiğini iki kere kırdığını, kahve dükkânlarında isimleri söylendiğinde insanların bunu duymamasına “mantıksızca öfkelenildiği”ni ve kaymaklı süt düşüncesinin bile onu iğrendirdiğini biliyordu ama bilmediği şey, onunla ikinci kez birlikte olmanın neye benzeyeceğiydi.

Luca’s’daki gecelerinden dört gün sonra Kelley işe gitmeden önce bir kahve içip içemeyeceklerini sordu. Emira bu isteğin ekran görüntüsünü alıp Zara’ya gönderdi, o da *İşe mi alınıyorsun, yoksa terk mi ediliyorsun anlayamadım yani*, diye cevap yazdı. Kelley ile bir kahve içmek ona tuhaf bir şekilde resmî geliyordu. Sanki birbirlerini son gördüklerinde hiç seks yapmamışlar, sanki Emira, Kelley’nin ellerini saçından uzaklaştırmamış (Kelley iki kez özür dilemiş ve Emira da önemli değil demişti) ve Kelley üzerine oturduğu uzaktan kumandayı sevimli bir ifadeyle kaldırıp yandaki sehpanın üzerine koymamış ve “Pardon. Devam,” dememiş gibi davranıyorlardı. Gün ışığının içeriye dolduğu oldukça aydınlık ve dört dolarlık soğuk demleme kahvelerin olduğu son derece popüler bir mekânda Emira, Kelley’nin ona terfi ettiğini söylemesini ya da en son ne zaman artık bir takımın parçası olmak istediğini sormasını bekliyor gibiydi. Ama Kelley ona nereli olduğunu, Instagram’da takip etmekten en çok utandığı kişiyi –Emira’nın Instagram hesabı yoktu, Kelley’ninki ise evcil bir rakundu– ve gün içerisinde çok sıradan bir şey yaparken, aniden gece gördüğü bir rüyayı hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

Kelley, eğer Emira’nın annesi ile bir şekilde karşılaşmış olsaydı, kadın muhtemelen bir noktada, “Bu oğlan konuşmayı bayağı seviyor,” falan derdi. Kelley, cevapların hemen ardından kendi cevabını vermek için soru soruyordu. Ama kendince

Emira'yı da dinledi ve Emira bu durumu pek umursamadı. Kelley birazcık, pek de rahatsız edici olmayacak şekilde sersemdi. Bir keresinde insanlar yanlarından geçip giderken kulaklıklarından onların ne dinlediklerini tahmin etme oyunu başlatmıştı. Ayrıca bir gün, ağlayan iki bebeğin yanından geçerken “Ay bu ayrılıklar yok mu, en kötüsü onlar, değil mi?” diye espri yapmıştı. Bir keresindeyse arkalarında “The Song That Never Ends”i söyleyen küçük bir çocuk ile basket maçından çıkarılarken, Kelley, Emira'nın kulağına eğilmiş “Kolana alıp şu çocuğun kafasına atman için sana yetmiş beş dolar veririm. Ama bunu hemen şimdi yapmalısın,” diye fısıldamıştı.

Emira, Kelley'nin karşısına yerleşti, Shaunie'nin ceketini çıkardı ve Kelley'yi süzdü. “Tam zamanında gelecektim...” dedi. “Ama patronum bugün bana sorular sormaya ve benimle sohbet etmeye pek hevesliydi.”

Kelley yeniden menüye baktı ve yazılanları görebilmek için mum ışığına tuttu. “Seni Philadelphia'daki en beyaz markete gönderdiği için onu dava edeceğinden mi korkuyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ay! Dur bir dakika!” Emira koltuğunun arkasına uzanıp asılı duran çantasının içine elini soktu. Bayan Chamberlain'in, şarj olan telefonun yanına koyduğu, mantarı yeniden takılmış olan şişeyi çıkardı. “Aslında bana bunu verdi.”

Kelley telefonunu çıkardı ve etiketi okumak için telefonun ışığını şişeye tuttu. “Patronun bunu sana mı verdi yani?”

“Bana ben de biraz ister miyim diye sordu ve sonra da öylece ‘Al bunu,’ dedi.”

Kelley, “Bayağı pahalı bir şey gibi,” dedi. “Neymiş diye bir telefonda baksam sıkıntı olur mu?”

“Yok, yok, keyfine bak.” Emira cips almak için uzandı ve bunu salsaya batırdı. “Bunu kendi almamış zaten. Şarap şirketlerine yazıp onlara bir etkinlik planlamakta olduğunu söylemiş ve onlar da artık ne lazımsa gönderirlermiş.”

“Cidden mi?” Kelley'nin yüzü, telefonun ekranının parlak ışığıyla aydınlandı. “Ne iş yapıyor demiştin?”

Emira, “Yazar,” dedi. Yakın zamanda Bayan Chamberlain’i Google’da araştırmış ve on yedi-on sekiz yaşında olduğunu düşündüğü öğrencilerle çekilmiş fotoğraflarını gördüğü için de “Belki de bir öğretmen. Bilmiyorum. Bir sonraki yıl çıkacak olan bir tarih kitabı yazıyor,” diye de ekledi.

“Ulu Tanrım.” Kelley, Emira’ya baktı ve gözlerini kıstı. “Bu elli sekiz dolarlık bir Riesling.”

Emira, “Hadi ya,” dedi ama şaşırılmamıştı. Bayan Chamberlain’in asla açıktan açığa kabullenmediği pahalı zevkleri vardı. Emira’ya uygun fiyata yaptığı alışverişleri anlatmaktan hoşlanırdı. Kendisinin “ucuza getirdiği” bir kilimin asıl fiyatını söyler ya da Noel için uygun fiyatlı bir uçuş bulduğuna “nasıl da sevindiğini” anlatırdı. Emira, Bayan Chamberlain’in tüm bunlara gücü yeterken, aldığı şeylerin tam değerini ödediğinde neden iyi hissetmediğini merak etmekten kendini alamazdı. Emira sık sık Bayan Chamberlain’in evinden gelen şeylerin ne kadar olduğuna, verdiği tavsiyelere ve hayat tarzına bakardı. Her çantasının içinde Juice Beauty marka, her biri yirmi iki dolar olan maskaralar olurdu. Bir keresinde Boston’da, Emira’nın hafta içleri, gecesinin üç yüz altmış sekiz dolar olduğunu keşfettiği bir otelde kalmıştı. Bir gün de Emira, Briar çamurun içine oturduktan sonra ona yeni bir şort aldığını söylediğinde, Bayan Chamberlain hemen özür dileyerek cüzdanına uzanmış, “Sana şortun parasını vereyim. Otuz dolar yeter mi?” demişti. Emira bir paket şortu Walgreens’den almıştı ve iki tanesi 10 dolardı. Emira bu konuşmayı Zara’ya aktardığında, Emira’nın fazla parayı kabul etmemiş olması karşısında, Zara’nın akli başından gitmişti. “Senin neyin var, gerçekten?” demişti. “Ona şöyle diyecektin ‘Evet. Şortlar tam olarak otuz dolar tuttu. Rica ederim, hoşça kalın.’”

“Yani.” Kelley şarabı masanın üzerinden uzattı. “Ben bira aldım, çünkü bizim dürüst, işçi sınıfından insanlar olduğumuzu düşünmüştüm ama senin aklımı çelmeye çalışacağını bilseydim...”

“Tabii. Hı hı.” Emira ağzında cipsle gülümsedi. Bu da Kelley’nin yüzüne vurmamaya karar verdiği başka bir şeydi: kendini işçi sınıfından sanması. Kelley, kafalarında kaliteli kulaklıklarla, herkesin aynı büyük odada oturduğu ve her daim sınırsız mısır gevreği ve La Croix marka su bulunan o lüks ofislerden birinde çalışıyordu. Ama bunu ve Fishtown’da, bir CrossFit salonunun üstünde bulunan bir dairede oturduğunu ona hatırlatmak yerine, “Valla hiç yalan söyleyemeyeceğim. Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi şaraptı,” dedi.

En sonunda bira içtiler çünkü Gloria’s’da daha önce açılmış şeylerin tüketilemeyeceğine dair bir kural vardı. Emira, şarabı çantasına geri koydu ve Kelley de “Bunun işini daha sonra bitiririz,” dedi.

Birbirlerine günlerinden bahsettiler ama Emira alttan alta, *Eğer bu gece benimle birlikte olmazsan harbi bozulurum*, diye düşünüp durdu. Öyle görünüyordu ki –ve bu Zara’nın onayıyla da pekiştirdiği bir görüştü– Kelley hâlâ inceden inceye aralarındaki yaş farkına takılıyordu. Tıpkı Emira beyazların çoğunlukla bulunduğu yerlere (diş kliniklerine, tek siyah katılımcının kendisi olduğu Oscar partilerine, her salı ve perşembe gittiği Yeşiller Partisi bürosuna) gittiğinde, beyaz kadınların ona abartılı şekilde cömert davranması gibi Kelley de aralarındaki yaş farkını, Emira’yı hiç de seksi olmayan mekânlara götürerek ve geceyi kulağının hemen yanındaki bir yeri öpüp sonlandırmak gibi aşırı tedbirler alarak telafi etmeye çalışıyordu. Emira birlikte geçirdikleri ilk gece bu kadar uyumlu olmaları ve kimyalarının bu denli uyuşması karşısında şaşırmıştı –Emira için böyle bir şeyin gerçekleşmesi normalde zaman alırdı– ama “Hiç Avrupa’ya gittin mi?” ve “Eğer büyük ikramiye sana çıksa onunla ne yapardın?” ile geçen iki buluşmanın ardından yeniden onun evine gitmeye hazırdı. Emira o ilk gece, Kelley’nin kanepesindeyken, Briar’ı ya da tepesinde sallanıp duran sağlık sigortası sorununu hiç düşünmemişti. Hatta yeni yılın ilk günüyle birlikte kirasının doksan dolar daha artacağı gerçeği bile aklından geçmemişti.

Kelley kollarını başının arkasında kavuşturdu, sonra da bir garson tabaklarını koymak için yanlarına gelince hemen aşağıya indirdi. “Artık benimle tanışmadan önce çıkıp ayrıldığın ezikleri bana anlatmanın vakti geldi diye düşünüyorum,” dedi.

Emira güldü. “Öyle mi, o vakit geldi mi?” Birasını yeniden masaya koydu.

“Hı hı. Şimdi ne yaptıklarını ve sensiz ne kadar perişan olduklarını da anlatmalısın.”

“Vay, pekâlâ.” Koltuğunda dikleşti. “Bakalım... bu yaz biri ile çıktım, birkaç ay sürdü ama sadece bir dakikalığına iyiydi. Sonra bana sürekli ilham veren alıntılar göndermeye başladı...? Ben de ı-ıh, seninle olmayacak falan oldum.”

“Alıntılardan en azından birini görmem lazım.”

“Muhtemelen hepsini silmişimdir.” Emira önündeki *enchiladası** böldü ve hatırlamaya çalıştı. “Ama mesela bana *Biliyor musunuz Michael Jordan lise basket takımına kabul edilmemişti?* tarzı resimler ve alıntılar gönderiyordu ve ben de şey falan oluyordum... iyi, güzel de, yani?”

“Tamamdır, sana alıntı yapılmayacak. Başka ister misin?” Kelley biraların durduğu kovayı gösterdi ve Emira da olur anlamında kafasını salladı.

“Üniversitede bir yıl boyunca bir müzisyenle çıktım ve o da iyiydi ama biraz sıkıcıydı. Sanırım şimdi bir müzik grubu ile turda ve onların gitarlarını akort ediyor.”

Kelley çiğnemeyi bitirdi ve “Neden ben o grubun *Red Hot Chili Peppers* falan olduğu hissine kapılıyorum acaba?”

“Lütfen, onun kim olduğunu biliyorum.” Emira sıırttı. “Sonra da liseden üniversiteye kadar, yaklaşık on ay bir çocukla çıktım. İkinci kısmı uzak mesafe ilişkisi oldu, bu yüzden o da aptalcaydı.”

“Hımmm.” Kelley peçetesi ile yüzünü sildi ve ellerini masaya koydu. “Yani hiç uzun, ciddi bir ilişkin olmadı?”

* Meksika mutfağına özgü bir yemek. (ç.n.)

Emira lokmasını çiğnerken gülümsedi. “Aslında uzun, ciddi bir hayatım olmadı, bu yüzden, hayır. Yoksa bana bir zamanlar evli ve çocuklu olduğumu falan mı anlatmaya çalışıyorsun?”

“Hayır hayır hayır... neden ‘Bildiğimden değil de!’ demek için içimde inanılmaz bir istek duyuyorum?”

Emira kusacakmış gibi yaptı ve “Lütfen yapma,” dedi.

“Biliyorum. Duymamış ol.” Kelley kafasını salladı ve baştan başladı. “Son kız arkadaşım ile üniversitede tanıştık ama yıllar sonra çıktık. Şimdi Arizona’da Kızılderililer için ayrılmış bir arazide bebek doğurtuyor... Üniversitenin son döneminde iki sene boyunca bir kız arkadaşım vardı ve bazen birbirimize *Mutlu Yıllar* ya da *Mutlu Noeller* mesajı gönderiyoruz. Sanırım Baltimore’da yaşıyor. Üniversitedeki ilk yılımda da kısa bir süreliğine bir kız arkadaşım oldu. Hâlâ iyiyiz. Ve... sen liseye kadar gittiğine göre sanırım ben de oyunu aynı şekilde oynamalıyım. On yedi yaşındayken bizim oraların en zengin kızıyla çıkmıştım.”

Emira bacak bacak üzerine attı. “Nasıl bir zenginlikten söz ediyoruz tam olarak?”

Kelley bir parmağını yukarı kaldırdı. “Sana ne kadar zengin olduğunu anlatayım. Washington, D.C.’ye bir okul gezisine gittik –benden bir üst sınıftaydı– ve otuzumuz falan aynı uçaktaydık. Uçağa ilk binen oydu ve ben de hemen arkasındaydım. Ve koltuğunu bulur bulmaz, valizini koridora koydu ve sonra oturuverdi. Valizini yukarıya koymadan.”

Emira başını eğdi ve at kuyruğu sallandı. “Onun yerine bunu senin yapmanı mı bekledi?”

“Hayır.” Kelley masanın üzerine eğildi. “Uçaktakilerin bunu yapmasını bekledi. Ben baş üstü dolabını açınca ‘Sen uğraşma!’ dedi. Kabin ekibinin bagajını onun yerine kaldırmadığı hiçbir uçağa daha önce binmemişti.”

“Öyle uçaklar mı var?”

“Belli ki first class’ta öyle.”

Emira, “Tabii ya,” dedi. “Şimdi de kendine ait bir uçağı mı var?”

“Muhtemelen. New York’ta yaşadığına eminim. O anı öyle iyi hatırlıyorum ki, yani, bu kulağa tuhaf gelebilir ama bir anda jetonumun düştüğü, masumiyetimi yitirdiğim anlardan biriydi, anlıyor musun? Ve onunla birlikteyken böyle anlarım çok olurdu –bu da başka bir hikâye– ama sınıf arkadaşlarımın çoğunun daha önce uçağa binmediğini ve muhtemelen de çok uzun bir süre daha binmediklerini hatırlıyorum. Bir de işte karşımda, normalde first class’ta seyahat eden ve neden bacağını uzatacak yeteri kadar yeri olmadığını merak eden bu kız vardı. On yedi yaşımın aklıyla, *Vay be insanlar ne hayatlar yaşıyor-lar*, diye düşünmüştüm. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Emira, “Hı hı,” dedi. “Evet. Bu biraz tersi gibi ama ben de küçükken bir kızın evinde kalmaya gitmişim ve banyoya girdiğimde yerde, tam ortada üç tane kocaman hamam böceği duruyordu. Ben çılgılık atmıştım ama bu kız ‘Ha, şöyle bir kışkış-larsan yolundan çekilirler,’” demişti. Bunu söylerken Emira, sanki ufacık bir koyunu sevimli bir şekilde güdüyormuş gibi, kızı taklit ederek peçetesini hafifçe silkeledi. “Ben ‘ne yapar-san?’ falan olmuşum. Sonrasında bu olayı düşününce tabii ya, bu kız çok yoksulmuş falan diyorum. Sanırım o ve kız kardeşi aynı tek kişilik yatakta yatıyorlardı. Ama o zaman hamam böcekleri bana daha büyük bir mesele gibi görünmüştü. Beni sars-mıştı, ‘Siz gerçekten böyle mi yaşıyorsunuz’ falan olmuşum. Şimdi ise, ‘Bir dakika, pek çok insan böyle yaşıyor,’ diyorum.”

“Ayyyyy, kesinlikle. Bu çok iyi bir hikâyeydi.” Kelley ağzını silip geri çekildi ve başını salladı. “Pekâlâ, işte, bir hikâyem daha var. Küçükken, erkek kardeşim *Moesha* denen şu prog-ramı çok severdi. O programı hatırlıyor musun?”

“Tabii, hatırlıyorum o programı.”

“Evet, mantıklı, çünkü kardeşimin yaşına daha yakınsın.”

Emira suratını buruşturdu ve “Aman, Kelley,” dedi.

“Pardon, pardon, pardon. Neyse... tüm aile akşam yemeğinde masanın başında oturuyorduk ve altı yaşında falan olan küçük kardeşim, öylesine “Anne, neden *Moesha* zenci saçması?” dedi.

Aniden çok yüksek gelmeye başlayan geleneksel Meksika müziği eşliğinde, Emira’nın gözleri büyüdü ve sanki yemeğinden kıl çıkmış gibi ağzı buruştu. Kelley devam etti.

“Annem de ‘Ne?’ dedi. Ve kardeşim devam etti ‘Michael’in babası bana bunu kapatmamı söyledi çünkü...’ Yani, bunu yeniden tekrar etmeyeceğim ama besbelli kardeşimin bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ama ben daha büyüktüm, bu yüzden biliyordum. Ve bu çocuğun babasını da hep görürdüm. *Hay sıçayım. Sen çok kötü bir adamsın, Michael’in babası*, falan diye düşündüm. Seninle okulda her karşılaştığımda aslında gördüğüm şeytanın ta kendisiymiş.”

Emira gözlerini Kelley’ye dikti ve kalbi sıkıştı.

İkisi ırk konusunda sadece bir kez ve belli belirsiz konuşmuşlardı. Basket maçında, bir grup siyahi velet, Kelley’nin Emira’ya biletini verdiğini görmüş ve gruptan biri dediklerinin duyulmasını isteyerek, “Utanç verici,” demişti. Kelley onların tarafına doğru çok sevimli bir izci selamı vermiş ve “Pekâlâ... teşekkür ederiz, efendim. Yorumunuz için teşekkürler,” demişti. Yerlerine ulaştıklarında, Kelley bacaklarını açıp oturmuş ve Emira’nın kulağına eğilmişti. “Sana bir soru sorabilir miyim?” Emira kafasını sallamıştı. “Çıktıkların arasında şimdiye kadar hiç...” Sesi alçalmıştı ve Emira da, *Yüce Tanrım*, diye düşünmüştü. *Aman ya. Sadece maçı izlesek*, diye düşünerek bacak bacak üzerine atmıştı. Kelley yeniden “Çıktıkların arasında şimdiye kadar hiç,” diye başlamıştı, “şey olmayan biri... bu kadar uzun boylu olmayan biri olmuş muydu?”

Emira gülmüş ve hafifçe omzuna vurmuştu. “Kes şunu.”

Kelley savunmaya geçip yalancıkta endişelenmiş gibi yaparak omuzlarını kaldırmıştı. “Gayet yerinde bir soru. Annen baban çılgına döner mi, yani eve bu kadar... uzun bir tiple gider-sen?” Emira yeniden gülmüştü. Bu şakayı *The Fresh Prince of*

Bel-Air'den çaldığını yüzüne vurmamıştı. Belki bu da esprinin bir parçasıydı. Bir daha da bu konu hakkında konuşmamışlardı.

Emira daha önce bir beyazla çıkmıştı ve bir diğeriyle de üniversiteden sonraki yaz boyunca sürekli takılmıştı. İkisi de onu partilere götürmeyi severdi ve ona saçını doğal haliyle kullanmayı denemesini söylerdi. Sonra aniden, bu beyaz adamlar, ilk birkaç buluşmada yapmadıkları şekilde hükümet destekli konuttan, asgari ücretten, Martin Luther King Jr.'ın "ılımlı beyazlar" hakkındaki alıntılarından ve "insanların duymak istemeyecekleri" sözlerden bahsetmeye başlamışlardı. Ama Kelley gözüne farklı görünmüştü. Kelley Copeland, baba tarzı espri anlayışı, abartılı yüz ifadeleri ve aynı sözcüğü üç kere tekrarlama (*hey hey hey, dinle dinle dinle, hayır hayır hayır*) eğilimi ile siyahi bir kadınla çıktığının ve bu kadının iyi bir hikâyeyi nezaket kurallarına tercih edeceğinin kesinlikle bilincindeydi ama yine de... "zenci" kelimesini kullanmasa olmaz mıydı? Belki de her şeyi yedinci ya da sekizinci buluşmaya saklamıştı? Emira anlayamıyordu. Kelley'nin karşısında oturmuş, o kelimeyi, acı verecek derecede vurgulayarak, olduğu gibi söylediği için hafifçe dehşete düşmüş, duyguları ile boğuşuyordu ama sonra Kelley'nin son lokmasını alırken ellerindeki damarların hareket edişini izlerken, *Biliyor musun? Bundan da yakayı sıyırmaya izin vereceğim*, diyerek uzlaştı.

"Michael'in babası neye benziyordu?"

"Aslında Allentown'daki pek çok babaya benziyordu sanırım." Kelley çatalını tabağının yanına bıraktı. "Ama şimdi onu düşündüğümde, başında bir kovboy şapkasıyla ön verandada durmuş şekilde kafamda canlandırıyorum—"

Emira, bir canlandırma daha yapmadan onu susturmak için, masanın üzerinden uzandı. Sesini alçalttı ve "Senin evine gidelim ister misin?" diye sordu.

Daha sonra Kelley yatak odasındaiken, "Şarabı içmeyi unuttuk," dedi. Şortunu giyip mutfağa gitti.

Emira, üzerinde Kelley'nin *Nittany* yazan tişörtüyle tuvalete gitmek için kalktı. Kelley'nin ecza dolabının aynası önünde bir

selfie çekti ve bunu Zara'ya gönderdi. Zara da, *Sana katlanamıyorum, kızım*, diye cevap verdi. Saat gece 23.46'yı gösteriyordu.

Kelley iki kadeh aldı ve bunları mutfağın ortasındaki ada tezgâhın üzerine yerleştirdi. Emira mor renkli bir torbaya sarılmış olan şişeyi getirdi ve diğer tarafta dikildi.

Kelley, "Little Lulu Bale Okulu," diye okudu. Şişeyi torbadan çıkardı ve şarabı tezgâha koydu. "Burası kulağa tam bir kâbus gibi geliyor."

"Değil. Her cuma Briar'ı oraya götürüyorum ve aslında benim en sevdiğim şey bu olabilir."

"Bu, benim markette gördüğüm ufaklık mı?"

"Hı hı. Balede çok kötü." Emira kollarını başının üzerinde esnetti ve tişörtünün yukarıya sıyrılıp arkasını ortaya çıkardığını hissetti. "Diğer kızların hepsi çok utangaç ve kibar ama Briar her zaman kızarmış peynir falan istediğini söyleyerek bağırıyor. Önümüzdeki hafta son dersimiz olacak. Cadılar Bayramı kutlaması yapılacak ve biz de bundan dolayı çok heyecanlıyız."

Kelley şarabı iki kadehe boşalttı. "Kostüm giyecek misiniz?"

"Ben bir kedi olacağım. Briar da sosisli sandviç olacak."

"Hoş. Şu klasik '*cat-and-hot-dog*' esprisi yani. Buna hazır mısın bakalım?" Kelley, Emira'nın önüne bir kadeh koydu. "Aa, dur, sen zaten tadına bakmıştın. Ben buna hazır mıyım bakalım? Evet. Evet hazırım."

Kelley gözlerini Emira'dan ayırmadan, elindeki kadehi gösterişli bir şekilde döndürdü. Bir yudum aldı, bunun boğazından geçmesini bekledi ve "Vayyy be," dedi. Kadehini yeniden tezgâha koyarken kafasını salladı. "Vay be, bu tam şehir kulübü tadında."

"Sana söylemiştim. Bu beni neredeyse üzdü, çünkü muhtemelen bir daha asla böyle bir şarap alamayacağım." Emira kollarını tezgâha dayadı. "Senin şu lisedeki kız arkadaşın da tam şu anda first class'ta bundan içiyor mudur sence?"

Kelley güldü. "Muhtemelen, evet." Emira'yı süzüp, "Onunla nasıl ayrıldım bilmek ister misin?" diye ekledi.

“Evet.”

Kelley, “Çok berbat ama,” diye uyardı. “Sana bunu anlattıktan sonra buradan gidemezsin. Onunla ilgili bir sürü saçmalık vardı, sürekli bana mektup yazıyordu ve diğer pek çok şey ama ilişkimize ciddi ciddi bir son verirken, ona şöyle dedim: ‘Sanırım ikimiz de kendi yolumuza gitsek ve o yollar bir daha hiç kesişmese çok daha iyi olacak.’”

Emira eliyle ağzını kapattı. Avucunun içine doğru “Hayır,” dedi.

“Aynen.” Kelley bir yudum daha aldı ve “Çok havalı olduğumu düşünmüştüm,” dedi.

“Senin derdin ne?”

“On yedi yaşındaydım.”

“Evet ama, ben de bir zamanlar on yedi yaşında oldum, dostum.”

“Tamam tamam tamam, bilmiyorum. Bana sürekli o çiçekli böcekli, şiir gibi mektuplarından yazıyordu ve ben de onun kine benzer, aynı kibirli tarzda ondan ayrılmalıyım diye hissettim sanırım ama pek öyle olmadı. Ve bunun benim lisede yaptığım en salakça şey olduğunu söylemek isterdim ama kesinlikle değildi.”

Emira dikleşti. “Başka neler yaptın ki?”

“Aslında tam olarak yaptığım şeyler değil de... düşündüğüm şeyler diyelim? Mesela... Sevgililer Günü’nün nasıl kartpostal şirketleri tarafından uydurulduğunu biliyorsun. Bense bunların postal şirketleri tarafından icat edildiğini duyduğumu sanırdım. Üniversiteye kadar, Timberland, Cat gibi markaların Sevgililer Günü’nü icat ettiğine inandım. İnandığım şey saçmaydı ama olan buydu. Aslında dur, bekle. Bundan daha kötüsü de var. Lezbiyen kelimesinin lezbeğen olduğunu ve lezbeğenmek diye bir fiil olduğunu sanırdım.”

“Kelley.” Emira yeniden ağzını kapattı. “Yok yapmamışsındır.”

“Kesinlikle yaptım,” dedi. “Bir kadının diğeri lezbeğendiğini düşünürdüm. Neredeyse on altı yaşına kadar. Ben sana bunu neden anlatıyorum ya?”

Emira güldü. “Cidden hiçbir fikrim yok. Ama şu ayrılık cümlesini bana bir daha söylesene.”

Kelley iki elini de tezgâha koydu ve boğazını temizledi. “Sanırım ikimiz de kendi yolumuza gitsek ve o yollar bir daha hiç kesişmese çok daha iyi olacak.”

“Bu gerçekten çok güzel.”

“Teşekkür ederim.”

Emira kalça kemiklerini tezgâha yasladı. Kelley’yi izledi, elli sekiz dolarlık şarap şişesinde kalan sıvıyı Emira’nın kadehine boca ediyordu.

“Bana bir Uber çağırmak ister misin?” diye sordu.

Kelley boş şişeyi tezgâha bıraktı. “Pek değil, hayır.”

Emira başını salladı ve “Tamam,” dedi.

SEKİZ

New York'ta, Catherine doğmadan çok önce Tamra üç kadehe şarap dolduruyordu. "Herkes en utanç verici anısını paylaşacak şimdi."

Jodi, "Tamra içince çok hoşuma gidiyor," dedi, "çünkü on bir yaşlarında bir kıza dönüşüyor."

Dört kadın, Rachel'ın arka bahçesi olan sarmaşıklarla çevrili bir mekânda, plastik kürekler, kovalar ve yapraklarla kaplı bir çocuk havuzunun yanında, ferforje bahçe koltuklarında oturuyorlardı. Ufakık beyaz lambalar tepelerinde asılıydı. Sürgülü cam kapının diğer tarafında Rachel'ın konuklarını ağırladığı, alt kattaki dairesi uzanıyordu. Odada, henüz çok küçük olan Briar'ın başparmağını emerek uyuduğu, duvara monte edilmiş, çek-yat tarzı çift kişilik bir yatak açılmıştı. Tamra'nın kızları Imani ve Cleo ise Briar'ın hemen yanında yatıyorlardı. Diğer yanlarında ise yakında abla olacak Jodi'nin kızı uyuyordu (Jodi limonlu soda içiyordu). Rachel'ın oğlu Hudson ise büyükanneyle birlikte Vermont'taydı. Dört kadın, ilk kez çocukları yanlarında olmadan bir araya geliyorlardı.

Rachel sürgülü kapıyı sessizce dirseğiyle kapattı ve ipek gibi siyah saçları arkasında sallandı. "Benim bu soruya cevabım bir andan ziyade bir zaman aralığını kapsıyor ve oğlumun penisi ile yakından alakalı." Masanın üzerine domatesli, biberli ve fesleğenli büyük boy bir pizzanın yanına dört beyaz tabak koydu.

"Bunu bana anlatma lütfen, la la la la." Jodi ellerini kulaklarına kaldırdı. Üç gün önce, daha sonra Payne adını vereceği,

bir oğlu olacağını öğrenmişti. Jodi kocaman, böcek kovucu bir mumun üzerinden, Alix'in uzandığı pizza dilimine uzanırken, kalın telli kızıl saçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Geriye çekildi ve "Yok, Alix, sen al lütfen," dedi. Briar'ı dört aylık rutin doktor kontrolüne götürdüğünde bekleme odasında ilk tanıştığı kişi Jodi'ydi. Jodi de onu Rachel ve Tamra ile tanıştırmıştı ve Alix, Jodi'nin o zamanlar kendisine gösterdiği ihtimamı ve kendini rahat hissetmesini sağlamak için yaptığı şeyleri hâlâ hissedebiliyordu.

Rachel kollarını bahçe sandalyesinin iki yanına koyup geriye yaslandı. "Markette, kahve sırasında... 'Anneciğim, bir penis özeldir.' 'Anneciğim, ebelemece bir penisle oynanmaz.' 'Anneciğim benim bir penisim var ve köpeğimizin de bir penisi var ama sen kendininkini kaybetmişsin, daha dikkatli olmalısın.'"

Tamra, "Aman Tanrım," dedi. "Bu seninle neden sürekli Freudçuluk oynuyor?"

Jodi, Alix'e dönerek "Pekâlâ, bunlar benim en utanç verici anımı zaten biliyorlar," dedi. "Prudence geçen yaz kuzenleri ile bir kilise kampına gitti ve kamp liderlerinden biri bir gün beni yanına çağırdı çünkü Prudence onlara anneciğinin küçük oğlanları ve kızları bir odaya alıp onları kameraya çektiğini özene bezene anlatmış."

Alix, "Ya hayır," diye güldü.

"Ağlayan çocuklar ise," Jodi öne doğru eğildi. Yeşil gözlelerinden biri kocaman açılmıştı, diğeri ise kapalıydı. "İşte onlar en kötüsüymüş ve onlar bir daha geri gelmezmiş."

Tamra kıkırdadı. "Hatırlıyorum bunu."

Rachel kafasını salladı. "Seviyorum ya bu veledi."

"Ve" –Jodi bir parmağını kaldırdı– "yalnızca iyi oğlanlar ve kızlar geri gelirler ve annem de onları daha çok kameraya çeker ve kamera açıkken annem ne derse tam olarak onu yapmak zorundasınızdır, ağlasanız bile."

Alix, "Sanırım bir daha kampa çağırılmamıştır."

"Benim oraya gitmem, bir sürü uğraşmam gerekti." Jodi pizzasının kenarından bir parça koparttı ve bir ısırık aldı.

“Kartvizitimi çıkarttım, web sayfamı gösterdim. Kıçına fazlasıyla küçük gelen bir çocuk sandalyesinde oturup, onlara pedofil olmadığını ve uzun metrajlı filmler için çocuk oyuncu seçtiğini anlatmaya çalışan çılgın bir kadındım resmen.”

Tamra, Alix’e baktı. “Briar senin para kazanmak için ne iş yaptığını düşünüyor?”

Alix şarabını eline aldı ve “Briar benim bir postanede çalıştığım konusunda kendinden çok emin,” dedi, Tamra bunun üzerine “Tamam, o kadar da anormal değilmiş,” dedi.

Rachel “Hudson benim para kazanmak için kitap aldığımı düşünüyor, ki zaman zaman bu oldukça doğru,” dedi. “Jo, Pru senin şu anda ne iş yaptığını düşünüyor?”

“Sanırım az önce bunu anlattım. Annesi bir sapık.”

Kadınlar şarap ve mozarella eşliğinde güldüler.

Alix, Tamra’ya baktı. “Imani ve Cleo senin ne iş yaptığını düşünüyorlar?”

Tamra bardağını koydu. “Benim okul müdürü olduğumu biliyorlar.”

Rachel “Aaaa, ne kadar *ilginç*,” diye iç geçirdi. “Tamra’nın mükemmel çocukları annelerinin mükemmel işinin mükemmel derecede farkındalar.” Bunu söylerken Rachel sanki bir çizgi film prensesiymiş gibi ellerini yüzünün yanında kavuşturdu. Alix, Rachel’in hafif çakırkeyif olduğunu fark etti ve ona, bu gruba ve bu ana büyük bir sempati duydu. Onların seslerini dinlemekten, pizzalarından iri lokmalar almalarını izlemekten ve yazın ağır ağır batan güneşi seyretmekten keyif aldı.

Tamra gözlerinin altında kümelenen koyu renk çillerinin arasından gülümsedi. Kafasını sallayınca uzun, muntazam yapılmış rastaları dirseklerinin arkasında salındı. Pizzasını çatal ve bıçakla yiyen tek kişi oydu. “Imani ‘mükemmel iş’ konusunda sana katılmayacaktır,” dedi. “Neyse benim en utanç verici anım kesinlikle üniversitedeydi. Brown’daki ikinci günümde koca amfinin ortasında reglim başlamıştı. Üzerimde de *beyaz bir şort* vardı.” Tamra, bunu kelimelerin üzerine basa

basa yavaşça söylemişti. “Çok tatlı bir kız belime bağlamam için bana ceketini vermişti ama tabii o ana kadar bir grup insan olanı biteni görmüştü bile. Sonra dersi üzerimden silmedim ama,” diye Tamra kendi kendini tebrik etti, “sadece tüm dönem boyunca arka sırada oturdum ve diğer öğrencilerden kalıp sınav kâğıdımı benim yerime teslim etmelerini rica ettim.”

Jodi, “Aferin sana,” dedi. “Ben olsam dersi sonraki döneme bırakırdım.”

Rachel “Sırada Alix var,” dedi. “Sen de seninkini anlatmalısın ve regl kanamalarından, penislerden ve pedofillerden çok daha iyi olmalı.”

Alix’in ağzında bir dilim domates vardı. Parmaklarını açıp göğsünün önünde salladı. “I-ıh.” Lokmasını yuttu. “Benimki... pek eğlenceli bir şey değil.”

“Pekâlâ, kimse beni dinlemiyor mu?” Jodi sağ elini kaldırdı. “Ped-o-fi-li.”

Rachel “Hakkı var,” dedi.

Alix, “Tamam, tamam,” dedi. “Benimki lisedeydi.”

Üçüncü sınıfa geçeceği yaz, Alex Murphy iki gün arayla büyükannesini ve büyükbabasını kaybetmişti. Yerel gazeteye çıkmışlardı ve bir perşembe günü, öğleden sonra ufak bir şapelde gerçekleşen ortak cenaze töreninde neredeyse ayakta duracak yer dahi yoktu. Alex’in babası, herkesin önündeyken anne babasının kaybı karşısında uygun şekilde yas tutmuştu ama baş başalarken Alex’in anne ve babası dokuz yüz bin dolara yakın sürpriz bir miras karşısında sevinmişlerdi. Büyükanne ve Büyükbaba Murphy’nin bir mezarlıkta, yan yana ve Büyükanne Murphy’nin anne babasından çok da uzakta olmayan daha önceden belirlenmiş bir yerleri vardı ama definden önce cenaze evi büyük bir hata yaptı. Büyükanne ve Büyükbaba Murphy yanlışlıkla yakıldı. Alex ve ailesi ise her şeye rağmen cenaze törenini gerçekleştirdi ve önlerinde duran kapalı tabutlar doluymuş gibi yaptılar.

Rachel nefesini tuttu ve Tamra da “Aman Tanrım!” dedi.

Alix, “Evet, ya, çok acayip bir şeydi,” dedi. “Böylece anemle babam miraslarını şu çok başarılı avukatı tutmak için kullandılar, inanılmaz bir tazminat talep ederek cenaze evini dava ettiler... kazandılar. Sonra da anında kafayı yediler.”

Açık renk saçları, incecik bacakları ve yusyuvarlak göbekleri ile şaşırtıcı derecede birbirlerine benzeyen Bay ve Bayan Murphy, Alex ve küçük kız kardeşi Betheny’le birlikte Philadelphia’dan Allentown’a taşındılar. Toprak sahibi olmak istiyorlardı. Alix, “Ciddi ciddi toprak yani,” diye açıkladı ve yemyeşil bir tepede yedi odalı bir ev satın aldılar; Alix’e şimdi sorsanız, orayı McMansion denen son derece çirkin mimari yapıların tam bir örneği olarak tanımlardı. Ön kapıyı açıp uzun araba yoluna varabilmek için dört haneli bir şifre girmeniz gerekiyordu. Ana yatak odasının, Alex ve Betheny’nin yeni okulunun bayrak direğini görebileceğiniz bir balkonu vardı. Alex ve kız kardeşinin mezuniyet balosuna ya da törenlerine gitmeden önce asla fotoğraf çekme fırsatı bulamadıkları bir şöminenin iki yanından yukarıya uzanan merdivenler vardı. Alix, “Resmen bir gün içinde tüm hayatım baştan sona değişti,” dedi. “Annem gidip kalıcı makyaj yaptırdı. Evimize sinema sistemi kurduk. Daha önce hiç uçağa binmemişken aniden Florida, Fort Lauderdale’e birinci sınıf uçar olduk.”

Ayrıca, Murphyler Bayan Claudette Laurens ile çalışmaya başlamışlardı. Claudette evi temizleyen, haftalık yemekleri pişiren ve Murphy kızları raporlu olduklarında, onlarla yarışma programları izleyen kıvrıkcık beyaz saçlı, açık tenli siyahi bir kadındı. Alex’e turta yapmayı, düğme dikmeyi ve düz vites araba kullanmayı öğreten kişi Claudette’ti. Claudette, Alix’in mektuplarını hâlâ Alex olarak imzaladığı tek kişiydi ama Alix, o gün Claudette’e karşı beslediği derin sevgiyi uzun uzun anlatmak yerine, kız arkadaşlarına anne babasının hiçbir şekilde hak etmeden satın aldığı anlamsız şeylerden bahsetti (önemli ressamların yaptığı oto-portreler, üzerinde gerçek altınlar olan loafer ayakkabılar, bir zamanlar rock yıldızlarının olan gitar ve piyanolar).

Rachel “Alix, senin hakkında çok daha fazlasını öğrenmek istiyorum,” dedi. “Pek çok şey anlam kazanıyor.”

Jodi de ona katıldı. “O yüzden mi dağınıklıktan bu kadar çok nefret ediyorsun?”

“Yani, evet.” Alix gözlerini devirdi. “İnsanın ailesi her şeyi imitasyon elmaslar ve isimlerinin baş harfleri ile süsleyen ve altı tane, tam altı tane süs köpeği edinen, çılgın, beş para etmez insanlardan oluşunca, kendini pek çok şeyi çöpe atarken buluyor. O zamanlar ben de ‘Bu harika! İstedğim tüm CD’leri satın alabilirim’ gibi şeyler düşünürdüm ama aslında o kadar zengin de değillerdi. Çok aptalcaydı.” Sadece bunlardan bahsedince bile Alix’in burnuna aile evinin kokusu geliyordu, en sonunda devlete bırakmak zorunda kaldıkları evin. Dışarıda kişiye özel plakaları ve leopar desenli direksiyon kılıfları olan bir SUV dururdu. İçerde ise sürekli havalandırmanın neden olduğu bir rüzgâr ve ön kapının yanına yığılmış yeni satın alınmış eşyaların olduğu karton kutular olurdu. Hep örnek daireler gibi bomboş kokardı, hani şu mutfak dolapları açılmayacak şekilde yapıştırılmış ve su bağlantısı yapılmamış lavaboları olan tek katlı evler gibi. Süs köpekleri evin içinde aylak aylak dolaşır ve her yere küflü üzüm salkımları gibi duran kakalarını yaparlardı.

Alix, “Her neyse,” dedi. “Son yılımda ilk gerçek erkek arkadaşım oldu.”

Kelley Copeland ikinci sınıftan üçe geçerken yedi santim kadar uzamıştı ve Alex Murphy de bunu fark etti. Bir yetmiş yedi boyla Alex, “çıkabileceği” oğlanların sınırlı sayıda olduğunu hissediyordu ama Kelley mükemmel bir seçenektir. Çok tatlıydı, hiç çaba sarf etmeden komik olabiliyordu ve kolunu insanların kafalarının üzerinden uzatıp kapıyı tutarken de çok sevimliydi. Onun dirseğinin altından hafifçe eğilmeniz gerekiyordu ve o da “Yakaladım seni” ya da “Hiç sorun değil” gibi şeyler söylüyordu. İkisi de William Massey Lisesi’nde voleybol oynuyorlardı ve Alex, Poughkeepsie’de bir turnuvaya katılmak için çıktıkları üç saatlik otobüs yolculuğunda onun

yanına oturmayı başarmıştı. O zamanlar Alex olgun bir son sınıf öğrencisi olduğundan üçüncü sınıflardan biri ile çıktığı için kendini son derece radikal ve cüretkar hissetmişti. “Sanırım dört ay falan çıktık,” dedi ama Alix aslında ne kadar süre çıktıklarını günü gününe biliyordu. Tam olarak 1999 Noel Arifesi’nden 12 Nisan 2000’e kadar çıkmışlardı. “Ama yine de, birbirimize ‘Seni seviyorum’ demiştik ve ben onun tüm maçlarına gitmiştim... on sekiz yaşındayken bir anlamı olduğuna inandığınız her şeyi yapmıştık işte.”

Rachel gözlerini kocaman açtı ve “Seni seviyorum, tatlım ama artık utanç anını bekliyorum,” dedi.

“Pardon, tamam.” Alix içini çekti ve arkasına yaslandı; sandalyesi altında gıcırdadı. “İşte böyle ona her hafta mektup yazıyordum...”

Rachel burnundan hafifçe tısladı ve Jodi de “Yok artık, Alix,” dedi.

“Biliyorum, biliyorum. Şimdi ben de ‘Hey Al, orada bir dur bakalım, mektup falan yazma’ diyorum ama o zamanlar gerçekten iyi bir fikir gibi gelmişti. Ta ki Kelley benim mektuplarımdan birini, olabilecek en kötü kişiye, okuldaki en popüler çocuğa gösterene kadar.” Çocuğun adı Robbie Cormier’di. Herkes Robbie’yi tanırdı ve sınıfın şaklabanı olsa da öğretmenler onun sınıflarında olmasından hoşlanırlardı çünkü dersi ezberleyebilmek için rap parçaları, kafiyeler falan uydurur, yüksek sesle tekrarlardı. Çok kısaydı ama lise yılları için oldukça çekiciydi ve Alix’in asla gidemediği mezuniyet balosunda kral seçilmişti.

Jodi, “Eeee,” dedi.

“Evet, hadi bakalım.” Tamra çatalını tabağına koydu ve ellerini masadan kaldırdı. “O mektubun orijinal içeriğine ihtiyacım olacak. Dökül, kızım.”

“Kelley’ye pek çok mektup gönderdim...” Alix veranda şemsiyesine baktı ve kafasını salladı. Dörde katladığı mektupları, pembeye boyalı tırnakları ile Kelley’nin dolabından içeriye itirdiğinde hissettiklerini ve mektuplar dolabın içine düşünce

ıkan hafif sesi hatırladı. “Ama bu mektup,” dedi, “kesinlikle en k t s yd .”

Rachel nefesini tuttu. “Cinsel içerikli miydi yoksa? BırakınKadınlarCinselİerikPaylaşsın. BırakınKadınlarÇıplakFotoğrafG ndersin.”

Jodi masanın karşısından Alix’in eline dokundu. “Sen hayatını çok güzel mektuplar yazarak kazanıyorsun, o yüzden hiç kötü hissetme.”

Kadınlar öne doğru eğildiler ve Alix’in hayatında gönderdiğine pişman olduğu tek mektubu anlatmasını beklediler. “Bu ocuğa gösterdiğİ mektupta,” dedi, “benim adresim, eve giriş şifremiz ve evimin adresini anlattığım bir harita vardı. Ona, bekaretimi nerede, ne zaman ve hangi şarkıyla bozmasını istediğimi anlatan açık bir davette bulunmuştum.” Haritada suyu temsilen iki çift titrekle çizgi vardı; birinde *Jakuzi* ve diğerinde de *Havuz* yazıyordu. Alex bir de kocaman bir anahtar deliğini andıran araba yolunu ve basket sahasını çizmiş, barbek n n durduğu yeri gösteren bir ok iliştirmiş ve yatak odasının üzerine de bir kalp kondurmuştu. Mektubun en altında, *Evet ya da Hayır*’ı işaretleyeceği bir kutu duruyordu.

Tamra, “Yüce Tanrım,” dedi ve Rachel da “Ayyy,” dedi.

“Seks yapmak istiyordum!” Alix, elleriyle konuşuyordu, Jodi tam “Ah, tatlım” derken, onunla aynı anda konuşmuştu. “Annemle babam hafta sonu için şehir dışında olacaktı. Onun evinde hiç takılmazdık çünkü bir sürü kardeşi vardı... ve onu öyle çok seviyordum ki ve bunu onunla yaşamak istiyordum.”

Tamra Alix’in bardağına biraz daha şarap doldurdu.

Alix, “İşte Kelley bu notu Robbie’ye gösterdi,” diye devam etti, “ve Robbie, hayatımda bir kez bile konuşmadığım Robbie bana gelip ‘Ailenin bu hafta sonu şehir dışında olacağını duydum. Sizin köşkte parti yapmak istiyoruz,’ dedi.” O anda Alex, Robbie’nin kendisi ile konuştuğunu bile zor fark etmişti. Alex ve Kelley dışlanmış falan değillerdi ama sosyal piramidin en üstünde de sayılmazlardı. Alex bunu biliyordu çünkü iki kez

olmuştı; insanlar onların çıktığını duyunca “Cidden mi?” demişlerdi ve sonra da “Tabii ya, mantıklı” falan olmuşlardı.

Belki de bu yüzden Robbie onun *köşküne* gelip gelemeyeceklerini sorduğunda, Alix aslında olması gerekenden çok daha nazik bir şekilde ona hayır dediğini hatırlıyordu. O sırada, oğlanın mektubun geri kalanını da görmüş olduğu fikri onu daha çok rahatsız etmişti. Alix doğrudan Kelley’ye gitmişti, o ise mektubu aldığını bile inkâr etmişti.

Kelley durmadan “Senin yazdıklarından birini neden Robbie’ye göstereyim ki?” diyordu. Alex onunla oğlanın arabasında, üzerinde dizlikleri varken ve saçları da at kuyruğu yapılmış haldeyken yüzleşmişti. “O mektubu almadığıma yemin ederim. Ama Robbie size gelmek istiyorsa... yani, bu müthiş olmaz mı?”

Alex, “Kelly!” diye bağırdı. “O mektup... o mektup en önemlisiydi!” dedi.

Alex, mektubun içeriğini açıklamak zorunda kalması bir yana, Kelley’nin Robbie Cormier’e ve onun sürekli birlikte gittiği beş diğer sporcu oğlana duyduğu yakınlığa öfkelenmişti. Hepsi hem sahada hem de sahâ dışında birer stardı; gösterişli, komik ve yakışıklılardı. Okuldaki görevlilerle fazlaca içli dışlılardı ve koridordan geçerken havalı havalı onlarla el çakarlardı. Bu grubun herhangi bir üyesi Kelley’ye bir gıdım bile ilgi gösterecek olsa, Kelley bir yandan havalı durmaya bir yandan da normal davranmaya çalışırken kıpkırmızı kesilirdi. Kelley’nin Alex’in mektubunu laf arasında Robbie’ye gösterdiğini düşünmek çok da zor değildi. Kelley, Robbie’nin “müthiş” olduğunu düşünüyordu ve ikisinin dolabı da sıklıkla kullanılan su sebiline hemen yanındaydı.

Ama Alex’in asıl planı bekaretini kaybetmekti, bir parti falan vermeyecekti. Bu insanları tanımıyordu. Claudette, haftasonunu Alex ve Betheny ile birlikte evde geçirecekti ve Alex üniversiteye bir bakire olarak gitmemekte kararlıydı. Kelley’nin onun kalbini yeniden kazanması pek zor olmadı. “Hey, belki de mektubunu düşürdün falan.” Bunu söylerken Kelley kolunu

onun omzuna atmıştı. “Ama ona hayır dedin, sıkıntı yok yani. Öylece çıkıp gelmez. Peki ama... ben hâlâ davetli miyim?”

O hafta sonu, yatak odasında *Counting Crows*’un albümü çalarken ve Claudette ile kız kardeşi alt katta sinema odasında, Alex ve Kelley hayatlarında ilk kez birlikte oldular. Mezuniyet balosuna tamı tamına bir hafta vardı. Alex kendini fazlasıyla âşık hissediyordu ve zamanlaması da ona kalırsa kesinlikle klişe değildi. İşleri bittiğinde, yatakta birbirlerine sarılıp *The Real World Seattle*’ın tekrar yayınlarını izlediler.

Saat gece on buçuk gibi, biz üç bölüm izledikten sonra, Robbie Cormier ve sekiz diğer öğrenci çıkageldi. Daha sonra güvenlik kameralarına bakıldığında Robbie’nin ön kapıya gelip, Alexlerin araba yoluna açılan kapının şifresini girdiği görülmüştü ve bu –sanki Alex’in daha fazla kanıtı ihtiyacı varmış gibi– Kelley’nin gerçekten de Robbie’ye onun mektubunu gösterdiğini teyit ediyordu.

Jodi, “Yok artık,” dedi. “Ne kötü çocuklarmış!”

Alix, “İşte böylece bir anda okuldaki en havalı çocuklar evimdeydi,” dedi. “Camlarımıza vuruyorlar ve müzik açıyorlar ve jakuzi jetlerini açmamızı istiyorlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi çoğunun kafası da bir milyondur.”

Rachel “Ben de lisede kötüydüm,” dedi, “ama asla bu derece kötü değildim.”

Tamra, “Bazen,” dedi, “kızları devlet okuluna göndermeyi düşünüyorum. Ama sonra bunun gibi şeyler duyuyorum ve asla olmaz, diyorum.”

Alix bu fikre katılmıyordu ama anlatmaya devam etti ve “Tam bir felaketti,” dedi. Taşınabilir kaset çaların sesinin açılması üzerine pencereye koştuğunu hatırladı. Robbie, “The Real Slim Shady” eşliğinde havuza topluca atlamak için millete gaz veriyordu, bir başka oğlan da şişme bir timsahın üstüne çıkmış, bacaklarını ileri geri hareket ettiriyordu. Alex bunları yukarıda, yatak odasından izledi. Gözlerini arka bahçeden ayırıp Kelley’ye çevirdi. “Şimdi ne yapacağım ben?”

Kelley hızla tişörtünü kafasından geçirdi. “Alex, baksana,” dedi. “Belki de... Yani ne bileyim... hazır anneler de şehir dışındayken.”

Alex perdeleri geri kapattı ve ağzı açık kalakaldı. İki saat önce Kelley onu sevdiğini söylüyor, altımıza bir havlu koyalım mı diye soruyordu. Ama şimdi Kelley çoraplarını ve ayakkabılarını bulmak için Alex’in yatağının etrafından dolanmaya başlamıştı. Alex, aşağıda kendisine sunulan fırsatı kafasında tartarken Kelley’yi izledi: doğru zamanda doğru yerde olduğu için okuldaki en popüler sporcularla arkadaş olma şansı. Alex o anda feci şekilde utandığını hissetti; bunun onların gecesi olması gerekiyordu. Kollarını kavuşturdu ve “Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi.

Betheny kapıyı çalmadı. Doğrudan Alex’in kapısını açtı ve “Alex, neler oluyor?” diye sordu. Claudette ise omzunda bir kurulama bezi, hemen arkasındaydı. Elini duvara koyup “Polisi arayayım mı?” dedi.

Kelley ayakkabısının bağcıklarını bağlamaya başlamıştı.

Bu muhtemelen Alex’in sahip olduğu en büyük yetkiydi, hâlâ ilk deneyiminin etkisiyle kasıkları ağrıyordu. Kız kardeşinin, Claudette’in omzundaki kurulama bezinin ve Kelley’nin sessizce bir üst sınıfa atlama beklentisinin yaydığı enerji Alex’in kafasını sallayıp “Evet, polisi ara,” demesine neden oldu.

“Dur, dur, dur.” Kelley ayağa kalktı. “Alex, hadi ama.”

Betheny, Claudette’in arkasından aşağıya indi ve Alex de yatağın üzerinde duran sweatshirtüne uzandı. “Bu olanlar hiç hoş değil,” dedi.

“Alex, bekle, bekle, bekle.” Kelley onun arkasından aşağıya indi ve Alex onun dışarıdan birileri onu görecektiyse hemen kafasını eğmeye hazırlanarak dikkatle pencereleri kolladığına yemin edebilirdi. “Çok büyötmeye gerek yok. Robbie iyi çocuktur. Bırak takılsınlar.”

“Sen onları tanımıyorsun bile!” Bununla Alex’in kastettiği, *Onlar da seni tanımıyorlar, neden acaba’ydı.*

Bu imayı anlayan Kelley, “Onları senden çok daha iyi tanıyorum,” dedi.

Dışarda birileri müziğin sesini açmaları için bağırdı. Alex, Caludette telefonu kapatırken mutfığa girdi. Claudette “Geliyorlar,” dedi. Alex de “İyi,” dedi. Kelley, “Cidden mi, Alex?” dedi. Sırt çantasını mutfak masasının üzerinden aldı ve arka kapıdan çıktı.

Alex, onları polise şikayet etmek istemiyordu aslında; sadece gitmelerini istiyordu. Eğer parti verdiğini öğrenirlerse anne babası çok öfkelenirlerdi ve muhtemelen mezuniyet balosunun olduğu hafta sonu onu cezalandırırlardı. Araba yolu, grubun polis arabasının ışıklarını görüp kaçabilecekleri kadar uzundu. Ama polis geldiğinde, herkes arka bahçeden zamanında çıkamadı. “Kahretsin! ve “Aynasızlar!” çılgınlıkları arasında Robbie’nin arkadaşları çitten atlayarak, paçayı sıyırmak için tepelere doğru koştular. Ama polis yaklaşırken Robbie Murphy evine dayanmış bir merdivenin tam ortasındaydı. Planı balkondan havuza atlamaktı. Polis geldi ve fenerlerini ona doğrulttular ve Alex içlerinden birinin “İn aşağıya, evlat,” dediğini duydu. Haneye tecavüze ek olarak, Robbie Cormier ucuz bira ile sarhoş olmuş bir halde ve kargo pantolonunun fermuarlı cebinde küçük bir paket kokain ile göz altına alındı. Takımda olan popüler siyahi bir öğrencinin, ön kapısında klasik dönem evlerindeki gibi sütunları olan özel bir mülkte tutuklanması Alex Murphy için hiç iyi olmadı.

Alix, “Durum şuna döndü: ‘Ha, şu Murphy’nin kocaman bir evi var ve kimseyle paylaşmaya yanaşmıyor, öyle mi? Tam bir şıllık!’” diye anlattı. “Sonra da kız kardeşim ve ben ne zaman dışarıya çıkmaya cesaret etsek, acayip rahatsız edildik. ‘İşte karşınızda Prenses Murphy.’, ‘Aman dikkat edin şu zengin kız Murphy sizi tutuklatabilir.’, ‘Onu tutuklattırдың için Robbie’nin bursunu elinden aldılar, iyi iş çıkardın, bravo.’ En kötüsü bu da değildi. O yaz, Alex ve kız kardeşinden –hem arkalarından hem de yüzlerine– *sonradan görmeler* diye bahsedilir oldu. Alex, bir kafenin otoparkından kız kardeşini alırken, bir

sınıf arkadaşı, *kız kardeşi köşklerindeki havuza yüzmeye mi gidiyor*, diye sordu. Yine bir gün, Robbie Cormier’le Jamba Juice denen bir smoothie barda karşılaştılar. Oğlan onu “Günaydın, Sahip Murphy,” diye selamladı.

Alix, “Sanki kraliyet ailesine mensupmuşum gibi insanlar beni her gördüklerinde önümde eğilip bana kapı falan açıyorlardı,” dedi. “Herkes ama herkes olayı biliyordu. Ve son yılım aynen bu şekilde son buldu.”

Daha da kötüsü, Murphy’nin evindeki o gece Kelly’nin açıktan açığa olmasını umduğu her şeyin bir şekilde gerçekleşmesini de sağladı. Alex daha sonra, Kelley’nin, Robbie’nin caddeye kaçan arkadaşlarına yetişmek için evden ayrıldığını öğrendi. Onları alıp polis merkezine götürmüş ve Robbie salıverilene kadar tüm gece boyunca orada beklemişlerdi. Robbie’yi arabayla eve bırakan yine Kelley olmuştu.

Kelley, Alex’le hemen bir sonraki pazartesi günü, ilk ders-ten hemen sonra ve mezuniyet balosuna tam beş gün kala ayrıldı. Olay Kelley’nin sınıfı ile konuşmaları boyunca üç öğrencinin su içtiği, en sık kullanılan su sebilinin arasında gerçekleşti. Konuşmasına “Bak, bana kızma... ama sanırım mezuniyet balosuna Robbie’nin kuzeni Sasha ile gideceğim,” dedi. Alex, tekrar nasıl toparlayacaklarını bilemiyordu (tüm hafta sonu boyunca Kelley aramalarına cevap vermemişti) ama böyle bir şey olacağına hiç ihtimal vermemişti. Evet, işler o gece fena karışmıştı ve belki de bir hata yapmıştı ama daha yeni seks yapmamışlar mıydı? Kelley başka bir kızın adını söyleyerek, kendini sanki başka bir kızı seçiyormuş gibi göstermek istiyordu ama aslında açıkça Alex’i Robbie için terk ediyordu. Alex’in, sınıf arkadaşlarının onun için ne planladıkları konusunda (arabasına tükürmek, ona Nazi diye seslenmek) ise hiçbir fikri yoktu ama Kelley’nin, kendi kafasına göre değiştirdiği mezuniyet balosu planlarını Alex’e anlatarak, ilişkilerini bitirme tarzı öylesine canını yakmıştı ki ancak ilk kalp kırıklığı buna neden olabilirdi. Alex büyükbabasının öldüğünü öğrendiğinde de aynı şekilde hissetmişti, hem hüznün hem de bir şeyleri anlamaya çalışma

içgüdüleriyle, *Bir dakika... yani, artık birlikte vakit geçiremeyecek miyiz*, diye düşünmüştü.

Kelley'ye, "Robbie'nin başının belaya girmesini istememiştım," dedi. Daha fazla şey söylemek istiyordu ama sesi titremeye başlamıştı. Sadece ağzından şu sözler döküldü: "Sadece... evimden gitmelerini istemiştım."

"Biliyorum. Üzgünüm."

Alex, "Bunu okuldan sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu. Robbie'nin sabıka kaydını silemeyeceğini biliyordu ama belki o ana kadar söyleyecek bir şeyler bulurdu.

Kelley, "Ben sadece..." diye içini çekti. "Sanırım... ikimiz de kendi yolumuza gitsek ve o yollar bir daha hiç kesişmese... çok daha iyi olacak."

Tamra masanın üzerine eğildi. "Ne dedi?"

Alix, "Yemin ederim aynen böyle dedi," dedi.

Jodi ciddi ciddi "Biraz çatlak mıydı?" diye sordu.

Rachel gözlerini devirdi. "Oğlan çatlak mıydı bilmem ama ondan kurtulman akıllıca olmuş."

Alix şarabından büyük bir yudum aldı ve tabağına bir dilim daha pizza koydu. Tamra, "Of, Alix, o oğlanı gebertmek istiyorum," dedi.

Jodi, "Benim hikâyemi geçeceğini hiç düşünmemiştim, Alix," dedi, "ama kesinlikle becerdin."

Alix, yeniden 100 Bordeaux Lane, Allentown, Pensilvanya, 18102'ye dönmemeye çalışarak Jodi, Rachel ve Tamra'nın karşısında oturuyordu. Robbie ve arkadaşlarının, pencerenin hemen dışında bağırıp polisten kaçarken çıkardığı sesleri hâlâ duyabiliyordu. Alex arka bahçelerinde Robbie'ye kelepçe takılmasını izlerken, Alex'in kız kardeşi yerde ağlamaya başlamıştı ("Sen en azından mezun olacaksın. Bense burada kalıp bununla yaşamak zorundayım artık, ne olduğunu bilen tüm bu insanlarla birlikte!"). Claudette ise onların yanında camdan dışarıya bakıyordu. Kadın hem kendi kendine hem de kızlarla konuşuyor, ara sıra "İblisler," diye fısıldıyordu.

Alex, Kelley Copeland'i son kez mezuniyetten bir gün önce, Sunoco benzin istasyonunda gördü. Oğlan arabadan inince, Alex abartılı bir tavırla pompayı çıkarıp deponun kapağını kapattı, halbuki benzin deposunun daha yarısı bile dolmamıştı. Kelley, "Hadi ama, Alex," dedi. Alex onun Fila marka sandaletler ve beyaz spor çorap giydiğini fark etmişti, aynen Robbie'nin çıktığı maçların ardından giydiklerine benziyordu. "Senden ayrıldım tamam," dedi. "Ama hepsi bu. Ve çok üzgünüm ama... anlıyorsun ya? Ben başka bir şey yapmadım."

O ana kadar Kelley, Robbie Cormier'in grubunun temel üyesi olmuştu ve Alex ise lise faaliyetlerinin tümünden resmen men edilmişti. Kelley öğle yemeğinde popüler bir masada otururken ve örgüleri olan, açık tenli siyahi bir kızla çıkmaya başlamışken, Alex boş bir sanat sınıfında tek başına öğle yemeğini yiyor ve kimsenin tacizine uğramadan arabaya binebilmek için son dersten hep beş dakika erken çıkıyordu. Alex benzinlikteki gibi bir anın hayalini kuruyordu aslında, Kelley'nin bir kez daha onu fark edeceği ve olanları konuşup çözmeyi deneyecekleri bir anın. Ama Kelley'nin saçmalıklarla dolu itirazını bencilce bir kendini haklı çıkarma eylemi olarak gördü ve kendini tutamadı.

"*Sen bana başka hiçbir şey yapmadın, ha? Kimse seni gidip özel bir mektubu paylaşman için zorlamadı! Bu benim olduğu kadar senin de hatan ama bunun için cezalandırılan sadece benim.* Kız kardeşimi ve Claudette'i korumak zorundaydım. Ne yapsaydım?"

Kelley'nin gerçekten de kafası karışmış görünüyordu, "Kız kardeşini Robbie'den mi korumak zorundaydın?" Alex arabaya binip uzaklaştı. Önceden parasını ödediği altı dolarlık benzini yakmıştı, ailesiyle yaşanan her şeye rağmen bu hâlâ yüksek bir meblağdı.

Alix, "Penn State Üniversitesi'ne gidecektim," dedi. "Ama New York Üniversitesi'ne kabul aldım ve annemlere oraya gitmem için vermeleri için yalvardım. Gitmek için okul kredisi çektim" –Alix bir parmağını kaldırdı– "annemlerse milyon

dolarları ile üniversite harcımı ödemeyi reddettiler, çünkü devletin destekleyeceği, orada bir üniversiteye gidebilecekken, başka yere giderek bu kadar para harcamak aptalcaydı. Ama ben ‘Hayır, ben gidiyorum,’ dedim. Tüm yaz boyunca garsonluk yaptım ve sonra taşındım.” Alix on sekiz yaşındaki halini düşünüp on binlerce dolarlık öğrenci borcunun altına girerek tüm hayatı boyunca bunu ödemek zorunda kalacağını idrak ettiği anı hatırlayınca, zamanda yolculuk yapabilmeyi diledi. Gidip kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini, yirmi beş yaşında, bir barda, görüp görebileceği en mükemmel erkekle tanışacağını, onun kocaman bir kalbi ve şaşırtıcı derecede iri bir penisi olacağını, evlenmeden önce Peter’ın onun tüm borcunu sanki kendisininmiş gibi ve sanki çok önemsiz bir miktarmış gibi teklifsizce ödeyeceğini söylerdi. Kocas, Alix anne babasını iki ay arayla kaybettiğinde hiç yas tutmamasını da yargılamayacaktı. Peter bunun, onun için daha ziyade bir rahatlama olduğunu kavrayacaktı.

Rachel “Yani teknik olarak,” dedi, “eğer sen Pensilvanya’da toplumdan dışlanmış olmasaydın biz asla tanışmayacaktık.”

Alix sanki kapıya koşup son anda uçağına yetişmiş gibi nefes verip ısıklık çaldı. “Pensilvanya neyse ama bir daha asla Allentown’a gitmem.”

Alix, hafifçe aralık bırakılmış sürmeli cam kapının ardından tek çocuğunun kulak tırmalayan sesini duydu, “Anne?”

Jodi, “A-o” diye cıvıladı.

Alix ayağa kalktı. “Birileri iyi vakit geçirdiğimin koku-sunu aldı,” dedi.

DOKUZ

Bir cuma sabahı, 30 Ekim günü, Spoons Chamberlain kendi evinde, etrafı hiçbir şeyden haberleri olmayan aile üyeleri ile çevriliyken huzur içinde dünyaya gözlerini kapadı. Alix, balığın suyun yüzeyine çıkmış bedenini, sabah saat 11.34'te fark etti ve yavaşça “Kahretsin,” diye fısıldadı. Briar sebzeli tavuktan oluşan öğle yemeğini bitiriyordu, Catherine de bir köşede Hoppala'sında zıplıyordu. Alix fanusun önüne bir saksı koyup telefonuna uzandı.

Briar'ın balığı az önce öldü, diye mesaj attı. Emira'dan başka bir tane almasını istesem mi?

Jodi: Evet.

Tamra: Evet.

Rachel: Bir defasında Arnetta benim için ertesi gün hapi bile almıştı.

Alix, Briar'a “Bitti mi?” diye sordu, o da ağzı hâlâ dolu bir halde evet anlamında kafasını salladı ve Alix onu yere indirdi.

“Anne?” Briar yavaş adımlarla Catherine'e doğru yürüdü. Kız kardeşinin sarı saçlarını tutup alnından çekti ve Catherine'in yüzü aydınlandı. “Kuşların tüyleri nasıl ıslanır?”

Alix, “Hımm, yağmur yağdığında sanırım,” dedi. “Ya da kuşlar yıkandığında belki de. Kız kardeşimize nazik davranıyoruz, değil mi?”

“Ama nasıl –çünkü... tüyler... nasıl oluyor, tüyler ıslanınca nasıl uçuyorlar?”

“Bri, bak.” Alix oyuncak sepetinden pembe bir top aldı ve bunu koridorda yuvarladı. Briar nefesini tuttu ve topu yakalamak için kollarını açarak neşeyle topun arkasından koştu.

Yani diyorsunuz ki onu arayıp gelirken bir balık almasını istemem tuhaf değil?

Jodi: *Ne komiksin, Alix. Hiç de değil. Zaten mesai saatleri içinde.*

Tamra: *Kesinlikle. Bir keresinde Shelby’den benmişim gibi davranmasını istemiştım böylece satıcı ile benim muhatap olmam gerekmeyecekti.*

Alix yine mesaj attı: *Peki o buna sinirlenmedi mi?*

Tamra, *Hiç de değil*, diye cevap verdi. Aksine aksanımı taklit edeceği için çok heveslendi.

Rachel, *Bir keresinde*, diye mesaj attı, *ben de Arnette’dan herifin tekine öldüğümü söylemesini istemiştım.*

Emira telefonu ilk çalışta açtı. Alix, Briar’ın balığının öldüğünü söyleyince, Emira güldü ve “Spoons mu?” dedi.

“Bunu sorduğum için kusuruma bakma ama bugün buraya gelmeden bir balık alabilir misin? Unuttuysan diye sana bir resmini atarım.”

Emira, bir an durakladıktan sonra “Ölü bir balığın resmini mi?” dedi.

“Bu garip mi olur?” Alix, Briar’ın ona geri getirdiği pembe ve yumuşak topu geri almak için eğildi. “İşte gidiyor!” diye Briar’a fısıldadı ve topu doğrudan kızların odasına doğru yuvarladı. “Alacağın yer evcil hayvan dükkânıysa eminim çok daha kötüsünü görmüşlerdir.”

“Peki... bugün Briar’ın bale sınıfında Cadılar Bayramı kutlaması var. Eğer evcil hayvan dükkânına gidecek olursam Briar’ı götürmek için çok geç kalırım.”

Alix bir elini alnına koydu ve bir kere daha “Kahretsin,” dedi.

“Demek istediğim, onu siz götürebilirsiniz. Ben sizinle orada buluşurum ve Briar’ı alıp balığı veririm.”

Alix, “Olurdu aslında ama yapamam,” dedi. “Saat altıda Laney Thacker oturmaya gelecek ve birkaç şey almam gerekiyor.”

“Kim?”

“Peter’in birlikte program sunduğu arkadaşı.”

“Şu pek hoşlanmadığınız kadın mı?”

Alix bunu ona söylemiş miydi? Bunu Rachel, Jodi ve Tamra’ya defalarca söylemişti. Jodi ona, Thacker’ın gerçek bir isim olmadığını söyleyerek cevap vermişti ve Alix’in onlara gönderdiği Laney’in bir fotoğrafına cevap olarak Tamra, *Yuh* demişti, *Bu kadın gerçek değil*. Ama Alix Peter’in meslektaşı hakkındaki hislerini Emira’ya açmış mıydı gerçekten? Yani, evet. Pek çok şekilde hem de. Alix, Briar’ın doğum günü kutlamasına gelenlere göndereceği teşekkür kartlarını tamamladığı gün, en son zarfı da yalamış ve “Bu çok zordu,” demişti.

Emira da “Ben de teşekkür kartları yazmaktan nefret ederim,” demişti.

“Ben genelde bu işte iyiyimdir ama gelen hediyelerin çoğu öylesine saçmaydı ki.” Alix mektupları çantasına atmıştı. “Ben ise ‘O simli ıvır zıvırlar ve ruj seti için, ayrıca kızımın aklına görünüşünün zekâsından çok daha önemli olduğunu soktuğun için teşekkür ederim, Laney,’ diyemiyorum.”

Emira kibarca gülmüştü.

Alix’in, Laney’i küçümsemek gibi bir niyeti yoktu aslında, sadece bu ıvır zıvırları kızının etrafında görmek istemediğini Emira’ya belli etmek istiyordu. Emira kısmen de olsa Briar’ı büyüten kişiydi. Bu hediyelerden bahsetmek Peter ve Alix’in, Briar’ın sürekli kendini düşünen birinden ziyade kendi kararlarını kendi alan biri olarak yetişmesini istediklerini vurgulamak için mükemmel bir vesileydi. Ama bu denkleme Laney’i eklemek şimdiye kadar, tam da Spoons’un ölü bedeni fanusun içinde yüzene kadar pek de fark etmediği bir hata olmuştu. Laney Thacker belirgin biçimde Alix ile bir arkadaşlık kurmayı arzu ediyordu ve Rachel, Jodi ve Tamra’nın aksine Emira bu samimi arzuya birebir tanık oluyordu. Laney grup içerisinde sohbet ederken gülmeden ya da bir karşılık vermeden önce

Alix'in onayını almak ister gibi yüzüne bakıyordu. Alix'in Philadelphia'daki ilk haftasında Laney, ona, Alix'in "en sevdiği makasları" olmasını umduğu –gösterişli bir karta böyle yazmıştı– iki tane makasla birlikte çeşitli ev hediyeleri göndermişti. Laney'nin dedikodusunu yapmak artık pek eğlenceli gelmiyordu. Daha ziyade bir yavru kediyi tokatlıyormuş gibi hissettiriyordu.

Alix, "Anlamadım, ne dedin?" diye vakit kazanmaya çalıştı. "Yok ya, Laney iyidir. Neyse, bu dediğim yapabilir misin?"

Emira, "Tamam, o zaman..." dedi. "Ben önce gidip bir balık alayım, sonra gelirim ama Briar bale sınıfındaki Cadılar Bayramı kutlamasını kaçırarak?"

Alix, "Evet," diye kararını verdi. Yüksek sesle düşünmeye başladı. "Tüm gece boyunca balığıyla ilgili sorular sormasından daha bunu tercih ederim. Hem biliyor musun? Kostümünü de giymedi daha ve böyle bir etkinlik olduğunu bile hatırlamayacaktır. Yarın zaten *Şeker mi Para mı?* diye komşuları gezecek böylece Cadılar Bayramını da fazlasıyla kutlamış olacak."

Alix emin olamadı ama sanki hattın diğer ucundan gelen sokak seslerinin arasından Emira'nın güldüğünü duyduğunu sandı ama bir espriye gülüyormuş gibi değildi. Alix, "Tabii balığın parasını da ödeyeceğim sana," dedi.

"Yok, hayır. Zaten kırk sent gibi bir şeydi. Sorun yok. Az sonra... yani oraya gelince görüşmek üzere."

"Tamam, harika. Teşekkür ederim."

"Hı hı."

"Bugün saat altıda çıkabilirsin!"

"Ha, tamam."

"Ama tabii yediye kadar kalmış gibi ödeme yapacağız."

"Tamam."

"Tamam, harika. Teşekkürler, Emira." Alix susup telefonu kapattı.

Laney'den gelen bir mesaj telefonunda onu bekliyordu. Ramona ve Susanne de bu gece benimle gelse olur mu? Onların

da kızları var ve çok tatlılar. Eğer baş başa vakit geçirmek istiyorsan lütfen söyle!

Alix ensesini ovuşturdu ve *Tanrım!* diye düşündü. İki elini kullanarak mesaj attı, *Ne kadar kalabalık o kadar iyi!*

Emira saat on iki otuzda geldi. Alix'in niyeti her ne kadar bu olmasa da, aşağıda Emira'yı karşıladığında, yüzünde anında takındığına pişman olduğu, şapşal bir *aldın mı?* ifadesi vardı. Zerre kadar saklamaya gerek duymadan ve tek söz etmeden Emira içinde bir Japon balığının yüzdüğü plastik bir torbayı ona uzattı. Alix, Emira'nın balığı ilk defasında nereden aldığını bilmiyordu ama içinde yüzlerce balığın deli gibi oradan oraya yüzdüğü, tıkiş tıkiş bir akvaryumun olduğu o yerlerden biri olduğunu düşünüyordu. Belki de kendi seçmesine bile izin vermemişlerdi, çünkü bu balık hem orijinal Spoons'tan daha ufaktı hem de kuyruğunda siyah benekleri vardı ama Alix yine de "Harika," dedi ve bir oh çekip "Teşekkür ederim," dedi. Balığı kazağının içine sakladı ve balıkları değiştirmek üzere yukarıya yollandı.

Alix ne zaman Emira'nın kendisine sinirlendiğinden korksa, hep aynı düşünceler birbirinin peşi sıra aklına geliyordu: *Aman Tanrım, yoksa en sonunda Peter'in haberlerde ne söylediğini gördü mü? Yok, görmüş olamaz. Her zaman nasılsa öyle davranıyor aslında, değil mi?* Emira, Alix ellerini yıkamayı bitirdiğinde yukarıya geldi. Catherine onu görüp bağırdığında hiçbir şey demedi ve Briar onu gösterip tüm odaya "Mira pantolon seviyor," diye ilan ettiğinde de sadece gülümsemekle yetindi. Alix ellerini kuruladı ve hafifçe ayak başparmağını küttetti. Emira balık konusunda *gerçekten de* o kadar sinirlenmiş miydi? Bu utanç verici bir iş miydi? Alix, Emira'ya dinlenme fırsatı vermiyor muydu? Alix daha önce Briar'ın bale dersine gitmişti. Sıkıcı ve zahmetliydi ve diğer anneler de rahatsız edici bir tarzda, çocuklarına o kadar destek çıkıyorlardı ki üç yaşındaki çocuklarında geleceğın balerinlerini görüyorlardı; halbuki Briar'ın doktoru sadece denge ve dinleme becerileri için baleye kaydolmasını önermişti. Emira'nın Alix ile birlikte bir içki içmek üzere

geç saate kalmasının üzerinden sadece bir hafta geçmişti ama –birlikte sohbet ederek güzel zaman geçirdiklerine, her zaman çocuklardan bahsetmek zorunda olmadıklarına, arkadaş olabileceklerine dair– sözsüz ve gizli anlaşmaları şu anda sona ermiş, gayet resmî olan önceki ilişkileri geri dönmüştü. Emira, Briar’ın yanına, yere oturdu ve üzerindeki polo yaka *Bırakın-KadınlarKonusun* tişörtünün yakasını düzeltti.

Alix, Catherine’i alıp ana kucağına koydu ve kemeri bağladı. Briar’ın sürekli balık ve pandaları izlediği, mutfaktaki bilgisayarda birkaç arama yaparak, yakınlardaki bir parkta Cadılar Bayramı temalı bir köpek gösterisi buldu ve Emira’ya vermek için kâğıda yeri ve zamanı yazdı. “Sanırım bu gidebileceğiniz eğlenceli bir etkinlik. Tabii, eğer istemezsen sorun yok, kararı sana bırakıyorum. İyi eğlenceler, Bri. Bugün birkaç köpek yavrusu görebilirsin.”

Emira’nın küpelerini inceleyen Briar kafasını kaldırdı. “Köpek yavruları evimizde mi?”

“Hayır, tatlım. Parkta. Seni seviyorum.”

“Evde köpekler mi var?”

“Hayır, Bri.”

“Anneleri kayıp mı olmuş?”

“Seni seviyorum, iyi eğlenceler!” Alix hızla merdivenlerden indi.

Ön kapıda Alix, bir eli Catherine’in ayakkabısında ve diğer eli çantasının sapındayken girişte bir süre kaldı. Her zamanki gibi şarjda Emira’nın yanıp sönen telefonu takılıydı.

KENAN&KEL: *Cadılar Bayramı bale resitalinde/gösterisinde/performansında bol şans. Senin ve (çocuğun adı neydi?) bu gösteri için ne kadar çok çalıştığınızı biliyorum. Sahnenin tozunu attırın. Hadi göreyim sizi. Büyüleyin onları.*

Alix ön kapıya vardığında, girişteki duvara asılı duran, Emira’nın çantasının içinden parıldayan şeye gözü takıldı. Çantanın içinde üzerinde parlak kedi kulakları olan siyah bir taç duruyordu. Fiyat etiketi hâlâ üzerindeydi, 6.99 \$ yazıyordu.

Peter, Laney’le bu gece buluşup buluşmayacaklarını teyit etmek için mesaj atmıştı. Alix o ana kadar iki kez plan değiştirmişti ve bu gece, şimdiye kadar gerçekten de çok meşgul olduğunu, kocasını ve kariyerini desteklediğini ve kesinlikle Laney’nin o kadar kötü olmadığını kanıtlamayı planlıyordu. Alix birkaç buket çiçek, Cadılar Bayramı temalı boyama kitapları, soda, ekmek, kuruyemiş ve peynir aldı. Catherine kendi yatağının yanında tuttuğu beşiğinde uyurken, Alix kızların odasını yeniden düzenledi ve yan yana dizilmiş uyku tulumları ve yastıkların önüne iPad’ini yerleştirdi. Alix, Briar’la parktayken Emira’yı aramayı, Catherine öğle uykusundayken onunla konuşmayı ya da Emira, Briar’ı bugün çok erken saatte yıkarken kafasını içeriye uzatıvermeyi aklından geçirdi. Ama sonra evinin ikinci katında muhtemel bir olay çıkarmaktansa, durumu kendi yöntemleriyle düzeltmek ona daha makul geldi.

Akşam saat altıda, Laney, Suzanne ve Ramona (Laney dört yaşındaki kızı Bella ile ve Suzanne de elinde yoga matıyla) geldiklerinde, Alix doğru şeyi yaptığını ikna olmuştu. Eğer geriye dönecek olsa, Briar’a doğruyu söylemektense balığı yenisiyle değiştirmek için yine her çareye başvururdu. Alix, Laney’le görüşmeyi bu kadar çok erteledikten sonra Laney için ağlayıp duran ve durmadan soru soran bir çocuğun olmayacağı, çok daha keyifli bir akşam düzenleme ihtiyacı hissetmişti.

Briar iki yaşındayken, üç tekerlekli bisikletine binerken vajinasını tahriş ettiğini öğrenmesinin ardından, bu teşhisi oyun parkında gördüğü herkese, J. Crew’deki bir satış danışmanına ve “annem ve ben sanat sınıfı”ndaki üç öğrenciye anlatmıştı. Briar kulak kiri, engelli, göz nezlesi ve Çinli kelimelerini öğrendiğinde de aynısını yapmıştı. Kızının teklifsiz girişkenliğinin hemen yanında Bella Thacker’ın terbiyeli davranışları kendini gösteriyordu. Bella’nın yanakları doğuştan pembe beyazdı ve kahverengi saçları –ki alışılmışın dışında gürdü– tatlı tatlı omuzlarına dökülüyor ve uçları kıvrılıyordu (Alix ne zaman Bella’yı ve gür saçlarını görse, Bloomingdale’s’te gruplar halinde

alışveriş yapan ve metroya siyah bebek pusetlerini yerleştiren New York'taki muhafazakâr kadınları düşünmekten kendini alamıyordu. Alix, Bella'ya geldiği için teşekkür etmek üzere eğilince, Bella da başıyla hafifçe selam verdi ve "Rica ederim, efendim," dedi. Yakalı, çizgili bir pijama takımı giyiyordu.

Emira ve Briar el ele merdivenlerden inerken Suzanne, Alix'e evinin ne kadar da zevkli olduğunu söylüyordu. Laney kafasını sallayarak onu onayladı ve "Kusursuz, değil mi?" dedi.

Bella yüksek sesle "Merhaba, Briar," dedi. Briar'ı abartılı bir şekilde kucaklamak için bir adım öne çıktı.

Alix, "Briar tüm gün boyunca bu anı bekledi," dedi. "Bri, Bella'ya odanı göstermek ister misin?"

Mor bir tayt ve üzerinde bir New York taksisinin resmi olan bir tişört giymiş olan (Emira ona daha güzel pijamalarından birini giydiremez miydi?) Briar bir adım geriye çekilip Bella'dan uzaklaştı ve kafası karışmış bir halde iki ön dişini gösterdi. Önce, suratında *Ben bu kişiyi tanıyor muyum?* diyen bir ifade ile Alix'e, sonra *Bunu cidden yapmak zorunda mıyım?* diyen bir ifade ile Emira'ya baktı.

Emira, "Daha yukarıyı hiç görmemişler, Bri," dedi. "Onlara etrafı göstermelisin."

Merdivenlerden çıkmaya başlayan ilk Bella oldu ve Briar da onun peşinden gitti. Mutfığa doğru çocukları takip ederlerken Laney, Ramona ve Suzanne, Emira'ya merhaba dediler (Laney onu yeniden gördüğüne memnun olduğunu da ekledi). Alix elini tırabzana koyup "Bir dakikaya geliyorum," diye seslendi.

Emira telefonunu ceketinin cebine koydu. Alix geri döndüğünde üzerinde hiç kısa mesaj yoktu. Sadece "Shawty Is Da Shit" diye bir şarkı vardı. Emira çantasını duvardan aldı, beyaz BırakınKadınlarKonuşsun tişörtünü çıkardı ve onu az önce çantasının bulunduğu yere astı.

"Onu ben alayım." Alix tişörte uzandı. "Bu hafta sonu her şeyi yıkayacağım. Şey, Emira..." dedi, "Bugün sen ve Bri baleyli kaçırdığınız için kendimi çok kötü hissediyorum."

Emira'nın canını sıkan şeyin bu olmaması ihtimali vardı. Kızın kendi hayatı, ailesi, arkadaşları vardı. Ama Alix kendi kendine Emira ile ilgili her ihtimali düşünüp her tür tedbiri almaktan asla gocunmayacağını tekrarlardı. Özür dilediği için asla üzülmezdi.

Emira kafasını salladı ve neredeyse unuttuğunu ima eden bir yüz ifadesi yaptı. “Yo, sıkıntı yok. Haklıydınız. Hatırlamadı bile.”

Alix elini kafasına götürdü ve sarı topuzunu düzeltti. “Sadece yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum... ben senin ve Briar'ın birlikte eğlenceli şeyler yapmanızı istiyorum. Ve çocuk aktivitelerinin nasıl sıkıcı olduğunu da çok iyi biliyorum, o yüzden eğer yaptıklarınıza biraz çeşit katmak istersen, bana söyle yeter. Bir film ya da bir festival ya da ne bileyim her ne olursa... bana ne olduğunu söyle ve ben de biraz farklı şeyler yapmanız için size para bırakayım.”

Emira parmaklarının ucunu duvara dayadı ve ayakkabılarını giyerken dengesini korumaya çalıştı. “Tamam. Bu kulağa hoş geliyor.”

Yukarıda, şampanyanın açılma sesinin ardından, Suzanne “Off! Bunu yapmaktan nefret ediyorum,” dedi. Laney, kızına “Bilmiyorum, tatlım, yukarıya gelince Bayan Chamberlain'e sorarız, tamam mı?” diye anlatıyordu ve Briar da Ramona'ya balığının kuyruğunun su çiçeği çıkardığını açıklıyordu. Alix, askıda duran konuklarına ait çanta ve montlara şöyle bir baktı. *Coach* marka deve tüyü rengi bir çantanın arkasında siyah kadife bir mont duruyordu. Arkasında beyaz ve pembe harflerle, el yazısıyla *Şimdi Plank, Sonra Şarap* yazıyordu. Bu sözlerde ve yazıldığı pembe sahte taşlarda, Bella Thacker ve Emira'nın, tersini yapmaları için izin vermesine rağmen, ona Bayan Chamberlain diye hitap eden yegâne insanlar olduğunu fark etmesine neden olan bir şey vardı.

Emira'ya “Bugün eğlenceli bir şeyler yapacak mısınız?” dedi.

“Sadece” –Emira saçlarını deri ceketinin içinden çıkardı– “arkadaşım Shaunielerde takılacağız.”

Bir anlığına Alix, Emira'nın cep telefonu tarafından ihanete uğramış gibi hissetti. Bunlar Emira'nın son bir aydır, Alix'in bilmiyormuş gibi yapmak zorunda kalmadan gerçekten bilmediği ilk planlarıydı. Alix, Emira'nın uçları soyulmuş siyah ojeli tırnakları kapının kulpuna dokunurken onu izledi.

“Eminim, Zara da geliyordur.”

“Evet. Gelecek.”

“Benden selam söyle.”

“Tamam, söylerim.” Emira bir an durdu. İki kadın evin dar girişinde birbirlerine baktılar. Emira, Alix'in arka cebindeki zarfı gösterdi. “Bu benim mi?”

“Tanrım, evet. Kusura bakma.” Alix bir yandan başını sallarken zarfı cebinden çıkardı. “Yorucu bir haftaydı.”

Emira zarfı alıp çantasının içine soktu. “Sorun değil. Tamam. Görüşmek üzere.”

Emira, dışarıdaki basamaklara adımını atarken dört parmağını salladı. Alix onun arkasından bir türlü kapıyı kapatamadı. Yukarda birileri “Şarap vakti!” dedi ve diğeri de “Kadınlar gecesi!” dedi. Alix, Emira'nın arkasından kızın başını baktı, parmakları ile kulaklıklarını kulağına yerleştirmeye çalışıyordu. Alix kendi kendine, *Mira, lütfen beni bırakma*, diye düşündü.

ON

Emira'nın dördüncü ile beşinci çalışması arasında Shaunie'nin dairesinin kapısı ardına kadar açıldı. Emira aniden geriye sıçradı. Yumruk yaptığı elleri önünde, Shaunie olduğu yerde zıplıyor ve “Başardım, başardım, başardım!” diye bağıırıyordu.

Shaunie'nin kabarmış ve karışmış saçları, yüzünü ve açık ağzını kaplıyordu. Kanepeden Zara her iki elini de kaldırdı ve tezahürat yapmaya başladı, “Shau-nie, Shau-nie...” önünde BU yazan gri bir sweatshirt giymiş olan Josefa da kızartmakta olduğu peynirden kafasını kaldırıp “Selam,” dedi.

Emira içeriye girdi. “Dur bir dakika... neyi başardın?”

“Karşında...” Emira çantasını mutfak tezgâhına koyarken Shaunie oturma odasına girdi. “Sony Philadelphia'nın çiçeği burnunda pazarlama uzman yardımcısı duruyor.”

Emira gözlerini kırıştırdı. “İnanmıyorum.”

“Mira, kendi ofisim olacak.” Shaunie, bedeninin uçup havalanmasını engellemek ister gibi kendi ensesini tuttu. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı –gri bir kalem etek ve bebek mavisi bir gömlek– Emira'nın yetişkin olunca giymek isteyeceğini bir zamanlar düşündüğü türden bir kıyafetti. Shaunie, “Yılda 52 bin dolar,” dedi, “ve kendi ofisim olacak. Yani aslında bir başka kızla paylaşacağım ama yine de!”

“Vay be.” Emira yüzüne sevinmiş gibi gözüktüğünü umduğu bir ifade yerleştirmeye çalıştı. “Bu harika.” Shaunie onun çabasını fark etmedi. Kanepenin yanında dans etmeye başlamıştı.

“Yürü be Shaunie. Bugün senin doğum günün.” Lacivert hastane önlüğünün içinde, Zara da Shaunie’nin başarısının ayrıntıları hakkında bir şarkı söylemeye başladı. Shaunie elleri dizlerinde ahenkle alçalarak, her yeni ayrıntıda “Aynen,” diye bağırıyordu.

“Yeni bir iş.”

“Aynen.”

“Yeni bir ofis.”

“Aynen.”

“Emeklilik güvencesi.”

“Aynen.”

“Toz duman et ortalığı, kızım.”

“Aynen.”

Mutfaktan Josefa, “Emira, içecek bir şey ister misin?” diye sordu.

Emira, Zara iki kat daha hızlı ritim tutarken, Shaunie’nin iyice alçalmasını izledi. “Ben kesinlikle sizin içtiğinizden içmeyeceğim,” dedi.

Shaunie’nin iki odalı dairesinde, tuğla bir duvarı ve pencerinin hemen dışında yangın çıkışı olan bir mutfak vardı. Josefa da orada yaşıyordu ama bu eve “Shaunieler” diyen kimseye karşı çıkmazdı. İçi Shaunie’nin eşyaları ile doluydu ve kontrat da Shaunie’nin babasıyla birlikte imzalanmıştı. Emira buradaki öğrenci yurdunu andıran, yirmili yaşlara özgü şeyleri fark edebiliyordu –TV ünitesinden sarkan kablolar yumağı, IKEA’nın en çok satan kanepesi, buzdolabının üzerinde kendine yer açmaya çalışan pek çok yeni çekilmiş fotoğraf gibi– ama Shaunie’nin evinde bir yetişkin havası da vardı ve şimdi işi de öyleydi. Anlaşılan o ki Sony’deki üst yönetim, günün sonunda Shaunie’yi çağırmıştı. Ona gösterdiği performanstan gayet memnun olduklarını söylemişler, bu işte mutlu olup olmadığını sormuşlar ve sonra da terfi teklif etmişlerdi. Shaunie, Güney Philadelphia’da, çok katlı bir binanın yedinci katında, daha sonra “çirkin bir ağlama suratı” diye anlattığı bir suratla,

gözyaşları içinde, patronları ile kadeh tokuşturup plastik bardaklardan şarap içmişti. Böylece, Emira'nın artık ailesinin sağlık sigortasından yararlanmayacak arkadaşları kervanına katılan son kişi olmuştu.

Emira, Josefa'nın getirdiği bir bardak şarabı aldı. Josefa kesme tahtasının üzerindeki sandviçinin üzerine bir bıçakla bastırdı ve alttan kayan bir fesleğen yaprağını yedi. Akşam planları Netflix izlemek, şarap içmek ve belki de sokağın aşağısındaki lokantadan Thai yemeği ısmarlamaktı, bu yüzden Josefa'nın yemeğini görünce Emira'nın kafası biraz karışmıştı. Ayrıca bu yeni bilgiyi sindirebilmek için de birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı. Yılda elli iki bin dolar mı?

“Eee, bu akşam ne izliyoruz?”

“Ne?” Ona bakmadan, Josefa sandviçlerini bir tabağa koydu ve parmağında kalan kırıntıları yaladı. “Kızım, dışarıya çıkıyoruz,” dedi. “Bundan bir ısırık alır mısın?”

“Yok, sağol. Dışarı çıkmaya ne zaman karar verdik?”

“Shaunie yakında buraya yağmur yağdıracak.” Josefa omzunun üzerinden işaret etti. O sırada Zara, Shaunie'nin sehpayı süslemek için ortaya saçtığı plastik sonbahar yapraklarını topladı ve dans ederken bunları Shaunie'ye fırlattı. Zara, “*Make it clap, girl,*” diye şarkı söylüyordu ve Shaunie'nin beli ile kıvrıldığı kalçasının arasında kalan yapraklardan birini eliyle indirdi. Josefa, “Kıyafete ihtiyacın varsa,” dedi, “benimkini alabilirsin.”

“Yani, tamam ama.” Emira saçını tek omzunun üzerinde topladı. “Bilmiyorum. Biraz yorgunum aslında.” Bu yalan değildi, bir yandan ay başı da deli gibi yakındı. İki gün içerisinde Emira kirasını ödeyecek ve beyaz zarfın içindeki paraların yok olmasını izleyecekti.

“Niye ki?” Josefa şarap kadehini sonuna kadar doldurdu. “Cuma günleri sadece çocuk bakıcılığı yapıyorsun sanıyordum.”

Emira kadehini iki eliyle tuttu. Josefa böyle bir şeyi Shaunie'ye asla söylemezdi. *Zara, bugün sadece hemşirelik yapıyorsun sanıyordum* da demezdi. Sırf okula gittiği için ödeme yapılan birine göre Josefa'nın uygun bir işgününün hangisi olacağına

dair biraz fazla katı bir fikri vardı. Ama Emira aslında hiç sahip olmamayı dilediği bir işi durup savunmayacaktı. “Evet, ama biz... çok fazla şey yaptık,” dedi.

“Yani, benim de bugün çok zor bir sınavım vardı ve gayet güzel icabına baktım galiba.” Josefa tabağını kaldırmadan önce haç çıkardı. “Yani artık iyice dağıtabilirim.”

Emira, “Tabii,” ve “Aferin sana,” dedi. Josefa’nın arkasından yatak odasına gitmedi.

Emira’nın dışarı çıkma fikrinden daha çok nefret ettiği bir şey varsa, bu Zara’nın onsuz dışarıya çıkıyor olmasıydı. Bunun biraz abartı olduğunu biliyordu ama eğer Emira orada olmazsa, Zara onun en yakın arkadaşının Emira olmadığını ve hatta daha da kötüsü –yazları Cuma günlerini tropikal gezilere giderek geçirmek, hep birlikte indirimli kalıcı oje hizmetlerinden yararlanmak ya da topuklu ayakkabıyla yürüyüş egzersizlerinin yapıldığı egzersiz sınıflarına katılmak gibi şeyler yapamamalarının– dört kadının birlikte daha az vakit geçiriyor olmalarının nedeninin Emira olduğunu fark edebilirdi. Emira da kutlama yapmak için sürekli bir bahane ya da hayır deyip evde kalmak için geçerli bir mazeret sunan üniversite logolu sweatshirtler (hastane önlüğü veya “iş kıyafeti” diye görülen gömlekler) giymeyi isterdi.

Emira oturma odasına geri döndü ve kolunda Shaunie’nin kolej montu duruyordu. Kolundaki bir parça tiftiği aldı ve “Hey, unutturma da montunu vereyim,” dedi.

“Hasiktir, ben onun varlığını bile unutmuştum.” Shaunie sevimli sevimli dudaklarını büzdü ve ceketi yatak odasına doğru fırlattı. Diğer eliyle de telefonunu kulağında tutuyordu. “Ya da istersen bugün de giy. Bu gece içkiler benden. Troy’un da gelmesi için uğraşmam gerek. Mira, sen istediğin gibi dolabıma bak. İstediyin ne varsa al.” Shaunie’nin yatak odasında Zara telefonunu hoparlöre taktı ve *Young Thus* çalmaya başladı. Shaunie, “Babe,” diye ilk dizeyi tekrarlarlarken bir yandan telefonla konuşmaya başladı. “Babe, tatlım, bil bakalım ne oldu? Bu gece sen de bizimle birlikte dışarı çıkıyorsun.”

Zara, Shaunie'nin dolabını karıştırmaya başladı ve yan odadaki Josefa ise kendi dolabının içine daldı. Emira yan taraftaki banyoya girip arkasından kapıyı kapattı.

Lavabonun önünde Emira, *İnsanın bir arkadaşının verdiği güzel haber karşısında gösterebileceği destek ve coşkunun belli bir miktarı var mıdır acaba*, diye düşündü, çünkü eğer varsa Shaunie çoktan limitini doldurmuştu. Her hafta yeni bir şey oluyordu. Shaunie'nin şu staja kabul edilmiş olması harika değil miydi? Shaunie'nin yeni erkek arkadaşı çok tatlı değil miydi? Shaunie'nin gülüşünü seven o yaşlı adamdan beleşe içki almaları çok hoş değil miydi?

Ve daha da önemlisi, neden Bayan Chamberlain, ocuk sıçtığımın gerçeğiyle baş edemeyecekmiş gibi Briar'a yalan söylemek zorundaydı?

Emira'nın taytının üzerinde, bugün öğleden sonra bacaklarına yaslanan bir köpekten artakalan beyaz tüy tutamları duruyordu. Ünlüler ve sebzeler gibi giydirilmiş köpekler, sırtlarında duran şapka ve pelerinlerinden kurtulmak için debelenip duran köpek yavruları vardı. Briar sürekli onları gösterip aslında çok daha fazla köpek olduğunu ve daha önce gördüklerinin de hâlâ orada olduğunu haykırıp duruyordu ama sık sık sanki bir odaya gelmiş ve ne için geldiğini anında unutmuş gibi kafasını kaldırıp Emira'ya bakıyordu.

Emira, Bayan Chamberlain'e karşı öfkesinin sebebinin içine işlemiş Tucker kurallarından mı (*Bir işe başlarsan, o işin sonunu getirirsin*) yoksa daha çok Briar'la birlikte kılık değiştirme fırsatını kaçırmış olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Belki de Emira'nın daha önce Bayan Chamberlain'in harika bir anne olduğuna tanık olması ve şimdi ise öyle olmadığını, bunun genel bir durumdan ziyade seçimlere dayanan bir istisna olduğunu fark etmesiyle alakalıydı.

Emira bir salı sabahı, Bayan Chamberlain'i Briar ve Catherine ile birlikte postanede görmüştü. Gidip selam veremişti ama Bayan Chamberlain'i bir yandan Briar ile birlikte şarkı söyleyip bir yandan da Catherine'i oldukça karmaşık bir

kanguruya dikkatle sararken izlemişti. Postanenin ışıkları, kutular ve insanlar yüzünden Briar fazlaca uyarana maruz kalmış ve sersemlemişti. Ama Bayan Chamberlain, “burada duralım bakalım, ablamız” gibi çok değerli direktiflerle, Briar’dan Catherine’e otobüsün tekerleklerinin nasıl dönüp dönüp durduğunu göstermesini ve olabildiğince yükseğe zıplamasını denemesini isteyerek onu yanı başında tutuyordu. Bayan Chamberlain tüm bunları şık ve kaliteli kotunun içerisinde yapıyordu.

Emira’nın asıl canını sıkan Bayan Chamberlain’in annelere özgü o iç güdüye sahip olduğunu bilmesiydi. Bayan Chamberlain, Catherine’in ne zaman ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu. Briar’a balık krakerini bir kâsede verirdi, asla bir tabakta değil. Briar pusetin emniyet kemerinin düğmesine bastığında ya da Catherine el sallamayı neredeyse başardığında samimi şekilde onları övüp tebrik ederdi. Ama yalnızca gerçekten içinden geldiği zamanlarda bunu yapardı. Catherine büyüyüp tatlılaştıkça ve düşünceli bir edayla sessizliğini korumaya devam ettikçe, Emira bu anların gittikçe azaldığını fark ediyordu.

Emira altını sıyırıp tualete otururken aklından, *Bir diğer şey ise...* diye geçiriyordu. Laney Tucker gerçekten biraz fazla iyiydi. Doğum günü partisinde tam iki kez Emira’ya yardım etmeyi önermişti ve Emira’nın polo yaka tişörtünün arkasındaki etiketi içeriye sokmuştu. Evet, fazlaca şapşal bir havası ve tuhaf bir gülüşü vardı, ayrıca makyajı bir ton koyu kalmıştı. Bir yandan da çocuğuna ilk hayvanı hakkında gerçeği anlatmamak, hem de sadece misafirlğe birileri geliyor diye bunu yapmamak, tam da Laney Tucker’ın yapabileceği tarzda bir şey gibi görünüyordu.

Birileri kapıyı tıklattı ve Emira, “İşiyorum,” dedi.

Dışarda Zara, “Tamam,” dedi ama yine de içeri girdi. Zara kapıyı kapattı ve lavaboya tek kalçasını dayadı. “Duş kordonuyla kendini astın sandım.”

Emira, Zara’nın en çok bu halini severdi. Omuzlarına inen uzun örgüleri. Lacivert hastane önlüğü. Altında kaymayı önleyici beyaz plastikleri olan turuncu çoraplar. Bir cuma günü

Zara, ona bir yuvanın sıcaklığını hissettiriyordu. İş verene karşı hissettiği öfkenin ve Walgreens'ten boşu boşuna aldığı aptal kedi kulaklarının yanı sıra, Emira en yakın arkadaşını paylaşmak zorunda olmasına içten içe kızıyor ve bunun çocukça olduğunu gayet iyi biliyordu.

Zara'nın iki kız kardeşi vardı ve biri anoreksiyayla, diğeriyse depresyonla boğuşuyordu. Emira'nın annesinin siyahi insanların "başına gelmeyeceğine" inandığı iki durum. Zara'nın coşkusu, espri yeteneği ve zekâsı bir yana, Emira onun ailesine, hastalarına ve Emira'nın bizzat kendisine gösterdiği asla tükenmeyen ve yargılamayan sabrını çok değerli buluyordu. Zara, küçüklüğünden beri hemşireliğin kendi tutkusu olduğunu bilmesine rağmen, Emira'yı ya da Emira'nın hayatta ne yapmak istediğine dair en ufak bir fikri olmamasını asla küçümsemezdi. Daha ziyade Zara sık sık Emira'nın vestiyer ücretini öderdi ve bir nedenden ötürü Josefa'yı acayip sinirlendirirdi. Zara aklına estikçe ve aralarında kalacak şekilde Emira'nın hesabına Venmo denen ödeme paylaşma sisteminden para geçirdi, bu bazen pahalı bir içkiyi bazen de yıllık kart ücretini karşılamak için olurdu. Zara telefonda ya da attığı mesajlardan onun semptomlarını dinlerdi (sonra ya çok ayrıntılı bir tavsiye vererek karşılık verir ya da muhtemelen gazdır derdi). Emira asla Zara'nın ona olan bağlılığından şüphe duymamıştı ama Shaunie ve Josefa, Zara'ya hem arkadaşlıklarını hem de ilk içkisini sunabilirlerdi, Emira ise atıştırma malıkları ana yemek olarak sipariş ediyordu.

Emira, bir yandan çışının sesini dinlerken omuzlarını düşürdü. "Üzgünüm. Sadece bok gibi bir gün geçirdim."

"Ne oldu?"

Emira dirseklerini bacaklarına koydu. Ne demesi gerekiyordu? *Haftada yirmi bir saatimi geçirdiğim küçük kız her şeyin farkına varmaya başlıyor. Günden güne onun hayatta en çok sevdiği insan tarafından görmezden gelindiği fikrine daha sıkı, daha sıkı sarılmasını izliyorum. Ve bu çocuk yeni şeyler öğrenmeyi, cevaplar almayı çok seven harika, ciddi bir çocuk. Kendi*

annesini bunu nasıl anlayamaz, takdir edemez? Ve tüm çantalarının dibinde kullanılmış çay poşetleri var. Ve bazen cüzdanımı aldığımda bir earl grey ya da yasemin çayı tezgâhın üzerine düşüyor, bu da bana bu işi bırakmam gerektiğini hissettiriyor ve bunu yapabilmemin de hiçbir yolu yok. Bunun gibi anlarda, Emira eğer dikkatli olmazsa –Zara’nın modunu Japon balığı ya da çay poşetleri gibi önemsiz şeylerle düşürürse– Zara’nın sabrının muhtemelen taşacağını da hissediyordu. Emira, “Yok ya, aptal bir şey,” dedi. “Sana sonra anlatırım.”

“Tamam.” Zara öne doğru eğildi ve fısıldadı. “Tamam ama kendine gelmen ve Shaunie için mutlu olman gerek.”

Emira gözlerini kapattı. “Şu anda acayip yükselmiş.”

“Bu kız her zaman öyle zaten.”

Emira, Zara’nın tepkini anlamak için gözlerini açtı. “Bir de Troy’dan da biraz nefret ediyorum sanırım.” Shaunie’nin erkek arkadaşı ne zaman onlarla dışarıya çıksa ki bu çok sık olmazdı, çok fazla ısrar ve vaat gerektirirdi, kulüp ve barlarda televizyonu rahatça görebileceği koltuğu isterdi. Emira ne zaman onunla konuşsa gözleri yarı onda yarı basket maçında olurdu. Her şeye “Bu süpermiş, bu süpermiş,” diye yanıt verirdi.

Zara, “Kızım, herkes Troy’dan nefret ediyor,” diye fısıldadı. “Sen bu konuda bir istisna değilsin, tamam mı?”

Emira pofladı. “Sanırım...” dedi, “sanırım benim yeni bir işe ihtiyacım var.”

Zara, “Hımmm... aynen, sürtük.” Zara güldü. “İşten her geldiğinde acayip depresif oluyorsun. Ama ya yeni bir işe girmelisin ya da şu anda sahip olduğunu devam ettirmelisin çünkü önümüzdeki sene benim doğum günümü kutlamak için Meksika’ya gideceğiz. Elimden geleni yapmak istiyorum.” Zara *yapmak istiyorum* dedikten sonra sonra ellerini çırpı.

O bunu söylerken, Emira ellerinde tuvalet kâğıdını tutuyordu. “Biliyorum, biliyorum,” dedi. Ama Josefa’nın, Shaunie’nin ve Zara’nın aksine Emira’nın yıllık izni ya da bahar tatili yoktu. Çalışmadığı zaman da para kazanamazdı. Saatlik ücreti otellere ve Uberlere (kirası ve SEPTA kartı yerine)

gitmekle kalmayacak aynı zamanda orada bulunmadığı her gün için para kaybedecekti ve Zara ondan beş günlük söz almıştı.

Zara, “Haydi bunu yapalım o halde,” dedi. “Bana sadece zamanını söyle ve TV’nin karşısına geçip birkaç iş başvuru formu dolduralım.”

Emira dudak büktü, “Tabii, hemen bu geceye ne dersin?”

“Kızım, şşş.” Zara yeniden sesini alçalttı ve “Neşelenmen ve Shaunie adına memnun olman gerek.”

“Tamam, tamam.” Emira ayağa kalktı ve sifonu çekti.

Emira lavaboda ellerini yıkarken, Shaunie’nin hafta sonu kurulan bir pazardan aldığı organik sabunun kokusu Emira’nın burnuna geldi. Arkasında Zara telefonunu çıkardı ve kalçasını Emira’nın kalçasına dayadı. Emira’nın aşına olduğu bu hareket, Zara’nın ona daha fazla yüklenmeyeceğini ve söylediklerinin tamamen iyi niyetli olduğunu anlatma şekliydi.

Zara, “Gördün mü, işte bu yüzden Instagram’a ihtiyacın var,” dedi. “İnsanlara kibarlık yapabiliyorsun ve bunun için onları görmene bile gerek yok. Beni izle...” Zara, Emira’nın görmesi için ekranı eğdi. Monoton bir fısıltıyla yazmaya başladığı sözcükleri ve sembolleri söyledi. “Aman Tanrım Shaunie. Göster kendini kızım. Ünlem işareti, yıldız emojisi, siyahi kız emojisi, para kesesi işareti.” Zara, *Yorum Yap* tuşuna basarken Emira’ya gösterdi. Sonra Shaunie’nin fotoğrafını beğendi –Sony binasının önünde zıpladığı resmi– ve küçük bir kalp ikonu kırmızıya döndü. Zara, “İşte bu kadar,” dedi. “Gördün mü? Teknoloji diye bir şey var.”

Emira banyodan çıkınca, Shaunie’nin kolunu yakaladı ve “Haydi birer shot atalım,” dedi. Mutfakta, yangın çıkışının orada fesleğen ve nane yetiştirilen açık pencerenin hemen yanında, Emira ve Shaunie iki bardağı yuvarlayıp Josefa’nın kestiği misket limonu dilimlerini emerken yüzlerini ekşittiler.

Emira, “Shaunie, tebrikler,” dedi. Elindeki son tuz tanesini de yaladı. “Cidden. Bu çok büyük bir olay ve sen bunu çoktan hak ettin.”

Shaunie teşekkür ederek dudaklarını büzdü. Sarılmak için Emira'ya yaklaştı ve "Teşekkür ederim, Emira," dedi.

Emira hiçbir şekilde bir sohbetin tam ortasında birine sarılmanın manasını anlamıyordu ama bu Shaunie'nin gecesiydi bu nedenle sıkı sıkı sarıldı. Shaunie'nin saçındaki, Beautifully Mixed ve Half & Half gibi isimleri olan ürünlerden gelen saç kremi kokusunu aldı. Shaunie, Emira geriye çekildikten sonra da ona yakın durmaya devam etti.

Shaunie, "Bak aramızda kalsın..." diye söze başladı, Josefa'nın yatak odasının kapısına doğru şöyle bir baktı "Bak ne diyeceğim, aslında zaten o da tahmin ediyordur. Ben muhtemelen bir oda bir salon olan yerler ya da bir stüdyo daire falan aramaya başlayacağım."

"Aaa, cidden mi?" Emira şaşırdı ve biraz kıskandı, sonra düşünmeye başladı, *Bu gerçekten de şu anda yapmamız gereken şey mi? Çünkü eğer öyleyse ben hiç havaya giremiyorum.*

"Gerçekten burada yaşamayı seviyorum..." Shaunie sesini alçalttı, halbuki yatak odasının kapalı kapısından Josefa'nın kız kardeşi ile konuşması duyulabiliyordu. Shaunie, "Ama, haliyle," dedi, "şu anda bunun tam zamanı olduğunu düşünüyorum. Ama daha da önemlisi, benim odama sen yerleşmelisin. İstedğim zaman geri gelip görebileceğim birine gitmesini istiyorum. Josefa'ya ek olarak tabii ki."

Emira, halihazırda Temple'dan bir sınıf arkadaşı (çarşambadan pazara erkek arkadaşında kalan bir lisansüstü öğrencisi) ile birlikte, kirası kişi başı 760 dolar olan, 2016 itibarı ile 850 dolara yükselecek, asansörü olmayan bir apartmanın beşinci katındaki küçük bir dairede yaşıyordu. Tek kişilik bir yatağı vardı ve ocak gözlerinden sadece biri çalışıyordu ama şimdiye kadar onu gayet iyi idare etmişti. Shaunie'nin dairesi her açıdan çok daha iyi durumdaydı. Yakınlarda bir kahve dükkânı vardı, yatak odasının pencereleri beton duvarlara değil, gökyüzüne açılıyordu ve Kensington'da değil, Old City tarafındaydı. Shaunie'nin dairesini, konumdan bağımsız olarak Shaunie'nin dairesi kılan pek çok özellik vardı ve bunların hepsi onun gitmesiyle birlikte

ortadan kaybolacaktı. Aylık ücretini babasının ödediği HBO dizi platformu. Duvarda asılı duran çerçeveli ve klişe baskı resimler (köprüler, ay çiçekleri, New York silüeti). Alfabetik sıraya konmuş bir baharat rafı ve buzdolabına takılı çiçekli bir fırın eldiveni. Shaunie'nin yatak odasında bir stereo müzik sistemi ve oturma odasında pikabı vardı. Emira'nın ev arkadaşı erkek arkadaşında olmadığına, ikisi mutfakta, "telefon kâsesi" dedikleri bir kâsenin içinden müzik çalarlardı. Bunu buzdolabının üzerine koyduklarında ise çok daha iyi eko yapıyordu sanki.

Emira, "Bu gerçekten de harika bir teklif," dedi. "Kıram ne kadar demiştin?"

"Aaa, pek fena değil." Shaunie kafasını salladı. "Kişi başı 1150 dolar sadece. Artı aidat. Sudan ucuz valla. Hay Allah, Troy arıyor. Hayatım, selam."

Zara, Shaunie'nin odasından vücuda oturan kırmızı bir elbise tutarak çıktı. "Bunu deniyorum." Shaunie ona doğru elini salladı ve telefonda konuşmaya devam etti "Hiç de bile. Oğlum, hayır cevabını kabul etmiyorum." Shaunie oturma odasında gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı ve telefonu kulağı ve omzunun arasına sıkıştırdı. "Şimdi ne yapacağım biliyor musun? Sana bir fotoğraf göndereceğim ve sonra bana hayır diyebilecek misin bakalım."

Emira şarabının geri kalanını da bitirdi.

"Zara, benim bir fotoğrafımı çeker misin?" Shaunie kendi yatak odasına girdi.

Zara, "Kızım, neden oğlanı bu şekilde yalvartıyorsun?" dedi. Kırmızı elbiseyi Shaunie'nin yatağının üzerine attı.

"Dur, hemen sütyenimi değiştireyim, bekle bir dakika."

Emira bir nefes aldı. Çantasından telefonunu çıkardı, duvara sıkıca tutundu ve mutfak penceresinden dışarıya süzüldü. Dirseklerini yangın çıkışının tepesinde kenetledi ve ekilmiş bitkilere çarpmamaya dikkat ederek bağdaş kurdu. Kelley, ikinci çalışında telefonu açtı.

"Selam, iyi misin? Sakin bir yere geçeyim, dur bir dakika."

Dışarısı soğuktu ama montunu almak için geri dönmek istemedi. Emira *Earth, Wind & Fire* grubunun müziği arasına sıkışmış erkek sesleri duydu. Kelley’yi ilk kez arıyordu.

“Hey, naber?”

“Merhaba, kusura bakma,” dedi. “Kusura bakma, sesin meşgul gibi geliyor.”

“Yok, yok, bu konferansın son etkinliğindeyim,” dedi. “Ha-fif alkollü Long Island kokteyli içen bilişimciler takılıyor işte.”

“Kötüymüş. Neyse.”

“Bir şey mi oldu?”

“Yok, bir şey olmadı.” Emira şöyle bir kıpırdandı, böylece altındaki ızgaraların üzerine iyice yayıldı. Sırtını dairenin duvarına yasladı ve aşağıya, bir postacının durmadan bir dairenin ziline bastığı kaldırıma baktı. “Kusura bakma, aslında söyleyecek pek ilginç bir şeyim yok. Sadece gerçekten çok boktan bir gün geçirdim.”

Kelley, “Hadi canım,” dedi. “Ben de öyle.”

“Cidden mi?”

“Çok kötü bir gündü. Ama önce sen anlat.”

Emira ona Bayan Chamberlain’i, Spoons’u ve öğle saatlerine nasıl genç bir görevliye ölü bir balık resmi göstererek başladığını anlattı. Cadılar Bayramı kutlamasını kaçırdığını, Briar’ı baleye götürdüğü günlerin sona erdiğini anlattığında, Kelley, “Hayır! Bahsettiğin Lulu’s’taki kutlama değil, değil mi?” dedi.

Emira güldü. “Her şeyi almıştım, kedi kulaklarımı falan. Beni asıl sinirlendiren ne biliyor musun? Kendi çocuğu ile konuşmak istemedi ve bu yüzden bir kutlamayı kaçırmasına göz yumdu.”

“Yani, çocuğunu bir sosisli gibi giydirme şansını kaçıran bir anne, ne bileyim, bana bir psikopat gibi geldi.”

“Kesinlikle. Teşekkür ederim. Ve şimdi de” –Emira sesini alçalttı– “Shaunielerdeyim ve daha yeni acayip iyi bir terfi almış. Bu yüzden şu an havalara uçuyor ve biliyorum onun adına

mutlu olmalıyım... ama içimden sadece onun suratına bir yumruk atıp gidip yatmak geliyor.”

“Yavaş gel, dostum,” dedi. “Gidip ona bir içki ısmarlasan daha iyi olur.”

Emira korkuluğa tutundu. “Şimdi sen anlat.”

O gün Kelley, adının Jesse olduğunu ve teknik ekibin başında olduğunu düşündüğü birine kendini tanıtmış. Asıl Jessie ise bir kadıymış ve Kelley’nin, kadının ve tüm ekibinin önünde kendini tanıttığı kişiye kadının erkek asistanıymış. Sonra adamın gözüne salata sosu kaçmasına neden olmuş, yaklaşık iki dakika kadar kör olduğunu düşünmüş. Cleveland’dan nefret etmiş.

“Yarın sabah erkenden dönüyorum zaten.”

“Tamam.” Emira, Shaunie’nin ve Zara’nın Josefa’ya seslendiğini duydu. Josefa sinirli bir sesle “Ne?” diye cevap verdi, Emira mutfağın içine bakmak için eğildi ve hâlâ yalnız olduğunu gördü. “Neyse seni tutmayayım. Kusura bakma,” dedi. Tekrar yana çekildi ve yüzünü buruşturdu. “Kusura bakma, bunun tuhaf olduğunu biliyorum.”

“Neden tuhaf olsun ki? Dur, şimdi dışarı mı çıkıyorsun?”

“Evet, sanırım yapmam gerek.”

“O zaman. Gece bitince gidip benim yatağında uyu.”

Emira güldü ve “Ne?” dedi.

“Bina görevlisini ararım ve senin geleceğini söylerim. Orada uyu ve yarın birlikte kahvaltı yapalım.”

Bu olay, diye düşündü Emira, başına şimdiye kadar gelen en yetişkinlere özgü şeydi.

“Yok, olmaz,” dedi. “Kelley, bunu yapamam.”

Kelley, “Bunu yapmaman için kesinlikle hiçbir sebep yok,” dedi. “İstediğin ne varsa çalman için harika bir fırsat. Şimdi resepsiyonu arıyorum. Bu hoşuna gider mi?”

Bu çok hoşuna giderdi, Emira, “Hımmm...” dedi.

Kelley, “Hımmm’ diyerek ne demek istiyorsun?” dedi.

Pencerenin arkasından Zara'nın sesi duyuldu, "Kızım, omuzlarını rahat bırak!" Emira başını kaldırıp kara bulutlara baktı ve "Bırak da biraz düşüneyim," dedi.

"Hadi ama Emira, yapma." Kelley güldü. Emira, onun konuşmadan önce derin bir nefes aldığını duydu. "Benimle birlikte misin, değil misin, küçük hanım?"

Emira elini alnına koydu ve sıırttı.

Tekrar mutfağa girdiğinde Kelley'den yeni bir mesaj gelmişti bile. Frank geleceğini biliyor. Yanında kimliğini getir. Emira kendisine bir bardak daha şarap doldurmuştu ki Zara'nın "Sefa, iyice yaklaşmalısın, tatlım," dediğini duydu.

Emira, Shaunie'nin yatak odasının kapısını açtı. İçeride Shaunie üstsüz bir şekilde yatağının üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, tek koluyla göğüslerini kapatmış, tek kolunu da yanında serbest bırakmıştı. Josefa tepesinde bir masa lambası tutuyor ve "Biraz daha yükselmen gerektiğini düşünüyorum, Z," diyordu. Zara, elinde Shaunie'nin iPhone'u ile bir sandalyenin üzerinde duruyordu.

"Dur, dur, Emira bu işte iyidir." Zara telefonu yavaşça Emira'ya attı. "Ben de çömelip göğüslerini alttan destekleyebilirim aslında."

ON BİR

Alix, bir süredir bebek sahibi olmadan önceki kilosundan üç buçuk kilo daha fazla olmasına aldırımıyordu. Peter’la yaklaşık üç haftadır sevişmediklerini de fark etmemişti. (Dürüst olmak gerekirse, Peter da bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Kar fırtınası haberini yaptıkları için sürekli kamera önündeydi.) Alix editörünün, kitabın nasıl gittiğini ve tatilde okuyabileceği yeni birkaç bölüm daha olup olmadığını soran e-postalarını ve aramalarını göz ardı ediyor ve bunu da umursamıyordu. Her şey bir süreliğine durabilirdi, çünkü Rachel, Jodi ve Tamra Şükran Günü için Philadelphia’ya geliyorlardı. Daha da iyisi Alix onlarla birlikte beş günlüğüne New York’a gidecekti. Clinton kampanyasını yürütenler sonunda onunla temasa geçmiş ve ondan bir kadın etkinliğine katılmasını istemişlerdi. Sekiz ay sonra ilk kez New York’a gidecekti, Catherine’in ise New York’a ilk gidişi olacaktı. Alix, eldivenlerini ve şapkasını evinin girişinde çıkarırken, Emira’nın telefonu tepesinde bir kısa mesajla parlıyordu. *WX1492 sefer sayılı uçuşumuzun hizmet veremeyeceğini üzülererek bildiririz.*

Dışarıda, kar öylesine hızlı yağıyordu ki tutması imkânsız gibi görünüyordu. Ama tuttu, arabaları ve araçları karlar altında bırakarak, dükkânların kapılarının önünü kapatarak ve sonra da bunları çok kullanılmış kitaplar gibi kapanmayacak şekilde açık bırakarak tuttu. Chamberlainlerin girişindeki merdivenlerin tepesi, geçen üç gün boyunca çamur ve buzlu ayaklarından silkeleyecekleri bir yer oldu. Alix ise hâlâ Uberler ve taksiler

ile etin yolculuklar yaparak –o ve kızları genellikle havuzdaki tek kişi olsalar da– yşzme dersine gitmeye devam etti çünkü ev içi etkinlik fikirleri (*Annenin telefonundaki resimlere bakalım. Battaniyenin altında oynayalım. Kitaplıktaki tşm kitapları çıkaralım ve sonra hepsini tekrar yerlerine koyalım* tarzı oyunlar) ve sabrı hızla tşkenmişti. Ama yarın şşkran Gşnş’ydş ve bu şşkran Gşnş farklı olacaktı.

Alix ve Emira, ř hafta önce Briar’ın balığı ldşkten sonra bir daha eskisi gibi olmamışlardı. Bir pazartesi gşnş, Emira, Alix’in yememek için ona vermeye çalıştığı kurabiyeleri eve gtşrmeyi reddetmişti. Bir cuma akşamı ise Alix ona bir bardak şarap ikram ettiğinde, Emira, “Yok almayayım, iyiyim böyle, yine de teşekkşr ederim,” demişti. İlişkilerindeki bu değişim, normalde bakıcısını aklından geçirmeyi hayal bile etmediği, her gşn gittiği yerlerde de onu rahat bırakmıyordu. Bir kitapıdayken, Alix kendini Emira’nın saat kaçta yatağa gittiği konusuna kafa yorarken buluyordu. Catherine’i emzirirken, Emira’nın *Pretty Woman* filmini izleyip izlemediğini ve izlediyse konuyu tartışmalı bulup bulmadığını merak ediyordu. Alix *Anthropologie* mağazasındaki asansördeyken, Emira’nın Zara’ya kendisi hakkında neler anlatmış olabileceğini hayal ediyor ve Zara’nın onun dediklerine krş krşne katılan bir tip mi, yoksa dediklerine karşı çıkacak bir tip mi olduğunu dşşşnşyordu.

Ayrıca Alix kendi hayat tarzını Emira’nın etrafında yenden dşenlenirken bulmuştu, hem de bunu yapmak için geçerli bir nedeni yoktu. Alix, alışveriş yaptığında hemen kıyafetlerin ve diğer aldığı şeylerin etiketlerini skşyordu, Emira’nın bunlara ne kadar para harcadığını görmesini istemiyordu. Halbuki Emira, bunlara ilgi gösterecek ya da bunları sorgulayacak biri değildi. Alix artık bazı kitap ya da dergileri ortalıkta bırakmaktan bile rahatsızlık duyuyordu, çünkü Emira’nın *Marie Kondo* adlı kitabı grşnce, *Yok artık, artık ne kadar ayrıcalıklıysan sana diğer pahalı ıvır zıvırdan nasıl kurtulacağını anlatan kalın ciltli bir kitap alma ihtiyacı hissediyorsun*, diye dşşşnmesinden korkuyordu. Zaman zaman Alix kendini –Emira’nın

önünde– akşama dünden kalanları yiyecekmiş gibi yaparken buluyordu. Gerçekte ise kendi kendine, *Git bir suşi ısmarla. Peter’a mesaj atıp onun ne istediğini sor. Dünden kalanları yi-yerek neyi kanıtlamaya çalışıyorsun*, diye düşünüyordu. Ama yine de bilgisayarının başına geçip, Peter’a her zamankinden mi istediğini sormak ve *Seamless* yemek sipariş sitesini kullanarak siparişini vermek için Emira’nın arkasından kapıyı kapatmasını bekliyordu.

İlk zamanlarda, Alix sonunda bir hesap açıp açmadığını görmek için Emira’nın adını internette ve Instagram’da aratıyordu (bunun çocuklarını korumak için bir güvenlik önlemi olduğu konusunda kendi kendini ikna etmişti) ama artık Alix, Emira onun Instagram hesabını takip ediyormuş gibi hayal ederek hesabına onun gözleriyle bakıyordu. Yavaşça ekranı aşağıya indiriyor ve Emira’nın hangi resimlere tıklayabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Emira bu şekilde hissettiğine dair hiçbir imada bulunmamıştı –zaten neden böyle bir şey yapacaktı ki?– ama Alix, sıklıkla Emira’nın onu klasik, beyaz bir zengin olarak gördüğünü hissediyordu, tıpkı Alix’in kız arkadaşlarıyla birlikte denk gelmekten kaçındıkları, sinir bozucu Upper East Side annelerinin çoğunu gördüğü gibi. Ama Emira ona daha yakından bakacak olsa, Alix’e bir şans verse, Alix onun başka türlü düşünmeye başlayacağını biliyordu.

Alix, Emira’yı kendisi hakkındaki şeyleri keşfederken hayal ediyordu; Alix’in kendisinin en gerçek hali olarak tanımladığı halini şekillendiren şeyleri. Alix’in en yakın arkadaşlarından birinin de siyah olduğu gerçeği gibi mesela. Alix’in yeni ve en sevdiği ayakkabılarını Payless’ten sadece on sekiz dolara aldığı ya da Alix’in Toni Morrison’un yazdığı her şeyi okuduğu gibi gerçekleri. Ve kendi arkadaşları arasında Alix ve Peter’ın aslında en düşük gelire sahip olanlar olduğunu ve her zaman birinci sınıfta uçanın aslında Tamra olduğunu. Alix sık sık bu bilgi kırıntılarını ortaya saçmaya çabalıyordu ama bu başarısız bir girişim oluyordu. Ancak yarın, eğer her şey Alix’in planladığı gibi giderse, Emira bunların hepsini kendi gözleriyle görecekti.

Rachel, Jodi ve Tamra Şükran Günü sabahı Philadelphia trenine bineceklerdi. Rachel tatili tek başına geçirmeyeceği için minnettardı (Hudson babasıyla birlikte olacaktı); Tamra ise kızları Imani ve Cleo ile birlikte geliyordu (kocasını Tokyo’da iş seyahatindeydi) ve Jodi’nin tüm ailesi onunla birlikte gelecekti (kocasını Walter, dört buçuk yaşındaki kızını Prudence ve bir yaşındaki oğlu Payne). Şükran Günü, Alix’in en yakın üç arkadaşının artık neredeyse yedi aylık olan Catherine ile henüz tanışmadıklarını fark etmesine neden olmuştu. O kadar zaman geçmiş miydi? Her geçen gün Alix’e daha da benzeyen Catherine her yere kolayca götürülebilen, öylesine sevimli ve iyi huylu bir çocuktaki ki, Briar’ın bir manyak gibi görünmesine neden oluyordu. Kızlar, Alix’in yerel dekoratif parçalar, sıcak sonbahar renklerinde boğazlı kazaklar, Pinterest’ten bulunmuş kendin yap süsleri ve masa örtüleri ile hazırlayacağı ve Macy’s Şükran Günü Geçit Töreni’nin ara ara izlenmesi ile tamamlanacak geleneksel bir Şükran Günü kutlaması planlayacağı konusunda ona takılıyorlardı. Ama bu şaka, Alix’in bir an önce sergilemek için sabırsızlandığı ironik bir temaya dönüşmüştü.

Alix içkileri tazelemeleri, montları alıp asmaları, yemekleri servis etmeleri ve tabakları toplamaları için iki yardımcı tutmuştu. Evinin ilk katını bal kabakları, asma kabakları, buğday sapları ve meşe palamutları ile doldurmuştu; hindi şeklinde bir pinyata da seramik kaplı ana girişin en sonuna konmuş, kiralandığı kocaman yemek masasının üzerine asılmayı bekliyordu. Alix, dört farklı çeşit turtanın olduğu ufak bir masanın üzerine, kırmızı iplerle konuklarının neye şükrettikleri yazabilecekleri kahverengi paket kâğıtlarından kartlar asmıştı. Fazlasıyla geleneksel bir Şükran Günü düzenlemesi ve tonlarca kırmızı şarap eşliğinde, en sevdiği üç kadın ile birlikte olacağı bir sonraki günü düşündükçe sevinliyordu ama özellikle Emira’nın orada olacağı fikri, Alix’in daha fazla heyecanlanmasına yol açıyordu.

Alix, elinde son market alışverişinin torbaları ile (ekmek, Himalaya tuzu, yağ, kurabiye hamuru, soda) “Merhaba!” dedi ve yeniden kullanılabilir torbaları tezgâhın üzerine koydu.

Catherine odanın ortasında bebek koltuğuna oturmuştu, salyası hafifçe bir battaniyenin üzerine akıyordu. Emira, pencerenin yanındaki koltukta ayakta durup caddeyi gösteren Briar'ı kalçalarından tutuyordu.

Briar, "Anne? Pencere parmaklarımı ısıyor," dedi.

Emira dönüp "Bu havada dışarıya çıktığınıza inanamıyorum," dedi.

Alix, *Tanrı'ya şükür hava durumu diye bir şey var*, diye düşündü. Son birkaç gündür Emira ile yaptıkları sohbetlerin büyük bir kısmı hava durumuna dairdi: Briar eldivenlerini giysin mi, resim dersi kar yüzünden ertelenir mi ya da eve giderken Emira'nın bir şemsiye ödünç almasına gerek var mı gibi. Alix kendi davranışı karşısında gözlerini devirdi. "Dışarısı berbat, kıyamet kopmuş gibi sanki. Bugün senden gelmeni istememeliydim."

Emira, "Yok, yok, sıkıntı yok. Sadece iki gün," dedi. Tekrar Briar'a döndü ve "Seni bir süreliğine göremeyeceğim, B," dedi.

Cevap olarak Briar'ın ön dişleri açığa çıktı. "Hayır," diye itiraz etti. "Hayır, beni göreceksin."

Emira, "Seni her zaman haftada üç kez görüyorum," diye açıkladı. Üç parmağını gösterdi ve Briar onları yakaladı. "Ama bu hafta Şükran Günü haftası bu yüzden seni sadece iki kez göreceğim."

Emira yüzük parmağını aşağıya indirince, Briar ona küsmüş gibi yaptı. "I-ıh." Briar kafasını salladı. "Hayır, beni üç kez göreceksin."

"Ama sonra, bir sonraki hafta seni her gün göreceğim. Bu harika, değil mi?"

Alix, "Haftaya gerçekten de hayatımı kurtaracaksın," dedi. Buzdolabı kapısını açtı ve bu seri hareket hava akımına neden oldu. "Emira, bunu söylemekten nefret ediyorum ama" –yüzünü buruşturdu– "gerçekten de bu geceki uçuşunun durumunu yeniden kontrol etsen iyi olur."

"Gerçekten mi?"

“Sadece emin olmak için.” Alix, buzdolabındaki kapların ve tabakların yerini değiştirmeye başladı. “Buradaki bilgisayarı kullanabilirsin.”

Bu zalimce miydi? Emira’nın uçuşunun iptal edildiğini öğrenmesini beklerken en iyi yardımcı kadın oyuncu Oscar’ına aday olacak şekilde rol yapmak? Neyse, önemi yok, nasılsa bunu telafi edecekti. Emira’nın şükran Günü masasında bir yeri olacağını düşünmek Alix’i neredeyse sarhoş ediyordu. Birdenbire kasım ayının dördüncü perşembesi sadece bir tatil olmaktan çıkmıştı. En sonunda Emira’yı ailenin bir ferdi yapacağı dört (hatta şanslıysa beş ya da altı) saati olacaktı. O gece Alix, Malbec üzümlerinden yapılma şarapların, tatlı patateslerin, mum ışığının ve lezzetli turtaların arasından *Market Depot*’taki geceyi unutmadığını söyleyebilecekti. O olayı her gün defalarca düşündüğünü anlatacaktı. Acil bir durum olsa bile, şu anda olduğu gibi kar yağsa bile, hatta Emira artık onun bakıcısı olmasa bile o markete bir daha asla gitmeyeceğini söyleyecekti. Emira bilgisayarın başına geçti ve Alix, Zara’nın Philadelphia’da bir ailesi olmaması için dua ederken tıkladı ve yine tıkladı.

Emira dirseklerini masanın üzerine koyup yüzünü ellerinin arasına aldı ve “Hay, içine edim,” dedi.

Alix, “Olamaz,” dedi. Buzdolabının kapısını kapattı. Fazla abartmamalıydı ama bir yandan bu aslında bir trajediymiş gibi görünmeliydi. “Emira senin adına çok üzgünüm, öylesine üzgünüm ki. Sanki ben uğursuzluk getirmişim gibi hissediyorum.”

Emira ekrana bakmaya devam etti. Alt dudağını ısırđı ve Briar yakındaki bir sandalyeye yavaşça çıkarken derin bir nefes aldı. “Yok, kusura bakmayın. Annemi hemen arasam olur mu? Benim biletimi onlar almıştı, o yüzden daha geç bir saatte bir uçuş varsa biliyor olabilirler.”

“Elbette. Briar, in aşağıya.”

Briar, “Anne, Mira’nın suyuna dokunamazsın,” dedi ve Alix onu yere indirirken “Tamam, dokunmam. Bana söylediğin için teşekkür ederim,” dedi.

Emira tekrar yukarıya geldiğinde, Alix kısık sesle müzik açmıştı. Briar, kardan adamın bile zaman zaman kestirmeye ihtiyacı olduğunu anlatırken, Paula Cole hafifçe çalıyordu. Alix göğsüne sıkıca sokulan Catherine'i kaldırdı. Emira pencere pervazına oturdu.

“Anlaşılan en son duyan benmişim,” dedi. “Binebileceğim en erken uçak yarın gece. Ve bu yolculuğumu anlamsız kılar.”

“Üzgünüm, Emira.” Alix, kafasını göğsüne yaslayacak şekilde Catherine'i döndürdü. Briar, Emira'ya yaklaştı ve hafifçe dizlerine vurmaya başladı. “Belki de havaalanına kadar gitmeden önce öğrenmen daha iyi oldu?”

“Evet, geçen yaz eve gitmişim, o yüzden sıkıntı yok. Zaten yapabileceğim pek bir şey yok sanırım.”

“Emira.” Alix, ikinci kızını karnının üzerinde sallarken pencere pervazındaki bakıcısına doğru yürüdü. “Bunun senin ilk tercihin olmadığını biliyorum,” dedi, “ama Şükran Gün'ü'ni bizimle birlikte geçirirsen kesinlikle çok memnun oluruz.”

“Aaa, yok, yok.” Emira hayır anlamında kafasını salladı.

“Evet, çünkü Mira,” Briar araya girdi. “Ben... ben senin ilk tercihinim.” Alix, *Evet, Bri, aferin kızıma*, diye düşündü.

Emira güldü. “Şey, bu konuda kesinlikle haklısın,” dedi. Uzanıp Briar'ı koltuk altlarından tutup kaldırdı ve kucığına oturtmak için döndürdü. “Teklifiniz gerçekten çok nazik ama ben kendim idare ederim.”

“Emira.” Alix yerinde hafifçe sallanmaya devam etti, bunun söylediklerine rahat bir hava katacağını umuyordu, teklifini umutsuz bir yakarış gibi değil de mantıklı bir seçenek gibi sunması gerektiğini biliyordu. “Sana şunu söylüyorum sadece, süpermarketler çıldırmış gibi. Ben de yirmili yaşlarda oldum ve önceleri Şükran Gün'ünde Çin yemeği ısmarladığım da oldu ve bu beni asla mutlu etmedi. Bu beni gerçekten umutsuzluğa sürükledi ve yemin ederim tüm yüzümü sivilce bastı.” Aslında bu Şükran Gün'ü'nü kokan bir huzurevinde kendi ailesi ile birlikte geçirmekten çok daha iyiydi ama anlatmaya çalıştığı o anda bu değildi. “New York'tan en yakın arkadaşlarım

geliyor. Çok fazla yemeğimiz var ve senin de yanımızda olmandan mutluluk duyarız.”

Briar altı parmağını gösterdi ve “Bu kaç?” dedi.

Emira onun eline dokundu ve “Bu altı. Bayan Chamberlain gerçekten çok teşekkür ederim. Ama sanırım erkek arkadaşım da benimle birlikte buraya tıkıldı kaldı,” dedi. Cep telefonuna baktı. “O da Florida’ya ailesini ziyarete gidecekti ama onun uçuşu da iptal oldu.”

Bu çok daha iyiydi.

Alix, “Onun da gelmesini çok isteriz,” dedi. “Erkek arkadaşını da getir. Perşembe saat dörtte ve bakıcımız olarak da gelmeyeceksin. Alt değiştirme falan yok. İkiniz sadece konduğumuz olacaksınız.”

Emira düşünceli düşünceli nefes verdi.

“Eğer tüm başparmaklarını yersen,” Briar kafasını kaldırıp Emira’ya baktı ve fısıldadı, “O zaman, bil bakalım ne olur, Mira? Hiç başparmağın kalmaz.”

Emira cep telefonundaki ana ekran düğmesine bastı, gülümsedi ve “Ona da bir sorayım,” dedi. Alix o akşam ikinci kez dua ederken Emira diğer kolunu Briar’ın beline doladı. “B, burada seninle birlikte hindi yesem olur mu? Canım pek başparmak yemek istemedi çünkü.” Emira kare şeklinde bakır küpeler takıyordu ve ona cevap vermek yerine Briar küpelere uzandı, “Bunu açmak istiyorum,” dedi.

Emira bir yandan mesaj atarken ona “Bu açılmıyor, ablacığım,” dedi. Bu cana yakın hitabı duyunca Alix yerinde kıpırdandı ve *Lütfen lütfen lütfen yarın gel*, diye düşündü.

Emira, Briar’a baktı ve “Bu hafta gelip seninle birlikte turta yiyeyim mi?” diye sordu.

Briar, “Evet,” diye karar verdi. “Ama sadece on dilim yiyebilirsin.”

“Sadece on mu? Gayet mantıklı.” Emira telefonuna baktı. Sonra tekrar Alix’e baktı. “Gelmekten çok memnun olacağını söylüyor.”

Alix, kızını atıverip soğuk yanaklarını ellerinin arasına almamak için bir hayli çaba sarf etmesi gerekti.

Alix, Catherine'in kulağına "Bunu duydu mu?" diye fısıldadı. "Mira da bizimle birlikte hindi yiyecek!"

"Bu uygun mu?" Emira uzanıp Catherine'in ayağını sıkıştırdı. "Ben de gelip Şükran Günü'nü sizinle birlikte geçirebilir miyim?"

Catherine May Chamberlain, Emira'ya baktı ve "Aba," dedi.

Emira ve Alix nefeslerini tuttular. Alix yüzüne ateş bastığını ve gözünün dolduğunu hissetti. Kızını kendisine döndürdü ve yüzünü yukarıya kaldırdı. "Sen az önce aba mı dedin?" diye sordu. "Sen Mira'ya aba mı dedin bakalım? Briar, kız kardeşini duydu mu?"

Briar, "Anne?" diye seslendi. "Sen... Mira'nın küpesinin resmini çeker misin? Hadi resmini çekelim."

Emira onu zıplattı. "Kız kardeşin az önce aba dedi, ablası."

"Yeniden aba der misin? Hayır mı?" Alix yutkundu. Catherine tatlı tatlı gülümsedi ve Alix onun ufacık bedenini kendisine yaklaştırdı. Kafasını mutlulukla salladı ve "Emira, hadi eve git," dedi.

Emira güldü ve "Ne?" dedi.

"Dışarısı kıyamet yeri gibi, evine git. Şükran Günü'nde görüşürüz."

"Aaa, Briar'ı hızlıca yıkayabilirim."

"Hayır, hayır. Mira, git sen." Alix'in kızının ilk kelimesi ve pek yakında deneyimleyeceği Şükran Günü karşısında hissettiği sıcaklık tek bir odaya sığamayacak kadar fazlaydı. Emira biraz daha kalacak olursa Alix kazara ona *seni seviyorum* falan diyebilir ya da Emira'ya bizim için bebek bakıcılığı yapmayı seviyor musun ya da kaç yaşında gösteriyorum sence diye sorabilirdi. "Aslında," dedi. "Bekle bir saniye."

Alix yeniden Catherine'i bebek koltuğuna oturttu, en sondaki çekmecedan bir *Whole Foods* torbası aldı ve buzdolabını açtı. Torbaya iki şişe su, donmuş tortellini, konserve çorba,

konserve fasulye, Briar'ın hayvanlı bisküvilerinden bir paket ve bir şişe kırmızı şarap koydu.

Emira mutfağa geldi. “Bayan Chamberlain, bunlar nedir?”

“Bu senin.” Alix torbayı Emira'nın kollarına bıraktı. “Emimin ki evde yemeğin vardır ama bunlar şu anda bir markette bulabileceğin her şeyden çok daha iyi.”

“Vay...” Emira kolundaki torbayı düzeltti. “Bu cidden, yani cidden çok hoş.”

“Yalnız, lütfen bana bir iyilik yap” –Alix'in gözleri parladı– “Perşembe günü çok aç gel. Emira, bunu ciddi söylüyorum. Bebek bakmaya gelmiyorsun. Burada ailenin bir parçası olarak bulunacaksın. Tamam mı?”

Emira onu yaşından küçük gösterecek şekilde dudaklarını büzdü. Taytının arkasını düzeltti ve “Tamam,” dedi.

ON İKİ

Emira, Şükran Günü akşam saat 16.06'da, bej rengi yalancı süet botlarının içinde sarı bir taksiden indi. Emira, Chamberlainlerin ön kapısına giden yolda daha öncekilerin bıraktığı ayak izlerine bakarken, Kelley kolunun arkasından tuttu. Kar tüm gün boyunca ilk kez durmuştu ve kafalarının tepesinde, çıplak ağaçların, tellerin ve pencere pervazlarının üzerinde iki buçuk santimetre kar vardı. Emira bir eliyle dış kapının kulpunu, diğer eliyle mor ve sarı papatyadan oluşan bir demeti kavramış halde durdu. Soğuğun etkisiyle kendi nefesini görebiliyordu.

“Baksana. Bir şifre falan mı belirlesek acaba?” dedi.

Kelley ellerini ceplerine sokup sesini Emira'nınki gibi alçaltarak. “Ne için şifre?”

“Yani ne bileyim sen...” Emira kızardı. “Eğer sen iyi vakit geçirmezsen ve ayrılmak istersen.”

“Ha, tamam. Şeye ne dersin... ‘Burada daha fazla kalmak istemiyorum.’”

Emira, Kelley'yi hafifçe göğsünden ittirdi ve kapıyı açtı. “Kes şunu.”

“İyi olacak. Burada olmaktan mutluyum,” dedi. “Ama mükemmel bir şarap bekliyorum, ona göre.”

“Eminim hayal kırıklığına uğramayacaksın.”

Merdivenin başına gelince Emira anahtarını çıkarmaya davrandı ama bugün farklıydı. İçerden kadınların ve tam cümleler halinde konuşan birden fazla çocuğun sesini şimdiden

duyabiliyordu. Kelley onun yanında duruyordu; koyu renk kotu, kırmızı kazağı ve dizlerine kadar inen siyah paltosu ile tam bir Şükran Günü yakışıklısıydı. Son yirmi dört saati onun daire-sinde bolca sevişerek, kalitesiz filmler izleyerek ve eve yemek sipariş ederek geçirmişlerdi. Emira, şimdiye kadar tahmin edebileceğinden çok daha fazla yetişkin gibi hissediyordu. Kafasını kaldırıp ona baktı ve fısıldadı. “Anahtarımı kullanmak tuhaf geliyor.”

“Tamam...” Kelley parmağını kapı ziline koydu. “Bunu kullanmak ister misin?”

Emira, “Evet,” dedi ve Kelley zile bastı. Birlikte beklediler ve Emira nefesini tuttu.

“Hey.” Kapı zili çalarken Kelley, Emira’nın beline dokundu. “Patronumun adı ne demiştin?”

“Bayan Chamberlain.”

“Ona böyle mi hitap etmek zorundayım? İlk adı nedir, her ihtimale karşı soruyorum.”

“Hımmm... şeydi” –Emira kalın siyah örgüsünü omzuna aldı– “Ellix miydi neydi?”

“Ellen mi?”

“Hayır.” Emira kafasını Kelley’nin omzuna koydu. “Alex’ti ama biraz daha tuhafı. Sanki, aaa-likes mi, viks mi onun gibi bir şeydi?”

“Emira.” Kelley sıırttı. “Nasıl oluyor da bunu bilmiyorsun?”

“Biliyorum, sadece ben ona o şekilde hitap etmiyorum. Bayan Chamberlain de gitsin işte. Şşş!”

Yeniden duruşlarını değiştirdiler ve sessizce beklediler.

Sıkıntılı bekleyişleri devam ederken Kelley bir kez daha Emira’ya eğildi. “Avrupalı falân mı?”

“Bilmiyorum ki, olabilir?”

“Ne demek *olabilir*?”

“Tanrı aşkına, Kelley. Bilmiyorum ki, beyaz ama.”

Kelley paltosunun içine doğru güldü. “Tamam, küçük hanım. Onlar gelmeden seni bir öpeyim.”

Emira ona doğru uzandı ve Kelley'nin kirpiklerini yüzünün hemen yanında hissetti. Bayan Chamberlain kapıyı açınca birbirlerinden ayrıldılar.

“Emira, gelebildin demek!” Bayan Chamberlain'in sarı saçlarının uçları kıvrılmıştı ve kapının rüzgârında uçuşuyordu. Mum, bal kabaklı turta ve brendi kokuları da onunla birlikte dışarıya geldi.

Emira, “Merhaba Bayan Chamberlain, nazik davetiniz için çok—” Fakat o anda Bayan Chamberlain sanki pırıl pırıl camdan bir kapıya toslamış gibi, “Aman Tanrım,” dedi, sesinde hem panik hem de olayın farkına varmanın şaşkınlığı duyuluyordu.

Emira, Bayan Chamberlain'in yüzünde tıpkı programa uygun ilerlemediğinde ya da Emira ona geceleri kitap okumaya kalkıştığında kızının yüzünde belirene benzeyen, savaş ifadesinin aynısını gördü. Eli kapıda duran Bayan Chamberlain sanki biri ona vurmak üzereymiş ya da vurmuş ve o canını zor kurtarmış gibi görünüyordu.

Kelley de olaya uyanmış gibiydi, iki kez gözlerini kırptırdı ve “Alex?” dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON ÜÇ

Alix aynada kendisine şöyle bir baktı (dar kesim bir kotun üzerine ekru rengi sıcacık tutan kalın bir kazak ve kah-verengi botlar giymişti). Kanguruda taşıdığı Catherine ile birlikte aşağıya indi (Tamra'ya, "Sanırım gelen o," diye fısıldadı) ve sonra kapıyı hızla açınca, bir adım geriledi ve kendini on beş yıl önceye ışınlanmış buldu. Tam önünde hem yetişkin bir adam hem de bir lise üçüncü sınıf öğrencisi aynı anda duruyordu ve bunların vücut bulmuş hali olan bu adam, sanki onu tanıyormuş gibi "Alex?" diyordu.

Orada, bakıcısının yanında, William Massey Lisesi'nin 2001 mezunlarından Kelley Copeland duruyordu. Alex Murphy'nin ilk kez yaşadığı ne varsa (ilk okşayışlar, ilk seks, ilk seni seviyorum, ilk kalp ağrısı) ve bunların her biri arasındaki sayısız güvensizlik hissi tam karşısındaydı. Kelley'nin, Alix'in ön kapısının önündeki akılcı varlığı bir yana, asıl Kelley'nin onun adını söyleyiş tarzı bir anlığına onu felce uğratmıştı. *Alex*. Bu ad ona öylesine sıkıcı ve monoton gelmişti ki sanki buzdolabındaki sebzeliğin gerisinde kalmış, üzerindeki küfün kendisi bile küf tutacak kadar unutulmuş bir sebzeyi bulmuş gibi hissetmişti. Kalbi kulaklarında uğuldamaya başlarken, *Hayır, bu mümkün değil*, diye düşünüyordu ama ikisi onun önünde durmaya devam ettikçe *Sıçayım sıçayım sıçayım sıçayım sıçayım sıçayım*, diye düşünür oldu.

Emira bir kez daha güldü ve bakışlarını Alix'ten Kelley'ye çevirirken "Durun bir dakika, nasıl yani?" dedi.

Catherine soğuktan kıpırdanmaya başladı ve Alix de “Ayy, içeri girin, girin... dışarısı buz gibi,” dedi.

Emira ve Kelley giriş holüne geçtiler ve Alix, *Kelley Copeland benim evimde*, diye düşünerek onların arkasından kapıyı kapattı. Holün kapısından geçince, günler önceden bagajına yığdığı, hindi şeklindeki kahrolasınca aptal bir pinyatanın altında parlayan abartılı Şükran Günü süslerinin arasında en çok sevdiği insanların tümünü bir arada gördü. Tüm bunlar ailesinin, 100 Bordeaux Lane’de bir araya getirsin diye birilerine ödeme yaptığı abartılı dekora fazlasıyla benziyordu ve bir anlığına Alix gerçekten de, *Bu çerçöpten en hızlı nasıl kurtulabilirim*, diye düşündü. Bu şekilde görünmemesi gerekiyordu. Tüm bunların sadece bir *espri* gibi görünmesi gerekiyordu.

“Muazzam Emira bu mu yoksa?” Jodi öne çıkarken, bej pançosu dirseklerine kadar sıyrıldı. “Seninle tanıştığımıza çok memnunuz. Ben Jodi.”

“Gelsene.” Daha sonra Rachel, Emira’ya sarıldı. “Sanki seni eskiden beri tanıyor gibi hissediyoruz. Merhaba, ‘sevgilisi’. Ben Rachel.”

“Kelley. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Sıçayım sıçayım sıçayım.

Tamra her zaman yaptığı gibi başbakan havalarında görkemli bir giriş yaparak merdivenlerden indi. Bir gösteriyi sunan ana karaktermiş gibi iki kolunu da Emira’ya doğru açtı ve “Emira? Gel buraya, kardeşim,” dedi. Alix, Jodi ile başarısız bir şekilde göz göze gelmeye çabalarken Emira’ya sarıldı. “Şükran Günü’nün kutlu olsun, arkadaşım. Sana bir içki verelim.”

Üç kadın Emira’yı aralarına alıp barmaidin kırmızı mı beyaz mı istediğini sorduğu bara götürdüler. Alix’in, Kelley’nin telefon mesajlarının çoğunu okuduğu evin girişinin hemen dışında, Alix yanında Catherine ve Kelley ile kalakaldı. Catherine bacaklarını sallayarak, az önce ayağından çekip çıkardığı çorabını kemiriyordu. Alix, hayatında ilk kez keşke kızını göğsüne bağlamamış olsaıydı diye düşündü.

“Neredeyse hiç...” Alix ne söyleyeceğini ya da ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. “Neredeyse hiç değişmemişsin.”

Çünkü aslında üzücü derecede değişmişti. Uzun boyu hâlâ insanı şaşırtıyordu ve elleri anormal derecede iri görünüyordu. O, Emira’nın erkek arkadaşıydı. Kenan&Kel’di. Emira’nın trende karşılaştığı ve bu gece onu göreceği için heyecanlı olduğunu söyleyen adamdı.

“Sağ ol.” Kelley kafasını kaldırıp on iki kişilik masanın tepesindeki avizeye ve yerden yükselen ısıнын yarattığı hava akımı ile hafifçe dönen hindi şeklindeki pinyataya baktı. “Görüyorum ki sende de pek bir şey değişmemiş,” derken aslında akşamın geri kalanının nasıl geçeceğinin ipuçlarını veriyordu.

“Anlayamadım?”

Ama Kelley ona cevap veremeden, Peter yanlarına geldi ve sanki sezonun ilk futbol maçındalarmış gibi elini Kelley’ye uzattı. Gülümsedi ve televizyonda söylediği gibi “Ben Peter Chamberlain,” dedi.

Walter, şu anda derin uykuda olan bebek Payne dışında, evdeki diğer yegâne erkek olarak Peter’a katıldı. Rachel, Jodi ve Tamra ellerinde içkilerle Emira’yı soru yağmuruna tutuyorlar ve onun verdiği tüm cevaplara ateşli şekilde kafa sallıyorlardı. Alix, Catherine’i göğsünden indirdi ve üzerinde ay ve yıldızların asılı olduğu yumuşak bir dönencenin altındaki oyun parkına koydu. Merdivenleri yarısına kadar çıktı, Jodi ile göz göze geldi ve tırabzanın üzerinden ses çıkarmadan “Buraya gel,” diye ağzını oynattı.

Üst katta mutfak sessizdi. Tezgâhlar, ısıtıcıların üzerindeki terlemiş alüminyum kapakların altında bekleyen tatlı patates, patates püresi, ufak ekmekler ve kuşkonmaz ile doluydu. Alix, kızların yatak odasının yanındaki bir kasa kırmızı şarabın üzerinden atladı ve New York standartlarına göre kocaman bir dolabı andıran ufak bir çamaşır odasının kapısını açtı. Jodi’nin ayak seslerinden halıdan parkeye geçtiğini anlayınca, uzanıp arkadaşını içeriye çekti.

“Tanrım, canım, ne yapıyorsun böyle?”

Alix, “Şşş” dedi ve kafalarının üzerinde sallanan ipi çekti. Çıplak bir ampul ufak kare odayı aydınlattı. Alix, Kelley’nin adını yüksek sesle söylemek üzere olduğunu fark etti ve kalbi iki kat hızla çarpmaya başladı. “Beni dinle,” dedi. “Aşağıdaki?” Alix ellerini Jodi’nin omzuna koydu. “Aşağıdaki Kelley Copeland.”

“Pekâlâ...” Jodi gülümsedi. “Onun kim olduğunu bilmiyorum.”

“Emira’nın erkek arkadaşı yok mu? O, bekaretimi alıp sonra beni terk eden, yaşadığım yeri herkese anlatan ve *boktan* hayatımı mahveden lisedeki oğlan işte.”

Misafir havlularının, bebek bezlerinin, çamaşır deterjanlarının ve yedek bataryaların durduğu rafların altında Jodi’nin yeşil gözleri kocaman açıldı. “Yok artık.”

“Jodi ben...” Alix üst üste duran çamaşır makinesi ve kurutucuya sırtını yasladı. “Ben ne yapacağımı hiç bilmiyorum.”

“Şimdi mi öğrendin?”

“Aynen, az önce.”

“Ne kadar süredir çıkıyorlarmış?”

“Bilmiyorum ki, birkaç aydır herhalde.”

“Ay mı?!”

Alix, “Şşş” dedi ve Rachel’ın “Neredesiniz?” diyen sesini duydu.

Alix kapıyı açtı ve Rachel’ı içeriye çekti.

“Birbirinizi mi özlediniz, ne oldu?” Rachel, elinde Alix’in bu akşam ikinci olduğunu tahmin ettiği bir kadeh şarap tutuyordu, daha akşam başlamamıştı bile.

Jodi, Rachel’ın kolunu yakaladı. “Alix, Emira’nın erkek arkadaşını tanıyormuş.”

“Nereden? Onunla daha şimdi tanıştın sanıyordum. Çok tatlıymış.”

Jodi konuşmasına devam edip açıklarken, Alix eliyle kendini serinletmeye çalıştı. Rachel her şeyi tamamen anlayınca “Senin eski erkek arkadaşın bakıcınla mı çıkıyor yani?” dedi. Jodi, eliyle Rachel’ın ağzını kapatırken Alix de “Şşş!” dedi.

“Tamam, tamam, ama dur bir dakika...” Rachel Jodi’nin elini ağzından çekti. “Bu bize anlattığın geri zekâlı değil mi?”

Alix evet anlamında kafasını salladı ve elini karnına koydu. “Nefes alamıyormuş gibi hissediyorum,” dedi. “Aman Tanrım, o burada ve ben hâlâ çok şişmanım.”

İki kadın da tıslayıp “Hayır, *değilsin!*” dediler.

Jodi yavaşça Rachel’in dirseğine dokundu ve “Git Tamra’yı getir,” dedi. Sonra Alix’e dönüp “Tamam, sen de kafanı dizlerinin arasına sıkıştır,” dedi.

Alix etrafta dolanmak istiyordu ama kendini ve arkadaşlarını bu dolaba kapatmıştı ve baktığı her yerde ampuller, Swiffer marka temizlik bezleri ve birbirine girmiş uzatma kablolarının taşıdığı kanvas sepetler vardı. Bu karşılaşmanın Alix’in son on beş yıldır aklından geçirdiği Kelley Copeland hayallerinden nasıl da farklı gerçekleştiği gerçeği, kâbus gibi üzerine çöküyor ve soluksuz bırakıyordu. Hâlâ Catherine doğmadan önceki halinden üç buçuk kilo kadar fazlası vardı. Evinin şu anki hali, yaratmak için deliler gibi çaba sarf ettiği modern ve minimalist tarzdan çok farklıydı. Ve her yerde bebekler vardı, hem de derin derin uyuyan, sevimli türden bebekler değildi; bitmek bilmeyen sorularıyla Briar, haylazlığı ile Prudence ve bir şekilde fazlaca iddialı görünen itaatkarlıkları ile Tamra’nın çocukları. Böyle olmaması gerekiyordu. Evliliği, anneliği ve büyük kariyer değişiklikleri boyunca Alix her zaman yetişkin bir Kelley Copeland’i nasıl göreceğine ya da daha ziyade onun Alix’i nasıl göreceğine dair ideal senaryolar oluşturmuştu. Bunların bazıları, klişe olan boş hayallerden oluşuyordu (saçına nefis bir fön çektirdikten sonra onunla karşılaşmak, havaalanında topuklu ayakkabılar ile salınırken ona rastlamak gibi) ama bir kısmı da Alix’in düş alırken veya metrodayken tüm detayları düşünebildiği ayrıntılı betimlemelerdi.

Bu ayrıntılı hayallerin birinde Kelley, New York’ta kısa boylu, kumral, sürekli fotoğraf çeken ve Longchamp kullanan kız arkadaşı ile tatildaydı. Metroda kayboldukları can sıkıcı bir sabahın ardından, *Union Square*’deki meyve-sebze pazarına

gelmişlerdi ve Alix ile karşılaşılıyorlardı: küçük Briar kangurusunda kucağındaydı, ikisinin de saçları doğal ama güzeldi. Onlar onu daha fark etmeden Alix onları görüp güneş gözlüklerini kafasının üzerine kaldırıyordu (“Kelley? Aman Tanrım, merhaba!”). Sonra da Alix ona şehirdeki teraslarda ucuz meyve kokteyli içebilecekleri yer önerilerinde bulunup, çeşitli adresler verince de Kelley’nin kız arkadaşı anında Alix’e bayılıyordu. Alix ise el sallayıp (“Bol şans! İyi tatiller!”) onları öylece bırakıp kendi yoluna gidiyordu. Klasik sıradan bir şeyler giyiyordu, beyaz bir tişört ve kırmızı ruj mesela.

Alix, Kelley’yi geleceğinin bir parçası olarak hayal etmişti. İlk kitabını daha bitirmemişti ama belki bir tane daha yazardı ve bu sefer bu kitap genç kızlar için olurdu. Kırk altı yaşındaki (umalım ki göbekli ya da kel) bir Kelley, 86. Cadde’deki Barnes&Noble’da kızının arkasında sırada duracaktı (taa Allentown’dan buraya gelmişlerdi ve Astoria’da tren garının yanındaki bir otelde kalıyorlardı). Alix kitabını açacak ve heyecanlı genç kız için ilk sayfayı imzalayacaktı. Sonra da kafasını kaldırıp Kelley’ye bakacak ve “Biliyor musun babanı tanıyorum?” diyecekti.

Ama işte şimdi buradaydı, göbekli ya da kel olmanın kısıyından bile geçmiyordu, açıktan açığa ona tüm lise hayatını mahveden o geceyi hatırlatıyordu. Sadece burada olmakla kalmıyordu, Kelley Copeland şimdi Emira’yla mı çıkıyordu yani? Onun Emira’sıyla? Kelley’nin Emira’yı tanıyor olması bile inanılmazdı. Onun ne zaman sinirlendiğini anlayabiliyor muydu? Onun saçına dokunmaya izni var mıydı? Zara tüm bunlar hakkında ne düşünüyordu, onaylıyor muydu? Sonra Alix alnına dokundu, ergenlere özgü olduğunu bildiği bir idrak yaşadı ama yine de bunu düşünmekten kendini alamadı, *Aman Tanrım! Kelley ve Emira yatmışlardı. İki birlikte. Birbirleriyle.*

Tamra, kollarında iki buçuk yaşındaki Cleo ile çamaşır odasının kapısını açtı. Rachel onun arkasından girdi, oda kapasitesini fazlasıyla aşmış görünüyordu artık. Tamra fısıldadı. “Ne

bok...” O sırada Cleo tepeyi gösterdi ve “Işık, annî. Sıcak, sıcak,” dedi.

Tamra, “Evet. Dokunma sakın.”

Jodi yavaş, dairesel hareketlerle Alix’in sırtını ovmaya başladı. “Pekâlâ, Tam? Şimdi olay şu.”

Tamra, olanları kavrayınca kafasını salladı ve “Pekâlâ, Alix? Hey,” dedi. Alix ayağa kalktı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve başı zonkluyordu. “Olanlar lisede kaldı, çok uzun zaman önceydi. Rahat ol, sıkıntı yok.”

“Çok uzun zaman önce olduğunu biliyorum!” Alix, Kelley Copeland söz konusu olduğunda rahat olacak gibi değildi. Ellerini Cleo’nun kulaklarına koydu ve “Senin eski sevgilin *şu anda* Shelby’i beceriyor olsa sen sakın kalabilir miydin?” dedi.

Tamra bunun üzerinde düşündü. “Tamam, anladım,” dedi.

Cleo gözlerini kapattı ve odaya “Cleo nerede?” diye sordu.

Alix kendi kendine, “Bu nasıl olabilir ya?” dedi.

Rachel “Hayatım, kıpkırmızısın *şu anda*,” dedi. “Sakinleşmen gerek.”

Jodi’nin annelik iç güdülerî Cleo’yu görmezden gelmeye el vermedi. Kızı gıdıklayıp “Seni görüyoruz, tatlım,” dedi. Aşağıda bir çocuk ağlamaya başladı ve Jodi, Tamra’ya baktı. “Bu benimki mi seninki mi? Sanki benimki gibi.”

Tamra, “Tamam, bu tuhaf görünecek. Buradan çıkmamız gerek,” dedi. “Dinle. Sadece rahat olmaya çalış. Sadece onunla aynı liseye gitmiş gibi davran, sadece o kadar, fazlası yok.” Tamra konuşmaya devam edecekti ama yüzü ekşidi. Cleo’ya baktı ve “Sen az önce kaka mı yaptın?” Arkasını koklamak için çocuğu havaya kaldırdı ve sonra herkesi bilgilendirdi. “Yok, yapmamış.”

Bu hareket Alix’i mahvetti ve *Tanrım, arkadaşlarım tipik birer ANNE*, diye düşünmekten kendini alamadı. Alix pek çok şeyi aynı zamanda hem sevip hem de onlardan utanabiliyor olmasını tuhaf buldu. Arkadaşlarının yaşı ve konumları vardı bir kere (Rachel otuz beşinde, iki kez evlenip boşanmıştı. Görüp görebileceğiniz en anaç anne olan Jodi de otuz beş yaşındaydı.

Ve Tamra her şekilde çok etkileyici olmasına rağmen kırk yaşına merdiven dayamıştı). Aniden korkutucu görünmeye başlayan başka rakamlar da vardı. Alix'in kocasının boyu (kendisi ile aynıydı, 1,70 cm), bebek sonrası kilosu (64 kilo) ve hepsinden önemlisi, bir gece önce yatakta yatıp kafasında Şükran Günü sofrasında kaç tane siyahı konuğu olacağını sayarken duyduğu mutluluk. Bu sayı toplam beşi bulmuştu.

Rachel kafasını salladı. "Onu öldürmek istiyorum."

Jodi de "Buna benzer bir şeyin olduğu bir *This American Life* bölümü vardı sanki," dedi.

Tamra da kafasını salladı. "Hangisinden bahsettiğini biliyorum."

Jodi, "Peter'a söyleyecek misin?" diye sordu.

Peter, bu akşamın ortamı düşünüldüğünde bu bilgi ile ne yapacağını bilemezdi. Alix'in onun her zamanki çekici halinde olmasına ve Kelley'nin kafasını nazik ev sahipliği ile meşgul etmesine ihtiyacı vardı. "Bu gece değil," dedi.

Rachel bir an durup "Emira'ya söyleyecek misin peki?" diye sordu.

Bu Alix'in kendi içine dönmesine neden oldu. Tamra'ya baktı ve "Tam, ne düşünüyorsun?" dedi.

"Bu gece kimseye bir şey anlatmıyorsun, tamam mı?" Tamra, Alix ve grubun geri kalanı adına buna karar vermişti. "Zaten o ve Kelley de muhtemelen şu anda bizim yaptığımız konuşmanın aynısını yapıyorlardır. Ama dinle, ben Emira ile ilgilenirim. Peter ve Walter da zaten Kelley'le ilgileniyorlar. Sen onunla aynı liseye gittin, işte o kadar, *fazlası yok*. Ne tesadüf. Ne komik. *Hepsi* bu."

"Tamam... sadece bir tesadüf." Alix kazağının boynundan elini içine soktu ve terleyen koltuk altları ve kazağı arasında bir boşluk yaratmaya çalıştı.

"Gerçekten yazık olmuş, bence." Rachel şarabından bir yudum daha aldı. "Bu ikisinin çocukları inanılmaz olurdu."

ON DÖRT

Bayan Chamberlain giriş kapısını açınca, Emira kahkahasını tutmaya çalışmıştı. Bayan Chamberlain'in yüzü ilk kez karşılaştıkları zamankiyle aynı hayret ifadesine bürünmüştü. Emira, beş ay önce Bayan Chamberlain'in kafasında canlandığı kişiyle karşılaşmak üzere kapıyı açmasına tanık olmuştu ve *sürpriz*! Karşısında çok daha koyu tenli biri duruyordu. Bayan Chamberlain, Emira'nın görüntüsü karşısında o kadar nazik bir şekilde şaşırılmıştı ki kendi kendine özür bile dilemişti ("Pardon, merhaba. Çok tatlısın! İçeriye gir lütfen") ve Şükran Günü'nde Kelley karşısındaki tepkisi de buna çok benziyordu. Ama Emira yine onun kendi kendine özür dilemesini beklerken, Kelley ona Alex diye hitap etmişti. Emira'nın imalı kıkırtıları hafif sinirli bir kahkahaya dönüşmüş ve Bayan Chamberlain'in yüzü de düşmüştü. Emira bir cevap alamadan Şükran Günü diyarının içlerine sürüklenmiş ve etrafı diğer üç anne tarafından kuşatılmıştı. Kadınlar eline bir bardak kırmızı şarap tutuşturmuş, bir yandan nereli olduğunu, okula nerede gittiğini ve *Black-ish* isimli sitcoma yetişip yetişmediğini sormuşlardı. Emira diziyi izlemediğini söylediğindeyse Tamra kolundan sıkıca tutup "Emira, kesinlikle izlemelisin. Çok *önemli* bir komedi dizisidir," demişti.

Üç kadın yukarıya çıktıktan sonra, Emira oturma odasında üzerinde ekose kumaştan çok rahatsız görünen bir elbise ile diğer iki kızın yanında oturan Briar'ı fark etti, kızlardan birinin parlak kıvılcak saçları vardı, diğeryse saçları çiçekli bir saç bandı

ile arkaya atılmış, ufacık kıvrır kıvrır saçlı siyahi bir kızdı. Emira, Briar'ın omzuna dokundu. "Selam, ufaklık."

Briar ayağa kalktı. Ağırbaşlı bir şekilde kollarını Emira'nın boynuna doladı. "Evde şık ayakkabıları sevmiyorum."

"Gelip arkadaşım ile tanışmak ister misin?"

Briar evet demedi ama Emira küçük kızı kucağına aldı ve Peter, Kelley ve diğer adamın konuşmakta olduğu ön tarafa doğru gitti.

Briar, Emira'nın tanımadığı adama "Bu benim... bu benim," diye anlatmaya başladı. "Bu benim arkadaşım."

Adam "Bu harika," dedi. Kocaman yanakları, iri omuzları vardı ve beyaz örgü kazağı ile genç bir Noel Baba'yı andırıyordu. "Biz tanışmamıştık. Ben Walter. Sanırım karım Jodi ile tanıştın. Etrafta gördüğün tüm kızıl kafalar benim."

"Ben de Emira, tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedi. "Baksana, B. Bu da benim arkadaşım Kelley. Ona merhaba der misin?"

Briar başını dışarıdan bakınca rahatsız duran bir açıyla Emira'nın boynuna gömdü; yüzü tamamen aşağıya bakıyor olmasına rağmen hâlâ Kelley'yi inceleyebiliyordu. İki parmağını gösterip "Ben üç yaşındayım," dedi.

Kelley küçük kıza dönüp, "İnanmıyorum. Ben de üç yaşındayım," dedi.

Briar ona dikkatle bakıp sırtıttı. "Değilsiiinnn."

"Sadece yaşımdan büyük gösteriyorum," dedi. "Aslında ben üç buçuk yaşındayım." Emira dudaklarını birbirine bastırdı, kendini çok iyi hissediyordu. Elbette Kelley çocuklarla kolaylıkla anlaşabilen biri olacaktı. Elbette yeni tanıştığı çocuklarla daha samimi olmadan anlaşabilmek için önceden hazırladığı birkaç sözü vardı. Ama Tamra beraberinde Jodi, Rachel ve Bayan Chamberlain ile birlikte aşağıya inince, Kelley her zamanki rutinini erken kesmek zorunda kaldı. Elini Emira'nın sırtına koydu ve "Bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi.

Emira, "Hı?" dedi ama Tamra onların bakışmalarını kesti.

“Briar, arkadaşın burada olduğu için çok mutludur tabii. Emira, canım, bana mutfakta yardım edebilir misin?” Cleo’yu Jodi’nin kucağına verdi ve üst kata yöneldi. Kadının sorusu daha ziyade bir talimat gibi kulakta çınlamıştı ve yürürken omuzlarını arkaya atışından, Emira’nın onun arkasından gelmesini beklediği anlaşılıyordu.

Emira, Briar’ı yere indirdi. “Hemen gelirim sanırım,” dedi.

Yukarıdaki masada, Emira’nın daha önce hiç görmediği şık çatal bıçak takımı ve bir yığın kumaş peçete duruyordu. Tamra, “Bu çatal bıçakları peçetelere hemencecik sarmak için yardıma ihtiyacım var,” dedi. “Eminim sen nasıl yapılacağını biliyorsundur.”

Emira, “Tabii,” dedi ama bu çok tuhaf geliyordu. Çatal bıçağı peçetelere nasıl saracağını bilmediği gibi, peçete yığını da Bayan Chamberlain’in tarzına uymayacak derecede özensizdi. Bayan Chamberlain bu işi kesinlikle konuklar gelmeden tamamlamış olurdu. Yoksa Tamra, Emira ile bu anı yaratmak için hepsini yeniden mi açmıştı? Zaten hep birlikte akşam yemeği yemek üzere değiller miydi? Emira hafifçe kafasını eğdive her pazartesi, çarşamba ve cuma günleri giydiği, üzerine büyük gelen beyaz polo yaka tişört yerine kendi zeytin yeşili elbisesini görünce neredeyse irkildi.

Tamra önce bıçağı yerleştirdi ve Emira onun adımlarını takip etti. İlk çatal bıçak rulosunu bitirip hasır sepete attıktan sonra, Tamra uzanıp hafifçe Emira’nın saç örgüsünü çekti. “Bunun altında ne varmış bakalım, ha? Sanırım doğal bırakmaktan çekiniyorsun?”

“Şey.” Emira güldü, umursamamış olmaktan ziyade rahatsız olduğu için. Bir diğer siyahi konuğun, iyi niyetli ama umursamaz ev sahibi tarafından üzerine salındığı birkaç davette bulunmuştu ama Tamra bu etkileşimi kendi başına yürütüyor gibi görünüyordu. Bu Emira’ya, Shaunie’nin dairesinde *The Bachelorette*’in bir bölümünü izlediği günü hatırlatmıştı. Akşam yemeği için kurulmuş masanın başında, beyaz bir kadının babasının dikilip söz konusu *Bekar*’a erkek erkeğe konuşalım bakalım

dediği aileyle tanışma yemeklerini tam dört kez izlemek zorunda kalmıştı. Emira her defasında, bir öncekinden daha fazla rahatsızlık duymuştu. “Bilmem ki,” dedi, “böyle uzun seviyorum, sanırım.”

“Kızların saçları için ne kullanıyorum bilmek ister misin?” Tamra dikleşti ve parmakları ile kullandığı malzemeleri saydı. “Hindistancevizi yağı, su ve üzüm çekirdeği yağını spreyli bir şişenin içine koyuyorum, bununla haftada bir tarıyorum ve doğrusu senin de tek ihtiyacın olan bu gibi. Gerçek saçının uzunluğu ne kadar, tatlım?”

Emira neredeyse irkildi. Peçetenin köşesini kıvrırmak için iki eline de ihtiyacı olduğuna o an şükretti. Zara’nın bu soru karşısında gözlerini kocaman açarak vereceği tepkiyi şimdiden duyabiliyordu, Sana ne sordu dedin? “Hımm.” Emira kahverengi gözlerini yerden kaldırmadı. “Sanırım çene hizasında falandır.”

“Tamam, bayağı uzunmuş!” Tamra onu tebrik etti. “Seni kesinlikle hafif kıvrıcık saçlı düşünüyorum da, kızım.”

“Anneciğim?” Imani merdivenlerin başında belirdi ve Emira onun nefesini omuzlarında hissetti. Küçük kıza döndü ve “Merhaba, seninle henüz tanışmadık,” dedi. Emira tüm çatal bıçak takımı hazır olana kadar Imani ile abla olması hakkında sohbet etmeye devam etti.

Emira aşıya inince bir sepet dolusu çatal bıçak takımını masaya koydu ve Kelley’yi banyoya giderken yakaladı. “Kusura bakma, bu biraz tuhaf oldu,” diye fısıldadı. “Sen iyi misin?”

Kelley, “Hı hı,” dedi ve sonra da banyoya girip arkasından kapıyı kapatmadan önce “Telefonuna bakman lazım,” dedi.

Briar, girişteki Emira’nın yolunu kesti ve Emira onu kucağına aldı. Evin ön tarafındaki girişine gidip, çantasına ulaşmak için palto ve atkıları çekerken de kızı kucağında tutmaya devam etti.

Briar, “Prudence’in kocaman bir kedisi var,” dedi.

Emira mesajlarına tıklarken “Öyle miii?” dedi. “Adı neymiş?”

Telefonunda Kelley'den gelen üç mesaj vardı ve Briar ona kedilerin kendi isimlerini seçemediğini, bu yüzden annelerinin seçtiğini anlatırken Emira mesajları okudu.

Kelley'den gelen ilk mesajda, *Patronun benim lisedeki kız arkadaşım*, diyordu.

İkincisinde, *Sadece birinci sınıf uçan hani*, yazıyordu.

Üçüncüsündeyse *BURADA KALMAK İSTEMİYORUM ARTIK*, diyordu.

ON BEŞ

Jodi, kızı Prudence'in yanına oturmayı planlamıştı ama Prudence'un, oldukça çakırkeyif haldeki Rachel'a olan düşkünlüğü tazelenmişti ve yer değiştirmek için annesine yalvarmıştı. Peter ve Catherine, masanın başına, Walter ve Payne'nin yanına yerleşmişlerdi. Alix'in yanındaki Briar, onu mama sandalyesine bağlayan kemeri ile oynuyordu. Alix'in karşısında oturan Emira öne eğilip plastik gövdesine altın renkli harflerle *Şükranlarınızı Sunun!* yazan aşırı parlak bir bal kabağına dokundu. "Her şey çok hoş," dedi.

"Yok. Hiç de değil..." Alix otururken saçını arkasına attı. Açıklamaya girişti ama son bir saattir söylediği her şey, daha çok Kelley'yi hedef alıyordu, bu nedenle doğru kelimeleri bulamıyordu. Kelley, Emira'nın yanında yerini almıştı ve önünde oturan Briar'a göz kırptı. Alix, "Yani aslında bir espri gibi düşünmüştüm," dedi. "Ama biraz aptalca tabii—"

"Emira haklı ama, A." Jodi konuşmaya başlayıp Alix'i kurtardı. "Bunlar gerçekten çok sevimli. Pru?" Jodi soluna baktı ve kızının yüzüne eğildi. "Rachel'ın yanına oturuyor olman çok özel bir hediye, bu yüzden uslu durmalısın, tamam mı?"

Prudence, Jodi olayların sonuçları daha ortaya çıkmadan bunu ima ettiğinde hep yaptığı gibi sinsi bir ifade takındı. Rachel, Prudence'a çak yaptı ve "Biz bekar hanımlar burada gayet iyiyiz, değil mi, Cleo?" dedi.

İki yaşındaki Cleo başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Peter, Alix'i süzdükten sonra gruba döndü. "Dua etsek mi?" dedi.

Walter çenesi ile masanın diğer ucundaki kızını işaret etti. "Pru bir dua biliyor, değil mi, Pru?"

Jodi mırıldandı. "Aman Tanrım."

Alix, "Bu harika," dedi. "Bize dua etmemizde yardımcı olur musun?"

Prudence sanki çok kaba ve pis bir eşek şakası yapmak üzereymiş gibi masaya göz gezdirdi. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve kendi kendine kıkırdadı. "Hamd olsun verdiğin nimetlere, sağlık ve afiyete. Seni seven kullarının dualarını kabul et. Amen."

Masadaki diğer yetişkinler de "Amen," dediler ve Walter'ın sesi yankılandı, "Bu harikaydı, evlat."

Tamra öne doğru eğildi. "Bunu sana anaokulunda mı öğrettiler?"

Jodi tatlı patates kabına uzandı. "Aman diyim, sakın başlamayın."

Alix herkesi başlamaya davet etti ve çatal bıçağın tabaklarda ve porselen takımda çıkardığı o harika sesler tavana doğru yükselmeye başladı.

Her şey istediği Şükran Günü'ne uygun gibiydi, bu durum akşamın iyice ürkütücü olmasına neden oluyordu. Konuklar avizenin ışığı altında heyecanlı ve samimi görünüyorlardı. Kar ön pencere pervazlarına çaba sarf etmeden düşüyordu. Evinin girişi, zahmetsizce bir yemek odasına dönüşmüş; kırmızı meyveler, esmer şeker, fırından yeni çıkmış turta ve mum kokuyordu. Briar, Alix'in tabağına koyduğu her bir yemek çeşidini gösteriyor ve "Anne? Anne bu sıcak mı?" diye soruyordu. Payne, Walter'ın dizine oturmuştu ve elinde bir emzikle keyifle hopluyordu. Rachel, Prudence'ın küçük dudaklarına çilekli dudak kremi sürdü, Jodi bunun üzerine "Beğendin mi, Pru?" dedi. Tamra ise Imani'nin bu duruma olan ilgisine kaşlarını kaldırıp "Aklından bile geçirme," diyerek karşılık verdi. Her şey sıcacık

ve keyifli bir yuvayı çağrıştırarak cinstendi ama Alix'in karşısındaki çok sevgili bakıcısı Emira, masanın üzerinden Kelley Copeland'ın elinin sol dizinde olduğu görünecek şekilde oturuyordu. Alix, Briar için kuşkonmaz alırken Emira'ya bakmaya çalıştı, bir yandan, *Ne kadarını biliyorsun acaba*, diye düşünüyordu. Bir ara Peter, Emira ve Kelley'ye bakıp "Söyleyin bakalım siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Alix, Kelley ve Emira'nın cevap vermek için birbirlerini beklemlerini izledi ve aralarındaki bu özel dil, koltuğunda kıvrınmasına neden oldu. "Trende karşılaşmışlar, tatlım." Bunu Briar'ın hindisini keserken söylemişti. "Bu doğru değil mi?"

"Hımmm..." Kelley, şarap kadehine uzandı ama bunun yerine suyunu alırken. "Bu... doğru değil," dedi.

"Yani." Emira ona baktı. "Tam olarak değil diyelim."

Walter, "A-a," diye gürledi. "Gerçek hikâye neymiş o zaman, Kelley? Haydi. Biz de duyalım."

Masanın diğer ucundaki Prudence, süt dolu plastik bir bardağın içine üfleyerek kabarcıklar çıkarıyordu. Jodi gözlerini ona dikip fısıldadı, "Prudence? Bak bir kez söylüyorum."

"Bilmem ki... aaa..." Kelley debelenirken dayanılmaz derecede tatlı görünüyordu ve Alix önüne bakmak zorunda kaldı. "Bu uygun olur mu bilemiyorum."

Rachel "Aman Tanrım," dedi. "Tek gecelik bir ilişkileri olmuş." Bu, onu aşırı derecede memnun etmiş gibi görünüyordu ve iki tane dört yaşında çocuğun yanında ve iki yaşındaki bir diğerinin de karşısında oturuyor olması heyecanını pek etkilemiş gibi durmuyordu. "Utanma, kızım. Hepimiz oralardan geçtik. Bu ikisi de tek gecelik bir ilişkide tanıştılar" –çatalı ile Walter ve Jodi'yi gösterdi– "şimdiki hallerine bir bak."

Ağzı patates püresi ile dolu olan Jodi, "Yok artık, Rach?" dedi, Walter da "Aynen, aynen!" dedi.

Kelley, "Tek gecelik bir ilişkimiz olmadı," dedi. Alix ağzındaki lokmayı yuttu. Kelley, Emira'ya bakarken onları izledi. Emira tabağını inceliyor gibi görünüyordu. Kelley bir hindi

budunu kesmeyi bırakıp “Emira ile *Market Depot*’ta tanıştık, polis tarafından alıkonulduğu sırada.”

Alix, bir an için ağzı açık kalakaldı, hemen sonra ağzını kapattı. Prudence bir tarafı simsiyah olan bir marshmallowu tutarken masa bu bilgiyi toplu olarak algılamaya çalışıyordu. Prudence bunu Imani’ye gösterip “Kakaya benziyor,” diye fısıldadı.

Tamra, Emira’nın üzerinden Kelley’yi görmek için eğildi. “Sen orada mıydın?”

“Evet, ne olduğunu gördüm ve telefonumu çıkardım.”

“Bekle bir dakika, şaka yapıyorsun.” Peter sandalyesinde geriye yaslandı. Sol kolunda Catherine uyanmaya başlamıştı. “Seni şimdi hatırladım.”

Rachel burnundan nefes verdi ve “Ups,” dedi.

Kelley, Peter’a “Kusura bakma, evet,” dedi. “Beni hatırlamanı beklemiyordum. Başka dertlerin vardı.”

Peter “Telefonun elindeydi,” diye hatırladı, “ve kayıt alıyordun.”

Tamra, “Buna dair bir video mu var yani?” diye sordu. Yüzünde *biliyordum*, diyen bir ifade ile Alix’e baktı.

“Şey, evet, ama bu artık Emira’nın mülkiyetinde. Üzgünüm.” Kelley hafifçe güldü. “Bu tam bir Şükran Günü sohbeti olmadı. Tinder’da falan tanıştığımızı söylemem gerekirdi. Üzgünüm.” Bu sefer Emira’dan özür diliyordu.

Alix masanın üzerinden bakıcısına baktı, sanki kendi organize ettiği bir davette kendisine yer yokmuş gibi hissediyordu. Alix’in hissettiği ihanete uğramışlık hissi yerini (*Neden aslında nerede tanıştığınızı bana söylemedin ki? Neden trende tanıştık dedin ki?*) hızla yeni bir sırtından bıçaklanma hissine ve kafa karışıklığına (*O gece neden Peter’ı aradın ki? Neden beni aramadın ki?*) bıraktı.

Emira küpesini düzeltilti ve çatalını yeniden eline aldı. “Yok, sorun yok. Aslında gerçekten birkaç gün sonra metroda karşılaştık,” diye anlattı. “Ve sonra da... birbirimizi görmeye devam ettik işte.”

Peter “Tanrım, Kelley. Burada olduğuna memnunum,” dedi. “Ve o gecenin sonunda güzel bir şey olmuş olmasına da memnunum, Emira, tüm mağaza zincirini dava etmediğin için sen tam bir azizesin. Ayrıca elinde bir video varsa bunu kesinlikle yapabilirsin.”

Walter kadehini kendisine kaldırdı. “Kesinlikle.”

“Yok, yok, olmaz.” Emira kafasını salladı. “Hayır eğer bu video ortaya çıkarsa ölürüm. Kendim bile izlemedim.”

Jodi, “Ben de aynı şekilde hissederdim,” dedi.

Emira, “Peki ama hımmm...” diye döndü. “Siz nasıl tanıştınız, Bayan Chamberlain? Sanırım bunu hiç sormamıştım.”

Peter “Sanırım asıl sorduğun,” dedi, “hayatımda bulunduğum en iğrenç barda Alix’in peşimden nasıl koştuğu?”

Alix kendini gülmeye zorladı. “Peşinden koşmak çok bonkör bir ifade oldu.”

Briar, “Anne,” dedi, “turtayı şimdi yemek istiyorum.”

Alix onu susturdu. “Turta sonra.”

Peter, Alix’in daha önce defalarca duyduğu ama şimdiye kadar hiç sinirine dokunmamış olan hikâyelerini anlatmaya başladı. Tüm akşam boyunca Alix, ani duygu değişimleri ile kocasına yeniden âşık olup sonra bir anda ondan uzaklaşıp durmuştu ve şimdi Peter kendi bakış açısından nasıl tanıştıklarını anlatırken, Alix’in barın karşısından ona el sallayıp, bir bira ısmarlarken nasıl da *büyüleyici* olduğunu anlattığı için hem memnun olmuş hem de Alix’in çok heyecanlı olduğu için birayı kendisinin içtiğini anlatınca rahatsız olmuştu. Kelley yanı başında otururken, Alix darılma durumundan savunma durumuna geçmişti. Peter hikâyesini bitirince, *Bu doğru, Kelley. Artık bira içiyorum. Hem de birden çok kere seviştiğim kocamla birlikte,* diye düşünmüştü.

Tamra, Alix’e baktı ve “Bu senin Hunter’da çalıştığın zamanlardı, değil mi?” diye sordu.

Alix, “Evet, öyle,” diye kafasını salladı. Barın sunduğu bir dolarlık iğrenç içki tekliflerine ve o zamanlar kırk papelden az

kazandığı için bunları nasıl takdir ettiğine dair bir şeyler söylemek istedi ama Kelley onun bu kısa sessizliğini bir soru sormak için fırsat bildi, normalden biraz daha yüksek bir sesle “Sen şimdi ne iş yapıyorsun, Alex? Emira bir tarih kitabı yazmakta olduğunu söyledi. Bu doğru mu?” diye sordu.

Rachel “Bir tarih kitabı mı?” dedi, Peter da aynı anda, “Asıl bu biraz bonkör bir ifade oldu,” dedi.

Kafasını kaldırıp Alix’e bakarken Emira’nın gözleri ufaldı.

Alix’in yüzü ve boynu, keşke değiştirseydim diye düşündüğü kazağının altında alev alev yandı. Kafasını bir yandan diğerine salladı ve şarap kadehini eline aldı. “Bri, dik otur tatlım,” dedi. “Aslında, kitap” –bir yudum aldı– “benim kendi küçük tarihimi anlatıyor.” *Kendi* derken bir elini göğsüne koydu, bu ona *Market Depot*’taki olaydan sonraki sabah Emira’ya sarıldığı ve Emira’nın da ona geri sarılmak yerine sanki söylenenleri duymakta zorlanıyormuş gibi hafifçe ona doğru eğildiği anı hatırlattı. “HarperCollins’ten çıkacak bir kitabım var ve işimi kurduktan sonra yazdığım ve aldığım en iyi mektuplardan oluşacak.”

“Aslında sadece yarısı bunlardan oluşuyor.” Tamra sözlerine devam ederken Emira’ya döndü. “Eminim Alix’in Instagram hesabını ve elinin dokunduğu her şeyi görmüşsündür.”

“Yok, hayır.” Emira gülümsedi. “Benim Instagram hesabım yok.”

“Harbi mi, kızım?” Tamra mahsustan şok olmuş numarası yaptı. “Ortama ayak uydurman için seni biraz dürtmemiz lazım.”

“Instagram’ın yok mu?” Alix’in yanında oturan Jodi’nin şaşkınlığı ise daha gerçekçiydi. “Hadi canım. Prudence’in bile var.”

Emira, “Cidden mi?” dedi.

Jodi, “Yani ben yürütüyorum tabii, profili gizli,” diye onu temin etti, “ama uzakta yaşayan aile fertlerini oldukça mutlu ediyor.”

“Yani daha ziyade yaptığın işin bir tarihi gibi?” Kelley meseleyi öylece bırakmayacak gibiydi. Alix onun ne yapmaya

çalıştığını kesinlikle biliyordu ama bu yemek masasında, arkadaşlarının ve Emira'nın önünde onunla nasıl dalaşabilirdi ki?

"Hı-hı," dedi. "Aynen."

"Peki bu tarih ne zaman başlıyor?"

"Şey... İşimi 2009'da kurdum, yani--"

"Vay, pekâlâ." Kelley masanın diğer ucundan gülümsedi. "Bayağı yakın tarih yani."

"Dursana, biz ne zaman tanışmıştık?" Jodi araya girdi. "2011 mi?"

Tamra, "Rachel, senin o zamanlar aramızdaki en tecrübeli anne olduğuna inanamıyorum," dedi.

Rachel "Siz kaltaklara bildiğim ne varsa öğrettim, canikom," dedi.

Imani ve Cleo, az önce kötü bir sözcüğün söylendiğinden emin olmak ister gibi annelerine baktılar. Tamra onaylayarak kafasını salladı ve bir parmağını dudaklarına götürdü.

Peter "Biliyor musunuz?" dedi. "Kadeh kaldırmak istiyorum."

Alix aynı anda hem *Aman Tanrım* hem de *Şükürler olsun* diye düşündü. Peter yaşananları samimi ve rahat kılmak konusunda çok iyiydi ama bir yandan bunu sanki bir televizyon programını sonlandırıyormuş gibi yapardı. 64 kilo olan Alix ise sadece bu geceyi hemen sonlandırmak istiyordu.

Peter "Alix için siz hanımları bırakmanın kolay olmadığını biliyorum," dedi. "Ve ister inanın ister inanmayın, ben de sizi çok özledim. Alix kitabını yazarken ve kurduğu iş büyümeye devam ederken, sizden nasıl destek gördüğünü, onu ne kadar yüreklendirdiğinizi ve onun hayatını nasıl kolaylaştırdığınızı gördüm. Ve Emira, artık bu gruba sen de dâhilsin. Bu gece etrafımda böylesine harika pek çok kadın olduğu için çok mutluyum, ya da daha doğrusu *minnettarım* demeliyim. Kadehimi sizlere kaldırıyorum."

Herkes kadehini kaldırıp şerefe dedi. Briar kendi başına çatalına bir tane taze fasulye takmayı başardı. Bunu kaldırıp Walter'a gösterince, adam "Aferin sana. Bu fevkalade," dedi.

ON ALTI

Peter, Emira'nın konuşamayacak kadar mahcup olmasına neden olarak kadeh kaldırdıktan sonra, Catherine'i Bayan Chamberlain'e verdi ve masadaki herkes kendi arasında ufak sohbetlere daldı. Walter, Kelley'ye ağ tarafsızlığının tam olarak ne olduğunu sordu. Jodi, "Sana bu kadar benziyor olmasına inanamıyorum," dedi ve Bayan Chamberlain de "Bebeklik resimlerimizi yan yana görmelisin," dedi. Kelley'nin karşısında oturan Briar, ortaya "Göbüşüm bunu sevmedi," dedi.

Kelley, yemek boyunca iki kez Emira'nın dizini sıkımişti ama Emira onun bununla neyi kastettiğini anlayamamıştı; ilişkileri hâlâ çok yeniydi. Nasıl karşılaştıkları konusunda ne anlattığını ona söylemediği için, söylediğini bile unuttuğu o yalandan ötürü, ona kızmış mıydı? Yoksa Bayan Chamberlain'in trende karşılaştıklarını söylerken, o berbat gecenin üstünü örtmek için yalan söylediğini mi düşünmüştü? Kadının işi ve yazdığı kitap konusunda bu kadar kaba olmasının nedeni bu muydu? Hem sonra Bayan Chamberlain sıçtığımin kitabının bir tarih kitabı olmadığı gün gibi ortadayken neden ona bunun bir tarih kitabı olduğunu söylemişti? Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri Bayan Chamberlain evden çıktığında, Emira onun kütüphaneye gittiğini ve kocaman, tozlu başvuru kitaplarını açtığını, post-it kağıtlarını yaydığını ve hatta bir büyüteç kullandığını hayal ediyordu. Ama mektup yazmak konusunda bir kitap? Kaligrafi ve falan ve filan gibi bir şey mi yani? Bu, Barnes&Noble'ın indirim bölümünde ya da Michaels'ta kuyrukta beklerken sağda

göreceğiniz tarzda bir kitap gibi görünüyordu. Ama Emira o sırada bunu ya da Kelley ve Bayan Chamberlain'in birbirlerini Emira'dan önce tanıyor olmalarını ve hatta bir zamanlar çıktıkları gerçeğini düşünebilecek durumda değildi, çünkü hemen sağında oturan Tamra, Emira'nın kariyeri ve hayatının geri kalanı hakkındaki planları konusunda tükenmek bilmeyen sorular sormaya başlamıştı.

Tamra, "Demek Temple'a gittin..." dedi.

"Hı hı."

"Sonra hızlı klavye kursuna gittin."

"Evet, bu da benim diğer işim."

"Eğer lisansüstünü düşünüyorsan bir sonraki güz için başvurular devam ediyor."

Biri Tamra'ya, Emira'nın lisansüstü eğitimine devam etmek istediğini mi söylemişti? Emira'nın bunu istediğinden haberi yoktu. Sırf ne istediğini anlayabilmek için üniversiteye gitmişti... hem lisansüstü eğitim başarılı olan öğrenciler için değil miydi? Emira'nın gözleri tuhaf şekilde sessizleşen Briar'dan, Imani'nin suratını sıkıştıran Prudence'a kaydı. Imani, Emira'nın küçükken, beyaz kızların her yaptıklarının yanlarına kâr kalması karşısında şaşırdığı zamanlarda yaptığı gibi hayran hayran Prudence'a gülüyordu. Jodi, "Senin yüzüne böyle yapsam hoşuna gider miydi?" diyordu ve Prudence, "Evet, giderdi," diyordu.

Tamra, "Temple'dayken not ortalaman kaçtı?" diye sordu.

Emira, "Aaa... pek harika değildi," dedi. Çatalını ve bıçağını tabağının yanına koydu. "3,1 falan gibi bir şeydi."

"Hımmm, pekâlâ, pekâlâ." Tamra yavaşça kafasını salladı. "O zaman lisansüstü eğitimini eleyebiliriz. Ama biliyor musun, Emira? Seni şaşırtabilecek çok fazla başka seçenek var. Aslında eşimin kız kardeşi otel idaresi konusunda bir sertifika programına devam etti, şimdi ise *Sacramento*'da beş odalı bir evi var ve çok iyi kazanıyor. Buna inanabiliyor musun?"

Briar bir kez hıçkırdı ve yanakları kızardı.

Emira, “Yaaa, çok iyi gerçekten...” dedi. Ellerini kucağındaki peçeteye sildi ve masanın üzerinden “Briar iyi mi?” dedi.

Bayan Chamberlain, Catherine’i Jodi’ye veriyordu ve ona bir kez daha aba dedirtmeye çalışıyorlardı. Emira’nın diğer yanında Walter, Kelley ve Peter, Penn State’in yeni teknik direktörünü ve onun altı yıllık sözleşmesini tartışıyorlardı. Briar’ın bakışları donuklaşıp uzaklaştıkça Emira, Briar ile birlikte *Market Depot*’a gittiklerindeki gibi hissetti, beraberlerdi ama aynı zamanda oldukça yalnızlardı. Emira, “B, iyi misin?” dedi. Briar annesinin koluna dokundu. “Annemi istiyorum,” dedi.

Bayan Chamberlain, “Annen şimdi sohbet ediyor, Bri, hâlâ tabağında havuç olduğunu görüyorum,” dedi. Sonra da yeniden Catherine’e döndü ve “Hadi, tatlım. Aba de bakalım,” dedi.

Tamra, Emira’ya iyice yaklaştı. “Bunun farkında mısın bilmiyorum ama Alix’in çok iyi bağlantıları var. Aslında Peter’ın da öyle,” dedi. Uzun parmaklarını uzatıp Emira’nın koluna dokundu. “Seni seviyorlar,” dedi. “İstediğin programa kaydolman ya da staja veya derslere uyacak şekilde programını değiştirmen konusunda; hatta yapmak istediğin ne varsa, eminim sana yardım edeceklerdir. Kaç yaşındasın, tatlım?”

Briar yeniden hıçkırdı. Emira, “Yirmi beş yaşındayım,” dedi.

“Tamam. Biraz elimizi çabuk tutmalıyız, değil mi? En büyük hedefin nedir?”

“Hımmmm...” Emira koltuğunda kıpırdandı. Öne gelmiş olan kolyesinin klipsini alıp yeniden ensesine götürdü. “Pek emin değilim.”

Tamra, “Hadi ama,” diye ısrar etti. Masanın diğer ucundan Briar’ın yüzü hem uykuya dalacakmış hem de her an panikleyecekmiş gibi görünüyordu. Tamra, “Eğer yarın uyanıp,” dedi, “istediğin herhangi bir şeyi yapacak olsan bu ne olurdu?”

Emira’nın yanındaki Walter, “Şampiyonluk istiyorsa bundan daha iyisini yapmalı,” dedi. Rachel, Catherine’e bakıp “Merhaba, küçük Alix,” dedi. Jodi ise Prudence’ı susturdu ve “Prudence? Bu iki oldu,” dedi ve Emira eğer Tamra’nın sorusuna dürüstçe cevap verecek olsa bile kimsenin onu dinlemeyeceğini

fark etti. Ellerini bir prenses gibi çenesinin altına koyup *Eğer aklımda “büyük bir hedefim” olsa, şu anda bu sıçtığımin masasında oturur muydum, Allah aşkına?* diyebilirdi. Ama tam o anda Briar öğürmeye başladı. Emira, çok pahalı olduğunu bildiği peçeteyi kaparak masanın üzerinden atlayıp bunu çocuğun ağzına tuttuğu sırada, ilk fark edip haykıran da Jodi oldu.

ON YEDİ

Bundan yıllar önce Alex Murphy'nin genç kızlık odasında, kapalı kapılar ardında Kelley, yaşça büyük bir abi ya da ondan daha tecrübeli bir arkadaş tarafından ona yapması söylenen şeylerin hepsini yaptı ama bu gereksiz talimatlar, tüm bunları Alex'e yaptığına dair gururunu okşayan gerçeğin değerine gölge düşürmedi. Kelley, yeni satın alınmış bir kondomu gösterişli bir şekilde çıkardı. Canı yanıyor mu ve iyi hissediyor mu diye sordu. Hatta yatak örtüsü çok şık olduğu için altlarına bir havlu koysalar mı diye bile sordu. Her şey sadece iki şarkı kadar sürdü ("A Long December" ve "Colorblind") ama Alex, Kelley'ye öylesine abayı yakmıştı ki rahatlama ve minnettarlık duygusu ile derin bir oh çekmişti. Kendi kendine, *Ne olursa olsun, demişti, bu anı hatırlatmaktan hiç rahatsızlık duymayacağım*. Evleneceklerini falan düşünmüyordu tabii ama sıırılsıklam âşık olmak gerçekten tehlikeli ve zor bir şeydi.

Şimdi ise yetişkin evinin konforunda, bu aşkın aslında hiçbir zaman gerçekten bitmediği anlaşıyordu. Alix karar veremiyordu; her şey yeniden mi başlıyordu, yoksa sadece zaman ve mekân nedeniyle bir süredir uykuda mıydı?

Alix, Jodi'nin ellerini ağzına koymasını izledi. Emira'nın bedeni hem yavaş yavaş hem de Alix'in koltuğundan fırlamasına neden olan bir atiklikle masanın üzerinde süzüldü. Kelley'nin ayağa kalkması ise daha yavaştı sanki, masanın yanında durup neredeyse bitmiş balkabağı dolu kapların ve bir tabak ılık hindi etinin birkaç santim üzerinden, kolunu Emira'nın beline

doladı. Bu kargaşanın ortasında Alix, çocuğunun yemek masasının ortasına kustuğu gerçeğini doğru düzgün idrak edemedi. Sadece, okul maçlarının ve karma oynanan hazırlık maçlarının ardından onun çenesini tutan aynı ele bakakaldı. Çıkalı sadece birkaç ay olmuştu ama bir keresinde Kelley, Alix'i çok sinirlendirmişti ve ellerini kullanarak onu sakinleştirmeye çalışmıştı: "Hey, hey, hey." Bir keresindeyse kızların soyunma odasının kapısından "Yavaş ol, bırak da seni biraz seveyim?" demişti.

Şimdi ise bir Şükran Günü'nde ve Alix'in evinde, Kelley'nin elleri Emira'yı kavramıştı. Alix, Kelley'nin ellerini Emira'nın kalçalarından çekmek için ani bir dürtü hissetti ve bunun tek nedeni birbirlerine gösterdikleri cinsel yakınlık da değildi. Ön kapınızı açmak için metro kartınızı çıkarmanıza neden olan o tuhaf kas hafızasıydı ya da üçüncü sınıftayken öğretmeninize anne diye hitap etmenize neden olan aynı hafızaydı; Alix, Kelley'nin ellerini bakıcısının üzerinden çekmesi için ona vurmak istiyordu. Her gün kullandığı aynı ses tonu ve tavırla, *Hayır hayır hayır. Dokunma. Bu annenin*, diyecekti neredeyse.

Jodi, Alix'in kolunu öylesine şiddetle sıktı ki bunu ilk kez yapmadığı açıktı. Alix aniden Briar'ın ağlamaya başladığı odaya geri döndü. Jodi, "Alix, tatlım, kızını al," dediğinde, Alix onun Emira'dan bahsettiğini sandı.

ON SEKİZ

Briar'ın yüzü kismuk dolu peçetenin altında kalmıştı ve bu Emira'ya küçük kızın neredeyse hiçbir zaman ağlamadığını hatırlattı. Briar'ın masanın üzerinden uçup, Kelley onu kocaman elleri ile yakalamasa sofranın ortasına düşecek olmasından ve sonra masanın diğer tarafında geçirdiği şok ve şaşkınlıkla inlemeye başlayan küçücük yüzünü gördüğünden, Emira'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Emira kusmuğu peçetenin içine hapsederek Briar'ın çenesinden burnuna doğru aldı. Yüzünün önünde hiçbir şey olmayan üç yaşındaki kız haykırmaya başladı.

Tamra, "Ay, hayır," dedi ve Peter bir havlu almak için koştu. Prudence "Ögh!" dedi ve Rachel güldü. "Parti bitmiştir."

Bayan Chamberlain en sonunda gözünü kırptı. "Tanrım."

Briar'ı kaldırmak için ilerledi ama Emira onu durdurdu. "Kemerini açar mısınız? Onu ben alırım." Emira bunu öylesine kendinden emin bir tavırla söylemişti ki Bayan Chamberlain ona boyun eğdi. Emira, "B, benim için ayağa kalkar mısın?" dedi ve çocuğu kollarına aldı, Briar'ın yüzünden sümük ve gözyaşları damlıyordu.

Bayan Chamberlain, "Lütfen, Emira, bunu yapmak zorunda değilsin—"

"Hayır, sorun değil, onu ben taşıyım." Emira merdivenlerden çıktı, ellerinde kâğıt havlu ve deterjan taşıyan Peter'ı ve bir barmaidi geçti. Mutfağa ulaştığında Walter'ın "Bu inanılmazdı!" dediğini duydu.

Emira, yukarıdaki banyoda Briar'ı klozetin üzerine oturttu ve kapıyı kapattı. Briar, Emira'nın dizleri yaralandığında ya da balonları patladığında diğer çocukların yaptığına tanık olduğu şekilde, düzensiz aralıklarla sinirli sinirli nefes alıp veriyordu. Bu tarz bir ağlamamanın bu kadar zamandır Briar'ın aslında içinde olduğunu, her zaman bunu yapabileceğini ve bunu yapmamayı tercih ettiğini bilmek biraz ürkütücüydü.

“Hey.” Emira minik bir el havlusu alıp bunu musluktan akan ılık su ile ıslattı. “Hey, ablacığım, her şey yolunda. Bana bak.” Briar tüm bedeninin iki saniyede bir titremesine neden olacak bir çabayla nefes almaya çalışırken Emira, Briar'ın ağzını ve boynunu sildi. “Üzgünüm, ablacığım. Kusmak hiç de eğlenceli bir şey değildir. Ama baksana hepsini ben yakalamışım sanırım. Elbisen hâlâ tertemiz.”

Briar elbisesinin kenarına dokunurken inlemeye başladı. “Bu çok kaşındırıyor,” dedi.

Emira, “Evet,” dedi. Briar'ın parmaklarını aldı ve her birini tek tek havluyla sildi. “Bu elbise benim de en sevdiğim değil aslında.”

“Ben... ben sevmiyorum...” Briar boşta kalan eliyle tavanı gösterecek kadar sakinleşti ve “Onlay Catherine'i çok sevince, sevmiyorum,” dedi.

Emira kalakaldı. Havluyu lavabonun yanına astı ve topuklarının üzerine oturdu. “Sen ne dedin?”

“Ben... ben Catherine annemin en sevdiği olunca sevmiyorum. Bunu sevmiyorum işte.” Briar ağlamayı kesmişti ve bunu öylesine sakin ve net bir kararlılıkla söylemişti ki, kendini çok açık şekilde ifade edebilmişti, gerçekten tam olarak böyle hissediyordu.

Emira dudaklarını birbirine bastırdı. “B, bak ne diyeceğim?” dedi. Sözcüklerini toparlarken Briar'ın dizlerini iki eliyle tuttu ve *Dizlerin bir daha asla bu kadar küçük olmayacak*, diye düşündü. “İnsanın... en sevdiği dondurma olabilir. Ya da en sevdiği mısır gevreği. Ama biliyor musun? Bir ailen olduğunda, herkesin değeri aynıdır. Senin bir ailen var mı?”

Briar parmaklarını ağzına soktu. “Ebet.”

“Bir annen var mı?”

“Ebet.”

“Bir baban var mı?”

“Ebet.”

“Peki ya bir kız kardeşin?”

“Ebet.”

“Kesinlikle, işte senin ailen. Ve ailelerde herkes her zaman eşittir.”

Briar onun omuzlarına dokundu. “Nasıl?”

“Şöyle ki...”

Emira’nın ailesinde Justyne kesinlikle en sevilendi ama Emira abisinin en sevdiğiydi ve böylece eşitleniyorlardı. Annesi Noel hediyeleri söz konusu olduğunda Alfie’yi kayırırdı, babasıysa doğum günü hediyeleri ve telefonla aramak konusunda Emira’yı kayırırdı. Emira bunu liseye kadar fark etmemişti ama Briar daha üç yaşında bunu fark ediyordu. Emira tuvaletin üzerindeki ufak insana baktı ve okyanusa devasa bir tekneyi ittiriyormuş gibi hissetti. Durum tamamen onun kontrolünden çıkmıştı. “Çünkü ailenin anlamı budur. Ailede, en çok sevilen sadece bir kişi değildir,” dedi.

Bay Chamberlain kapıyı iki kez tıklattı ve kapıyı aralayıp açtı. Briar babasını görünce kaşlarını çattı ve “Merhaba,” dedi.

Emira aşağıya indiğinde garsonlar tabakları almışlardı ve herkes tatlı için oturma odasına geçmişti. Kelley kendi tabağını yukardaki mutfığa koyarak ve bu iş için tutulmuş iki kadına yemek odasının sandalyelerini masanın altına itirmekte yardım ederek oldukça teatral bir gösteri sergilemişti. Oldukça şekerli olan çilekli turtadan birkaç ısırık aldıktan sonra, Prudence biraz daha kremaya *ihtiyacı* olduğunu söyleyerek ufak çaplı bir kriz geçirdi (böylece Emira’ya göre, Prudence’in yaptıkları üçüncü kez üç etmişti). Cleo da aynı şekilde ağlamaya başladı ve sonra Rachel montunu giydi. Rachel şehirde bir erkek arkadaşı ile buluşacağını ve birkaç saate döneceğini söyledi.

Briar'ın burnunu sıkıştırıp kapıya yönelmeden önce “Göz açıp kapayana kadar giderim,” dedi. Emira, Kelley'nin kolunu sık-
mak için bunu fırsat bildi. “Biz de gitsek iyi olacak.”

Chamberlainlerin evindeki tuhaf ve kısa uğurlamanın ardından Emira, sinemadan çıktıktan sonra dışarısının karanlık olduğunu ve bir hayli zaman geçtiğini fark etmiş gibi oldu. Kelley'nin yanında durmuş, Uberin gelmesini beklerken ayaklarının altındaki karlar gıcırdıyordu. Pembe bir tişört ve beyaz bir pijama altıyla Briar, evin girişindeki Peter'in kollarında ona el sallıyordu. Emira da ona el salladı ve “Hoşçakal, ufaklık,” diye ağzını oynattı. Uber'in içinde Kelley ve Emira konuşmadılar.

Kelley camdan dışarıya baktı ve çenesini sıvazladı. Aralarındaki sessizlik uzadıkça, Emira tren rötar yaptığında yüksek sesle küfreden adamları hatırladı Sanki başka kimse sıkıntıya girmiyor ya da geç kalmıyormuş gibi, her zaman trenin sadece onlara inat rötar yaptığına inanan bir yolcu olurdu. Zaman ilerledikçe rötarın kendisinden ziyade yetkili biri ile konuşamıyor olmalarına öfkelenirlerdi. Araba göz alıcı karın altında yavaşça ilerliyordu. Emira, çıkmaya başladıklarından bu yana ilk kez Kelley'nin tam bir beyaz gibi davrandığını hissetti.

Kelley, eve gelmeden önce şoföre sokağa girmeden durmasını söyledi. Emira'ya dönüp “Son bir içkiye daha ihtiyacım var,” dedi ve arabanın kapısını açmak için uzandı.

Emira, Kelley'nin arkasından Shaunie'nin özellikle bir Şükran Günü gecesinde dalga geçeceği tarzda bir bara girdi. İçeride, loş ışıklı barın ortasında oturan hafif kırılmış sakallarıyla üç beyaz adam vardı ve ahşap panelli arka odada boş bir bardo masası duruyordu. Bir adam, yazar kasanın üstündeki duvara monte edilmiş televizyon ekranından gözlerini ayırmadan, tek başına yemek –tavuk ve yeşil bir şeyler– yiyordu. Karşıdaki uzun duvarda ise John Wayne'in bir fotoğrafı, Pennsylvania'ya ait araba plakaları ve sepya filtre ile çekilmiş diğer kovboyların resimleri asılıydı. Emira'nın kulağına kısık sesli bir halk ezgisi geldi ve müzikten biraz daha yüksek sesle, büyük televizyon ekranından bir hakem düdüğü çaldı ve penaltıya

işaret eden sarı bayrağı fırlattı. Emira paltosunu çıkardı ve duvara monte edilmiş bir Teksas sığırı kafasının yanına astı.

Bar sandalyesine oturan Kelley bir bira ısmarladı. Emira bir şey istemedi. Kelley'nin dairesine geri gidip, yeniden onun yatağına girmeyi istiyordu çünkü gecenin tuhaflıklarına gülüp bunları kafadan atmak hâlâ ona tamamen uzak bir ihtimal gibi gelmiyordu. Gece ortaya dökülenler Emira'nın canını sıkımişti ama –bunu, Kelley bir ayağını sandalyeye koymuş, diğerini de yerde dengede tutmuşken düşündü– her şey yaşanmış bitmişti, onun ya da herhangi birinin elinden ne gelirdi ki? Lise uzun zaman önceydi, söz konusu olan yattığın biri olsa bile uzun zaman olmuştu. Üniversitedeyken, Emira o zamanki erkek arkadaşının yeni oda arkadaşı ile bir zamanlar yattığını öğrendiğinde, Shaunie küçük dilini yutmuş ve “Peki ne yapacaksın?” demişti de Emira gülüp “Muhtemelen hayatımı yaşamaya devam edeceğim,” demişti. Josefa da “Acayip katılıyorum,” demişti.

Böylece Emira ayakta durmaya devam etti, bu şekilde durduğunda tam sevdiği şekilde Kelley ile göz hizasında kalabiliyordu. Ellerini arkasına aldı ve parmaklarını birbirine kenetledi, bu geceyi buradan döndürmek için tek kurşunu olduğunun gayet farkındaydı. Biraz safça ama yine de çekici ve dostane bir tavırla Emira, “En azından yemekler iyiydi, değil mi?” dedi.

Kelley'nin yüzü olduğu gibi kaldı.

“Emira, olay çıkarmaya çalışmıyorum... ama Alex için çalışmaya devam etmen artık mümkün değil.”

Emira elinde olmadan güldü. Onun yüz ifadesinin de değişmesini bekledi ama değişmeyince, ellerini barın kenarına koydu. “Hadi ama Kelley, yapma. Tamam, daha önce benim patronum ile çıkmış olman aşırı derecede tuhaf ve oldukça garip ve hatta iğrenç ama bu *lisedeyken* yaşanmış. Bu yüzden benim işimden ayrılmamı mı bekliyorsun?”

“Bunun nedeni sadece... teşekkür ederim, pardon.” Kelley bunu birasını getiren barmene söylemişti. Cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzandı. “O, sadece eski bir kız arkadaş değil.

Alex Murphy... masumiyetin yitirildiği bir andan çok daha fazlası. O kötü bir insan.”

“Ama ben, *Alex Murphy* için çalışmıyorum.” Emira çantasını omzundan indirdi ve barın altındaki kancaya astı. “Ben, Bayan Chamberlain için çalışıyorum. Sen, sanki ikiniz hâlâ konuşuyormuş ya da görüşüyormuş gibi davranıyorsun.”

Kelley’nin hâlâ Bayan Chamberlain ile takılıyor olması fikri hafiften eğlenceliydi. Bayan Chamberlain –dibine kadar– bir anneydi. *Konuşurken anneye bak* ve *Son bir ısırtık daha, tatlım* gibi şeyler söylerdi. Kurgu dışı kitaplar alır ve kitabın kılıfını ayraç olarak kullanırdı. Toptan bebek bezi ısmarlar ve yalnız olduğunu düşündüğünde, kulaklıklarını takıp iPad’inden *The Ellen Show*’dan parçalar izler ve yüksek sesle gülerdi. Emira, Kelley ve Bayan Chamberlain’in aralarında sadece bir yaş olduğunu kavrayabiliyordu ama onların ebeveynlik anlamında aynı kulvarda olduğunu sanmıyordu. Kelley havalı ve şık şeylere sahipti ama bir bebek sahibi olmak bir adım daha ötesiydi. Emira sesini ayarlamaya çalışırken “Neden bu kadar önemsemediğini anlamıyorum,” dedi.

“Çok fazla önemsemiyorum. Bak, dinle...” Kelley birasının köpüğünden bir yudum aldı ve onunla konuşmak için kafasını eğdi. “Emira... gecenin on birinde Alex’in seni yanında çocuğu ile markete göndermesi şimdi kafamda çok daha anlam kazandı. Sen, Alexlerin tuttuğu ilk siyahi kadın değilsin ve muhtemelen sonuncu da olmayacaksın.”

“Yani...?” Emira oturdu. Kabalık yapmak istemiyordu ama gerçekten Kelley’nin ona zaten bilmediği herhangi bir şey anlatabileceğine pek ihtimal vermiyordu. Emira daha önceki zamanlarda da “Bayan Chamberlain”lere denk gelmişti. Hepsi zengin ve fazlasıyla kibardı, ayrıca onlara hizmet edenlere karşı özellikle sevgi dolu oluyorlardı. Emira, Bayan Chamberlain’in bir dostluk kurmak istediğini biliyordu ama aynı zamanda Bayan Chamberlain’in dostlarına, Emira’ya gösterdiği tarzda özel bir çaba sarf etmeyeceğini de biliyordu: “Yanlışlıkla” iki tane salata ısmarlayıp birini Emira’ya teklif etmek ya da onu eline

donmuş akşam yemeği ve çorba tutuşturarak evine göndermek gibi. Emira, Kelley'nin ırkçılık dolu bir geçmişten üstü kapalı bahsettiğini anlamıyor değildi ama *bu* Bayan Chamberlain için çalışmıyor olsa, muhtemelen ona benzer başka biri için çalışıyor olacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Kelley, kucagında parmaklarını birbirine kenetledi. "Sana bunu daha önce anlatmadım çünkü... bilmiyorum. Daha yeni çıkıyorduk ve senin benim yalandan ırkçılık karşıtı gibi falan görünmeye çalıştığımı düşünmeni istemedim ama lisedeyken... Alex bildiğin bir köşkte yaşıyordu. Manyak bir şeydi. Bana yanlış ellere geçen bir mektup yazdığı ve bir grup çocuğun onun nerede yaşadığını öğrendiği boktan olaylar yaşandı. Çocuklar yüzmek için onun evine girmeye çalıştılar çünkü burası aslında bir şehir kulübünü andırıyordu ama Alex polisi aradı. Ve hâlâ arkadaş olduğum Robbie isimli siyahi bir oğlan tutuklandı. Bursunu kaybetti. Bir seneliğine bir kamu üniversitesine* devam etmek zorunda kaldı. Alex, oğlanın hayatını tamamen değiştirdi."

Emira tırnağının kenarını kemirdi. "Bu olduğunda sen de orada mıydın?"

Kelley, "Evet, biz Alex ile çıkıyorduk. Bu olana kadar," dedi. "Ona polisi aramamasını söyledim. Yani, sanki –hadi ama, özel mülkte bir grup siyahi oğlan var ve beyaz bir kız polisi arıyor? Ne olacağı çok açıktı ama Alex, olayların sanki ailesinin işe aldığı siyahi hizmetçileri koruyormuş gibi görünmesi için uğraştı." Kelley durdu ve birasından bir yudum daha aldı. "Zenginliğinden çok utanmış gibi davrandı ama şimdi de aynı şekilde yaşıyor ve hâlâ ailesi ile ilgilenmesi için siyahi kadınları işe alıyor. Ve ben o zamanlar tam bir ahmak-tım. Şöyle düşünüyordum –*Ah, ne şeker, evinde bir sinema var ve yardımcı kadın akşam yemeğinde ne istersen onu yapıyor.* Ama şimdi geriye dönüp bakınca, tüm bunlar bana son derece

* *Community college*, önlisans eğitime benzer eğitim veren okullar için kullanılır. Çok daha az öğrenim ücreti vardır ve dersler göreceli olarak daha azdır. Buradan mezun olanlar genellikle lisans derecesi almazlar. (ç.n.)

tüyler ürpertici geliyor. Alex o kadına yapışıyor, en iyi arkadaşımıymış gibi davranıyordu. Kadın okuldan önce onun saçını bile yapıyordu. Alex, siyahi insanların kendisi için çalışmasından ya da onların üzerine polisi salmaktan kesinlikle haz duymuyor. Ben buna katlanamam... Emira, sen onun sömürdüğü insanlardan biri olamazsın.”

Emira bacak bacak üzerine attı. “Kelley... ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu bir iş. Briar sürekli bana yapışık. Ve ben de onu her gördüğümde saçını yapıyorum.”

“Alex lise son sınıftaydı. Bir bebek değildi.”

“Ama... ne bileyim. Bunun tuhaf olduğunu biliyorum...”
–açıklamaya çalıştı– “Ama insanlar diğer insanlara ailelerinin bir parçası olmaları için para öderler. Bu, bunun bir alım satım olduğu gerçeğini değiştirmez.”

“Emira, bu farklıydı. Onlar için çalışan bu kadın? Kadını üniforma giymeye zorluyorlardı. İlk başta sadece kadının hep aynı polo yaka tişörtü giydiğini düşünmüştüm ama sonra üzerinde *Murphy* yazdığını gördüm ve nasıl yani dedim...”

Emira bunu kendi içinde tutamadı. Kelley, polo yaka tişört dedikten hemen sonra gözlerini indirdi. Bayan Chamberlain’in tiz sesini çağrıştıran bir ses çıkardı ve hayret dolu bir “Hı,” dedi.

“Dur bir dakika...” Kelley ellerini kaldırdı ve avuç içlerini alnına götürdü. Sanki başa baş giden bir maçın sonunu izliyor gibi görünüyordu. “Emira,” dedi, “bana seni de üniforma giymeye zorladığını söyleme sakın.”

Emira kafasını kaldırıp rutubetli tavana baktı. Omuzlarını kaldırdı ve “Aslında, beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyor,” dedi.

“Tanrı aşkına, Emira!”

Emira sandalyesinin kenarlarını kavradı ve barın diğer ucuna baktı. Bu akşam yaşananların içinde en çok bu konuda afallamıştı. Kelley’yi sarsıp *Hayır hayır hayır. Sen Kelley’sin, hatırladın mı? Hiçbir şey yakalayamayan köpek videolarının eğlenceli olduğunu düşünüyorsun. Yolda gördüğün aynaların fotoğraflarını çekip “Ayna ayna söyle Emira’ya” başlığıyla bana atıyorsun.*

Yatağımın kenarına hep bir bardak su koyuyorsun, hem de hiç içmesem bile, demek istiyordu. Ama oturup bir içki ısmarlama-
dan önce Emira'ya fikrini sorması gereken tuhaf bir barın orta-
sında, sanki ikisi yalnızmış gibi davranıyordu. Emira sessizce
“Biraz sakinleşsen iyi olacak,” dedi.

Kelley, “İşten ayrılmak zorundasın,” dedi. “Bunu yapmak zorundasın. Orada çalışamazsın. Ulu Tanrım, tüm bunlar nasıl oldu?”

“Bak... ben bir bebek bakıcısıyım.” Emira, yakınına gelip konuşabilmek için sandalyesinde dikleşti, ona iyice yaklaşırsa Kelley'nin sesini alçaltmasını sağlayabilir diye umuyordu. “İşte farklı bir tişört giyiyorum çünkü biz boyama yapıyoruz, parka gidiyoruz, bir sürü şey yapıyoruz. Böylece kendi kıyafetlerim kirlenmiyor, işte bu kadar. Orası senin lisedeyken gittiğin eve hiçbir şekilde benzemiyor.”

“Aaa, öyle mi, tabii.” Kelley'nin gözlerine çocuklara özgü düşmanca bir bakış yerleşti. “Peki hiç giymediğin oldu mu?”

Emira cevap vermedi.

“Tişörtlerin üzerinde senin adın mı var? Yoksa onun mu?”

Emira alçak sesle, “Şu anda tam bir göt gibi davrandığını hissediyorum,” dedi.

“Bu doğru değil.” Kelley, doğru ve değil derken parmakları ile bar masasına vurdu. Bardağındaki kahverengi sıvı iki kez titredi. “Lisedeki sevgili meselesini çözmemiş olan ya da kin gütmeye devam eden ben değilim. Bunu yapan Alex. Kendi davranışlarının bahanesi olarak siyahi çalışanlarını kullanıyor. Onun kötü bir insan olması bir yana, senin çocuklarla harikalar yarattığın düşünülürse, bu beni iyice çileden çıkarıyor! Seni hak eden insanlarla birlikte olup kendi kıyafetlerini giyebiliyor olman gerekir. Ve vazgeçtiğimi söylediğimi biliyorum ama Tanrı şahidimdir, eğer marketteki o videoyu paylaşacak olursan—”

“Kelley? Saçmalama.” Emira onun adını, çöp kutusunu açıp bakmak istediğinde Briar'a seslendiği gibi söylemişti. “Şimdi bu videoyu Bayan Chamberlain'i utandırmak için mi kullanmak istiyorsun?”

“Alex bu pislikten yakayı sıyırmamalı. Hem de muhtemelen Philadelphia’daki en zengin ailelerden dadılık teklifleri alırsın.”

“Harıkaymış, bu da kelimenin tam anlamıyla bir tek seni mutlu eder. O ailelerin de bana aynısını ödeyeceklerini biliyor-sun, değil mi?”

“O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle!”

“Kelley, Tanrım.”

“Para mı, iş mi? Yoksa bir süreliğine benimle birlikte yaşam gerekirse, o da olur.” Bu seçenekleri parmakları ile saydı. “Oradan ayrılman için ne yapmam gerekiyorsa bana söyle.”

“Şu anda tek istediğim bu sıçıtığının barından çıkmak.” Emira çantasını kaptı.

“Emira. Yapma.”

Mantosunu almak için giderken topuk sesleri çınladı. Emira, Kelley kalkarken sandalyenin sesini ve sonra arkasından gelen sesini duydu. “Bekle bekle bekle, konuş benimle.”

Emira, barın sahanlığına çıkmak için kapıyı açtı. Chamberlain evinin ön girişine benziyordu ama burası daha karanlıktı, ayrıca bayat tütün ve nemli ayakkabı kokuyordu. İtip açmaya çalıştığı ikinci kapı ağır ve soğuktu. Ayrıca kuvvetli rüzgâr ve kar bastırınca, kapı omzuna değerek kapandı. Emira, “Hay sıçayım,” dedi.

Kelley’nin arkasındaki kapı da kapandı, ufacık aralıkta sadece ikisi kalmıştı. “Hey.” Kelley kırık var mı diye kontrol eder gibi iki parmağı ile burun kemerini tuttu. “Beni bir dinle. Kavgaya etmek istemiyorum. Tek söylediğim yapman gerekenin—”

“Bak, öncelikle.” Emira ona döndü. Mantosunu koluna atıp kendisine yakınlaştırdı. “Sen benim nerede çalışacağımı veya nerede çalışmayacağımı söyleyemezsin. Senin ofisinde bir kafeterya var. İşe giderken tişört giyiyorsun. Senin binanda özel bir kapı görevlisi var. Kelley, farkında mısın? Bu yüzden siktir git. A-likes midir, Alex midir, şakasını yaptığın isim her ne boksa işte, ondan daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Asla üniforma giyilmesi gereken bir yerde çalışmak zorunda kalmayacaksın,

bunu düşünmen bile gerekmeyecek senin, bu yüzden benim hayatımı nasıl kazanacağım konusunda hiçbir şekilde fikir yürütemezsin sen. Ve ikincisi. Orada öylesine kabaydın ki! Hem de bir Şükran Günü yemeğinde!”

Kelley sırtını duvara yasladı ve ağzını kapadı. Emira bitirmemişti ve düşüncelerini toparlayıp konuşmaya devam ederken, kelimeler ağzından çıktı ve soğuğu bedeninde hissetti. “Sen paltonu astın ve tabağını mutfığa götürdün diye,” dedi, “kimseden daha iyi değilsin. Ben bu gece yemeğe yardım eden kızlardan biri de oldum vaktiyle. Hatta ben, bu gece yardım eden kızlardan biriyim ve onlara yapacak daha az iş vererek hiçbir şeyi kolaylaştırmıyorsun. Bu neye benziyor, biliyor musun? Birilerinin aç kalmayacağını düşünerek tabağındaki her şeyi yemeye benziyor. Sen kendinden başkasına yardım etmiyorsun aslında. Ama bu, olan bitenin yarısı bile değil. Her şeyi olduğu gibi görüyorsun. Gerçekten, ben de yeni bir iş istiyorum. Doğru dürist para kazanayım ve kıyafetlerim batmasın istiyorum. Ama yapamıyorum...” Emira, *Tanrım*, diye düşündü. Suratı, Shau-nie’nin “çirkin ağlama suratı” dediği şekle bürünmüştü ve kafasını eğip botlarına baktı. Botların uçları, eriyen kardan ıslanmıştı. “Onu öylece bırakıp gidemiyorum işte,” dedi.

Kelley iki saniye boyunca gözlerini kapattı, sanki az önce midesine bir yumruk yemişti ve bir tane daha gelmekte olduğunu görüyordu.

“Haftada yirmi bir saat, Briar birileri için bir anlam ifade ediyor ve sen benden öylece ayrılmamı istiyorsun, öyle mi? Onu bir daha nasıl göreceğim o zaman... O kadar da basit değil, tamam mı?” Sesi yine titredi. Emira kafasını salladı ve bir bacaklarını çaprazladı. Çok uzunmuş gibi gelen saniyeler boyunca öylece durdular.

Kelley, “Her şeyi berbat ettim,” dedi. “Ben hiç de... benim yapmaya çalıştığım... öyle görünmese de yapmaya çalıştığım... Emira, bak bana. Sana karşı hoşlanmaktan fazlasını hissediyorum.”

Emira mantosunu önüne bastırmıştı, kapının hemen yanında buz kesmiş duruyordu ve kalbinin hızla çarptığını hissetti. “Anladım,” dedi.

Kelley dudaklarını birbirine bastırdı. Ellerini ceplerine soktu ve Emira’nın gözlerine bakmak için hafifçe eğildi. “Bununla ne anlatmak istediğimi anlıyor musun?”

Emira, evet anlamında kafasını salladı ve yeniden ayakba-bılarına baktı. Serçe parmağı ile gözlerini kuruladı, kafasını kaldırdı ve “Offfff, sıçayım” dedi.

Bir saat sonra Emira, Kelley’nin yatağında oturuyordu. Kelley ise oturma odasında, Florida’daki ailesi ile Skype üzerinden görüşüyordu. Emira, onun anne babası ile konuştuğundaki ses tonunun, önce kardeşleri sonra büyükannesi, büyükbabası ve yeğenleri, sonra da ortalıkta dolaşırken kadraja giren çok yaşlı köpekleri ile konuşurken değişmesini dinliyordu. Emira telefonunu kaptı ve kendine bir liste hazırladı. Kelley’nin vedalaştığını duyunca, elinde ekran ışığı yanan telefonuyla oturma odasına girdi. Etraf karanlıktı ve dışarıdaki kar tanelerinin gölgesi çıplak ayaklarına düşüyordu.

“Söyleyeceklerim var.”

Kelley bilgisayarını kapattı ve sandalyesini döndürdü. Emira, altı çıplak halde orada dikilip telefonunu iki eliyle tuttu.

“Ayrılmam gerektiğini biliyorum,” dedi. “Orada kalamayacağımı biliyorum ve Briar’ı yetiştirmenin... benim işim olmadığının da farkındayım. Ama sadece bunu kendi yöntemle-rimle yapmak istiyorum. Haftaya yirmi altı yaşına giriyorum.” Emira hüzünle gülümsedi. “Ve... ailemin sağlık sigortasından daha fazla yararlanamayacağım. Bunun sürdürülebilir olmadığını bir süredir biliyordum ama sadece... evet, bunu kendi başıma halletmem gerekiyor.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedi. “Ve senin doğum gününü de unutmadım.”

Emira onun sözünü kesti “Henüz bitirmedim.” Yeniden telefonuna baktı. “İkinci madde. *Market Depot*’ta çektiğin kaydı sürekli önüme getirmekten vazgeçeceksin.”

Kelley dirseklerini arkasındaki masaya dayadı.

Emira, “Bak... anlıyorum,” dedi. “Tuhaf derecede çok fazla siyahi arkadaşın var, Kendrick Lamar’ı sahnede izlemişsin ve şimdi de siyahi bir kız arkadaşın var... tamam harika. Ama senin şunu çok iyi anlamın lazım... bir markette öfkelenip bağır-mam, benim için sana ifade ettiğinden çok daha farklı şeyler ifade ediyor, tamamen haklı olsam bile. Lisedeki arkadaşının intikamını almak için Bayan Chamberlain’i cezalandırmak istemeni de anlıyorum ama onun hayatı hiç değişmeyecek ki. Benimki değişecek. Ve ben kimsenin o kaydı görmesini istemiyorum, özellikle ben iş aramaya başlarken.”

Kelley uzun ve yavaş hareketlerle kafasını salladı. “Tamam... sana pek katılmıyorum,” diye uyardı. “O geceyi çok iyi hatırlıyorum ve sakinliğini öyle bir durumda beklenebileceğinden çok daha iyi koruduğunu düşünüyorum, cidden... buna saygı duyuyorum. Ve bir daha bunu gündeme getirmeyeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Tamam ve son bir şey daha...” Emira bir elini boynuna götürdü. “Beni o tarz barlara artık götüremezsin.”

Kelley, gözlerini kısarak baktı, kafasını arkaya attı. Emira, Kelley’nin ne yaptığını ve Emira’nın bunu neden şimdi gündeme getirdiğini fark etmesini izledi. “Tamam... bu da bir başka hataydı. Ama bu bir fark yaratacaksa, ben daha önce oraya iki kez gittim ve seni bile isteye rahatsız hissedeceğin bir yere asla götürmem.”

“Aynen, zaten sorun da bu. Oranın rahatsızlık verici bir yer olmadığını düşünüyorsun çünkü senin için hiç öyle olmamış.”

Emira ve Kelley ırk meselesi hakkında aslında çok az konuşuyorlardı çünkü zaten bunu yapıyor gibi görünüyorlardı. Emira onunla bir hayat kurmaları hakkında düşününce, gerçek bir hayat, ortak-bir-banka-hesabı-acil-olarak-aranacak-ilk-kı-ki-ki-sözleşmesinde-iki-isim tarzı bir hayat, gözlerini devirip şunları sormak istedi: *Bunu gerçekten yapacak mıyız? Anne babana nasıl söyleyeceksin? Onlar hâlâ ekrandayken buraya girseydim beni*

nasıl tanıtacaktın? Oğlumuzu saç tıraşına sen mi götüreceksin? Arkadaşlarının yaptıklarını boş vermesi gerektiğini, trendeyken ya da asansördeyken beyaz bir kadına çok yakın durmaması gerektiğini ona kim öğretecek? Ya da polis çevirdiğinde çok yavaş ve dikkatli bir şekilde araba anahtarlarını arabanın üstüne koymasını? Ya da kızımızın bir başına kalacağı zamanlar olacağını ve ne olduğunu anlamasa da her şey sadece bir şakaymış gibi davranması gereken zamanlar olacağını. Ya da bazen insanların onun söyleyecek bir şeyleri olmasından ziyade, onun orada olmasından dolayı şaşırdıklarında, beyazlar ona iltifat ettiğinde (“Çok profesyonel. Her zaman çok dakiktir”), bunun her zaman iyi hissettirmeyeceğini.

“Bilmiyorum...” Emira debelendi. “Şöyle anlatayım. *Market Depot*’taki o gece hakkında konuştuğumuz zaman gerçekten fazla heyecan gösteriyorsun. Ama o gün böyle bir şey yaşadığı için öfkelenmene ihtiyacım yok benim. Bunun... aslında her zaman başıma gelebilecek bir şey olması karşısında öfkelenmene ihtiyacım var. Senden bazı yerleri boykot etmeni falan beklemiyorum. Bayan Chamberlain artık *Market Depot*’a gitmemeyi fazla kafasına takıyor ve durum aslında şöyle: hımm, tamam, diğer marketler acayip uzak ama senin hayatın hep böyle zaten, değil mi? Ama senin için de aynısı geçerli. Yani, benim yüzümden hayatını değiştirmeni istemiyorum. Eğer o bara bense gitmek istiyorsan, bana ne. Sadece ikimizin farklı tecrübeleri olduğunu unutmamaya çalış. John Wayne öylesine boktan şeyler söyledi ki haliyle ben de içkimi içerken onun suratına bakmak istemiyorum.”

Kelley bunları unutmayacağını anlaması için dudaklarını büzdü. “Bu konuda daha iyi olabilirim.”

“Tamam.”

Kelley, “Şunu da söyleyebilir miyim...” diye ekledi. “Kendi başına yeni bir iş edinemezsin gibi davranmaya çalışmıyordum. Biliyorum edinebilirsin.”

“Biliyorum... yani, bakalım. Göreceğiz, ha. Belki de Bayan Chamberlain beni kovarsa senin yardımına ihtiyacım olur.”

Emira kafasını salladı ve telefon ekranını kilitledi. “Yapmasa iyi olur tabii. Haftaya her gün bebek bakacağım, çünkü cuma gününe kadar şehir dışında olacak ve benim o paraya çok ihtiyacım var.”

“Emira. Eğer Alex hakkında bir şey biliyorsam, o da onun seni kesinlikle kovmayacağıdır.”

“Eğer o da bizim çıkıyor olmamızdan senin kadar rahatsız olduysa kovabilir.”

Kelley, “Asla olmaz,” dedi. “Seni asla kovmaz çünkü bu yaptığı kendisi hakkında çok şey söyleyecektir. Hele de artık elinde, onun seni gönderdiği bir yerde kötü muameleye maruz kaldığın bir video olduğunu biliyorken.”

“Kelley, o beni oraya yüz kez falan göndermiştir. Hatta bu çoğu zaman benim fikrim bile olabilir. Üzgünüm ama olayı bu şekilde gören yalnızca sensin.”

“Tamam, iyi. Bak dinle, yeni yılda iş bakmaya başlaman gerektiğini kesinlikle düşünüyorum ama şimdilik işin güvende. Ben senin yerinde olsaydım, parayı alır ve ayrılmadan önce o çocukla harika şeyler yapardım.”

Emira, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yere baktı. Her bir nefeste hıçkıran ve çok doğru bir şey söyleyeceğinde her zaman tavanı işaret eden Briar’ı gözünün önüne getirdi. Emira ayak başparmağını koyu ahşap zeminde çıtlattı ve “Farklı bir bakış açısı tabii,” dedi.

Kelley sandalyesini soldan sağa döndürdü. “Şey hakkında konuşmak ister misin... sana barda söylediğim şey hakkında?”

Emira alt dudağını ısırdı. Kelley, hem aşırı derece yetişkin hissetmesine hem de çocukça tepkiler vermesine neden oluyordu. Kalbi Kelley’nin onun doğum gününü hatırlıyor olmasını zor kaldırılabilmisti; bugün seni seviyorum gibi şeylere girmeseler iyi olacaktı. “Hımmm, hayır.” Gülümsedi. “Listemde üç şey vardı. Bu yüzden bu şekilde iyiyim.”

ON DOKUZ

Cuma sabahı, Alix kocasından önce uyandı. Sanki önceki gece açılan şiddetli kıskançlık çukuru, hayat denklemin-den Peter'ı çekip almıştı. Bir yanıyla kocasının hâlâ yanında, yataklarında, evlerinde olduğuna hayret etti. Ama işte kocası oradaydı, yüzünü koltuk altına dayamış, her şeyden habersiz derin bir uykudaydı. Alix ters döndü ve üzerinde kitapları, iPad'i, altın renkli bir gece lambası ve Briar ve Catherine'in üzerlerinde mayolarıyla karpuz yerken çekilmiş fotoğrafının durduğu komodeye baktı. Catherine'in üzerinde tek parça, sarı bir mayo vardı ama tek başına dik oturamayacak kadar ufaktı, bu yüzden Peter onu tutuyordu, resmin çerçevesi pazılarını kesmişti. Alix'in çocukları, iPad'inin tepesinde, inanılmaz derecede ufak ve masum görünüyorlardı, özellikle bir gece önce ailesi uyuduktan sonra, Alix'in tableti alıp banyoya gittiği ve iki saat boyunca Kelley Copeland'in bulabildiği tüm fotoğraflarını inceleyerek, aşağıya kaydırarak ve dikkatle bakarak orada kaldığı düşünülürse.

Kelley'nin Facebook'u. Instagram'ı. LinkedIn'i. İş yeri. Alix onun bir Twitter hesabı olmadığını keşfettiğinde, yeniden sessizce telefonunu almak için yatak odasına süzülmüştü, böylece Venmo mobil ödeme uygulamasına girip Kelley'nin ödeme hareketlerini görebilecekti. Alix, Facebook'un fotoğraf paylaşma özelliği ile çıktığı zamanı hatırladı –yıl 2005'ti– ve muhtemelen bu gece olduğu gibi Facebook'a fazlaca daldığı son zaman da çıktığı yıldı. Ama on yıl sonra artık bakılacak çok daha fazla

şey vardı. Evine ayak bastığında Kelley'nin ona söylediği şeye rağmen, biraz olsun değişmeyen kişi Kelley'nin kendisiydi.

Avrupa seyahatleri ve bayram kutlamaları fotoğraflarının arasında Alix, Kelley'nin tüm eski kız arkadaşlarını tespit etti, ve –sürpriz, sürpriz– bir tanesi bile beyaz değildi. Alix bunların kendilerini siyah olarak tanımladıklarından emin değildi gerçi (içlerinden birinin siyahi bir babası vardı ama teyit edebildiği tek bilgi buydu) yine de hepsi Tierra ve Christina, Jasmine ve Gabi gibi isimlere sahipti ve melez gibi duruyorlardı. Esmer tenleri, kıvrıkcık siyah saçları ya da belirgin V şeklinde saç ayrımları ve İspanyolca soyadları vardı. *Black Lives Matter* yürüyüşlerine gidiyorlar ve kar amacı gütmeyen kuruluşlar için çalışıyorlardı. Instagram için arka planda tuhaf müziklerin olduğu cilt bakım rutini videoları çekiyorlardı. Kelley'nin eski sevgililerinin hepsi, güne karışık tarifleri olan *smoothieler* ile başlıyordu –Alix, *Yeni moda bu mu şimdi?* diye düşündü– ve Alix, Kelley'nin iki kişiden kraliçe diye (biri 2014'te, *Karşınızda Kraliçe*, diye ve diğeri de 2012'de, *Selam Kraliçem*, diye) bahsettiğini görecektik kadar derinlere indi. *Elbette ki* Kelley, şu anda Emira ile çıkıyor olmaktan dolayı büyük bir heyecan duyuyordu.

Ama bu kızlar Emira'dan farklıydı. Büyük tutkuları, esmer tenleri ve söz oyunlarından oluşan başlıklar olan etkileyici, renkli blog'ları vardı. Doğru düzgün birer işleri ve çıktıkları tatillerde çektikleri fotoğrafları vardı, hatta birinin birkaç bin Instagram takipçisi vardı. Kelley bu kadınları Alix'i terk ettiği gibi terk ettiyse bile –ününü yerle bir ederek, onun yerine yabancıları seçerek, herkesin içinde gösterişli bir cümleyle terk ederek– açıkça görüldüğü üzere kolaylıkla kendilerini toparlamışlardı. Ama Emira farklıydı. Alix bunu tam olarak açıklayamıyordu ama Emira, tıpkı Claudette'in farklı olduğu şekilde farklıydı; onlar çok ama çok özel insanlardı ve kimse kötü bir muameleyi hak etmezdi, evet ama onlar bunu, hiç ama hiç hak etmiyorlardı. Lisedeyken Kelley bir statü sahibi olmak istiyordu ve Alix pahasına elde ettiği tam olarak bu

olmuştı. Ama Kelley, Emira'dan ne elde etmeyi düşünüyordu ki? Nasıl karşılaştıklarının hikâyesini gururla nasıl da kaç kez anlatmıştı? Teatral bir şekilde telaşlanmış gibi yaparak ve aslında böyle yapmaması gerektiğini söyleyerek? Küvetin kenarına oturmuş olan Alix'in, iPad'i fazlaca ısınmıştı ve bacaklarını yakmaya başlamıştı.

Alix küvetin yanına uzanmış ve eline telefonunu almıştı. Kızlara sabah 11.00'de değil, hemen saat 10.00'da buluşmak istediğini yazmıştı. iPad'ini almış ve lokantanın web sayfasına girip rezervasyonlarını bir saat geriye çekmişti.

“Çok öfkeliyim.” Alix arkaya yaslandı. Masanın karşısında ve bruncha özel yiyecekler ile dolu tabakların üzerinde, Jodi kahvesini iki eliyle tutuyordu. Alix'in solunda Rachel yumurtasını kesti ve sarısı yeşilliklerin üzerine aktı. Sağında Tamra yumurtalarını tuzluyordu ama gözlerini kaldırmıştı ve Alix'ten ayırmıyordu. Alix, “Tamamen şoka girmiş olmaktan” dedi, “ve hiç şaşırmamış olmaktan nefret ediyorum.”

Tamra tuzluğu masaya koyarken acı acı güldü. “Şimdi her şey daha anlamlı gelmeye başladı. Adamla ilgili sevimsiz bir şeylerin olduğunu biliyordum.”

Jodi sözlerini dikkatle seçerek “Alix, lütfen bana kızma,” dedi. “Ama anlamakta güçlük çekiyorum. Eğer herhangi biri bana onun yaptığını yapmış olsaydı –kötü niyetli oğlanlara nerede yaşadığımı söyleyip sevdiğim insanları riske atsaydı– ben de çok öfkelenirdim. Ama sen aynı zamanda onun ırkçının tam zıttı olduğunu söylüyorsun, değil mi? Siyahi insanları çok sevdiğini?”

“Alix'in söylemeye çalıştığı,” –Tamra araya girdi– “Kelley'nin sadece siyahi kadınlarla çıkmak için özel bir çaba sarf etmekle kalmayan, aynı zamanda *sadece ama sadece* siyah kadınlarla çıkan o beyaz heriflerden biri olduğu.”

Ağzı yeşillik dolu Rachel lokmasını çiğnedi ve “Bu ırkçılık işte,” dedi.

Tamra, “Bu siyahları berbat bir şekilde fetişleştirmek,” diye devam etti. “Bu hepimizi aynı gibi gösterme çabası, sanki farklı farklı kimliklerimiz, kişilik özelliklerimiz ve farklılıklarımız yokmuşçasına hem de. Ve onun gibi insanlar bunun kendi kişiliklerine dair olumlu şeyler ifade ettiğini, siyahi kadınlarla çıkma cüretini gösterdikleri için çok cesur ve farklı olduklarını sanıyorlar. Kendilerini birer kahraman gibi görüyorlar.”

Alix kafasını öylesine kuvvetle salladı ki masa hafifçe sarsıldı. “İşte onun yaptığı tam da bu,” dedi. “Lisede bu siyahi sporculardı. Facebook’una bakılırsa şimdi de siyahi kadınlar. Sadece kendini daha iyi hissetmek için hâlâ etrafına siyahi insanları topluyorsa, bu onun bileceği iş, buna hiç aldırılmazdım aslında... ama şimdi bu işin diğer tarafında Emira var. Ve bu, onun bana yaptıklarının yanına bile yaklaşamaz.”

“Tamam. Şimdi anladım. Dün gece bu kadar üzgün olmana şaşmamalı!” Jodi patatesleri ve köfteleri minik parçalara böldü. “Senin hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm, ki böyle olsa bile bunun için seni yargılayamam ama bu anlattıkların her şeyi farklı bir boyuta taşıyor.”

Alix, “Hayır hayır, öyle bir şey değil. Tanrım, hayır,” dedi. “Bilesiniz diye söylüyorum, bunun *hiçbir şekilde* benim Kelley Copeland’le çıkmamla alakası yok.” Kelley’nin adını sanki bir mit ya da gelip geçici bir felsefeymiş ve tırnak içine alınması gereken bir şeymiş gibi söylemişti. “Ama bakıcımı önemsiyorum. Bu oğlan benim lise hayatımı baştan sona mahvetti ve ona günahım kadar güvenmiyorum. İnsanların değişebileceğini biliyorum, tabii ki biliyorum... ama dün ortaya çıktığında... nasıl desem. İlk başta ‘Burada ne işin var?’ diye düşündüm. Ama sonra içimden ‘Benim bakıcımdan ne istiyorsun?’ dedim.”

Jodi bir elini yanağına dayadı. Rachel kafasını tabağından kaldırdı ve “Tüylerim diken diken oldu,” dedi.

Tamra nane çayı poşetini fincanından çıkardı. “Bu hiç iyi değil.”

Alix, “Bu benim de tüylerimi diken diken ediyor,” dedi. “Kıza benim hakkımda kim bilir neler anlattı?”

“Ben burada biraz şeytanın avukatlığını yapacağım ama...” Jodi’nin hâlâ her şeyi kavramadığı açıktı ama Alix onun konuştukları konuyla böylesine ilgilenmesini takdir etti. “Bu konuda bir feti i olma ihtimali yüksek olsa da bu feti  zamanla çok daha ciddi bir şeye d n  m   olamaz mı? İnsanlar de i ir, değil mi? İsterseniz bana deli deyin... ama sanki Emira’dan gerçekten de ho lanıyor gibi görünüyordu.”

Bu gözlem, Alix’in yüzünün alev alev yanmasına neden oldu.

Tamra, “Ona bakarsan ortalıkta belli bir kadın tipine saplantılı tonlarca kadın düşmanı var,” dedi. “Kendilerini meşru göstermek için kadınları kullanmalarına rağmen, kadınları metala tırmayı böylesine çok sevmelerinden dolayı kendilerinin cinsiyetçi olmadıklarını savunuyorlar. Ve haklısın. İnsanlar de i ir... ama o zaman da on iki ya ında de ilmi  ki.”

“Hem  yle bile olsa, biz bu konuda ne yapabiliriz ki?” Rachel, her zamanki gibi sohbeti farklı bir boyuta ta ıdı. “  yle d   n n: birine gidip ‘Baksana, erkek arkadaşın sana tamamen yanlış nedenlerden dolayı   ık! demek ne kadar zor. Yani biri gelip bana öyle bir şey söylese ‘Hayır, hiç de bile. Sen git kendi içine bak,’ derim. Alix  ylece Emira’ya gidip onunla birlikte olmamasını söyleyemez ki.” Sonra Rachel sanki bu talihsiz bir olaymı  gibi ekledi: “Emira yetişkin bir kadın.”

“Ama aslında hiç de değil! O...” Bu  ıkı  arkadaşlarını  a  kına çevirmiş g r nd   kadar Alix’i de  a ırtmı tı. Kelley’nin, Emira’nın belini kavrayan elleri aklına gelince yüzü aniden yanmaya ba ladı. Ona attığı mesajlar. *Acaba basketbol ilgini  eker mi?* Videodan bahsedildiğinde ona dönme tarzı. *Bu artık Emira’nın m lk .* “Emira hâlâ çok genç,” dedi ve bunu söylemesiyle birlikte Alix gözlerinin doldu unu hissetti. Sesi titreyerek “Kelley onunla ne halt ediyor?” der en, bir damla gözyaşı pe etesine d  t . Kelley’nin, Emira’ya karşı gerçek hisleri olması, kızı kendi çıkarı için kullanıyor olmasından daha kötü görünüyordu. Bunun düşüncesi bile başında tiz bir zonklamaya

neden oluyordu. Alix aynı zamanda, Kelley Copeland hakkında konuşmak için meşru bir bahaneyle, burada bir brunchta arkadaşları ile birlikte oturuyor olmanın, Philadelphia'ya taşındığından bu yana kendini muhtemelen en mutlu hissettiği an olduğunun farkına varmıştı.

Tamra peçetesini tabağının yanına koydu ve Alix'in sırtına dokundu. "Biraz dışarı çıkalım," dedi. Saçını geri attı. "Gel hadi, biraz hava alalım."

Dışarıda isimlerinin okunmasını beklerken elleri ceplerinde hafifçe kıpırdanan, parka ve botlar içinde bir düzine kadar Philadelphia'lı duruyordu. Bu Alix'e New York'u hatırlattı ve *Bir gün daha ve sonra oradasın*, diye düşündü. O ve Tamra cadenin aşağısına doğru yürüdüler ve suların damladığı bir köprü'nün altında durdular. Kar ve buz aşağıya inip asfaltta küçük gölcükler oluşturmuştu. Tamra'nın botları beton zeminde ilerledikçe yankılanıyordu.

"Özür dilerim. Sıkıntı yok. İyiyim." Esen rüzgâr, Alix'in saçlarının ağzına girmesine neden oldu ve saçlarını iki parmağı ile ağzından çekti. "Ben sadece Emira için endişeleniyorum. O zamanlar Kelley kötü bir çocuktuk ama artık büyüdük ve ben artık ona eskisinden daha az güveniyorum."

Tamra, "O zaman sanırım Emira'ya bunu söylemen gerekecek," dedi. "Onun sana neler yaptığını anlatma çünkü bu konunun ayrı kalması gerek. Hem eğer ona mektubu ve o geceyi anlatacak olursan diğer söylediğin her şey sen sanki hâlâ Kelley'yi cezalandırmak istiyorsun gibi duracaktır. Ama ona Kelley'nin eski sevgilileri hakkında bildiklerini ve bir süredir bu şekilde olduğunu anlat. Sadece ona karşı dürüst ol ve 'Eğer senin yerinde ben olsaydım, bunu bilmek isterdim,' de."

"Sen bilmek ister miydin?" Alix bu soruyla ne anlatmak istediğini Tamra'nın anlayacağından emindi. Tamra'nın en yakın arkadaşı olarak söyleyeceklerinin Alix üzerinde zaten büyük bir ağırlığı vardı ama asıl siyahi bir kadın olarak, bu senaryoda Tamra'nın bakış açısı Alix'in daha sonra yapacağı hamleleri belirleyecekti.

Tamra dudaklarını yana doğru büzdü. “Sanırım bu benim neyi bilmek isteyeceğimden ziyade Emira’nın neyi bilmesi gerektiğiyle daha alakalı. Ve Alix...” Tamra kafasını salladı. Az önce nefis bir teras manzarasına ulaşmak için bir merdiven tırmanmış gibi derin bir nefes aldı. “Sanırım sen bu kızın şimdiye kadar başına gelen en iyi şeysin. Elinden geldiğince onun hayatına karışmalısın.”

Alix ellerini ön ceplerine soktu. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey...” Tamra *İlk önce iyi haberi mi duymak istersin yoksa kötü haberi mi?* der gibi bir suratla duruyordu. Montunun fermuarını boynuna kadar çekti. “Emira’yı sevdim. Hem de çok. O ve Briar’ın birbirlerini bu şekilde tamamlıyor olmalarının çok tatlı olduğunu düşünüyorum aslında. Onları izlemek çok keyifli.”

Bir an için Alix bunun Emira’ya mı, Briar’a mı, yoksa her ikisine birden yapılan bir hakaret mi olduğunu anlayamadı.

Tamra yavaşça “Ama,” dedi, “o kız tamamen kaybolmuş. Yirmi beş yaşında ve ne istediği ya da bunu nasıl elde edeceği hakkında en ufak bir fikri bile yok. Bizim kızlarımızın sahip olacağı şekilde gerçek bir mesleki kariyer edinmek için motivasyonu da yok ve bu muhtemelen onun hatası değil ama bu, gerçeği değiştirmiyor. Söylemeye çalıştığım... etrafta Kelley gibi o kadar çok pislik var ki Emira gibi kızları yakaladıklarında? Hâlâ kendi kendini çözmeye çalışan birini? Ben işte o zaman gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Ve bunun hakkında daha fazla düşündükçe, kendini bunun gibi bir herifle bulması kafamda daha fazla anlam kazanıyor. Kelley kendini biri aracılığıyla meşru kılmaya, haklı göstermeye çalışıyor. Emira bunu idrak etmemiştir çünkü kendisinin kim olduğunu bilmiyor.”

Alix kafasını salladı ve bir elini yüzüne götürdü. “Ben ne yapacağım?” derken yine sesi titredi. Gözyaşları öylesine kolay indi ki hıçkırıklarının arasından Alix, *Şükürler olsun, Tanrım,* diye düşündü. Emira gerçekten onunmuş gibi hissediyordu. Ve niyetimin kendisi de nihayetinde iyi diye düşündü.

“Tatlım, hey.” Tamra kolunu omzuna atıp ona sarıldı. “Bak bana. Her şey iyi olacak. Sadece birkaç ay olmuş ve parmağında

yüzük falan yok. Emira kendisi için endişelenecek senin gibi biri olduğu için çok şanslı... ama senin kendini de düşünmen lazım.”

“Yok, yok ben iyiyim. Ben gayet iyiyim.” Alix cebinden bir mendil çıkardı ve burnunun altına tuttu.

“Alix. Sana bir şey diyeceğim ve bunu yanlış anlamayı istemiyorum.” Tamra onun önüne geçti ve dirseklerini tuttu. “Sen New York’tayken sürekli bir koşturmaca içindeydin. İşler bu kadar yavaşladığında hâlâ kendin gibi hissetmeyi bekleyemezsin.”

Alix, gözleri yeniden yaşlarla dolarken dönüp lokantanın tentesine baktı. Kendini eksik hissettiği gerçeğini yüzüne vurduğu için Tamra’dan hem nefret etti hem de ona minnettar oldu. “Ama ne yapabilirim ki?” Sesi trajik bir şekilde tizleşti ve alçaldı. “Peter çok destek oluyor ve mesele şu ki ben evden çalışıyorum. Clinton kampanyasının benden daha fazlasını bekleyeceğini düşünmüştüm ama gelecek haftaki etkinlik aylardır gittiğim tek etkinlik. Kendime ait bir ekibim vardı ve telefonum hiç susmazdı... ve bu değişikliğin nedeninin bebeğim olması olduğunu da biliyorum. Biliyorum. Ve böylesine harika bir kızım olduğu için çok mutluyum. Ama artık burada yaşarken, eskiden sahip olduğum hayata geri dönmek için nereden ve nasıl başlayacağım, gerçekten bilmiyorum.”

Tamra telefonunu çıkardı. “Bırak da bunu ben halledeyim.”

Alix mendilinin içinde burnunu çekti ve mendilin altından “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seni şehre geri götürmeliyiz.” Tamra bir e-posta yazmaya devam etti, muhtemelen kendisine yazıyordu, çünkü bu her zaman yaptığı bir şeydi ve Alix beklerken “Bana iki saniye ver,” dedi. “New York’ta, salı akşamları ders yürütecek birilerini arayan bir kadın tanıyorum. Sen aslında bu iş için biçilmiş kaftansın ve bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum.”

“Tam, olmaz. Peter’ı bu şekilde bırakamam. Onun işi çok iyi gidiyor ve en başından beri planımız da buydu. Bu birlikte aldığımız ortak bir karardı.”

“O zaman Emira’yı kullan.” Tamra bunu yavaşça ve bir şarkı söyler gibi söylemişti. “Kimse sana haftada bir ya da iki

kez şehre gelemeyeceğini söylemedi. Sen ve Emira? Birbirinize ihtiyacınız var. Bunu şiddetle hissediyorum. Senin biraz rahatlamaya ihtiyacın var, yeniden işinin başına dönmen gerek ve Emira? Senin evinde ne kadar çok vakit geçirirse o kadar iyi. İzin ver senin işleri yoluna koymana yardım edeyim.”

Tamra geniş göğsünü şişirerek derin nefes aldı ve sanki her ikisi için de nefes alıyormuş gibiydi. Alix o anda artık daha fazla ağlamayacağını ve hislerini eyleme dökmeye hazır olduğunu biliyordu. İşte bu an, arkadaşlarını neden bu kadar çok özlediğini ona kanıtlıyor gibiydi. Onu nasıl yeniden kendine getireceklerini biliyorlardı. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Hiçbir şey için bana teşekkür etmene gerek yok. Şimdi dinle.” Tamra cep telefonunu cebine koydu ve sırtıttı. “Şimdi oraya geri dönüp birer mimoza ısmarlayacağız. Seni şehre geri götürüp yeniden kendin gibi hissetmeni sağlayacağız. Ve tekrar geri döndüğünde bakıcına bildiklerini anlatacaksın ve onu korumak için elinden ne geliyorsa yapacaksın.”

YİRMİ

Pazartesi sabahı, Chamberlainlerin evi boştu ve her tür olası-
lığa açıktı. Bayan Chamberlain ve Catherine uzakta, başka
bir şehirdelerdi. Emira, Şükran Günü'ne geldiği ve bu hafta
Briar ile çok fazla ilgileneceği için ona fazlasıyla minnettar olan
Peter'ın yoğun ilgisi karşısında biraz ayakta dikildikten sonra,
Briar'ın çocuk koltuğunun yanına oturmuştu. Elinde Peter'ın
mutfak tezgâhına bıraktığı kırk doları tutuyordu. Emira üç ya-
şındaki kıza doğru eğildi ve “Bugün özel bir şey yapmak ister
misin?” diye sordu.

Emira, Briar'ı hayatında ilk kez trene bindirdi ve ellerinde
hediye paketleri, paket kâğıtları ve kurdeleler olan yolcuların
arasında yolculuk ettiler. Caddede el ele tutuşup iki blok fazla
yürüdüler, sonra Emira *House of Tea*'nin kapısını açtı. Dünya-
nın her yerinden gelen yüzlerce çayın durduğu bir duvarın al-
tında, iki kişilik ufak bir masada, Emira garson kıza farklı çay
poşetlerinden oluşan bir aranjman getirmesini söyledi ama fin-
can istemiyordu (garson kız “Hımm, bu tuhaf ama olur tabii”
 demişti). Mor renk şişme mont ve yağmur botları giymiş olan
Briar, bir saatten uzun bir süre boyunca, ona anlamlı gelecek
bir düzende çayları masaya ve bacaklarının üzerine dizdi. Briar,
English Breakfast poşetini “Bu bebek çay,” diye tanıttı. Tarçın
aromalı kafeinsiz bir çaya “Hayır, hayır, senin beklemen ge-
rek,” dedi ve devam etti. “Ve büyük bir kız gibi tuvalete otur-
man gerek.” Emira buzlu bir su içip onu izledi.

Salı günü kızakla kayma günüydü. Karlı ve küçük bir tepeye birkaç kez çıkıp indikten sonra –Briar aşağı inerlerken yol boyunca tiz çığlıklar atıyordu– küçük kız Emira’nın çantasına koyduğu termostan bir kâğıt bardağa doldurduğu sıcak çikolatayı içip uyuyakaldı. Emira onu kardan melek yapmak için uyandırdı, çok sevimliydi ama o kadar da eğlenceli değildi. Briar yüzünde kafası karışmış bir ifade ile yatıp “Mira, bu bir pijama partisi değil, tamam mı?” dedi. Eve dönerken kızıağı yol boyunca kendisi çekmek konusunda ısrar etti.

Çarşamba günü Briar ve Emira, Zara’nın çalıştığı hastane-nin yanındaki bir alışveriş merkezine gittiler. Hastane önlüğü içinde ve elinde plastik bir Subway sandviç poşeti tutan Zara, Emira ve Briar’ın durduğu Noel Baba sırasının önüne koştu. Zara pelüş, kadife bir ipin üzerinden atlarken Emira’ya sırtıp “Şu anda çok salak görünüyorsun,” dedi. Ellerinde, tepesinde kırmızı ile *Noel Baba ve Ben* yazan üç farklı karton resim çerçevesi ile oradan ayrıldılar. Bir fotoğrafta Noel Baba ve tam hapsirmek üzere olan Briar vardı; diğerinde Noel Baba, Emira ve Briar, hepsi de hoş bir şekilde gülümseyerek poz veriyorlardı ve diğerinde de Emira, Zara ve Noel Baba vardı. Emira, Noel Baba’nın yanında bacak bacak üzerine atmış, ellerini saçına götürmüş ve yüzüne masum bir ifade vermişti. Sırtı kameraya dönük olan Zara ise elleri dizlerinde, Noel Baba’nın önünde eğilmişti ve yüzü profilden görünüyordu (Zara fotoğrafı Instagram’a koyarken altına *Ho Ho Ho, Tüm Yıl İyi Bir Kız Oldum* yazacaktı). Briar elflerden birine zaman zaman Noel Baba’dan korkup korkmadığını sorarak beklerken köşeden kafası görünüyordu.

Perşembe günü Emira ile Briar, Camden, New Jersey’e gitti. Artık izin alma ihtiyacı hissetmemişti. O ve Briar bir takımdı, Bayan Chamberlain orada değildi ve Briar balıkları aşırı seviyordu. Macera Akvaryumu’nda Briar ağzını kapalı tutmakta zorlandı çünkü etrafta onu hayrete düşüren çok fazla şey vardı. Emira çocuk olmanın nasıl çılgınca bir şey olduğunu hatırladı: kitaplarda gördüğün her şeyi kanlı canlı, burnunun dibinde

yüzerken görmek. Briar suaygırları, köpek balıkları, penguenler ve kaplumbağalar karşısında küçük dilini yuttu. Ve şanslarına, beklenmedik bir şekilde, Noel Baba bir merhaba demek ve yeniden dönüşüm konusunda konuşmak için akvaryuma geldi. Briar üst üste “Noel Baba’yı alışveriş merkezinden kim almış?” diye sordukça, Emira ona fısıldayarak konuşmasını söyledi.

Her şeyi yansıtan cam ve sudan oluşan mavi koridor boyunca, Emira ve Briar melek balıklarının, lepisteslerin, yılan balıklarının ve köpek balıklarının altında yürüdüler. Briar bir tarafta durdu ve elleriyle hafifçe cama vurdu, küçücük parmakları neon renkli su yosunları ve kayaların hemen üstündeydi. “Mira, gel gel gel.” Emira onun yanında diz çöktü.

“Gel bakalım buraya, ufaklık,” dedi. “Seni çok seviyorum.”

Briar burnundan güldü –sanki burnundan bir şeyi sümküreerek çıkarmaya çalışıyor gibiydi– ve yanağını Emira’nın omzuna koydu. O sırada kapanma saatinin yaklaştığını haber vermek üzere, onların bulunduğu kısımdaki ışıklar söndü. Briar minik bir çığlık kopardı, “Mira, kendimi bulamıyorum!” Emira onu kendisine yaklaştırdı ve “Ben seni hâlâ görebiliyorum,” dedi. Işıklar geri geldi.

Otobüs onları akşam saat altıda eve getirdi, Briar’ın çok uykusu gelmiş görünüyordu, bunun anlamı Emira’nın elini çabuk tutması gerektiği idi. Saat altıyı çeyrek geçe yemeği masaya koymayı seviyordu, böylece Briar saat altı kırk beşte banyo vaktinden önce artık yorgun olsa da uykuya dalmasının zorlaşacağı o evreyi atlatabiliyordu. Emira omlet yaptı ve ekmek kızarttı. Briar mutfak zemininde oturmuştu, ara sıra tişörtündeki çıkartmayı koklayarak (Emira’nın bunun kokan cinsten olmadığını söylemeye gönlü el vermemişti), kendi kendine şarkı söylerken, o da yarım avokadoyu ezip çatalla ekmeğin üzerine sürdü. Emira, Briar’ın bölmeli tabağının kalan son boşluğuna da parlak turuncu renkte şeftali dilimleri koydu. Belki de yüzüncü kez iki kız mutfak masasına yan yana oturdular.

Emira mikrodalga fırının üzerindeki saati kontrol etti; 18.46 yazıyordu ve Briar’ın önlüğünün arkasındaki cırt cırtı açmak

için uzanırken, kendi kendini, *Bir dakika. Ben zaten bu çocuğu bırakmak istemiyorum ki*, diye düşünürken buldu.

Zeki ve esprili olan Briar'ın bu kadar farklı ve sevimli olması zaten yeterince cazipti. Ayrıca işin kendisi küçücük, henüz şekillenmemiş bir insanla ilgileniyor olmaktı ve bu Emira'nın kendini zeki hissetmesine ve kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine neden oluyordu. İnsanın işinde iyi olmasının getirdiği mutluluk verici bir tatmin de cabasıydı, hatta daha iyisi, insanın iyi olmak istediği bir işe sahip olacak kadar şanslı olmasıydı. Briar olmasa saatlerin ve dakikaların hiçbir anlamı olmayacaktı. Emira saat altı kırk beşte kendi başına var olacak mıydı? Hem de bir yerlerde bunun Briar'ın banyo saati olduğunu bilerek? Emira, bir gün Briar'a veda ettiğinde, gidebileceği bir yere sahip olmanın keyfine, oyunun kurallarını çözmüş olmanın verdiği hazza, olayların ardından ne geleceğini bilmenin rahatlığına ve kendi içinde kendisine bir yuva bulmanın ayrıcalığına da veda edecekti.

Emira, çocuk bakma rutini içerisinde kendini kaybedebildiği bu rahatlık hissini seviyordu. İlgi çekici hobileri olması konusunda endişelenmiyordu. Hâlâ tek kişilik bir yatakta yatıyor olması Briar'a hiçbir şey ifade etmiyordu ya da birlikte yaptıkları planları etkilemiyordu. Briar'la geçirilen her gün, Emira'nın elinden bırakmak istemediği küçücük birer zaferdi. Her gün saat yedide yarış hep kazanılıyordu. İşte çocuğunuz. Mutlu ve sapasağlam.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BİR

Alix New York'tan eve döner dönmez, ilk iş olarak Catherine'i öğle uykusuna yatırdı, Briar'ın oyalanması için iPad'i ayarladı ve hızlıca üçüncü kattaki banyolarında kocası ile sevişti. Peter'ın üzerinde iş kıyafetleri vardı ve kemerinin tokası Alix'in uyluklarına çarpıp ses çıkarırken, aynaya yansıyan yüz ifadesinden belirgin bir haz okunuyordu. Alix trene binmeden önce daha Manhattan'dayken sabahına bir saç kesimi ve fön sıkıştırmıştı ve Peter arkasından yaklaştığında sarı saçlarının zıplamasını seyretmek hoşuna gitmişti. Emira'nın gelip ön kapıyı kapattığını duymalarından sadece saniyeler önce işlerini bitirmişlerdi, bunun üzerine Alix sırtıp parmağını dudaklarına götürmüştü.

New York tüm yaz vücut çalışan eski bir sevgili gibiydi. Alix son beş günü şehirde koşuşturup Rachel, Jodi ve Tamra ile –bazen de sadece Catherine ile– birlikte en sevdiği yerlerin tümünü dolaşarak geçirmişti. Yedinci Cadde'de, kar yağarken bir sokak lambasının altında durup külahta dondurma yedi. Catherine'e çiçekli bir bere aldı. Dahası Clinton kampanyası için yapılan etkinliğe katıldığında on aydan sonra ilk kez topuklu ayakkabı giydi. Hillary Clinton'ın kendisi orada değildi ama yüzlerce zeki, akıllı ve seksi kadın oradaydı. Treni 30. Cadde İstasyonu'na girdiği sırada, New School'da görev yapan İletişim Bilimleri'ndeki bir hocadan gelen bir e-posta posta kutusuna düştü: *Bir sonraki yarıyıl için sizinle konuşmaktan memnun oluruz. En kısa zamanda bir görüşme ayarlayalım!* Alix hemen

cevap yazdı ve sonra şehirde çektiği, ilerleyen günlerde Instagram’a koyacağı fotoğrafların altına yazacaklarını düzenlemeye devam etti. Artık elinde, hâlâ orada yaşıyormuş gibi yapmaya devam etmek için haftalarca yetecek içerik vardı.

“Selam!” yeniden pantolonunu giymiş halde Alix, koşarak merdivenlerden indi, omuzlarından süzülen yeni kesilmiş sarı saçları hareketlendikçe keyifleniyordu. Mutfak masasının yanındaki Emira, Briar’ın önünde eğiliyordu ve Alix’in göğüsleri onun göz hizasında sanki gittikçe büyüyerek ona yaklaştı. Ah, ah, ikisini de ne kadar da çok özlemişti! Konuşkan ve endişeli kızı ve onu sevmesi için para ödediği sessiz, düşüncelere dalmış insan. Hiçbir şeyin aslında değişmediğini görmek etkileyiciydi. Briar’ın hâlâ eldivenlerini eline geçirmek için yardıma ihtiyacı vardı. Emira hâlâ siyah taytının altına rengarenk neon çoraplar giyiyordu. “Sizi bir haftadır görmediğime inanamıyorum!”

Emira, Peter aşağıya inerken, “Değil mi, hoş geldiniz,” dedi. Peter, Alix ve Briar’ı öpüp omzuna bir ceket attı. Sonra gitti ve üçü baş başa kaldılar.

“Siz ikiniz eğlendiniz mi bakalım?”

Emira, “Evet,” dedi. “Her zamanki şeyleri yaptık işte.”

Alix tezgâhtan kahvesini almak için arkasını döndü. Ellelerinde fincanı ile geri geldi, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve “Emira,” dedi.

New York, Alix’e eğer terfi istemek hakkında dört yüzden fazla kadınla konuşabiliyorsa, Emira’yla da Kelley Copeland hakkında hiç şüphesiz konuşabileceğini hatırlatmıştı. Geçen beş gün, içindeki özgüveni yenilemiş, bu konuşmanın da kafasında netleşmesine neden olmuştu. Gözünde canlandırdığından çok daha basit olacaktı. Israrcı davranmayacaktı. Gerçeklere sadık kalacaktı. Ve Emira’nın hemen şu anda bir şey yapmasını beklemeyecekti. Alix’in kendisi de bir zamanlar yirmi beş yaşında olmuştu ve bu kadar zaman sonra bile Kelley Copeland’in insanları olumlu anlamda etkileyebildiğini hâlâ hatırlıyordu. Her ne olursa olsun, Alix bakıcısını koruyacaktı. Şükran Günü’nün ikisinin ilişkisinde bir fark yaratması gerekiyordu

ve buna ilişkin arzusu hâlâ değişmemişti. Emira Tucker'ı savunmak için devreye girecekti ve bunu sadece pazartesi, çarşamba ve cuma günlerinde yapmayacaktı. Alix fincanının kenarından gülümsedi. "Bir dakikalığına konuşmak ister misin?"

"Hımmm, tabii?" Emira doğruldu. "Aslında bugün bir değişiklik yapıp Briar'ı bir filme götürmek istiyordum."

"Bir film mi!" Alix kızına dönüp komik bir surat yaptı. "Bu çok heyecan verici."

Briar, Emira'nın eldivenlerini gösterip "Bunun neden parmağı var..." dedi, "benimkinin parmağı neden yok?"

"Çünkü seninkinin tarzı böyle. Böyle daha sıcak tutuyor."

Alix, "Dikkat aralığının pek iyi olmadığı konusunda seni uyarmalıyım," dedi. "Onu bir sinema salonunda uzun bir süre sakince otururken hayal edemiyorum."

"Aaa, evet, evet, bu zaten sizin uzun zaman önce önerdiğiniz gün ortasındaki annem ve ben gösterimi. Yani ışıklar açık olacak ve etrafta dolaşabilecek falan."

"Harikulade!" Alix az önce *harikulade* mi demişti? Alix gülümsemesini bozmamaya çalıştı ama içinden; *Konu ne ara sinema seanslarına geldi*, diye merak etti. Emira ve Briar'ın evin içinde kalması gerekiyordu. Alix bu nedenden dolayı Catherine'i erken yatırmıştı: Emira ile konuşacak çok şeyi vardı. "Ben de bunu denemek istiyordum," dedi. "Ama sadece salı günlerinde oluyor galiba. Bak ne diyeceğim, siz ikiniz oraya gitmek yerine birbirinize sokulup burada bir film izlemek isterseniz, hemen Amazon şifremi verebilirim?"

"Hemen siteye girip bir kontrol edebilir miyim?"

Emira, bilgisayarı kullanmadan önce her zaman Alix'e sordu (*Trenimin saatini kontrol edebilir miyim? Yağmur yağacak mı diye bakabilir miyim?*) ama şimdi, bakıcısının fareyi alıp klavyeyi Alix'in kafasını hızla diğer tarafa çevirmesine neden olacak bir alışkanlıkla kullandığını gördü. Emira iki yere daha tıkladı. "Mükemmel," dedi. "Saat on iki kırk beşte başlıyor."

"Aaa, harika."

“Hemen şu adresi kendime e-posta atayım.”

Briar elinde sarı at kuyruğunu tutarak “Anne?” dedi. “Bazı balıkların ayağı ya da kuyruğu yok. Çünkü onlar... çünkü onlar böyledir işte.”

Alix, “Bu çok doğru,” dedi. “Emira, bu kulağa harika geliyor. Çok eğlenceli olacağına eminim. Ama önce bir dakikalığına konuşsak olur mu?”

Alix, Emira’nın ona dönmeden önce e-postanın altındaki *Gönder* tuşuna basmasını izledi. “Elbette, hangi konuda?”

Bu dönüş Alix’in bir refleks olarak kollarını önünde kavuşturmasına neden oldu. Her şey nasıl bir anda kendisine yabancı gelmeye başlamıştı? Bir gün bir ergene sahip olmak da böyle bir şey miydi? Size hayatında bir yer vermek için ölüp biten ama bir yandan o yerin aslında size ait olmadığını hissettiren bir ergene?

Alix, “Aaaa... doğrudan konuya gireyim,” dedi. Konuşmasının sonuna, hafifçe ürpermesine neden olan hafif bir kahkaha eklemişti. Yeniden nefes aldı ve Emira’nın sinema planları ile son yedi gündür nasıl söyleyeceğinin alıştırmasını yaptığı haberlerin arasında bir an yaratmak için kahvesini tezgâha koydu. “Şükran Günü’nde çok iyi vakit geçirdik ve geldiğiniz için çok memnunuz. Ama... eminim senin açından da olanlar biraz tuhaftı. Her şeyden önce? O gece böylesine bir süper kahraman olduğun için çok teşekkür ederim. Biliyorum bunu daha önce de söyledim, ama bir kere daha söyleyeyim kesinlikle bizi kurtardın.”

Emira, “Aaaa, elbette,” dedi. Briar’a baktı ve çocuk “Kusmak hiç eğlenceli değildir,” dedi.

Briar ciddileşti ve Emira’ya “Ben kustum,” dedi. Emira kafasını salladı ve “Hatırlıyorum,” dedi.

“Ve ikinci olarak...” Alix iki avcunu da açtı. “Kelley ve benim daha önce çıkmış olmamız konusunda hiçbir şekilde tuhaf hissetmeni istemiyorum.”

Emira güldü. “Şey, tabii.” Bir anlığına geniş pencerelerden dışarıya baktı ve ellerini şişkin yeleğinin ceplerine soktu. “Sarıyorum... lisedeydi, değil mi?”

Bu söylediği, Emira’nın Alix’in yaşı hakkında kendiliğinden gelen ama biraz yüksek olan bir tahminde bulunduğunu ona hissettirmişti. Ayağının dibinde Briar tek ayak üzerinde zıpladı ve “Anne? Arılar onlayın kafasında jimnastik yaparsan bundan hoşlanmazlar,” dedi.

Alix, “Kesinlikle, evet,” diye kendini topladı. “Sadece emin olmak istiyorum. Ama... şey, Emira, bir saniye oturur musun?”

Alix, Briar’ı kucağına alıp mutfak masasına oturdu; çocuk eldiveninin kenarındaki yıpranmış bir iple oynamaya başladı. Emira, “Tamam...” dedi ve oradaki diğer sandalyenin kenarına ilişti. Sanki sandalye yeni boyanmış ve kurduğundan emin değilmiş gibi endişeli ve diken üzerinde oturuyordu.

Alix, “Pekâlâ, şimdi...” dedi. “Sizin birlikte çok mutlu göründüğünüzü düşünüyorum ve eğer sen mutluyusan ben de mutluyum...”

Briar, “Eğer mutluyusan ve biliyorsan?” diye başladı. “Fış fış kayıkçı.”

“O zamanlar tanıdığım Kelley...” Alix az sonra talihsiz haberler verecek olmanın ağırlığı altında iç geçirdi. “Yani, pek iyi biri değildi.”

Alix sahneyi tekrar ele geçirmişti. Emira’nın onun sözlerini dinlemeye başladığını ve istemeyerek gösterdiği tahammülün yerini yavaş yavaş hafifçe uyanan bir merakın aldığını hissedebiliyordu. Bu, Emira söz konusu olduğunda oldukça önemli bir gelişmeydi. Alix, “Emira, sen çok zekisin,” diye devam etti, “ve bir ilişkiden ne beklediğini herhangi birinden çok daha iyi bildiğini anlayabiliyorum ve insanların değişebileceğini de gayet iyi biliyorum. Ben sadece...” Alix, Briar’ın saçlarını karıştırdı ve başının arkasını öptü. “Sadece benim Kelley ile olan deneyimimi senden saklamak bana doğru gelmiyor, özellikle aynı durumun senin de başına gelebileceğini düşündükçe.”

“Aslında...” Emira bacak bacak üzerine attı ve ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Sizin pek iyi bir ayrılık yaşamadığınızı biliyorum... Yani ayrıntıları falan bilmiyorum tabii ki ama bunda bir sıkıntı yok. Olur böyle şeyler.”

Alix Ahhh, demek sana anlatmadı, diye düşündü. *Elbette anlatmadı, çünkü hatalı olduğunu biliyordu.* “Keşke, asıl mesele bu olsaydı,” dedi. “Kelley ve ben... çok fazla çıkmadık ama... bu konuda gerçekten açık olmam gerekirse... özel hayatıma saygı duymadığı için Kelley ile sorunlarım oldu, olaylar benim açımdan diğer sınıf arkadaşlarımin tacizine maruz kalmama kadar vardı. Ama daha da önemli olan ve seni ilgilendiren kısmı şu: Kelley’nin siyahi insanları ve onların kültürünü fetişleştirme alışkanlığı olduğu herkesçe bilinen bir gerçek. Seni ayrıntılarda boğmak istemiyorum... ama Kelley seni de aynı şekilde kullanacak olursa, bu beni gerçekten çok üzer.”

Alix, geçen hafta boyunca taksilerde yolculuk ederken, düş alırken ve rimelini sürerken defalarca aklından alıştırmasını yaptığı şekilde, çok sakin ve ılımlı bir tonda konuşmuştu. Kimse-nin değil, sadece ama sadece Emira’nın iyiliği için onunla bir bilgiyi paylaşıyordu ve *siyahi* ve *kültür* gibi kelimeleri hafifçe sesini alçaltmaya gerek duymadan söyleyebilmişti. Ve evet, Kelley’nin onun mektubuna ne yaptığı konusunu gündeme getirmeyerek Tamra’nın tavsiyesine uymuştu, hem zaten Tamra, Alix’in Kelley’nin çok berbat bir şey yaptığını ima edemeyeceğini söylememişti. Alix, Emira’nın Kelley’nin yaptıklarını öğrenmek isteyeceğini ummuştu, çünkü Alix olsa böyle yapardı. Ama Emira ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış, saçını arkasına atmış ve “Tüm bunlar yaklaşık... on altı yıl önceydi, doğru mu?” demişti.

Alix, “Tanrım, o kadar olmuş mu yahu?” diye güldü. Aslında on beş yıl önceydi ama tamam bakalım. “Biliyorum, üzerinden neredeyse bir ömür geçmiş. Bunu sana bir yandan da onu kapıda ilk gördüğümde neden kabalık ettiğimi anlatmak için anlatıyorum.” Hemen sonra Alix, düşüncelerini daha farklı ifade etmesi gerektiğini düşündü. “İlk başta onu karşımda gördüğüm

için öylesine afalladım ki. Onu bu kadar iyi tanıdığım için, seninle birlikte olmasının altında yatan nedenler konusunda da biraz endişelendim.”

Emira irkildi ve yere baktı. “Bilmiyorum ki. Sanırım ben... oldukça neşeli bir insanım ve fena olmayan bir sevgiliyim.”

“Yok, yok, Emira. Olur mu hiç? Ben öyle bir şey demek istemedim.” Alix sağ elinin parmaklarını sallayıp sözcüklerini havada dağıtır gibi yaptı. Şükran Günü’nde yaşadığı *sıçayım sıçayım sıçayım* hissi.yeniden evini ve midesini ele geçirmiş gibiydi. “Sana abayı yaktığı konusunda aklımda en ufak bir şüphe yok. Ben sadece bunun tamamen doğru nedenlerden kaynaklandığından emin olmak istiyorum.”

Emira, “Anlıyorum...” diye içini çekti. “Yani, aslında sizin neden bahsettiğinizi kesinlikle biliyorum. Bahsettiğiniz tarzda adamlara denk geldim ama Kelley’de şimdiye kadar buna ilişkin bir şey görmedim. Yani, bilmiyorum ki. Hem ben de lisede gerçekten aptalca şeyler yaptım. Yani, pekâlâ –bu gerçekten utanç verici ama kesinlikle Asyalıların daha zeki olduğunu düşünürdüm. Ve kesinlikle “Bu da kırık mı ne?” gibi şeyler söylediğim de olmuştur. Ama bu söylediklerimin ikisi de çok kırıcı ve berbat şeyler, şimdi düşündüğümde, böyle şeyler söylemiş olduğuma inanamıyorum. Yani evet. Bana bunları anlatmanızı gerçekten takdir ediyorum ama ortada bir sorun yokken şimdi bir bardak suda fırtına kopartmak da bana tuhaf geliyor.”

Alix’in de lisedeyken *kırık* gibi etiketleri kullandığı olmuştı. Üniversiteye gidene kadar *şarklı* lafını da kullanırdı ve buna bir son vermesinin nedeni, sadece oda arkadaşının onu uyarmasıydı. Alix’in “Yahudi pazarlığı yapmak” gibi lafları kullanmanın komik olduğunu düşündüğü zamanlar olmuştı. Ama bu farklıydı, Emira bunu nasıl göremezdi? Kelley’nin lisede başlayan ve yetişkinliğinde de gittikçe artan siyahi kültürü ötekileştirmeye dair bir eğilimi vardı. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu hâlâ düşünmüyordu. Kelley, Emira’ya bu bilgiyi reddetmesine neden olacak ne anlatmış olabilirdi ki? Kelley’nin lisedeyken Robbie ve arkadaşlarına duyduğu hayranlık öylesine açık ve

ıstırap vericiydi ki. Siyahları o kadar uzun zamandır fetişleştiriyordu ki, en sonunda herkesi buna inandırmış mıydı? Alix *doğru şeyi yaptığını* biliyordu ama nedense tıpkı oda arkadaşı önündeki *noodle* kâsesinden kafasını kaldırıp “Bak dostum, bir kilimden bahsetmediğin sürece *şarklı* diyemezsin,” demiş gibi hissediyordu.

Alix, “Kesinlikle,” dedi ve Briar’ı kendine iyice yaklaştırdı. “Ben de tam olarak bunu duymak istiyordum. Eğer bir sorun yoksa, o zaman, bu harika. Ben sadece—”

“Pardon.” Emira alt dudağını ısırды ve cebinden telefonunu çıkardı. Telefonuna bakıp “Sinemada bugün tek bir seans var ve bunu kaçırmamak iyi olur,” dedi.

Alix, “Aaa, tabii!” dedi ve Briar’ı yere indirdi. Ayağa kalktı ve anında sersemlemiş ve dili damağı kurumuş hissetti. Alix tezgâhtan, *Ben nasıl oldu da... O ne dedi şimdi... Az önce ne yaşadım be,* diye düşünerek telefonunu alırken, Briar, “Küçük minik örümcek,” diye şarkı söylüyordu.

“Ama, asıl sizin açınızdan bir sıkıntı yok değil mi?” Emira da ayağa kalkmıştı. Briar masanın altına girip çömelirken biraz daha oyalandı ve dizini sandalyenin üzerine koydu. “Bunun tamamen beklenmedik ve tuhaf olduğunun ben de farkındayım. Sadece emin olmak istiyorum... bu, sizin canınızı sıkan bir durum değil, değil mi?”

Bir anlığına Alix, *Eğer sıkıntı var dersem, onunla çıkmaya bir son verecek misin cidden,* diye düşündü. Ama sonra hunharca kafasını salladı ve “Aaa, kesinlikle hayır!” dedi.

“Mira, bak!” Briar masanın altından elini uzatmıştı. “Bunlar benim eklemelerim mi?”

“Sayılır. Eklemelerin tam şurada.”

Alix eğildi ve Briar’ın yanaklarından öptü. “Haydi size iyi eğlenceler!”

Emira montunu üzerine aldı ama çıkmadı. Alix masanın diğer ucunda ayakta durmuş son on saniyedir belki üçüncü kez

Instagram sayfasını yeniliyordu. Emira dikilmeye devam etti. Alix en sonunda kafasını kaldırıp baktı.

Emira, “Kusura bakmayın...” dedi. “Peter tezgâha para bırakıyordu genelde.”

Dakikalar sonra Alix pencerenin yanında dikilip bakıcısının cebinde otuz dolarla, ilk doğan çocuğu ile el ele uzaklaşmasını izledikten sonra, montunu sırtına attı. Kızların banyosunda, çocuk boyu diş fırçalarının, macunun ve bebek losyonunun üzerinde durup rujunu sürdü. Saçını omuzlarının üstüne getirdi ve sonra elinde sadece anahtarı ve telefonuyla ön kapıdan çıktı.

Sanki girişteki merdivenlerin başında bir nefes alıp karlı asfaltta iniş yapmış gibiydi, eldivenleri elindeydi ve botları altında tıkırdıyordu. New York’tan buraya geldiği geçen sefer ile karşılaştırdığında, Philadelphia tamamen aynı görünüyordu ama artık her yeri biliyordu. Saat öğlen 12.16’ydı, oraya ulaşmak için yeterli zamanı vardı. Onun nerede çalıştığını ve ne zaman öğle yemeğine çıktığını (Rittenhouse Meydanı’nda, saat yarımda) bilecek kadar Emira’nın kısa mesajlarını incelemişti.

Kısa kabanları ve uzun paltolarıyla yirmili ve otuzlu yaşlarda insanlar gruplar halinde ilerliyordu ve ellerinde kahverengi al-götür paketleri taşıyorlardı. İri binaların önünde uzanan kaldırım burada oldukça genişti ve Alix buz ve çamurla kaplı donmuş bir çeşmeye yaslanıp insanların gelip geçmesini izledi. Bir anlığına, ofise girip onunla hemen oracıkta konuşmayı teklif etmeye hazırlandı. Muhtemelen parlak renklerde boyanmış duvarları ve açık ofis sistemi olan o aptal yeni nesil iş yerlerinden birisiydi ve pek mahremiyetleri olmazdı. Yine de Alix bunu yapabiliirdi. Hem belki de varlığının yaratacağı şok ve sergileyeceği sakinlik, Kelley’nin yakayı ele verdiğini anlaması için yeterli olurdu. Ama tüm bunları neredeyse tam onu gördüğü sırada düşünmüştü. İş yerinden çıkmamıştı, aksine hızlı adımlarla iş yerine doğru gidiyordu. Alix’in karnına bir sancı girdi ve hamile olduğu zamanlarda yaptığı gibi karnını korumak için bir arzu hissetti. Ama bunun yerine dikleşti ve ayakta durdu. Yürürken ellerini sakin bir şekilde ceplerine soktu.

Kelley fme rengi bir pantolon, siyah bir palto ve paltonun altında da şık, spor bir gömlek giyiyordu. İki başka adamla birlikte yürüyordu, onlar da pek resmî durmayan pahalı kıyafetler giyiyorlardı ve Alix, *Evet, gayet iyi görünüyorsun*, diye zoraki gülümsedi. Eğer Kelley etrafı her şeyden bihaber insanlarla sarılı olduğunda kendini iyi hissediyorsa, buyursun yapsın. Ama bunu Emira'yla yapamayacaktı.

Kelley ve yanındaki diğer adamlar, içinde kendi salatayı kendin yap tarzında, birer atal olan plastik kaplar taşıyorlardı. Kelley, en sonunda onu fark etti ve Alix, o gün ikinci defa kendini bir ergen annesi gibi hissetti. Utanmasına neden olmuş bir şaşkınlıkla, onun varlığını idrak etmesini izledi. Adam tüm be- deni ile *Anne, burada ne işin var? Arkadaşlarımıyım, görmü- yor musun? Eve dn*, diyordu sanki. Adımlarını yavaşlattı ve Alix ona doğru bir hamle yaptı.

“Hey. Senin burada ne-?”

“Seninle konuşmam lazım. Hemen şimdi.”

Kelley'nin yanındaki iki adam sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi ondan birkaç adım uzaklaştılar.

Alix yandaki bir binayı işaret etti. “şuraya girelim.”

Cam ile kaplı binanın içinde, parlak kapılı asansörlerin olduğu bir koridora çıkan yürüyen merdiven vardı. Merdiven- nin hemen yanında, bir düzine kadar masa ve bir kafe yer alı- yordu. Tüm mekân mavinin tonlarıyla ışıldıyordu. Devasa ve korkunç bir Jeff Koons eseri tavandan sarkıyor, beyaz inile- rin üzerine mutlu yıllar havası serpiyordu. Alix iki kişilik boş bir masa buldu ve Kelley bir sandalye çekip karşısına oturdu. Her bir parmağını ayrı ayrı çekerek eldivenini çıkardı ve kendi kendine derin nefes almasını söyledi.

“Naber, Alex?” Kelley, sanki ani bir hareket yapmaktan kor- kar gibi, öylesine dikkatle oturdu ki bu Alix'in neredeyse ca- nını yaktı. “Benim nerede çalıştığımı nasıl ğrendin?”

“Merhaba!” Saçları kısacık kesilmiş bir kadın masaları- nın yanında bitiverdi. “Sodanız ve suyunuz burada. Garsonu- nuz bir dakikaya-”

Kelley, “Kalmayacağınız, kusura bakmayın,” diye onun sözünü kesti.

Kadın aynı tonlama ile “Tamam!” dedi ama yine de bardakları masaya bırakıp yanlarından ayrıldı.

“Bana cidden burada şu anda ne aradığımı mı soruyorsun?” Alix sözü almıştı, sesi dümdüz ve kendinden emin çıkıyordu. İçindeyse tamamen fırtınalar kopmaktaydı, oldukça paniklemişti. Gerçekten Kelley ile yüzleşmeye karar vermişti ve bunu sadece yirmi dakika içerisinde mi yapmıştı? Belki de bu bir hataydı ama artık buradaydı ve Kelley onun sözüne devam etmesini bekliyordu. “Buradayım çünkü *endişeliyim*, Kelley,” dedi. *Endişelenmek* kelimesini Kelley’nin bilmediği bir şeymiş gibi telaffuz etmişti.

“Endişelisin demek? Vay be.” Kelley güldü. “Neden endişeli olduğunu biraz açmak ister misin?”

Olamaz, gerçekten çok tatlıydı. Tam bir pislikken bile öyleydi. Şükran Günü’nde de bu kadar tatlı mıydı? Şakaklarında, Alix’in daha önce fark etmediği, kırılmış ufak tefek parlak saç tutamları vardı. Alix yutkundu ve önündeki sodaya baktı. “Benim bakıcım ile çıkmaya başlayıp sonra da benden bu konuda sessiz kalmamı beklemen pek adil değil sanırım.”

“Hadi ama Alex.” Kelley paketlenmiş salatasını masaya koydu. “Ben de onun senin hesabına çalışmasından hoşlanmıyorum. Ama mesele şu ki sen ve ben on seneden fazla bir süre önce çıktık ve Emira kendi kararlarını—”

“Tanrım! Bunun bizim *çıkamamızla* hiçbir alakası yok, çıkar bunu aklından.” Saçları fönlü ve bebek sahibi olmadan önceki halinden sadece iki buçuk kilo fazlası varken, Kelley’ye bunu söyleme, *çıkma* sözcüğünü görünmez tırnaklar içine alma fırsatı elindeydi; Alix kelimenin tam anlamı ile sözcüklerin tadını aldı ve kelimeler ona tuzlu ve ılık geldi. “Aslında bunun sadece senin ve benim *çıkamamızla* alakası olmasını yeğledim. Sen ve ben bir zamanlar çıkıp sonra normal insanlar gibi ayrılmış olabilirdik. Bu harika olurdu. Ama sen özel hayat diye bir mefhumu inanmadığın ve vaktiyle siyahi sporcuları kendi

popülerliğinin anahtarı olarak gördüğün için, önce Emira'yı markette videoya alıp sonra onunla çıkman gerektiğine karar verdiğini düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Kelley sanki yangın kokusu almış gibi ona baktı. “Alex, sen neden bahsediyorsun şu anda?”

“Henüz lafımı bitirmedim.” Alix elini havaya kaldırdı. “Eğer sen ailemin ferdi gibi olan birini kullanarak caka satmaya çalışırken benim oturup hiçbir şey yapmadan duracağımı düşünüyorsan, çıldırmış olmalısın.” Alix etkiyi artırmak için bir an durdu. “Eğer lisede yaptığın gibi siyahileri fetişleştirmek konusunda hâlâ ısrarcıysan, bu sana kalmış. Sadece bunu benim bakıcım üzerinden yapmaya kalkma.”

Alix, Kelley'nin bunu kavramasını bekledi. Öfkeliydi ama kafası karıştığında yüzünün nasıl da çekici olduğuna odaklanmadan duramıyordu. Nasıl oluyor da birinden hem bu kadar nefret edebiliyor hem de onun kendini seksi bulmasını isteyebiliyordu? Bir lokanta olduğu anlaşılan bu gösterişli mekânda hem de? O anda başka bir garson gelip önlerine menü bıraktı. Adam giriş olarak ne alacaklarını sorunca Kelley bağırdı. “Biz birlikte değiliz,” ve garson “Pekiii,” dedi.

Garson çekilince, Kelley ellerini masanın kenarına bastırıp ağzından nefes verdi. “Peki, şimdi biraz olanları hatırlayalım, çünkü burada ortaya dökülecek çok şey var.”

Bir nedenden ötürü bu cümle, Alix'in sodayı mekânın ortasına fırlatmak istemesine neden oldu. Bacak bacak üzerine attı ve Kelley dilini ön dişleri üzerinde gezdirip konuşmaya hazırlanırken onu izledi.

“Çok iyi bir son sene geçirmedin ve açıkça görülüyor ki bu seni hâlâ etkiliyor. Ama nasıl görürsen gör ben sadece senden ayrıldım.” Bunu söylerken, avuçları yukarıya bakacak şekilde ellerini masaya koymuştu. “Olay bu.”

Alix kafasını salladı. “Bunun kesinlikle konuyla bir alakası—”

Kelley onun sözünü kesti. “Bırak da sözümü bitireyim. Ben sadece senden ayrıldım. Hepsi bu. Eminim senin de ayrıldığın insanlar olmuştur ve şimdiye kadar sürecin nasıl işlediğini

anlamışsındır. Bu işe dahil olan kimse için bu süreç kolay değildir.”

Alix’in zihni onun söylediklerine odaklanamadı. Söyledikleri öylesine mesaj doluydu ki –bunun her bir kelimesini daha sonra analiz edeceğini biliyordu– şu anda hiçbir bilgiye vakıf olamıyor gibiydi. Bir yandan Kelley kızgın değil, daha çok bıkmış görünüyordu ve bu durum, Alix’in atkısının içine kusmak istemesine neden oluyordu. Diğer bir yandan Kelley, Alix’in de insanlardan ayrıldığını varsayıyordu. Hem de birden fazla kişiyle. Bu, onun Alix’i hâlâ çekici bulduğu anlamına mı geliyordu? Şunu ona sorup netleştirmek için çok mu uygunsuz bir zamandı: *Yani benim güzel olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?*

Kelley, “Sana karşı işlediğim tek suç bu,” diye devam etti. “Bu konuda bana katılmadığını biliyorum ve bu kadar yıl sonra bile o gece aslında polisleri aramak zorunda olmadığını neden bir an bile düşünemediğini anlayamıyorum,” dedi. “Ama sadece sana ve bana gelirsek, ben on yedi yaşındaydım ve biz ayrıldık.”

Alix kafasını kaldırıp ışığı yansıtan cam tavana baktı. “Tekrar söylüyorum. Ben buraya Emira hakkında konuşmaya geldim.”

“Tamam, iyi. Emira’ya gelince...” Kelley sanki hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini masaya dikti. “Demek istediğim, doğrusu, *fetişleştirmek* kelimesinin senin kelime dağarcığında olması bile beni şaşırttı... ama Alex, ben Emira’ya âşığım.”

Bu cümle, sanki Kelley ona doğru uzanmış ve göğsüne konan bir böceği iter gibi kalbini elinin tersiyle itmiş gibi hissettirdi.

Kelley, “Ha, tabii ki,” dedi. “Muhtemelen lisedeki siyahi oğlanların beyazlardan çok daha havalı olduklarını düşünüyordum. Sporcuların, rapçilerin ve sen de dâhil olmak üzere zengin çocukların herkesten çok daha havalı olduğunu düşünen tek çocuk olduğumu sanmıyorum. Ama Robbie ve ben hâlâ arkadaşız. Onun düğününe falan gittim yahu. Nasıl arkadaş olduğumuzun bir önemi yok. Dolayısıyla benim Emira ile nasıl tanıştığımın da bir önemi yok.”

Alix bir an için aklından geçen şu düşünceler nedeniyle kendinden nefret etti: *Hangi düşün!? Ben resimleri neden görmedim? Aman Tanrım, yoksa Robbie beni engellemiş mi?*

“Ve benim Emira ile olan ilişkiye gelince?” Kelley gözlerini kocaman açtı. “Kimse kimseyi kullanmıyor. Daha önemlisi, Emira bir yetişkin. Belki bundan hoşlanmıyorsun ama onun kiminle vakit geçirmeyi seçeceği kesinlikle seni *ilgilendirmez*.” Kelley *ilgilendirmez* derken ellerini kaldırıp havada tırnak işareti yapınca Alix donakaldı.

Alix bağırmak ve sesinin bu aşırı şatafatlı ve rüküş mekânda yankılanmasını istedi. *Bu konuda nasıl bu kadar diplomatik olabiliyorsun sen*, diye düşündü. *Anlıyorum, biz ayrıldık ama benim bakıcımla çıkmayıver artık. Ve ben kafayı yemişim gibi davranma. Biz birbirimize âşıktık. Nasıl davranacaktım ki? Seni yeniden nasıl görecektim ki?* Kelley, konuştuğuça sakinleşmişti ve her an gidecek gibi görünüyordu. Alix, Kelley’nin ona söylemediklerini de duymasını istiyordu ama aynı zamanda da lise son yazını mahveden bu adamla iyi ayrılarak eve gitmeyi de reddediyordu. New York hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Alix saçının ve cildinin harika görüldüğünü biliyordu. Eğer Kelley hiç tepki görmeden bu masadan ayrılabilceğini düşünüyorsa, eğer Emira rahatlıkla ondan para isteyip Peter’a ilk adıyla hitap edebileceğini düşünüyorsa, o zaman ikisi de onu fazlasıyla hafife alıyorlar demekti.

Alix, “O halde anladığıma göre...” diye sıırıttı. “Emira’ya bana aslında ne yaptığını anlatmadın?”

Kelley alnını ellerinin arasına koydu ve “Tanrım, Alex. Ben sana hiçbir şey *yapmadım*—”

“Neye inanırsan inan,” dedi. “Ama Emira’nın kiminle çıktığını bilmeye hakkı var. Ve gidip bana ne yaptığını anlatmazsan, en yakın arkadaşın Robbie’nin tutuklanmasına neden olan her şeyi bizzat sen gidip anlatmazsan, o zaman ben kesinlikle anlatırım.”

Kelley bir kahkaha koyuverdi. Alix çok mu ileri gitmişti? Tamra, Alix’e Kelley’nin ne yaptığını Emira’ya anlatmamasını

söylemişti ama Alix'in, Kelley'nin olanları Emira'ya anlatmasını sağlayamayacağını söylememişti.

Kelley, "Alex..." diye iç geçirdi. "Buraya benim Emira'yı kullandığımı öne sürerek geldin. Ama konu şimdi benim hiçbir zaman almadığım bir mektuba geldi?"

Alix dişlerinin arasından "Bunlar birbiriyle alakalı konular," dedi. "Eğer alakalı değilse ve sen yanlış bir şey yapmadıysan, neden ona bana ne yaptığını anlatmadın?"

"Peki sen ona Robbie'ye ne yaptığını neden anlatmadın?"

"Benim tek yaptığım kız kardeşimi ve bakıcımızı korumaktı."

"Tanrım, Alex. Bunu hâlâ yapıyor musun gerçekten? 'Siyahi bakıcımı korumam lazım'? Bil diye söylüyorum, Robbie hâlâ bir altmış beş ve—"

"Bak sana ne diyeceğim?" Alix onun sözünü kesti. "Emira'ya neler olduğunu, Robbie'nin benim yaşadığım yeri ve evime giriş şifresini nasıl olup da öğrendiğini anlatıp sonra kararı ona bırakmaya ne dersin? Madem yetişkin ve çok olgun biri, eminim kendi kararını da kendi verebilir."

Kelley kafasını kaldırmadı ama gözlerini kaldırıp "Eğer onun yaşına bu kadar takılıyorsan, ben de sen ve kocan arasındaki yaş farkını tartışmaktan memnuniyet duyarım."

Alix, *Orospu çocuğu*, diye düşündü. Peter yaşına göre genç görüldüğü için, onun aslında genç olmadığını genellikle unuttuyordu. Ama konudan sapmayacaktı. "Emira kiminle çıktığını bilmeyi hak ediyor."

"Yok, yok, biliyor musun, Alex?" Kelley tek kolunu masaya koyarak öne doğru eğildi. "Emira asıl kendi sıçıtığının kıyafetlerini giyeceği bir işi hak ediyor. Bununla başlamaya ne dersin?"

Alix arkasına yaslandı. Montunun kabarık kısımlarının ezilip hafif bir ıslık çıkararak söndüğünü hissetti. "Pardon, anlamadım?"

Kelley, "Senin başına gelen Robbie'nin başına gelenden daha kötüyümüş gibi davranıyorsun, hem de —neyse bu konuya hiç girmeyelim. Eğer Emira'yı bu kadar çok seviyorsan o zaman

onun istediği şeyi giymesine izin ver,” diye alay etti. “Lisedeyken işleri düzgün kıvıramadığımı biliyorum. On yedi yaşındaydım, salağın tekiydim. Ama en azından benim için çalışan birinin, ben sanki onun sahibiymişim gibi davranabileyim diye, üniforma giymesine ihtiyacım yok.”

“Yok artık!” Alix masanın üzerinde iki elini de yumruk yaptı. “Senin neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok. O istedi! Ben de ona bir tişört ödünç verdim!”

“Ona hep aynı tişörtü mü ödünç verdin? Her gün? İş hayatında biz buna üniforma diyoruz.”

“Yalnız şu anda kesinlikle çizgiyi aşıyorsun.” Alix’in günü Manhattan’da, Kelley’ye, *Ben senin aslında kim olduğunu biliyorum*, demeye hazır bir şekilde başlamıştı. Ama şimdi Philadelphia’da oturmuş, “*İçimizden Hangisi Daha İrkçi?*” tartışmasında boşa kürek çekiyordu. Alix boynunu sağa sola oynatarak çıtlattı ve masanın üzerindeki ellerini birer bıçakmış gibi doğrulttu. “Emira ailemizin bir parçası. Biz onu yapmak istemediği bir şey için asla zorlamadık. Ben onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum ve ne pahasına olursa onu korumak için elimden geleni yapmaya hazırım.”

“Bu biraz fazla oldu. Sana inanamıyorum.”

“Şaka yapmıyorum, Kelley. Eğer sen—”

“Alex, ağzından çıkanı kulağın duysun!” Kelley bunu bir fısıltı halinde ama haykırarak söylemişti. “Sen hâlâ lisedeki kişisin. Tanrım, seni Şükran Günü’nde gördüm ve bunun nasıl olduğunu düşündüm? Ama tabii ki bu olacaktı. Tabii ki çocuklarını yetiştirmek için siyahi insanlar tutacaktın ve aile armanı onların kıyafetlerine işletecektin. Aynen *deliler* gibi utandığın ailen gibi. Ve tabii ki Emira’yı gece yarısı acayip beyaz takılan bir markete gönderecek ve her şeyin yolunda gitmesini bekleyecektin.”

“Ha!” Alix kafasını arkaya attı. “Şimdi de polisin Emira’yı sorgulamasından beni mi sorumlu tutuyorsun? Bu çok komik işte.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü o gece bir üniforma giyiyor olsaydı başı derde girmeyecekti, girecek miydi?”

Alix, Kelley’nin havada patlamış mısır yakalamaya çalışıyormuş gibi çenesiyle bir şeyler yapmasını izledi. Kalp atış hızı üç katına çıkmıştı ve ellerini yüzüne götürmek istiyordu. Eğer düşündüğü şeyi söyleyecek olsaydı, bu ağzından kesik kesik parçalara şeklinde çıkardı: *Bir saniye, demek istediğim... asıl mesele... tamam ama sen demedin mi... bu hiç de doğru gelmiyor diye.*

Kelley ayağa kalktı ve elini ceketinin cebine soktu. “Emira’ya ne istiyorsan anlat.”

“Kelley, bekle.”

Adam masanın üzerine iki dolar attı.

Alix, “Kelley,” dedi. Gösterdiği direncin onun gitmesini engelleyeceğini umarak oturmaya devam etti. “Biz... Emira bizim için çok önemli ve—”

“Evet, evet. Siz bir aile gibisiniz, değil mi?” Kelley salatasını masadan aldı. “O yüzden mi doğum gününde onu çalıştırıyorsun? Sana güzel bir hayat diliyorum, Alex.”

Alix keşke kulaklığımı getirmeyi akıl etseydim, diye düşündü ama bir yandan da Kelley’yi kafasından atmak için dinleyeceği her şarkı, hayatının geri kalanı boyunca onu düşünmesine neden olacaktı. Ayaklarının altındaki karları ezerek attığı hızlı adımlar onu evine, ön kapıya götürdü. Kendini içeriye attı ve kapı kilidini sonuna kadar döndürdü.

Doğruca mutfak bilgisayarına gitti ve *Belki kampanyadaki kadınlardan biri bana ulaşmıştır. Belki ben ayrıldıktan sonra o tatlı kadın bana yazmıştır*, diye düşündü. Alix’in bakıcısı ile çok yakın arkadaş olması şart değildi. Onun ihtiyacı olan sadece ailesi ve kariyeriydi. Bilgisayar ekranının altındaki e-posta ikonuna tıkladığında nefesi ancak yerine gelmişti. Dört yeni mesajı olduğunu gösterecek şekilde kırmızı yanıp sönüyordu.

SoulCycle promosyonu ve Madewell'den gelen bir indirim bildirimi arasında Alix'in editörünün ismi iki kez göze çarpıyordu. Alix, "Sıçayım," diye fısıldadı. Taslağı göndermekte çok geç kalmıştı. Ama Rachel'a göre, bu her zaman olurdu ve kitap ajansları da takvimlerini yeniden düzenlemeye ve yazarlarının ek süre istemelerine hazırlıklılardı. Hem Alix'in daha yeni bebeği olmuştu, insanlar ne bekliyordu ki?"

İlk e-postanın konu kısmında *NY'ta mısın?* yazıyordu.

Yeniden, *Sıçayım*, diye düşündü. İşte tam da bu yüzden bazen sosyal medya berbat bir şeydi. Editörünü engellemeli miydi? Hayır, bu çok tuhaf olurdu, öyle değil mi? *Kelley, Emira'ya ne bok anlatacaktı acaba? Bunu düşünme. Sadece e-postanı oku.*

Alix!

Seni ve bebeğini *Prospect Park*'ta gördüm! Ne güzel! Tatil zamanı biliyorum ama buluşup arayı kapatsak diyorum, özellikle uzatmaya ihtiyacın varsa? Eğer daha önce bir e-posta ya da ilk 50 sayfalık taslağı gönderdiysen ve gözümünden kaçtıysa lütfen bana haber ver.

Çok öpüyorum.

Maura.

Tamam, bu çok kötü değildi. Alix son birkaç günün koşturmaca ile geçtiğini, ailesine daha fazla zaman ayırmak durumunda kaldığını ve ilk elli sayfasını ilk fırsatta göndereceğini anlatan bir e-posta yazacaktı. Gerçi önce şu elli sayfayı yazması gerekiyordu. Çok büyük bir iş değildi. Aslında bunu New York'taki en sevdiği kafe ve lokantalarda yazmayı planlamıştı ama Kelley'yi Googlamakla fazlasıyla meşguldü. Ve onun ailesini. Ve liseden ortak arkadaşlarını. Hem tatildeydi.

Ama sonra Alix Maura'nın ikinci e-postasını açtı, ilkinden bir saat sonra gönderilmişti.

Merhaba? Alix tatlım, hemen bir görüşme ayarlayalım. Senden herhangi bir şey gelmediği için endişelenmeye başlıyorum,

özellikle de bu projede işin büyük kısmının zaten çoktan tamamlandığı düşünülürse. Biliyorum kitap yazmak, özellikle iki küçük çocukla pek kolay değil. Ama yola devam etmeden ikimizin de aynı “sayfada” olduğumuzdan emin olmak istiyorum (Tanrım, ne berbat bir söz oyunu yaptım). Sözleşmede değişikliğe gitmek zorunda kalmaktan nefret ederim ama burada ikimiz için de en iyi olanı yapmak istiyorum. En kısa sürede konuşalım.

Maura.

Sözleşmede değişikliğe gitmek mi? Ona verdikleri avansı geri mi alacaklardı? Ya hepsini çoktan harcadıysa? Maura’dan gelen bu hafif azar Alix’in annesi onu başkasının arabasında içki içerken yakalamış ve yolcu kapısını açıp “Alex. Eve gidiyoruz,” demiş gibi hissettirmişti. Elli sayfayı ne kadar hızlı yazabilirdi? Ya da otuz? Bunun için hazırladığı bir taslağı var mıydı? Bunun kolay ve zevkli olması gerekiyordu! Kelley, Emira’ya ne anlatıyordu?!

İşte tam o anda duydu. Çenesi avcunun içinde yüksek masya dayanmış haldeyken Alix Catherine’in tuhaf, sinirli bebek sesleri çıkardığını duydu. Tezgâha döndü ve siyah beyaz bebek monitörünü kaptı. Catherine beşiğinin içindeydi. Uyku tulumunun içinde tepiniyordu.

Sanki tüm organları yukarıya çıkmış ve kulağına dolmuştu. *Peki ama Peter... Ben nasıl oldu da... Ama ben düşündüm ki Emira... Kendi başına...* Alix koşup kızların yatak odasının kapısını açtı ve işte Catherine oradaydı, kapı birden açılınca irkilip ağlamaya başladı. Alix onu hemen kollarının arasına aldı ve çarpan kalbinin üzerinde tuttu. Haykırıyor muydu, yoksa ağlıyor muydu? Kazayla bir şey mi yutmuştu? Komşular onun ağladığını duymuşlar mıydı? Büyük bir travma mı yaşamıştı? Alix kızını evde bırakmıştı. Tamamen tek başına. *Ya başına bir şey gelseydi?!*

Bir bebeği asla yalnız bırakamazsın. Başına bir şey gelmesi pek mümkün olmayabilir, peki ya senin başına bir şey gelirse? Alix eve nasıl döndüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

Ya ona bir araba çarpsaydı? Ya bir felç geçirse ve bilincini yitirseydi? Emira ve Briar sinemadaydı ve Tanrı bilir saatlerce daha başka nerelere gideceklerdi. Catherine ise fermuarlı bir uyku tulumunun içinde tamamen kendi başına kalacaktı? Son beş gündür kendisine yapışık olan bir insanı nasıl unutmuştu? Ne söylerdi? Kelley gerçekten kendi bebeğini unutmasına mı neden olmuştu? Daha küçücük, tıpatıp kendisine benzeyen bebeğini? Alix en son ne zaman bu kadar kötü ağlamıştı? Muhtemelen Kelley onu terk ettiğinde. Alix elini ağzına kapattı ve elinin içine doğru “Özür dilerim,” dedi. Catherine sakinleşmişti ve onun kulağının yanında hafifçe esnedi.

Alix mutfğa gitti, Catherine’i hafifçe sallayarak masanın etrafında yürüdü. Üçüncü turunda, bilgisayar ekranına şöyle bir baktı ve açmadığı bir pencerede *Gelen Kutusu* yazdığını gördü. Devamında da EmiraCTucker@ yazıyordu. Alix Catherine’i sağ koluna geçirdi.

İsmi yazmak çok kolay olmuştu. *Kell* dedikten sonra devamını bilgisayar tamamlamıştı. *Eylül 2015* tarihli eki bulmak ise çok daha kolay olmuştu; bu birbirlerine yazdıkları ilk ve tek e-postaydı. Video indirilince, Alix bunu, geçen bahardan bu yana kullanmadığı *Blog İçerikleri Bahar* dosyasının içine sürükledi. Videoyu izlemeden Alix bunu hemen kendisine de e-posta olarak attı –artık video elinde iki türlü de vardı– sonra e-postayı *Gönderilenler* kısmından silip Emira’nın hesabından çıktı. Alix arama tarihini temizledi ve bilgisayarı kapatmadan iki yeni arama yaptı –*çocuklar için kış temalı el işleri ve organik dış kaşıyıcılar*– ve sonra da telefonuna uzandı.

“Merhaba, Laney, şu anda müsait misin?” Alix, Peter’ın birlikte program sunduğu iş arkadaşının hatırını sorarken duyulabilir şekilde burnunu çekip sesinin titremesine izin verdi. Kızının yanağını öpüp onu sallamaya devam etti. “Şey, yardımına ihtiyacım var... sır saklayabilir misin?”

YİRMİ İKİ

Emira, somon rengi neon tabelaların ve akrilik boyalı pal-miye yapraklarının altında, göğüs dekolteli siyah bir elbise ve simsiyah opak çoraplar giymiş, başında plastik bir taçla otu-ruyordu. Buranın Emira'nın "en sevdiği yer" olduğu imasını pek sorun etmiyordu. Evet, DJ muhteşemdi ve ona göre en iyi *reg-gaeton* parçalarını çalıyordu ama tıpkı brownieleri evde pişir-mek, sinemanın gündüz seansına gitmek ve buzdolabında sakla-yabileceğiniz kutularda satılan ucuz şaraplar gibi Emira uygun fiyatları nedeniyle (iki al bir öde, hanımlar gecesi ikramları, üç dolarlık biralar, altı dolarlık tekila kokteylleri) Tropicana 187'yi seviyordu. Zara, Josefa ve Shaunie'nin doğum günleri için seç-tikleri yerlerin yarısı kadar bile şık değildi ama içecekleri ve gecesi aşırı derecede tatlıydı.

Kırmızı ve yumuşak koltukları olan bir locada, Emira'nın üç arkadaşı daracık elbiseleri ve fondötene bulanmış yüzleriyle oturuyorlardı. Masa pina coladalar, balıklı takolar, ananas salsa ve çıtır tavukla doluydu. Her şey biraz, tatlı *mai tais* kokteyli ve hindistancevizine bulanmış kızarmış karides kokuyordu, ayrıca çalan her şarkı bir diğerinden daha berbattı. Emira, son doğum günü hediyesini –kendi rengi solmuş ve kırılmış olanın yerini alacak yeni bir telefon kılıfı– açarken, yere sıkışan topuğunu kurtarıp "Aman Tanrım, teşekkür ederim, Z," dedi. Siyah ojeli tırnağını kullanarak kılıfın kutusunu açmaya başladı.

"Evet, artık bunu daha fazla kullanmana izin veremezdik." Zara, Emira'nın telefonunu aldı ve yıpranmış, pembe plastik

kılıfını çıkarmaya başladı. “Aman Tanrım, bu şey nasıl da eskimiş, miadı dolmuş artık. Yeni imajımıza hiç uymuyordu.”

Zara, mat altın görünümlü yeni kılıfı Emira’nın telefonuna taktı. Emira diğer hediyelerini (Josefa’dan metal renkli bir kulaklık ve iTunes hediye kartı, Shaunie’den “iş görüşmeleri için” iki ipek gömlek) tek bir torbaya doldurdu ve gruba dönüp “Bir sonraki içkiler benden,” dedi.

Josefa pipetini ağzından çıkardı ve başını öyle hızlı oynattı ki at kuyruğu sallandı. “Pardon? Kafayı falan mı yedin?”

Shaunie güldü ve bir peçete ile ağzının kenarını sildi. “Ama Mira, bugün senin doğum günün!”

“Hayır, ben ısmarlıyorum.” Emira bir garsonu çağırdı ve dört tekila ısmarladı. Tekilalar, bardakların kenarları kahverengi şeker ile kaplanmış ve üzerlerine ananas dilimleri takılmış olarak geldi.

“Tamam...” Emira arkadaşlarının tekila shotlarını ellerine alıp, parmaklarında kalanı yalarken izledi. Bir an için Briar bir çiçek fotoğrafı görüp kokladıktan sonra “Nefis,” dediğinde hissettiği gibi hissetti ama konuşabilmek için bu duygularını bastırdı. Dikleşti, bas gitar ve davulları bastıracak şekilde sesini yükseltti.

“Eveeeeet son birkaç aydır biraz huysuzdum ve... beş parasızdım. Ve bana katlandığınız için çok ama çok teşekkür ederim. Önümüzdeki yıl farklı olacak ve her birinize kendimi toparlamam için yaptıklarınızdan ötürü çok ama çok minnettarım. Sefa, özgeçmişimi *kaliteli* kâğıda basmamda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim.”

“*Kaliteli* kâğıt, elbette senyorita.” Josefa dört kez parmaklarını şaklattı.

“Shaunie.” Emira ona döndü. “Bana bulduğun yeni işleri e-posta ile haber verdiğin için teşekkür ederim. Her gün. Bazen bir günde defalarca... üyeliğimi sonlandırmak için sabırsızlanıyorum.”

“Yardım istediğini söylemiştin!”

“Ve Zara, bana şu aptal kışımı kurtaracak kapak mektuplarını yazmam ve bir salak gibi görünmem konusunda ettiğin yardımlardan ötürü teşekkür ederim.” Emira arkadaşına eğildi. “Ve sizler sayesinde hanımlar... önümüzdeki hafta resmen bir iş görüşmem var.”

Zara ve Josefa bir ağızdan “Olley!” dediler. Shaunie bu haberler karşısında aşırı keyiflenmiş ama alkışlayabilmek için her iki elinin de boş olmamasına bozulmuştu. “Aman Tanrım, inanmıyorum! Emira, bu harika!”

“Tamam, tamam, işte bu kadar. Artık iş konuşmak yok.” Emira içkisini kaldırdı. Kızlar da aynısını yaptılar.

Zara, “Mira’ya, 2016 onun yılı olsun,” dedi. “Şeref, kızım. Mutlu yıllar.”

Emira tekilasını yuvarlarken elini göğsüne koydu. Josefa telefonunu çıkardı ve “Mira, gülümse,” dedi. Mira dudaklarını büzdü. “Çok tatlı.” Josefa fotoğrafı inceledi. “Çok tatlı çıktın *hakikaten*. Paylaşıyorum.”

O gün erken saatlerde Emira, Briar’ı eve bırakmak için döndüğünde Bayan Chamberlain’e montunun cebinde kalan on beş doları vermemişti. Kendisi için bir sinema biletine 6.50 \$ (Briar’ın bileti ücretsizdi), küçük bir patlamış mısıra beş dolar ve sonra da minik bir top keke 2,25 \$ harcamıştı. O ve Briar içerde beyazların olduğu, duvarlarında nostaljik tavuk resimleri asılı bir pastanede karşılıklı oturup keki bölüşmüşlerdi.

Emira kekin kremasını yalarken arada “Hey, B. Biliyor musun?” dedi. “Bugün benim doğum günüm.”

Briar bu bilgi karşısında hem büyülenmiş hem de pek şaşırmamış göründü. “Tamam. O zaman sen artık... büyük ablasın.”

“Büyük ablayım.”

“Aferin sana, Mira.”

Emira, “Teşekkür ederim,” dedi.

Emira bir aferini gerçekten de hak etmişti. Bu haftayı Briar’a hayatının en güzel günlerini geçirmeye adanmıştı, onu yeni yerlere götürmüş (Briar’ın hayatında alışveriş merkezi diye bir

şey duymadığına kesinlikle emindi) ve ona *meraklı, alarm* ve *gamze* sözcüklerinin ne anlama geldiğini öğretmişti. Gece, çocuk bakımı ve idari pozisyonlar diye Google’da arama yapmış, altı tane özgeçmiş göndermiş ve sonra iki tane de elden teslim etmişti. Emira’nın yaklaşmakta olan görüşmesi Point Breze’deki Body World Fitness’ta çocuk bakımından sorumlu olacağı tam zamanlı bir idarecilik pozisyonu içindi. Arkadaşlarına maaşın berbat ve saatlik ücretinin şu anki işinden dört dolar daha az olduğundan bahsetmemişti. Ve özgeçmişini, pek renkli ama yıpranmış, dezenfektan ve kustumuk kokan bir odada teslim ettiğinde depresyonun eşiğine geldiğinden de söz etmemişti. (Orada çalışanlardan biri, Emira’dan birkaç yaş daha genç bir kız, bir yandan gülerken “Annesi, bardağını unuttu!” diyerek bir anne ve oğlunun arkasından yetişmek için koşmak zorunda kalmıştı. Kızın koşuşunda ve pis alıştırma bardağını tutuşunda Emira’yı şaşırtıcı derecede hüzünlendiren bir şeyler vardı.) Ama o gün ilerleyen saatlerde onu geri aradıklarında, işle çok ilgilendiğini ve bir sonraki hafta bir görüşme için gelmekten memnuniyet duyacağını söylemişti. Emira bunu Kelley’ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. O sabah dairesine çiçekler gönderen, bir gece önce tam gece yarısında *Mutlu Yıllar* diye mesaj atan, geç saate kadar çalışacak ama daha sonra içki içmek ve dans etmek için onun yanına gelecek olan Kelley’ye.

Akşam yemeğinden sonra, kızlar aşağı kattaki penceresiz bara geçtiler. Shaunie’nin Sony’den arkadaşları geldi, Josefa’nın birkaç sınıf arkadaşı uğradı, birlikte Temple’a gittikleri bazı kızlar geldi ama Zara’nın hiçbir iş arkadaşı çıkıp gelmedi. Emira, Zara’ya onları davet edebileceğini söylediğinde, Zara, “Ögh, hayır. Onlar benim iş arkadaşlarım, lütfen. Ama Kelley’ye ense tıraşı olan oğlanı getirmesini söyle,” demişti.

Kelley gerçekten ense tıraşı olanı ve diğer iki arkadaşını daha yanında getirdi. Emira o içeriye girdiğinde çoktan üç tane içki içmişti ve bir bar sandalyesinin üzerinde oturuyordu. Her şey ona aşırı derecede hoş ve inanılmaz geliyordu. *Bir erkek arkadaşım var? Doğum günüme gelmiş? Ve beyaz? Ayyy!*

Haydi bakalım! Kelley yavaş ve dikkatli adımlarla insan kalabalığını yardı ve hâlâ yolun ortasındaiken ona bakıp “Selam, güzellik,” dedi.

Emira  p   rlerken gülümsedi. “Bugün benim doğum günüm.”

Kelley üstünkörü bir tavırla “Hadi, canım, ciddi mi? Yok artık. Mutlu yıllar,” dedi. “ ey nasıl... sen nasılsın?    nasılldı?”

“ yi.” Emira boş bardağını barın üzerine koydu ve onun yüzüne bakmak için döndü. “Sinemaya gidip bir film izledik. Sonra bir film daha izledik. Ve sonra da top keklerden aldık.”

“ ki film mi?” Kelley bunu eğlenceyi abartan çocukları için endi elenmi  bir babanın aptalca kaygısı ile söylemişti.

“Sinema bo tu ve aslında tüm film boyunca konuştuk.” çok özel bir gündü. Briar sinema salonunun koltuğunda iyice ufak görünüyordu. Fragmanlar başladığında, iki kulağını da kapatıp sanki  n kapıyı kilitlemeyi unutmu  gibi Emira’ya bakmı tı. Ama buna hemen alı mı tı ve ilk filmin yarısında Emira’nın bacağına dokunup “Ben burada seninle oturuyorum,     ,” diye fısıldamı tı.

“O yüzden mi beni geri aramadın, küçük hanım?”

“Aaa, haklısın.” Emira boynunu tuttu. “Kusura bakma, Briar’la birlikteyken telefona bakmamaya çalışıyorum. Sonra oradan çıkıp hemen Shaunielere geçtim... Hay Allah, bak, şimdi aklıma geldi–” Emira böylesine konu kan olmasından sarhoş olduğunu hissediyordu ama Kelley’ye olan biteni hemen anlatmadan duramıyordu. “Lisedeki kız arkadaşın bugün tam formunda geri döndü.”

Kelley kafasını salladı ve ellerini  n ceplerine soktu. “Evet, ben de seninle bu ve başka birkaç şey hakkında konuşmak istiyordum ama burası yeri olmayabilir...”

Emira, “Aaa yok, yok, ben sana anlatabilirim,” dedi. “Acayip tuhaf bir durumdu. Ben içeriye girdim ve o ‘Sana Kelley ile çıkıyor olmanı hiç kafaya takmadığımı söylemek istiyorum,’ falan diye hemen lafa girdi. Emira, Bayan Chamberlain’i her

taklit ettiğinde yaptığı gibi sesine yumuşak ve aceleci bir tını kattı. “Ben de ‘Hımmm, sormamıştım ama tamam,’ falan dedim kendi kendime. Bana lisedeyken sorunlu bir tip olduğunu anlatmaya çalıştı ve ben de ‘Öncelikle, bu yıllar önceydi. Ve ikinci olarak, başka bir yerle görüşme yapmak üzereyim o yüzden bu konuya hiç girmeyelim,’ falan dedim.”

“Dur bir dakika, ne dedin sen?” Kelley sözünü kesti. “Başka bir yerle görüşmen mi var?”

“Sana söylemeyi unuttum!” Emira ellerini yanaklarına kaldırdı. “Pazartesi bir iş görüşmem var.”

Emira, hissettiğinden çok daha heyecanlı gözükmeye çalıştı. Ama biraz heyecan eklemek işe yararmış olmalıydı, çünkü Kelley, “Cidden mi? Emira, bu harika!” dedi.

“Gündüz bakım evinde bir yöneticilik pozisyonu. Belki de işi alamayacağım. Ama öyle işte, çalışanlar için sosyal yardımları falan her şey var.”

“Tabii ya, aklımdan çıkmış. Sen bugün resmen yirmi altı oluyorsun.” Kelley sanki her an kırılabilirlermiş gibi Emira’nın iki omzundan tuttu. “Acaba sigortan yapılane kadar sana bir kask falan mı alsak?”

Emira onu itti. “İdare ederim. Otuz günüm falan var daha.”

Kelley ona “Hey, tebrikler,” dedi. “Hem de daha yeni iş bakmaya başlamıştın o yüzden bu gerçekten harika...” Kelley’nin ağzı bir şeyler daha söylemek ister gibi açık kaldı ve Emira, *Evet, ben de aynen senin gibiyim*, diye düşündü. “Baksana, bugün kızlarla eve gitme. Benimle kal.”

“Öyle mi?”

“Öyle,” dedi. “Sana anlatmak istediğim şeyler var ama şimdi değil.”

“İyi şeyler mi?”

“Hımmm...” Kelley, Emira’yı keyiflendiren ve heyecanlandıran bir hareketle dudaklarını öne çıkardı. Kaşlarını kaldırdı ve “İlginç şeyler...? Ama bugün senin doğum günün. Gel sana bir içki ısmarlayayım,” dedi.

Dakikalar sonra Zara, Josefa ve Shaunie *selaam* diyerek ve onu kucaklayarak üzerine çullandılar. Zara, Emira'nın elindeki altın renkli kılıfı işaret edip "Bak sevgilini bir model yükselttim, gördün mü?" dedi. Kelley güldü ve "Vayy. Bu hali çok daha iyi olmuş," dedi. Emira, "Çok ayıp ama," dedi ve Zara onun ifadesini taklit ederek "Seni önemsedığımız için kusura bakma," dedi.

"Kelley, Mira şu anda Insta'mı patlatıyor." Josefa telefonunu hâlâ burnunun dibinde tutuyordu. "Sadece iki saatte yüz elli beğeni aldı."

Shaunie, "Sana doğum günün için asıl bunu almamız gerekiyormuş," dedi. "Bir Instagram hesabı."

Zara, "Bu nasıl ucuza kaçan bir hediye acaba?" dedi.

"Bu *anıları* biriktirmek için verilen *düşünceli* bir hediye."

"Yani kimse bunu anı biriktirmek için kullanmıyor, o başka."

Kelley gruba dönüp "Sıradaki içkiler benden," dedi. "Özel bir istekleri var mı diye sordu, Zara ve Shaunie, "Şampanya!" diye bağıldılar.

Shaunie, Emira'ya dönüp "Şampanya içeceksin, tamam mı?" diye sordu. "Bu senin doğum günün, başka şansın yok."

Emira'nın başka bir şansı yoktu ama Josefa teklifi reddetti. Başını telefondan kaldırmadan "Ben bu seferlik pas geçeceğim," dedi.

Shaunie, Emira ve Kelley'nin barda birbirlerine sarılmış bir fotoğrafını çekmek için ısrar etti. Sonra da bıkkın barmenin şampanyayı pek de gösterişli olmayacak şekilde patlatıp üç bardağa eşit olarak pay etmesini videoya çekti. Josefa, "Z, hemen buraya gel," diye seslendi ve Zara şampanyasını alıp bardan indi.

Shaunie, "Bu çok hoş. Teşekkür ederiz, Kelley," dedi. "Benim erkek arkadaşım ile tanışmış mıydın? Bu gece o da gelecek, kesinlikle tanışmalısınız."

"Tanışmış mıydım? Sanmıyorum, çok isterim."

Emira, Shaunie'nin kafasının arkasından, sessizce *Hayır, istemezsin*, diye ağzını oynattı. Zara kolunu yakaladı ve "Emira, bir yerin kanıyor!" dedi.

Emira, "Ne?" dedi ve Shaunie, "Ay olamaz!" dedi.

Josefa yüzünü Emira'nın yüzüne yaklaştırdı ve "Hemen tuvalete gidip bir bakalım," dedi.

Kelley barmene adisyon açtırıyordu, kafasını arkaya atıp "İyi misin?" diye sordu.

"İyi, iyi, ben hemşireyim!" Zara, Emira'nın kolunu hızla çekti. "Hemen geliyoruz!"

Emira, Josefa ve Zara'nın onu tuvalete doğru itip kakmasına izin verdi. Zara onu ve Shaunie'yi engelli tuvaletine iterken "Yavaş be, kızım," dedi. Josefa arkalarından tuvaleti kilitledi. Emira koluna baktı ve kan göremedi. Arka arkaya dört kez gözlerini kırıştırdı ve *Pof, sarhoş oldum herhalde*, diye düşündü.

"Ben hiçbir şey görmüyorum."

"Bir şeyin yok." Josefa telefonunu çıkardı.

"Bir dakika, ne oluyor?" Shaunie'nin sol elinde yara bandı ve sağında da seyahat boyu bir tüp Neosporin antibiyotikli krem vardı. Zara, "Sen ne halt ediyorsun?" dedi. Shaunie de "Kan dedin sandım," dedi.

Emira hepsini susturdu. "K, tüm bunlar ne demek oluyor?"

Shaunie ilk yardım gereçlerini çantasına geri koydu. Zara ve Josefa, Emira'nın daha fazla öfkelenmesine neden olacak şekilde birbirlerine baktılar. Josefa bir kolunu göğsüne çaprazlama koydu.

Emira, "Kızlar, ne bok yiyorsunuz siz?" diye yeniden sordu. "Bu hiç de eğlenceli değil. Kelley daha yeni geldi."

Zara, "Tamam," dedi. "O videoyu paylaştın mı?"

Emira'nın boğazına kocaman bir yumruk gelip oturdu. Emira, Zara'nın hangi videodan bahsettiğini gayet iyi biliyordu ama kendini zaman kazanmaya çalışırken ve "Hangi video?" derken buldu.

“Bak sakın ol.” Josefa itiraf etmeye hazır gibi duruyordu ama Emira’nın gözünün içine bakamıyordu. Bir yandan konuşurken beyaza boyalı tırnakları ile bir yerlere tıklayıp ekranı kaydırdı. “Biri seni paylaştığım fotoğrafıma yorum yapmış ve ‘Bu market videosundaki siyahi kız değil mi?’ gibi bir şey yazmış. Ben de “Ne?” dedim. Sonra *siyahi kız market videosu* diye Google’da arattım ve... karşıma bu çıktı.”

Emira, Josefa’nın elinden telefonu kaptı ve ağzı açık kalakaldı. Üç buçuk içkinin neden olduğu çakırkeyiflikle Emira, kendini *Market Depot*’un tavuk reyonunun önünde kameraya doğru “Tanrım, çekilir misiniz?” derken izledi. Briar’ı göremiyordu ama ekranın altında küçük bir çizgi şeklinde sarı bir tutam saç görebiliyordu. Bu görüntü kalbini burktu.

“Olamaz olamaz olamaz olamaz olamaz.” Emira kendini çıkartmalar, resimler, isimler ve numaralar ile kaplı pis tuvalet duvarına yaslanmış buldu. Yavaş yavaş gözü açılmış ve daha ayık hissetmeye başlamıştı ama bacaklarının ve kalçasının kendisine gelmesi biraz daha zaman alacak gibiydi. Bir parçası hâlâ *Bu nasıl oldu?!* kısmına erişmemişti ve bu tuvalette ve ekranda eş zamanlı olarak önüne konan teknoloji karşısında hayrete düşmüş görünüyordu. Bir başka evrenden geliyor gibi Emira kendi sesini yeniden duydu. Zara telefonu çekip aldı ve video Shaunie için oynamaya devam etti. Shaunie, “Tamam, hımmm...” dedi. “Emira, panik yapma.”

Emira, “Ama bunun olmasının hiçbir yolu...” diye fısıldadı. “Bu, bu çok mantıksız! Bu videoyu kim koymuş?!”

“Evet, bu hangi siteymiş?” Shaunie’nin tonlamasının tüm bu durum aslında bir eşek şakasıymış, birileri sadece aptalca davranıyormuş gibi bir iması vardı. “Bu yasal bir sayfa gibi bile görünmüyor. Belki de sadece burada yayınlanmıştır.”

Zara ve Josefa öyle bir ifadeyle yeniden birbirlerine baktılar ki Emira telefonu yerdeki ıslak tuvalet kâğıtlarının arasına fırlatıp parçalamak istedi. “Ne!” diye sordu. Şimdi parmakları titriyordu. “Bana bunun başka nerede olduğunu söyleyin!”

Josefa, “Kızım, video Twitter’da,” dedi. “Yani... herkeste var artık.”

“Pardon, anlamadım?”

Josefa telefonuna uzandı, bir sayfa geriye gitti ve ekranı yeniden Emira’ya çevirdi. Emira’nın bir Twitter hesabı yoktu, bu yüzden sağa sola kaydırmaya çalıştı. Üç arkadaşı birden “Aşağı kaydır,” dedi.

Hepsi işte oradaydı. *Siyahi Kız Neredeyse Bebek Bakıcılığı Yaptığı İçin Tutuklanıyordu. Siyahi Kız Kendini Çocuk Kaçır-makla Suçlayan Güvenlik Görevlisine Haddini Bildirdi. İşte İşini Yapmaya Çalışan ve Bu Yüzden Başlı Belaya Giren Bir Kız Daha. Philadelphialı Bebek Bakıcısı Çocuk Kaçırarak Suçlandı. #SiyahKadınlaraİnanın. #GitmekteÖzgürMüyüz. Cüretkâr Siyahi Ka-dın Güvenlik Görevlisine Haddini Bildirdi.* Videodan kesilen ve tepesine bir şeyler yazılarak defalarca ve defalarca kullanılan bir kısım vardı. *Güvenlik bana çantamın çok büyük olduğunu söylediğinde, Bana tuvaletin sadece müşteriler için olduğunu söylediklerinde, Deneme kabinine sadece altı parça götürece-ğimi söylediklerinde* gibi yorumların altında, Emira çıkıp “Sen gerçek bir polis bile değilsin, şimdi bas geri!” diye bağıırıyordu. Emira tuvaletin duvarına dokundu ve “Oturmam gerek,” dedi.

“Ögh, hayır hayır hayır.” Shaunie onu dirseğinden yakaladı. “Buraya oturamazsın. Bana dayan.” Josefa telefonu Emira’nın elinden aldı ve Shaunie ensesine hafifçe üfledi.

Her şey birbirine girmiş, bulanıklaşmıştı. Emira iğrenç bir tuvaletteydi ama aynı zamanda *Market Depot*’un soğuk gıda reyonuna ışınlanmıştı. Sonra bir an için Briar’a banyo yaptırdığı Chamberlainlerin banyosundaydı ve sonra onu uykuya yatırıırken Briar’ın yatak odasındaydı. “Sanırım kusacağım,” dedi.

Josefa yakınına geldi. “Mira, bunu kim yaptı?”

Zara da yaklaştı. “Bu videoyu kime gönderdin sen?”

“Ben kimseye...” Emira dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu video sadece bende var.”

“Biri telefonunu mu çaldı?”

Emira, Josefa'nın sorusuna hayır anlamında kafasını salladı. Çapraz astığı çantasına uzandı ve yeni altın kılıfının içindeki telefonunu çıkardı; yepyeni plastik kılıf ağlamak istemesine neden oldu. Ekrana bakınca, on iki yeni mesaj ve dört cevapsız arama olduğunu gördü, bu mesajların ekrana yansıyanları *Mutlu Yıllar!* ve Emira, *Bu sen misin?ler* arasında gidip geliyordu. Annesinden gelen *Emira hemen bizi ara*, diye bir mesaj vardı. Diğeri ise kız kardeşinden gelmişti: *Neden telefonuna cevap vermiyorsun?!* Emira kafasını duvara yasladı ve derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım."

Josefa, "Kızım, iyice düşün," dedi. "Bana bak. Telefonun mu hacklendi?"

"Ben bunu nasıl bilebilirim ki?"

Zara ellerini kalçalarına koydu ve topuklarını omuz genişliğinde açarak dikilmeye devam etti. Diğerleriyle konuşmaktan daha ziyade kendi kendine "Eğer hacklense bilirdi," dedi.

"O videoyu kimseye gönderdin mi?" Josefa bastırmaya devam ediyordu. "Bulutta mıydı? Yoksa drive'da ya da paylaşılan dosyalarda falan mıydı?"

"Ben ben..." Emira'nın sol gözünün pınarında bir gözyaşı damlası belirdi. "Ben bu dediklerinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ki. Hayır... o video benden başka kimsede yoktu."

Zara yüksek sesle "Bir de tabii Kelley'de, değil mi?" dedi. "Onu telefonuyla çeken Kelley değil miydi?"

Bu Josefa'nın sorularını ve diğer tüm konuşmaları sonlandırdı. Emira kafasını kaldırıp Shaunie, Zara ve Josefa'nın onun cevap vermesini beklediklerini gördü.

Belki de ilk defa, Emira arkadaşları tarafından gerçekten yargılanıyordu. Kelley'den şüphe etmiyordu, neden edecekti ki? Ama arkadaşlarının kendisinden şüphe ettiklerini hissetti. Ve ondan şüphelenmeleri için de tonlarca sebep vardı; parasal açıdan berbat durumdaydı ve asla gerçek bir iş olmamıştı, ayrıca hayatı mezuniyet sonrasındaki bir enkazın içinde sıkışık kalmıştı. Ama Kelley farklıydı. Belki Emira'nın bir iş telefonu, ücretli tatili veya sonu .edu ile biten bir e-posta hesabı

yoktu. Ama onun doğum gününü hatırlayan, salı günleri basketbol oynayan ve her zaman ona ve kız arkadaşlarına, Shaunie'nin hâlâ elinde tuttuğu içkileri ısmarlayan güvenilir bir erkek arkadaşı vardı. Emira, tanıyamadığı bir sesle “Kelley’de video yok,” dedi.

Zara, “Emin misin?” diye sordu.

“O gece videoyu sildi.”

“Kesin emin misin?”

“Yaptığını biliyorum. Yaparken onu *izledim*. Hatta hâlâ orada duruyor mu diye fotoğraflarına bile baktım.”

Josefa da Zara’nın yaptığı yaptı ve bir elini kalçasına koydu. “Videoyu *Gönderilenler* kısmından silerken de onu izledin mi?”

Tuvaletten, Emira bir grup kızın dans pistinde birini görüp, neşeyle çılgılık attıklarını duydu. Bir ses “Ne zaman döndün?” dedin ve bir başkası da “Kızım, harika görünüyorsun?” dedi.

Josefa, “*Emira*,” diye bağırdı. “*Gönderilenler* kısmından da sildi mi? Emin misin?”

“Elbette emin değilim, tamam mı?” Emira yanaklarının az sonra ağlayacak gibi yandığını hissetti. “O gece berbat bir durumdaydım ama bu Kelley’de videonun olduğu anlamına gelmez.”

Shaunie, “Kızlar, Kelley asla bunu yapmaz,” diye onu destekledi. “Belki de bunu unuttu ve belki de o hacklendi ve sonra—”

“Ama o bilişim işinde değil mi?” Josefa kollarını kavuşturdu. “Bana onun videoyu çektiğini, sana bunun fotoğraflarında olmadığını gösterdiğini ve her şeyin hallolduğunu mu söylüyorsun? Video *milyonlarca* farklı yerde olabilir. Kelley, hayatını iPhone için uygulamalar tasarlayarak kazanmıyor mu?”

Emira, “Josefa...” dedi ve Temple’da öğrenci olduklarından bu yana ilk kez tüm ismini kullanarak ona hitap ediyor olabilirdi. Emira, Zara’ya geri baktığında, artık çok geç olduğunu biliyordu. Anlam yüklü bakışlarla hızla birbirlerine baktılar (*Bunu bana yapma. Sen yapmazsan ben yaparım.*), sonra Zara çarpma kapının mandalını çevirdi ve kendini tuvaletten

dışarı attı. Emira, “Z, dur!” diye bağırırken Josefa da onun arkasından fırladı.

Müzik şimdi daha yüksekti ve gruplar halinde insanlar pistte dans ediyordu. Kelley hâlâ bardaydı ama yanında iki arkadaşı daha vardı. Zara onun koluna dokundu ve “Hey, telefonumu bulamıyorum. Hemen beni bir çaldırır mısınız?” dedi.

Kelley cebine uzandı. “Tabii, numaran nedir?”

Emira onun yanına gelip “Zara, dur,” diye fısıldadı.

Kelley’nin arkadaşlarından biri “Hey, mutlu yıllar,” dedi ve diğeri “Telefonunu mu kaybettin? Bardaki mi?” dedi. Zara ve Emira cevap vermedi, Kelley dört haneli şifresini girer girmez Zara aleti kaptı ve Kelley’nin suratına arkasını döndü. Parmakları artık elinde olmayan hayali bir telefonun etrafındayken, Kelley, “Zara, napıyorsun?” diye kalakaldı.

Josefa, Kelley’ye bir elini kaldırarak, ikisinin arasına girdi. “Hey, sıkıntı yok. Bir dakikalığına sakın ol.”

Kelley, “Ne oluyor?” dedi ve Emira’ya baktı. Emira, içindeki her şeyin fokurdayıp köpürdüğünü hissederek nefesini tuttu. Bardan şampanya içerek ve yirmi altı yaşına girerek ayrılmıştı. Aynı bara şu anda tüm internete yayılmakta olan videodaki öfkeli kadına benzeyerek dönmüştü. Sarhoş ve kafası karışmış halde orada dikilirken, *Yapmamıştır*, diye düşündü ama sonra, *Tanrım, lütfen yapmamış olsun*, diye düşündü. Zara daha bulamadan, Emira, Kelley’nin telefonunda ne bulabileceğini zihninde canlandırmaya çalıştı ama zihni birbiri ile alakası olmayan ama bir şekilde birlikte hareket eden parçalarla doluydu Kelley ona bir köşe yazısı yazması gerektiğini söylerken. Kelley ona Philadelphia’daki en zengin aile adına çalışabileceğini anlatırken. Kelley, *Adamın kovulmasını istemez miydin? Alex bu pislikten böylesine kolay sıyrılmamalı*, derken. Ve bir nedenden ötürü, Briar da bu karışık parçaların içindeydi, sinema salonunda onun elini tutmuş, “Sen küçük bir hindisin, merhaba,” diyordu.

Kelley, önce Josefa’dan ve Shaunie’ye, sonra Emira’ya baktı. Dudaklarını yaladı ve “Ne oluyor?” dedi.

Josefa, “Ona bir saniye ver,” dedi. Zara telefonu karıştırırken, Josefa da ekranı görmek için hafifçe eğilmişti. Sanki araba kullanırken ani fren yapmış ve Emira yolcu koltuğunda oturuyormuş gibi kolunu Emira’nın önüne sabitlemişti.

Shaunie, Emira’nın kolunu arkadan sıktı. Yere baktı ve “Mira, ona sen sor,” dedi.

Kelley, “Bana ne soracak?” diye sordu. “Telefonumu geri alabilir miyim, lütfen? Ne oluyor böyle?”

“Sen...” Emira tavana baktı. “Sen o videoyu paylaştın mı?”

Emira, onun da kendisi gibi neden bahsedildiğini hemen anladığını; söz konusu tek bir video olduğunu kendisine hatırlattığını gördü. İşleri daha da kötüleştirecek şekilde Kelley, “Hayır,” diye cevap verdi ama sonra “Hangi video?” dedi. Kelley’nin arkadaşlarından biri güldü ve elinde içkisiyle yanlarında bir an durdu. “Kelley sabahtan beri hayatının dramını yaşıyor.” Emira’nın yanından geçip gitti ve diğer adam da onu takip etti.

“Karşılaştığımız geceki video.” Emira bunu daha yüksek sesle ve suçlayarak söylemişti. “Karşılaştığımız geceki videoyu paylaştın mı?”

“Elbette paylaşmadım. O gece sildim.”

“Emin misin?”

“Evet!”

Josefa kendi telefonunun kilidini açtı ve ekranı Kelley’ye tuttu. “Peki o zaman neden şu anda viral olmuş?”

“Hey hey hey, bu da nedir?” Kelley ekranın ışığına doğru gözlerini kısarak baktı. “Tanrım, bu nasıl... Bu ne zaman oldu?”

“Yani sende hiçbir şekilde video yok, öyle mi?” Shaunie hâlâ çok sakın konuşuyordu. “Telefonunda, bilgisayarında ya da herhangi başka bir yerde?”

“Hiçbir şekilde yok, bir daha izlemedim bile. Emira, kahretsin.” Kelley yavaşça Josefa’nın kolunu indirdi böylece Emira’ya daha da yaklaşabildi. “Ben bunu... Böyle bir şeyi yapmam.”

Emira nefes aldı. “Sildin mi?”

“Evet.”

Zara, Josefa'nın kafasının yanından başını çıkardı. "Hiç-bir yerde yok yani?"

"Kesinlikle yok."

"K, o zaman bu nedir?" Zara Kelley'nin telefonunu tüm grubun görmesi için çevirdi. Orada, Kelley'nin telefonunda, Emira yüzünü saklıyordu. O gece üçüncü kez Emira, "Çekilir misin?" derken, yorgun ve korkmuş olduğunda sesinin nasıl çıktığını duydu. Bunu üçüncü kez duymak, insanın sarhoşken bıraktığı bir sesli mesajı dinlemesi ya da biri radyonun sesini kısıtığında şarkı söylemeye devam eden sesini duyması gibiydi. Zara videoyu kapattı, ekranda Kelley'nin *Gönderilenler* kısmı belirdi. Emira yeniden Kelley'ye baktı, *Her şey tam da güzelleşmeye başlamışken*, diye düşündü.

"Siktir git," dedi.

"Hayır hayır hayır. Emira, bekle."

Sonraki dakikalar, Tropicana 187'den nasıl çıkacaklarına dair planlar ve biriyle ayrılmanın gerekli adımlarını içeren organize bir karışıklık içinde geçti. Zara, Shaunie'ye Emira'nın eşyalarını toplamasını söyledi ve sonra Josefa Uber çağırdığını söyledi. Kelley, Emira'ya durması, onu dinlemesi, yüzüne bakması için yalvarmaya devam etti ama Zara Emira'nın elini yakaladı ve genç hissetmesine ve üniversite yıllarını hatırlamasına neden olacak şekilde, onu kalabalığın içinde yönlendirdi. Bir anda Shaunie caddeye çıkan merdivenlerin başında, bir alışveriş çılgınlığında sevgilisine yardım eden bir erkek arkadaş gibi, elinde Emira'nın mantosu ve hediyeleri ile belirdi. Dışarda kar yağmaya başlamıştı.

Erkek arkadaşım benim bir videomu mu sızdırdı şimdi? Emira, daha yeni tutan beyaz kar tabakasının üzerinde Zara'nın elini sıkıca tuttu. Kelley hâlâ arkasındaydı ve "Emira, dur" diyordu, Zara, "Geri bassan iyi edersin çünkü benim de elimden her an bir kaza çıkabilir," diye cevap verdi. Caddeye ilk adım atan Josefa oldu. Bir araba yaklaştı ve ona "Hey, sen Molly misin?" dedi, o da "Molly'e benziyor muyum? Siktir git," dedi.

*Benden gerçekten hoşlanıyor muydu? Emira asfalta çıktı. O videoyu gönderirken hâlâ benden hoşlanıyor muydu? Ben sa-
lağın teki miyim? Videoyu kimler gördü acaba? Aman Tanrım.* Bayan Chamberlain'ın videoyu görmüş olduğu düşüncesi Emi-
ra'nın midesinin bulanmasına, bu duygunun omuriliği boyunca
ilerleyip omuzlarına yayılmasına neden oldu. *"Şu anda para
kazanıyorum ve bahse girerim sizden daha fazla kazanıyorum-
dur.", "Kendisi orta yaşlı beyaz bir erkektir, böylesi eminim her-
kes için çok daha daha iyi olacak.", "Ne halt ettiğini sanıyorsun
sen? Sakın bana dokunayım deme!"* Bunları söyleyen, Bayan
Chamberlain evden çıkıp çocukları bıraktığında ortaya çıkan
Emira da olabiliirdi. Kelley caddeye çıktı ve yalvardı. "Emira,
lütfen konuş benimle, lütfen bunu yapma," Emira ona baktı ve
Briar'a kendimce veda edemeyecek miyim şimdi, diye merak etti.

Zara, "Sefa, bu araba ne ve ne zaman gelecek?" diye seslendi.

"Derrek ve Honda'sı iki dakikaya buradalar."

Kelley, "Emira, bak bana! Bu sıçtığımın şeyini ben yap-
madım!" dedi.

"Tanrım Kelley, kes artık!" Emira en sonunda konuştuğunda
karın altında titriyordu. Shaunie ceketini onun omuzlarına koy-
maya çalıştı ama Emira bunu ittirdi. "Bunu senden başka iste-
yen kimse yoktu."

"Benim bunu istiyor olmam ve videonun gerçekten payla-
şılması birbirinden tamamen farklı."

"İyi ama yine de benim videoyu paylaşmamı istiyordun,
değil mi?" Kelley bir şey söylemeyince, Emira konuşmaya de-
vam etti. "Kesinlikle. Sen benim tamamen farklı biri olmamı
istiyorsun. Mesela... Kensington'da yaşamamdan nefret ediyor-
sun ve bir kere bile benim daireme gelmedin."

"Dur dur dur, sen beni bir kere bile davet etmedin ki!"

"Ben bunu çözmek için kıcıımı yırtarken sen benim sağlık
sigortam olmaması konusunda şakalar yapıyorsun."

"Bu doğru değil. Bunun hakkında şaka yapan sensin!"

“Hayatımı kazanmak için bebek bakıcılığı yapmamdan nefret ediyorsun, ki olabilir, her neyse. Ama bunu itiraf etsen her şey çok daha kolay olur.”

Kelley kollarını yanına indirdi. “Emira, hâlâ bebek bakıcılığı yapmaktan nefret eden biri varsa o da sensin.”

Emira iki adım geriledi.

Bu yargıyı Zara’dan geldiğinde kabul edebileceği günler olmuştu, hatta daha uzun süredir çıkıyor olsalardı ve belki daha az içmiş olsaydı Kelley’den geldiğinde de kabul edebilirdi. Ama Zara asla Emira’nın yetişkinliğe adım atmakta biraz geç kaldığı, çoktan başka şeyler yapmaya başlamış olması gerektiği ve on üç yaşındakilerin bile yapabileceği bir iş olduğu gerçeğini vurgulayacak, hâlâ diye bir kelime kullanmazdı. Tekila ve şampanyanın etkisi altında, kendini bir kayıta eteğini çekiştirirken izleyip, bu kaydın Kelley’nin *Gönderilenler* dosyasından yayıldığını görünce, Emira artık Kelley’nin bina görevlisinden, iş yerinde kendisine gelen ücretsiz basket maçı biletlerinden ve onun önünde –şu anda kendisine o kadar sıradan gelmeyen– “zenci” kelimesini kullandığı andan başka bir şey göremez olmuştu. Emira, Kelley’yi baştan aşağıya süzdü. Dudaklarını öne çıkardı ve “Çok iyi ya,” dedi.

Kelley dudaklarının arasından nefesini vererek “Dur, bekle, ben öyle... bu...” dedi. “Emira, yemin ederim ki bunu ben yapmadım... ama bunu Alex’in yaptığını düşünüyorum.”

Emira kahrkaha attı ve “Aman Tanrım,” dedi, o sırada Zara onu Derrek’in yaklaşmakta olan Honda’sına doğru çekiyordu. Shaunie aracın ön koltuğuna atladı ve Josefa aracın diğer tarafına yürüdü.

“Şaka yapmıyorum, Emira. Bunu o yaptı. Nasıl bilmiyorum ama bugün benim iş yerime geldi ve o–”

“Aman Tanrım! Artık sussan iyi olacak! Siz ikiniz birbirinize takıntılısınız ve bu çok aptalca. Aslında, biliyor musun? Aslında sen, açıkça görülüyor ki, çok fazla parası, harika bir işi ve bir kitap anlaşması olan biriyle birlikte olmak istiyorsun, bu yüzden siz yeniden çıksanız çok daha iyi olur.” Arabanın

içine girince, Zara onun dizlerinin üzerinden uzandı ve arabanın kapısını çekip kapattı.

Arka koltukta, Emira yüzünü elleri arasına aldı. Zara onun emniyet kemerini bağladı, Shaunie bacaklarına mantosunu örttü ve Josefa, “Telefonunu bana ver,” dedi. Shaunie’nin dairesine varana kadar Emira, Kelley’den iki cevapsız ağrı aldı, telefonunda artık Açma diye kayıtlıydı.

YİRMİ ÜÇ

Cumartesi öğleden sonra Alix, hem güvende hem de fena halde korkmuş hissederken tutturamadığı yürüme hızına ulaşmak için çabalıyordu. Tek bildiği, Emira'nın kendi daire-sinden taşındığı ve özgeçmişine eklediği adresin başkasına ait olduğuydu. Ama Alix onu aramamıştı çünkü Emira'nın onun ziyaretini geri çevirmesini istemiyordu. Taksi şoföründen onu iki blok ötede indirmesini istedi.

Alix bebek puseti yerine scooter'ı almayı tercih etmişti, çünkü bunu kazayla bir yerde unutmak bin üç yüz dolardan olmak anlamına gelmiyordu (hem scooter'ı gerekirse silah olarak kullanabilirdi). Önüne bağladığı Catherine ile birlikte Alix gidonu tutarken, Briar da kafasında gereksiz ama çok tatlı du-ran bir kaskla limon yeşili bir çocuk scooter'ının üzerinde du-ruyordu. Alix bir eliyle Briar'ı yönlendirirken diğer eliyle üst üste inşa edilmiş, pencerelerinde beyaz demirler olan, bazı-larının arkasında kedilerin tünediği apartmanların arasında yo-lunu bulmak için Google Maps'i kullanıyordu. Emira'nın daire-sinin bulunduğu apartman –yan tarafına iki uydu anteni monte edilmişti– caddenin karşısında, şu anda ince bir kar tabakası ile kaplı basket sahasının karşısındaydı. Alix, Briar'ı ve scoo-ter'ını, sol eli ve kalçasının yardımı ile girişteki basamakların üstüne çıkardı. 5B yazan dairenin ziline bastı.

“Buyrun?”

Bu kesinlikle Emira'nın sesiydi ve iyi bir gününde değildi. Alix ilerledi ve ağzını diyafona dayadı.

“Emira? Benim Alix. Merhaba. Bayan Chamberlain ben.”

“Hımmmm... Merhaba?”

Yaşlıca siyah bir adam, elleri montunun ceplerinde kaldırımdan geçti. Mavi beyzbol şapkasının altından kafasını kaldırdı ve Alix’e sanki orada kaybolmuş gibi baktı. Briar doğrudan adamı gösterip “Bu adam treni kullanıyor,” dedi.

Alix, “Tatlım, sessiz. Emira, bunun tuhaf olduğunu biliyorum,” dedi. “Biz sadece sana bir şey bırakmak ve... bir merhaba demek istedik.”

Briar gözlerini adamdan ayırmadan bağırdı “Çuf, çuf!”

Belirgin bir durgunlukla Emira, “Bir dakika... Briar yanınızda mı?” dedi.

Adam neredeyse bir sonraki caddeye ulaşmıştı ama Briar ellerini ağzının etrafına birleştirip arkasından seslendi “Dikkat kapıyay kapanıyoy!”

Alix, “Briar burada ve pek çok arkadaş ediniyor,” dedi. “Posta kutun var mı? Bunu doğrudan kapının arkasına da bırakabilirim.”

“Hayır hayır, ben aşağıya geliyorum. Bir saniye sadece.”

Cızırtılı bağlantı kesildi ve Alix oracıkta kalakaldı.

Briar kondüktörün peşini bırakmıştı ve annesine bakıyordu. “Anne? Anne, oradaki o... o şey ne?” Avucuyla ön kapıya üç kez dokundu.

Alix başparmağını yaladı ve Briar’ın dudaklarındaki kurumuş yoğurdu sildi. “Bu,” dedi, “küçük bir macera, tamam mı?” Çantasından dezenfektan çıkardı. Önce Briar’ın ellerine, sonra kendi ellerine sürdü.

Kapıdaki pencereden, Alix önce şampanya pembesi, havlu kumaşından eşofman altının merdivenlerden indiğini gördü, sonra da Emira’nın geri kalanı belirdi. Saçını siyah ipek bir eşarabın içine sokmuş, başının tepesinde bir topuz yapmıştı. Emira kot bir ceketin altına bir tişört giymişti, evde geçirilen bir hafta sonu için tuhaf bir kıyafet seçimi gibi görünüyordu ama zaten,

bu da herhangi bir hafta sonu değildi ki. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Emira'nın göz kapakları şişmiş ve kırmızı görünüyordu.

“Selam.”

“Habersiz geldiğim için özür dilerim. Merhaba.”

Briar kafasını kaldırıp baktı ve işaret etti. “Mira'nın saçı yok.”

Emira, “Merhaba,” diye gülümsedi. “Hâlâ saçım var. Sadece topladım.”

“Bunun çılgınca olduğunu biliyorum.” Alix sanki kutsal kitap üzerine yemin eder gibi tek elini havaya kaldırdı. “Ve eğer meşgulsen, hiç mecbur—”

“Hayır, hayır, içeriye girin. Dört kat yukardayım ama.”

“Sorun değil. Bunu aşağıda bırakabilir miyim?”

“Hımmm...” Emira başparmağının tırnağını kemirdi ve scooter'a baktı. “Yani, ben olsam bırakmam. Ama siz bilirsiniz.”

Merdiven sahanlığı toz ve küf kokuyordu ama beşinci kata çıktıklarında Alix, Emira'nın kokusunu almaya başladı. Oje, limon, hindistancevizi ve ıslak çimen. Emira giriş kapısını itirip dairesini ortaya çıkarınca, Alix önce *Hadi bakalım, öf, bunu yapabilirim*, diye; sonra da *Aman ya bu çok iç karartıcı*, diye düşündü.

Emira'nın dairesi, köşe odanın belki biraz daha büyük olduğu, en iyi ihtimalle fazladan bir penceresi olan, onun dışında tüm odaların birbirine benzediği yurt odalarından birini andırıyordu. Koridor ve mutfak zemini, ahşaba benzetilmeye çalışılmış linolyum yer döşemesi ile kaplanmıştı. Buzdolabının üzerinde parlak kırmızı bir mikrodalga fırın duruyordu ve *Bed Bath&Beyond* mağazasının indirim kuponları buzdolabına yapıştırılmıştı. Halı kaplı oturma odası, iki yatak odasına açılıyordu ve Alix bunlardan birinin Emira'ya ait olduğunu her halden anlayabiliyordu.

Bir mantar panonun üzerine siyahi kızların resimleri iliştilmişti ve raptiyelerden birinin üzerine asılı Cadılar Bayramı'ndan kalma siyah kedi kulakları duruyordu. İçinde katlanmamış siyah kıyafetler duran uzun plastik bir raf ünitesi, üzerinde

buruşmuş hüzünlü bir siyah elbisenin durduğu dağınık yatak, yatağın üzerinde şal desenli bir yorgan ve yatağın hemen yanında, dibinde şekerli süt kalan pembe bir kâse vardı. Oturma odasında bir televizyon, siyah bir IKEA sehpa, siyah katlanabilir sandalye ve üzerine tam oturmayan bir kılıfı olan eflatun bir futon kanepede duruyordu. (Alix bir seferinde futonlar hakkında bir mektuptan oluşan bir blog gönderisi yazmıştı. Bu mektupta futonlardan kendi kuşaklarının en büyük kandırmacısı olarak bahsediyor ve onları “renkli ama her an kırılabilecek bir iskeleti olan, fazlaca abartılmış armut koltuklar” olarak nitelendiriyordu. Bu sahibine ulaşmamış mektubun komik olması gerekiyordu ama Emira’nın oturma odasını görmek Alix’in kendini bir zorba gibi hissetmesine neden olmuştu.)

Ama Emira’nın kanepesine oturunca, Alix bir şey daha tespit etti. Futonun tam karşısındaki duvarın önünde yerde büyük akvaryumlardan vardı. Üzerinde kapağı yoktu ve içinde balık da yoktu ama bir düzine kadar saksı bitkisi vardı –eğrelti otları, palmyeler, kaynanadilleri, kurdele çiçeği– ve bitkilerin yeşil yaprakları uzamış, yanlardan dışarı taşmıştı. Bu kesinlikle beklenmedik bir şeydi ve Alix, Briar akvaryuma doğru koşunca memnun oldu, böylece o da bu yamru yumru futon kanepesi ile bu hoş akvaryumun nasıl bir arada bulunabildiğini anlayabilecekti.

“Su ister misiniz?”

“Bu harika olur. Teşekkür ederim. Briar, onlara dokunma, tatlım. Kaskını çıkarmak ister misin?”

Briar, “Yok, tekeşşür ederim,” dedi ve akvaryumu gösterdi. “Burada hiç balık yok.”

“Ama tüm o güzel bitkilere bir bak, hayatım.” Alix kangurunun kemerlerini çözdü ve Catherine’i, ufacık kafası Alix’in dizlerinde kalacak şekilde, yatay pozisyona getirdi. “Emira, bu çok akıllıca bir fikirmiş,” dedi.

“Haa.” Emira buzdolabının kapısını kapattı. “Bizden önceki kiracılar onu burada bırakmışlar. Ve aşağıya taşıyamayacak kadar ağırdı... yani böyle işte. Bu haliyle kaldı.” Emira

mavi plastik bir buz kabındaki buzları çıkarıp bir bardağa çeşmeden su doldurdu.

Briar, “Neden ama... neden burada hiç balık yok?” diye sordu. Emira bir bardak suyu sehpaye koyup katlanan sandal- yeye oturdu.

Emira, “Bu sadece bitkiler için, tatlım. Biliyorum bu biraz tuhaf,” dedi. “Ama sanırım burada eskiden balıklar varmış.”

Emira bunu Briar’a açıklarken, Alix mutfığa açılan banyo- nun kapısından içeriye kaçamak bir bakış attı. Duş perdesinin borusuna dört tane hafif nemli ve renkli sütyen asılıydı ve Alix *Ha, tamam, o yüzden kot mont giyiyorsun*, diye düşündü. Sütyen yıkamak, huzursuz ve üzgün olduğunda Alix’in de yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. Sütyenlerden biri duş perdesinin üze- rine iki kez su damlattı ve bu Alix’in, Emira ve Kelley’nin ar- tık birlikte olmadıklarından kesinlikle emin olmasını sağladı.

Alix, “Umarım seni çok tedirgin etmedik,” dedi. Catherine ona yeni gelen tavanı incelemeye başlamış, *dadada* diyordu. “Ama sadece bir uğrayıp—”

Emira, “Yok, hayır. Hımm...” diye araya girdi. Öne eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Kusura bakmayın... önce ben konuşabilir miyim?”

Alix, Catherine’i omzuna aldı ve bacak bacak üzerine attı. Sehpanın alt rafında bir Netflix DVD zarfı fark etti ve bu, Emi- ra’nın lafa önce başlama talebiyle birleşerek içini şefkatle dol- durdu. Alix, *Bu kızı seviyorum*, diye düşündü. *Hâlâ DVD’mi seyrediyor? Hangi film acaba? Şeytan Marka Giyer mi? Tanrım, seviyorum bu kızı. Emira ve ben iyi olacağız.* “Elbette ilk önce sen konuşabilirsin,” dedi.

Emira, “O zaman aaa... Eminim videoyu gördünüz çünkü... yani, herkes gördü,” dedi. “Ama bilin diye söylüyorum, ben ke- sinlikle Briar’ın önünde bu şekilde konuşmuyorum. Demek is- tediğim... arkadaşlarımla yanındayken böyle şeyler derim ta- bii ki ama asla Briar’ın önünde değil. Böyle bir şey kesinlikle ilk defa oldu. Onu benden alacaklar ya da bir şey olacak diye

çok ama çok korkmuştum ve bu yüzden bağırdım ve çocukların yanında söylenmeyecek şeyler söyledim.”

Briar sehpanın altına uzandı ve üzerinde beyaz harflerle *Temple* yazan kırmızı bir su şişesini çıkardı. “Ben bunu açacağım,” dedi.

Alix, “Briar, hayır,” dedi.

Emira elini salladı. “Yok, yok, boş zaten, onunla oynayabilir. Ama işte... görünen o ki siz buradasınız bu yüzden belki de çoktan kararınızı verdiniz ve ben bunu anlarım.” Emira ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. “Ben sadece hikâyeyi kendi tarafımdan anlatmak istedim ve hımmmm... evet, sanırım bu kadar.”

Bir gece önce Alix, Laney’den “Yayında,” yazan bir mesaj aldıktan sonra, Peter uyurken küvetin kenarına oturup videoyu iPad’inden beş kez izlemişti. Her seferinde Emira ile yeniden tanışıyordu. Bakıcısının daha önce bu kadar çok konuştuğunu hiç görmemişti ve ne kadar hoş olduğunu fark etmemişti, ayrıca Emira’nın bu kadar akıllı ve kıvrak zekâlı olduğunu da bilmiyordu. Alix videonun sonunu biliyordu. Her şey en sonunda yoluna giriyordu. Ama olaylar vuku bulurken izlemek ve Emira’nın sesinin korkuyla değişmesini dinlemek, bir korku filmi izliyormuş gibi kalbinin atmasına neden oluyordu. Alix kendi kendini *Evet, Emira. Anlat ona ve Dikkat et, tam arkanda*, diye düşünürken bulmuştu. Ama en çok, *Aman Tanrım, bu sadece birkaç ay önce miydi? Briar ne kadar da ufakmış*, diye düşünmüştü.

Twitter’daki içeriğin büyük kısmı ve beş para etmez web sayfaları Emira’nın davranışına övgüler yağdırıyordu ama bazıları meseleden sapmıştı. O eylül gecesindeki davranışını hatırlarken Emira’nın şu anda aklından geçen de bu olmalıydı.

Neden polisi çocuğun babası ile konuşturup meseleyi halletmedi ki? Bu teknik olarak mukavemet uygulamaktır.

Kusura bakmayın ama bir çocuk bakıcısı gibi GÖRÜNÜMÜYOR.

Eğer kamera açıkken bu şekilde davranıyorsa, etrafta kimse yokken çocukla nasıl konuşuyor merak ettim doğrusu.

Ama Alix, Emira'yı bunları söylerken izlediğinde, telefonunda küfürlü bir şarkının sözlerini yakaladığı zamana benzer şeyler hissetmişti: keyiflenmiş ve meraklanmıştı. Alix, Briar'ın kendisi gibi davranmasından ne kadar korkuyorsa, Emira gibi davranmasından da ancak o kadar korkuyordu. Briar'ın Emira gibi davranmasını ister miydi? İyi anlarında, kesinlikle. Daha önemlisi, kendini savunabilme kabiliyetine sahip bir bebek bakıcısı ister miydi? Alix, *Yüzde yüz*, diye aklından geçirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve Catherine'i omzuna aldı. "Emira," dedi. "Peter ve benim sana kızacağımızı mı düşündün?"

Emira kafasını kaldırıp baktı ve elini başının arkasına götürdü. Bir süredir ağladığı belliydi. "Peter'a yaşlı bir adam dediğim için de çok kötü hissediyorum, çünkü bana karşı her zaman çok iyi davranmıştır ve o kadar yaşlı bile değil."

Alix, Catherine'in çorabını yukarı çekerken kendini gülmekten alamadı. "Böyle söylediğin için çok memnun olacaktır ama buna hiç gerek yok. Bak, öncelikle... anlaşılamadığımız zamanlar olmuştur, ikimizin yani. Ama Emira, senin özünde nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Peter ve ben çocuklarımla ilgilendiğin için ve biz yapamadığımızda onları korumak için yanlarında olduğundan sana minnettarız. Ve kızlar söz konusu olduğunda gösterdiğin korumacı tavrı önemseydiğim kadar bir insan olarak özel hayatını ve gizliliğini de önemsiyorum, bu nedenle şu anda nasıl bir şeyin içinden geçiyorsun hayal bile edemem."

Emira bir bacağına diğerinin üzerine attı ve "Olanlar oldu bir kere," dedi.

Alix, "Bak, biz kesinlikle sana kızgın değiliz," dedi. "Tam tersini hissediyoruz hatta. O akşam verdiğin tepkiden çok etkilendik ve hayatımıza girdiğin için öylesine minnettarız ki... ve bil diye söylüyorum, benim de çocukların önünde pek uygun olmayan şeyler söylediğim zamanlar oldu. Bu konuyu dert etme lütfen. Şimdi..." Alix kanepenin diğer ucundaki çantasına uzandı ve bunu ayaklarının arasına yere koydu. "Benim söyleyecek öyle çok şeyim var ki, o yüzden lütfen bana biraz sabır göster. Briar, tatlım, buraya gel."

Briar kafasını kaldırdı ve kaskını kafasına oturtmak için bastırdı. Alix bir eliyle Catherine’i tutup diğeriyle çantasını karıştırdı. Kırmızı ve beyaz iple sarılmış, kare şeklinde küçük bir hediye paketi çıkardı. “Bu Emira içindi, hatırladın mı? Hadi gidip bunu ona ver.”

Emira, “Bu nedir?” dedi.

Briar hediyeyi eline aldı ve Emira’ya doğru yürüdü. “Bunu ben... bunu ben açmak istiyorum. Açayım açayım.”

Alix, “Bu Emira için tatlım,” dedi. Emira, “Bana yardım etmeye ne dersin?” dedi.

Alix, Briar ve Emira’nın küçük paketi açmasını izledi, içinden üzerinde çiçek resimleri olan, 2016 yılına ait bir cep takvimi çıktı. Emira’nın kafası karışmış gibi, gözleri kocaman açıldı ama yine de “Aaaa, çok teşekkür ederim,” dedi.

Alix parmak uçları ile Catherine’in saçlarını taradı ve “İçine baksana,” dedi.

O sabah, Alix takvimin ilk altı ayının pazartesi, salı, çarşamba ve cumalarını *EMIRA* yazarak doldurmuştu. Briar bir çiçek resmini gösterip “Koklayayım, koklayayım,” derken, Alix, Emira’nın ocak ayını açmak için sayfayı çevirmesini izledi. Emira sanki içinden bir şeyin fırlamasını bekler gibi şubat ayını açtı.

Alix, “Emira, bu benim senden...” diye başladı, “bizim için daha uzun saatler çalışmanı istememin başarısız bir şekli.”

Emira mart ayını açtı. “Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim.”

Briar kaskına vurdu. “Anne, çıkarmak istiyorum.”

Alix, “Buraya gel sana yardım edeyim,” dedi, Emira’ya bakıp gülümsedi. “Şöyle ki... Bu annenin karşısına süper bir fırsat çıktı.” Tek eliyle Briar’ın kaskını çıkardı. “Öyle görünüyor ki bir sonraki yarıyıl New School’da bir ders vereceğim. Ve bu her salı akşamı olacak ama anlayacağın üzere kızlar benimle gelemeyecek, o yüzden... biz de onların seninle kalmasını çok

istiyoruz. İşte böyle! Şimdi şöyle olacak...” Alix işaret parmağını saymak için kaldırdı. “Pazartesi, normal mesai saatleri, on ikiden yediye. Salı öğlen gelirsın ve o gece de dâhil, bir sonraki gün öğlene kadar kalırsın, misafir odasını senin için hazırlarız ve istediğin gibi olması için uğraşırız ve sonra cuma günü yine on ikiden yediye, normal mesai saatleri.”

Emira bu teklif edilen program karşısında öylesine afallamıştı ki, takvimi sanki çok pahalı olduğunu öğrenmiş ve parmak izlerinin az önce bunu elinde tuttuğunu kanıtlamasını istemiyormuş gibi ucundan tutmaya başlamıştı. “Vay,” dedi.

“Şimdi, bizimle olmadığın günlerde başka bir kâtiplik işin olduğunu biliyorum ve bu işe ne kadar bağlısın bilmiyorum... Briar, tatlım, kaskın kayışları çok kirli ve ağzına alman için uygun değil, tamam mı? Ama evet, diğer işini bırakmak durumunda kalacağın için biz bunu kesinlikle tam zamanlı bir işe çevireceğiz. Bu haftada otuz sekiz saat demek ama olur da tren geç kalırsa ya da daha bilmem başka şeyler olursa diye, biz bunu kırk saate tamamlayacağız. Ve bu şekilde sağlık sigortası, ücretli tatil günleri ve diğer tüm hoş olanakları da sunabileceğiz... Ve bununla sadece yaz tatillerini de kastetmiyorum çünkü bir ara muhtemelen aileni ziyarete gidersin, biliyorum ve bunların hepsini ayarlayabiliriz...” Alix nefes aldı ve gülümsedi; omuzları beş santimetre kadar çöktü. “Bunların hepsini senin için yazdım çünkü çok fazla olduğunu biliyorum,” dedi. “Ve bize hemen şu anda bir cevap vermek zorunda değilsin ama belki şimdilik, eğer aklına bir soru geliyorsa onları sor... Emira? Tatlım, iyi misin?”

Alix’in hayatında gördüğü en rahatsız ve ucuz görünümlü sandalyenin üzerinde, Emira ellerini yüzüne kapatmış ağlıyordu. Sehpanın üzerinde hiç mendil yoktu (sadece iki uzaktan kumanda ve bir de üzerinde Baby Lips yazan bir şey vardı), bu yüzden Alix Catherine’i de taşıyarak banyoya gitti ve bir rulo tuvalet kâğıdı kaptı. Alix, kucığında Catherine’le birlikte

Emira'nın önünde diz çöküp Emira'nın eline bir tomar mendil sıkıştırdı ve kendi elinin orada biraz daha kalmasına izin verdi.

“Zor zamanlardan geçiyorsun ve ben de tüm bunları üstüne yığdım, özür dilerim.” Emira'nın öylesine mahcup ve tatlı tatlı ağlayan bir yüzü vardı ki Alix kendisinin de gözlerinin dola-
cağını hissetti. “Ben bunun iyi bir zamanlama olduğunu dü-
şünmüştüm ama belki de önce şu video işini halletmeliyiz ve
sonra bir sonraki adımı düşünmeye başla...”

Ama Emira hayır anlamında kafasını salladı, aynı anda hem mutlu hem de tükenmiş gibiydi ve “Hayır, kusura bakmayın, evet. Evet, bu teklif gerçekten iyi görünüyor.”

“Gerçekten mi?!” Alix bunu yüksek sesle söylemek isteme-
mişti. Emira'nın komşularının pütür pütür, sıvalı duvarlarının
ardından onu duyduklarına emindi, bir eliyle ağzını kapattı.
“Evet mi? Aman Tanrım, çok seviniriz, emin misin?”

“Oh evet, kesinlikle.” Emira güldü. “Evet, ben hımmmm...
kesinlikle çalışma saatlerimi artırmak isterim.”

“Tanrım, bu harika bir haber! Tamam. Tamam.” Alix koca-
man gülümsedi. “Bri, tatlım, bil bakalım ne oldu?” Briar başa-
rısız bir uğraş vererek kaskını göbeğinin en tombul kısmından
bağlamaya çalışıyordu. “Bri, sen ve Emira bir sonraki sene pi-
jama partisi yapacaksınız. Bu çok harika değil mi?”

“Mira?” Briar, Temple su şişesini alıp bunu Mira'ya gö-
türdü. “Mira, bunun içine... bunun içine üzüm koyalım ve sak-
layalım, tamam mı?”

Emira, “Bu çok harika bir fikir,” dedi.

Alix topuklarının üzerine oturdu. “Pekâlâ, o zaman tamam.
Yeni yılda başlıyoruz?”

Emira serçe parmakları ile gözlerini sildi ve “Evet, bu mü-
kemmел olur,” dedi.

“Tüm ayrıntıları düşüneceğimize ve o zamana kadar her
şeyi hazırlayacağımıza söz veriyorum. Ama son bir şey daha
söylemek istiyorum.”

Ama Alix'in söylemek istediği çok şey vardı. İlişkilerinin, aralarındaki bağı güçlenmesi için her an fırsat kollamaya-
cağı, Emira'nın hayatının geri kalanında ondan tavsiyeler ala-
cağı bir noktaya ulaşması için sabırsızlanıyordu. Alix ona şöyle
demek istiyordu: *Şu utandığın video var ya? Dürüst olmak ge-
rekirse sandığın kadar kötü değil ve senin benim çocuğumu ne
kadar çok sevdiğini gösteriyor. Ve kullandığın bu su şişesi? Kan-
sere neden olabilir o yüzden gidip sana cam ya da paslanmaz
çelikten yapılmış yeni bir tane alalım. Ve tesadüfen yaptığın bu
şey? Çiçekler ve akvaryumla hani? Öyle ama öyle hoş ki ve iç-
güdülerin öylesine doğru ki. Ve bir kanepenin büyük bir yatırım
olduğunu biliyorum ama bu, nihayetinde para harcamak isteye-
ceğin şeylerden biri. Bak bunlar dolabında olması gereken ana
gıda maddeleri. Bu güzel gibi görünen bir yemek ama aslında
değil. Bak yumurta tek elle böyle kırılır; iki pinpon topunun ara-
sına bir çeyreklik sıkıştırıp alıştırma yapabilirsin. Bunları söy-
lemek için doğru bir zaman değildi ama Emira onlar için tam
zamanlı çalışmaya başlayınca Alix'in tüm bunlar için kesin-
likle fırsatı olacaktı.*

Alix, "Hâlâ üzerinde konuşulamayacak kadar tazeyse, bana
söyle lütfen," dedi. "Ama Peter ve ben sana bu video konusunda
yardımcı olmak istiyoruz."

Bir kez daha Emira, *Olur*, dedi.

İşte böylece pazartesi sabahı, Laney Thacker ve çekim ekibi
saat yedide Chamberlainlerin evine geldi. Tamra da trene atla-
yıp kahve ve kruvasan getirdi. Kısa süre sonra Emira, Zara ile
birlikte elinde Laney'nin önerdiği renklerde (su yeşili ve Par-
lement mavisi) iki elbisyle içeri girdi. Saçları, Alix'in daha
önce hiç görmediği tarzda düzleştirilmiş, ardından hafif buk-
leler eklenmişti ve kalın göz kalemini de çekmemişti. Göğsüne
sade bir altın kolye takmıştı ve Alix bunu görünce, *Aferin kı-
zıma*, diye düşündü.

Alix, aynanın karşısında gül kurusu gömleğinin düğmelerini ilikleyerek yerel haberlere ilk kez çıkmak için hazırlanırken, son bir onay için Tamra'ya baktı. "Doğru şeyi yaptım, değil mi?" diye fısıldadı. Saçlarını omuzlarının üstüne getirdi. "Lütfen, sadece... bana sadece doğru şeyi yaptığımı söyle."

Tamra'nın gözleri abartılı ve kendinden emin bir ifade ile küçüldü. "Tabii ki kızım, evet," dedi. "Yüzde yüz. Bu Emira'nın başına muhtemelen şimdiye kadar gelen en iyi şey."

YİRMİ DÖRT

Bayan Chamberlain ön kapıyı açtığında Emira, Zara'nın "Yok artık," diye fısıldadığını duydu. Vaktiyle Emira'yı şaşkına çeviren Chamberlainlerin evinin büyüklüğüne, yan sehpalara konmuş cam vazolardaki pembe ortancaların olduğu oturma odasındaki ışıklar ve kameralar eklenmişti.

"Selam, tatlım. Daha uyanamadın mı yoksa? Eğer öyleyse bir sürü kahvemiz var. Merhaba, Zara. Seni yeniden görmek ne hoş." Bayan Chamberlain tamamen zinde görünüyordu. *Tatlım* kelimesi Emira'yı tamamen hazırlıksız yakalamıştı ama zor bir hafta sonundan daha yeni çıkmışlardı ve Emira, Bayan Chamberlain'in samimiyetinin zamanla daha doğal bir hale geleceğini düşündü. Emira ve Zara, ellerinde Dunkin' Donuts'tan alınmış kahveler tutuyorlardı ama Zara kendisinininkini bırakıp Tamra'dan soğuk demleme kahve aldı.

Laney Thacker, Emira'yı oturma odasında karşıladı. Emira'yı kollarını iyice uzatarak ve elbisesine makyaj bulaşmasını diye yakasına taktığı beyaz peçete ile kucakladı. Emira'nın elbiselerini alırken "Çok hoş," dedi; her elinde birini tuttu. "Çekimi bununla yapalım." Parlak, Parlament mavisi olanı kaldırdı. "Sadece dudaklarına hafif bir pembe sürelim ve yanaklarına hafif bir dokunuş, tamam mı?"

Alix, "Emira, kızların banyosu tamamen senin," dedi.

Laney, sanki kendisi de bu kararın bir parçasıymış gibi kafasını salladı. "Yirmi dakika içinde buluşalım ve saat dokuzda yayındayız, süperstar."

Emira da onların heyecanına ortak olmaya çalıştı. Briar'ın nerede olduğunu sormak isterken –küçük kızın ne giydiğini görmek için meraklanıyordu– Emira kendini Zara ile merdivenlerde buldu. Briar'ı az sonra görecekti ve yakın gelecekte onunla çok daha fazla zaman geçirecekti.

Çocukların banyosunda Zara, yanaklarına son bir kat pudra sürerken, Emira tuvaletin üzerine oturdu. Zara, “Baksana...” diye fısıldadı. Emira onun nefesinde soğuk demleme kahvenin güzel kokusunu aldı. “Burada tuhaf titreşimler alıyorum, ne bu böyle malikâne gibi.”

“Yok ya.” Emira gözlerini açtı. Pudranın aynasını kendisine çevirdi ve aynadaki görüntüsüne baktı. “Burada çok zaman geçiriyorum ben, o yüzden rahat ol. Saçımı biraz daha düzeltebilir misin?”

Zara cıkladı ve “Küçük fırçan nerede?” dedi.

Emira makyaj çantasına bakmak için dikleşti. “Burada değil mi ya?” Çantayı lavabodan aldı ve kucağına koydu. Kirli makyaj malzemelerini ve fırçaları sağa sola ittikten sonra, “Sırt çantamda olmalı,” dedi ve kafasını kaldırıp Zara'ya baktı.

Zara dudaklarını öne doğru çıkardı. “Bu mudur yani?”

“Sırt çantamı buraya getirebilir misin?”

“İyi madem, öyle olsun.” Zara kapıya uzandı. Kendi kendisine “Ona iş verdiği için kadının tatlı olduğunu düşünüyor, öyle olsun bakalım.”

Zara kapıyı kapatırken Emira, “Teşekkürler!” diye seslendi. Tek başına ayakta durup aynaya baktı. Islak mendil yığınlarının ve bir kavanoz bebek pudrasının üzerinde, hâlâ Facebook ve Twitter'da çıkıp duran halindense kamerada görünmesini tercih edeceği bir versiyonu duruyordu.

Tüm hafta sonu boyunca Emira kendini tutamamış ve *Market Depot* hakkındaki yorumları ve gönderileri Google'da aratıp durmuştu. Polis şiddeti videoları ve *Black Lives Matter* gösterilerinin hücumu arasında Emira'nın viral olmuş videosu bir şekilde... komikti? Videoyu izleyenler ve paylaşılanlar. *Bu çok*

boktan bir durum ama aynı zamanda da gülmekten yarıldım ve Tanrım, bu kız benim kahramanım gibi yorumlarla bunu hikâyelerinde ve gönderilerinde paylaşıyorlardı. Biri Emira'nın eli kalçasında güvenlik görevlisine bağırırken ekran görüntüsünü almış ve Briar'ın çaresizce kameraya bakan yüzüne zoom yapmıştı. Caption'da *İşte buradayım. Bu hallere nasıl düştüm ben,* yazıyordu. İnsanlar şöyle yorumlar yapmışlardı: *Bu çocuk beni öldürüyor ve Çocuk da ne çekmiş ve Bu kız ve bakıcısı ile bir dizi çekmeye talibim.* Ne kadar çok paylaşılsa olay ciddiyetini o kadar çok kaybediyordu, bu da tüm meseleyi hem daha iyi hem de daha kötü hale getiriyordu.

Emira, bu önemsizleşmenin birkaç nedenden dolayı varılan ortak bir karar olduğuna inanmıştı. Öncelikle, kimse zarar görmemişti. Briar çok tatlı, uslu ve olaydan sıkılmış görünüyordu ve Emira'nın hazır cevapları da genel olarak korkusunu maskeliyordu. Bu ırkçılık hakkında kan görmeden ve gününün geri kalanını mahvetmeden izleyebileceğiniz bir videoydu. Emira, internette eğer onun ve Kelley'nin çıktığı... yani bir zamanlar çıktıkları bilinse insanlar nasıl davranırdı diye düşünmekten kendini alamıyordu. (Emira son iki günde Kelley'nin telefonuna bıraktığı dört çağrıyı da görmezden gelmişti. Zara Kelley'nin son teşebbüsüne “Tamam, sakinleştik? Ama seninle konuşmaya hazır değiliz. Lütfen bu geçiş aşamasına saygı duy,” diye cevap vermişti.)

Arayan tek kişi Kelley değildi. Tüm hafta sonu Emira telefonunu şarjda tutmuştu, çünkü her saat başı röportaj talepleri ve *The Real* isimli bir konuşma programına çıkması önerisi ile titreşip durmuştu. Ama Emira her arayana Bayan Chamberlain'in ona dikte ettirdiği cümleler ile karşılık verdi. “Herkes bu aralar bir yorumun olmadığını ve şu anda tek söyleyebileceğinin bu olduğunu anlat,” demişti. “Bu işi halledebiliriz, sana söz veriyorum. İşe el atacağız, yanlış anlaşılmış her şeyi temizleyeceğiz ve sahneye çıktığın hızda seni oradan alacağız.”

Aslına bakılırsa, Kelley bu videonun getireceği şöhret konusunda haklıydı ama muhtemelen tahmin ettiğinden çok daha

fazla yankı uyandırmıştı. Videoyu takip eden iki gün içinde, Emira ona iş teklif eden üç sesli mesaj almıştı. Bunlardan biri şehirde yaşayan, üç oğulları için bir dadı arayan siyahi ve varlıklı bir ailedendi. Biri ondan Philadelphia'daki bakıcıların haklarını korumak üzerine üç bölümlük bir seri hazırlamasını isteyen çevrimiçi bir yayın organındandı. Ve diğeri de haliha-zırdaki işvereni Yeşiller Partisi bürosundandı. Emira'nın salı ve perşembe günleri amiri olan Beverly isimli bir kadın cep telefonundan onu üç kere aramış ve iki mesaj bırakmıştı: "Sana burada daha fazla sorumluluk vermek konusunda konuşalım, olur mu?" Parasını harcadığı bir yığın kaliteli kâğıt ve yazmaya akşamlarını harcadığı kapak mektuplarının ardından, viral bir videonun onu referans mektupları ve lisans derecesinden daha kalifiye göstermiş olması, Emira'yı memnun olmaktan ziyade sinirlendirmişti. Ama bunun da artık bir anlamı yoktu çünkü artık buna ihtiyacı kalmamıştı. Emira'nın –her şeyden çok onun videodaki kıyafetine takılmış gibi görünen– anne babası onun hem işsiz hem çulsuz olduğu varsayımı karşısında paniğe kapılmışlardı. Emira, "Anne, bu olay eylüldeydi," diye açıklamıştı. "Ve benim bir işim var. Ben bir dadıyım."

Şükran Günü daveti onun kendini aileden hissetmesini sağlamamıştı. Bunu sağlayan Bayan Chamberlain'in eliyle ona getirdiği bir sözleşme ve 1095 vergi formu olmuştu. 2016'da vergiler nedeniyle Emira teknik olarak saatine daha az para kazanacak olsa da şimdiye kadar kazandığından çok daha fazla para, neredeyse yılda 32 bin dolar kazanacaktı. Shaunie'nin eski odasına taşınmayacaktı ama bir kez daha bir güvenlik görevlisi tarafından durdurulursa, Emira bir yalana başvurmada bir dadı olduğunu söyleyebilecekti. Dışarıya çıkmamak için artık geçerli bir mazereti olabilecekti çünkü yirmi dört saatlik vardiyalarla çalışacaktı. Ve Briar'ın gelecekteki anaokulunda, YMCA'daki yüzme derslerinde ve güz döneminden Little Lulu's'taki bale sınıfında, Emira'nın adı ve numarası Briar'ın acil durumda aranacaklar listesinde en üstte olacaktı.

Bu yüzden yeni bir kariyerin ve internet kimliğinin eşigindeyken, Zara sırt çantası ile içeri girip arkasından kapıyı kapattığında ve “Bir sorunumuz var,” diye fısıldadığında, bu gözüne akıllalmaz, ihtimal dışı ve hatta biraz gülünç göründü. Zara sırt çantasını yere bıraktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ellerini dua eder gibi birbirine bastırdı ve işaret parmaklarını ağzına götürdü.

Emira sırt çantasına uzandı ve “Eminim dibine düşmüştür,” dedi.

Ama Zara onu duyuyor gibi görünmüyordu. Zara sağ elini yumruk yaptı ve havada küçük bir daire çizdi. Yumruğunu ağzına bastırdıktan sonra da “Mira, oyun oynamıyorum. Bana bak,” diye fısıldadı. Zara derin bir nefes aldı ve “Artık burada çalışamazsın,” dedi.

Emira güldü ve elinde bebek saçlarını taramak için kullandığı diş fırçası ile ayağa kalktı. Sırt çantasının ayak bileklerinin üzerine düşmesine izin verdi ve bir kalçasını lavaboya dayadı. “Anlayamadım?”

“Şimdi beni dinlemelisin.”

“Dinliyorum, neyin var senin?”

“Bak, aşağıya inmiştim... senin şu ağır sırt çantası almak için eğilmiştim ve patronunun banyoya girdiğini duydum.” Zara eliyle, tam altlarında konuk banyosunun olduğu zemini işaret ederek fısıldadı. “Senin ıvır zıvırını alıyordum ve sonra o kadının doğru şeyi mi yaptım diye sorduğunu duydum.” Zara *doğru şeyi mi derken*, havada sertçe hayali tırnak işaretleri yapmıştı. “Ve sonra Tom Amca kılıklı Tamra denen şu kadın da ona ‘yüzde yüz’ dedi ve ‘bu video onun hayatı boyunca başına gelen en iyi şey’ diye de ekledi.”

Emira diş fırçasını iki eliyle tuttu, başparmağı ile fırçanın beyaz ve mavi kıllarını dört kez okşadı. Bunu lavabonun kenarına koydu ve fırça küçük bir tik sesi çıkardı. “Pekâlâ, yok... dur biraz.” Zara’ninkini taklit ederek o da sesini alçalttı. “Muhtemelen şu haber işini diyor. Yani çekeceğimiz *bu* video.” Ama bunu söylerken Emira, eğer Bayan Chamberlain’in

kastettiği buysa, bunun da kendi başına can yakıcı bir tarafı olduğunu fark etti. Emira zaten sürekli içinde bulunduğu konunun istikrarsızlığına dikkat çekerek, böylece başka insanların bunu yapmasına gerek kalmıyordu. Zara'nın suçlamalarının ima ettiği şeyin kafasında netleşmesi zaman aldı ve o an için Emira'nın tek düşünebildiği, *Bayan Chamberlain benim arkamdan atıp tutuyor mu yoksa? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum*, oldu.

Zara hayır anlamında kafasını salladı ve işaret parmağını kaldırdı. "İ-ih, kızım. Sen bu haber işine *evet*, dedin. Marketteki saçmalığa *evet* demedin. O kadın bir şey yapmış, Mira..." Zara, Emira'nın yüzüne gözlerini dikip, sesini alçalttı. "Senin kaydını o kadın sızdırmış."

"Pekâlâ hayır..." Emira bu suçlamaya *hayır* diyordu ama aslında onu kimin daha az sevdiğini araştırmak zorunda kalacağı bir başka konuşma yapma fikrine hayır diyordu: Kelley mi, yoksa Bayan Chamberlain mi? Tek kolunu önünde kavuşturdu ve "Z, bunun imkânı yok. Her şeyi bırak, o videoyu nasıl ele geçirecek ki?" dedi.

Zara, "Bilmiyorum," dedi. "Telefonunu ortalıkta bırakıyor musun?"

"Tabii, ama benim şifrem onda yok ki."

"Buraya bilgisayarını getiriyor musun?"

"Ben bilgisayarımı hiçbir yere götürmüyorum."

"Tamam, onun bilgisayarından e-postalarına bakıyor musun?" Zara banyonun kapısını işaret etti. "Mesela mutfaktaki kocaman bilgisayardan."

Emira bir elini diğer omzuna koydu. Sekiz saniye kadar yüzü bir sohbetin ortasında bir türlü aklına gelmeyen, basit bir kelime tam dilinin ucundaymış gibi gergin bir hal aldı. Zihni üç gün önceye gitti, yirmi altı yaşına girdiği güne ve Bayan Chamberlain ile mutfakta ne kadar az kaldığına. Kendi kendisine bir adres atmak için Gmail hesabına giriş yapmıştı ama hesaptan çıktığını hatırlamıyordu. Bayan Chamberlain'in daha önceden hazırlandığı çok belli olan konuşmasını dinlemek istemediğini ve bunu hızlandırabilmek için telefonundaki saate

baktığını hatırlıyordu. Sonra da Bayan Chamberlain'in parasını almış ve altı saat sonra çocuğunu mutlu, yapış yapış ve sevgiye doymuş olarak geri getirmişti. Emira, o gün Bayan Chamberlain'in Kelley'den ayrılmak için onu ikna etmesine, hatta bunu ümit etmesine bile izin vermemişti. Şimdi düşünüyordu da belki de iki çocuk annesi bu kadın bu işi kendi yöntemleri ile yapmayı tercih etmişti. Ama şimdi araları iyi değil miydi? Bayan Chamberlain onu dadı olarak işe almamış mıydı? Ama dur bir dakika, kahretsin... ya onu işe almasının nedeni zaten buysa? Emira burnundan nefes verdi. Bayan Chamberlain ile bir içki içmek için geç saate kaldığı ilk zamanı hatırladı. Kadının para ödmeden aldığı o pahalı şarabı düşündü. Bayan Chamberlain'e bir etkinlik mi olacağını sormuştu. Bayan Chamberlain de göz kırpmış ve "Kitabım çıkarsa, olacak," demişti.

Emira kafasını kaldırıp Zara'ya baktı ve "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Tamam, bunu daha sonra konuşuruz. Ama senin teknolojiyle ilişkin *gerçekten* de sorunlu."

Emira fısıltıyla "Bunu *Kelley'nin* yaptığını bana sen söyledin!" diye bağırdı. Uzanıp niyetlendiğinden biraz daha sert bir şekilde Zara'yı omzundan ittirdi. "Ne bok düşünecektim ki?"

Zara abartılı bir şekilde vücudunu deminki konumuna getirdi. "Bak, dinle, sıçtım." Açıklarken her iki işaret parmağını da kaldırdı. "Çok fazla mojito içmiştim ve belki olaya biraz çabuk atladım ama gerçekten seni korumaya çalışıyordum. Yeni birini bulursan ya da Kelley'ye geri dönersen ya da her ne yaparsan yap sana yemin ederim ki rahat duracağım—"

Emira onu susturdu "Şşş. Tamam, sıkıntı yok." Zara'nın sesi çok yüksek çıkmakla kalmıyor Kelley'nin adını söylemesi canını acıtıyordu. "Onun kastettiğinin bu olduğundan *emin* misin?"

"Kesinlikle?" Zara sanki hem Emira'ya hem de Tanrı'ya yemin ediyormuş gibi tavana baktı. "Bunu söylediğini duydum ve bunu tam bu şekilde söylediğini duydum."

Emira ve Zara hâlâ parlak beyaz banyoda dikiliyorlardı. Zara dudağını ısırdı ve "Kızım, burada çalışamazsın," dedi.

Emira omuzlarını kaldırdı –zaten bu yaşananların gerçek olmayacak kadar iyi olduğunu idrak ederek– bir an sonra indirdi ve “Biliyorum,” dedi.

Zara, “O halde, siktir et,” dedi. Emira’nın makyaj malzemelerini çantasına geri koymaya başladı. “Gel çıkalım buradan. Ona hiçbir açıklama borçlu değilsin.” Göz kalemi açacağından minik bir parça düştü, Zara hemen bunu alıp çöpe attı. Sanki onun ve Emira’nın az önce burada bulunduğu gerçeğini saklamaya çalışıyor gibiydi.

“Bekle. Zara, dur.” Emira arkadaşının kolunu yakaladı. Yapacağı şeyin sonuçları aklına üşüşürken nabızı hızlandı. “Bir işim olmayacak,” dedi. “Mesele iki haftalık ihbar sürem için dilekçe yazmak değil. Bir işim olmazsa mahvolurum ben.”

Zara üst dudağını ısırdı. “Kâtiplik işinle idare edemez misin?”

“Eğer yapabilseydim, bu işe başlar mıydım sence?”

Zara düşüncelere dalarak sessizleşti. Uzanıp başparmağıyla dudağına vurdu. “Tamam. O halde sana hemen başka bir iş bulalım.”

“Ne?”

Zara, “Sana geçici bir iş buluyoruz,” diye karar verdi. “Mükemmel olmak zorunda değil. Şimdilik işe yarasın yeter. Bir bakalım bu hafta seni kimler aradı? Umarım hiçbirine hayır dememişindir.”

Emira, “Demedim,” dedi. Aniden başladığı yere geri dönmüştü. Yeniden interneti araştırmak, Craiglist’e bakıp durmak ve caddelerde sevimsiz çocuklar görüp, *Acaba sizi sevmeyi öğrenebilir miyim*, diye düşünmek zorunda kalmak, omuzlarının çökmesine ve kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. Emira derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, hımm... bir aile aradı ve beni dadı olarak işe almak istediklerini söyledi.”

“I-ıh.” Zara işaret parmağını salladı. “Bu annecilik işini artık yapmıyoruz. Bir sonraki.”

Emira, “Asla yazamayacağım makaleler için aptal teklifler vardı,” dedi. “Bir de Yeşiller Partisi’ndeki patronum aradı ve daha fazla mesai yapmamı istediklerini söyledi.”

“Kâtiplik işindeki patronun mu?”

“Evet, ama danışmada duracağım.”

“Pekâlâ...? Orada çalışabilir misin?”

Emira, “Evet,” dedi. Sıkıcı olurdu ama yapabilirdi. Ve o saniyede, işin en cezbedici yanı oradaki herkes her zaman kot giydiği için onun da yeni kıyafetler almak zorunda olmaması gibi geldi “Yani, şey, oradakiler rahattır.”

Zara, “Tamam, mükemmel, tüm ihtiyacımız olan şey bu,” dedi. “Sonsuza kadar olmak zorunda da değil. Sana ne kadar verecekler?”

“Söylemedi.”

Laney koridordan seslendi. “Herkesin yerine geçmesi için son beş dakika, hanımlar!”

Zara, “Ara hemen onları.”

Emira sırt çantasına eğildi ve telefonunu aldı. Bu noktada ona ne yapacağını söyleyen birinin olması bir şanstı. Beverly’nin ofis numarasını çevirirken tuvaletin üzerine oturdu ve Zara onun makyaj malzemelerini kaldırırken telefon çalmaya başladı. “Hemen evet deme. Sadece ayrıntıları sor.” Zara, Emira’nın makyaj çantasının fermuarını çekip kapattı ve bunu sırt çantasının içine attı. Emira’ya “Rahat ol,” dedi. “Bunu halledeceğiz, stres yapma.”

Telefon beşinci çalışta, cevap verdi.

“Merhaba, Beverly? Benim Emira.” Emira sesi yankılanan banyoda fısıldarken, sesinin mümkün olduğunca doğal çıkması için çabaladı. “Mesajını aldım ve sadece şey için aradım... teklifin hakkında konuşmak istiyorum.”

Beverly daha yeni ofise girdiğini ve sesi nefes nefese geliyorsa kusura bakmamasını söyledi. Sonra da Emira’nın neler yaşadığını hiç bilmediğini, aslında şimdi harika bir zamanlama olduğunu, ön masadaki görevlinin okula geri döneceğini

ve onunla çalışmaktan memnuniyet duyacaklarını söyleyerek devam etti. Sonra Laney kapıyı tıklattı.

“Son dokunuşlar mı?” diye seslendi.

Zara kapı tokmağına atıldı. Yüzünü kapı ile duvar arasındaki boşluğa sıkıştırıp sırtıttı, “Aynen! Sadece bir dakika daha!” sonra da kapıyı tekrar kapattı.

Emira, “İki saniye bekleyebilir misin?” diye sordu. Telefonu beklemeye aldı. “Bana haftada otuz beş saat için, saatine on altı dolar verecekler.”

“Oooo, cık cık cık.” Zara, kafasını hayır anlamında salladı ve kendi telefonunu çıkardı. “Bunu yapmak istiyorlar çünkü böyle yaparlarsa seni sigortalamak zorunda kalmayacaklar.”

“Emin misin?”

“Git, sor ona.”

Emira tekrar konuşmaya dönerken soluğu göğüs kafesinin içinde hızlandı. “Pardon, Beverly?” dedi. “Bu bir sağlık sigortam olmayacağı anlamına mı geliyor?” Emira, Beverly’nin sağlık sigortası olmayacağını teyit etmesini dinledi. Tekrar Zara’ya baktı ve “Sıçtık,” diye ağzını oynattı.

Zara, “Tamam, şimdi pazarlığa gireceğiz,” diye fısıldadı. Emira’nın önünde eğildi ve kendi telefonunun hesap makinesine hızlı hızlı bir şeyler yazmaya başladı. “Ona de ki...” Zara söyleyeceklerini toparlarken bir elini havaya kaldırdı. “Ona de ki, bu pozisyonla çok ilgileniyorsun ve sağlık masraflarının dahil edilmesinin de değerlendirilmesini istiyorsun.”

Emira bire bir aynı sözcükleri tane tane söyledi.

Zara bir yandan yazarken “Ve,” diye fısıldadı, “saat başına verilen ücreti de düşürmek istiyorsun.”

Emira arkadaşına dönüp, *Öyle mi? Saat başına ücreti düşürmek mi istiyorum*, diye sormak istedi. Halihazırda saatine zaten on altı dolar alıyordu. Hem Briar orada olmayacaktı bile, yani dürüst olmak gerekirse, bu işin mantığı neredeydi? Emira, o sırada aslında bu pozisyonu teklif etseler dahi *Body World Fitness* merkezinde asla çalışmayacağını fark etmişti. Chamberlainler

onu istediği müddetçe Briar ile birlikte kalacaktı. Ama Bayan Chamberlain çok ileriye gitmişti ve bu artık özel bir mesele olmaktan çıkmıştı. Emira, Bayan Chamberlain'ın koridorda "Çıkıyorlar mı?" dediğini duydu. Emira, Zara'nın söylediklerini harfi harfine tekrar etti. "Saat başına verilen ücreti de düşürmek istiyorum."

Emira'nın kulağının içine Beverly "Tamam, bunun hakkında konuşalım... sen ne kadar inebilirsin?" dedi.

"Hımmm..." Emira, Zara'ya baktı. "Ben ne kadar inebilirim?"

Zara tekrar telefonuna baktı. "Eğer saatine on dört dolara inersen," diye fısıldadı, "Yılda 29 binle aynı teklife denk gelir ama bu sefer üzerine sosyal yardım da eklenir."

"Tamam, sizinkiler saatine..." Emira ağzından çıkanların durumun profesyonelliğine uymadığını biliyordu ama acemiliğini ve utancını bir kenara bıraktı ve rakamı söyleyiverdi. "On dört dolara ne der?"

Beverly "Emira, bir saniye bekle," dedi. Emira Beverly telefona geri dönmeden arka planda sesler duydu. "Eğer sosyal yardımları da katacaksak saatini on üç dolar yapabileceğimizi söylüyorlar. Bunun iyi olmadığını biliyorum ama eğer altı ay kadar bizimle kalırsan, eminim senin için daha fazlasını koparabilirim."

Emira, Beverly'nin bunu söyleme tarzından, bu iş için kendini samimiyetle istediğini ve eğer yapabilse daha fazlasını önerebileceğini anlayabiliyordu. Emira'nın profesyonelliği, ihtiyacının gölgesinde kalmıştı ve Beverly'ninkinin de öyle olduğunu görmek tuhaf bir rahatlama getirmişti. Emira telefonu eliyle kapattı ve "Sadece on üç verebiliyorlar," dedi.

Zara dudaklarını büzdü. "Bu dış harcamalarını da kapsıyor mu?"

Emira suratını ekşitti. "Bu dış harcamalarını kapsamıyor, değil mi?" Beverly'nin kapsamadığını teyit etmesini dinledi ve Zara'ya bakıp kafasını hayır anlamında salladı. Emira, "Bu ne kadar?" diye fısıldadı.

Zara telefonunu çevirip ona ekrandaki rakamı, 27,040 doları, gösterdi: şu anda kazandığından birkaç yüz dolar daha azdı. Zara kafasını salladı ve “Kabul ettiğini söyle,” dedi. Emira te-reddüt etti ve Zara onun eline uzandı. “Mira? Sadece şimdilik,” dedi. “Bu ciddi bir iş. *Böyle bir işi özgeçmişinde istersin.*” Zara, Emira’nın kulağındaki telefonu işaret etti. Arkasındaki kapıyı işaret ederek, “Bunu ise istemezsin,” dedi. Zara’nın gözlerinde her şeyi göze alan ateşli bir ifade vardı ve bu Emira’ya arkadaşının onun için endişelendiğini ve hatta bir süredir böyle his-settiğini anlatıyordu.

Tam o sırada, Bayan Chamberlain kapıyı tıklattı ve “Orada mısınız?” dedi.

Emira telefona dönüp “İşi kabul ediyorum,” dedi.

Zara, sırt çantasının fermuarını kapatırken Emira da tuvaletin yanında dizlerinin üzerine çöküp eliyle ağzını kapattı (“Tamam, çok teşekkür ederim, Beverly... tamam, teşekkürler!”). Telefonu kapatıp ayağa kalktığı saniyede Zara da kapıyı açtı ve kendisi kapının arkasında kaldı.

“Siz kızlar iyi misiniz?” Bayan Chamberlain banyoya göz attı. “Ah, Emira, ne kadar güzel görünüyorsun. Aşağıya inmek için acele etmeliyiz çünkü neredeyse hazırlar. Sen iyi misin?”

Emira derin bir nefes aldı ve “Harikayım,” dedi.

Laney, Bayan Chamberlain’in yanında belirdi, hemen çenesinin altında ellerini çırpı ve “Herkes yerlerine!” diye cıvıldadı.

Laney aşağıya inmek için döndüğü sırada, Bayan Chamberlain gözleri kocaman açılmış *Tanrım, bu kadın çok abartılı, haksız mıyım?* diyen bir ifadeyle bakıyordu. Bu hareketin çabukluğu öylesine keskin ve sertti ki bu kadar kolay yapılabilir olması yılların alışkanlığını ortaya çıkarıyordu. Emira, Bayan Chamberlain Laney’nin arkasından aşağıya inmeden şakayla gözlerini devirerek yutkundu.

Zara, yüzünde bir acil durum ifadesi ile bir kez daha banyonun kapısını yavaşça ittirdi. “Eğer gideceksek, şimdi gitmeliyiz.”

Ama Bayan Chamberlain'ın Laney'e karşı yaptığı bu ufacık hakaret, Emira'nın içinde bir şeylerin ayaklanmasına, kanının kaynamasına neden olmuştu ve aynaya bakarken Emira, "Hayır," dedi. Fondöteninin çenesi ile boynu arasında eşit olarak yayılıp yayılmadığını kontrol etmek için kafasını bir o yana bir bu yana çevirdi. Saçını omuzlarının arkasına attı ve dişinin beyaz olup olmadığını kontrol etti. "Yine de bu işi yapacağım," dedi.

"Ne diyeceksin peki?!"

"Beni dinle." Emira ona döndü. "Bu işi yapacağım, tamam mı? Ama sana işaret verince, senin de sahneye girmeni istiyorum."

Zara isteksizce ama sorumluluk duygusu ve metanetli bir kabullenmeyle kafasını salladı. "Mira, benimle oyun oynama çünkü ortamın ağzına sığarım biliyorsun."

Emira, "Yap. Ciddiyim," diye söz verdi. Aynaya bakarak, göğüslerini ortalamak için elbisesinin yakasını yukarı çekti. "Sadece dikkatin bende olsun, sana söylediğim anda rezalet çıkarmanı istiyorum. Ama kızım, dur bir dakika... Tanrım? Artık sosyal güvencem var?" Emira'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Zara ve Emira sessizce yukarı aşağı zıplarken, Emira aniden Briar'ın artık onu hatırlamayacağı günlerin geleceğini, hem de bunun çok yakın gelecekte olacağını fark etti.

YİRMİ BEŞ

O sabah, Chamberlainlerin evine ilk gelen Laney olmuştu. Kadın, aynı zamanda Alix'in "Doğru şeyi mi yaptım?" diye sorduğu ilk kişiydi.

Laney, sabahın saat yedisinde makyajlı bir şekilde gelmiş ve Alix'in her iki elini de tutup "Tatlım," demişti, "beni dinle. Lise üçüncü sınıftayken futbol koçumuz, orta saha oyuncumuza fazlaca yakındı ve bizim soyunma odasında şimdi olsa ikinci aşama diye nitelendireceğim aşamaya geçmişti. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Takımdaki herkes bunun yanlış olduğunu biliyordu. Ama bu kız, Mona mıydı... Monica mıydı? Monica. Sessiz kalmamızı söyledi. Ve o zamanlar hiçbirimiz ne yapacağımızı bilemedik, o yüzden hiçbir şey yapmadık. Ama bahse girerim eğer Monica şu anda burada olsaydı, bir şey yapmış olmamızı tercih ederdi. Neden bahsettiğimi anlıyor musun, Alix?"

Alix dudaklarını birbirine bastırdı ve kafasını salladı. Parmaklarını Laney'den kurtarmaya çalışırken "Tabii. Kesinlikle," dedi.

Alix, Tamra'dan daha tatminkâr bir destek alırım diye düşündü. Bu sırada Laney'nin hemen olayları kavrayıp ağzı sıkı davranmasından dolayı ona müteşekkir kalmaya çalıştı. Üç gün evvel, Laney seri ve başarılı bir hamleyle market videosunu yanlış ellere ulaştırıvermişti ve sonra bu konuda ilk röportajı gerçekleştirmek üzere diğerlerini atlatmış, haberi kapmıştı. Laney "Bu sayede herkes kazanacak," diye söz vermişti. "Emira ismini temize çıkaracak. Peter'ın neden olduğu ufak yanlış anlaşılma

düzelecek. Ve sen de bu sayede biraz daha göz önünde olacaksın. Ve hiç endişen olmasın, kitabının reklamını *yapmadan* kitabının reklamının nasıl yapılacağını gayet iyi biliyorum. Neyi kastettiğimi anlıyorsundur.”

Ve işte o anda Alix, hem gerçek hayatta hem de internette artık Philadelphia’da yaşaması gerektiğini anlamıştı. Aslında artık bunun zamanı da gelmişti. Alix New School’daki pozisyonu kabul etmişti; Emira tam zamanlı dadılık rolünü kabul etmişti; editörü Maura Alix’in ömrünü ve bir hafta sonu çalışıp oradan buradan aşırarak bir araya getirdiği otuz sayfayı kabul etmişti ve şimdi, Alix’in artık Manhattan’da yaşamadığını kabul etmesinin zamanı gelmişti. Alix nasıl olduysa bu Kelley Cope-land olayından yara almadan kurtulmuştu ve yapmak üzere olduğu Philadelphia itirafı bir nevi bunun kefaretiydi. Emira ve Zara en sonunda banyodan çıktıklarında Emira, Alix’e daha önce hiç görmediği kadar büyüleyici ve biraz da gergin görünüyordu, Alix sadece kendisin Philadelphia’yı temsil etmesine değil, aynı zamanda Emira’nın onu temsil etmesine izin vermeye hazır görünüyordu.

Emira ve Zara yürürlerken, Emira oturma odasına ve ışığın altına geldiği sırada önemli bir şey varmış gibi bir an bakiştılar. Laney “Bir bakalım,” dedi. Briar –ufak yakalı mor bir elbisenin içinde– Zara’yı gösterdi ve Emira’ya “Bu senin arkadaşın,” dedi. Tamra, Briar’ın elini sıkıp “Bu Mira’nın arkadaşı. Sen de az sonra onlarla birlikte oturacaksın, tamam mı?” dedi. Emira, Briar’a gülümsedi. “Merhaba, ablacığım.”

Odanın ortasında iki kameraman ve sesten sorumlu bir adam duruyordu. Arkalarındaki duvarda televizyon, bir koltuk ve iki kova çocuk oyuncağı dizilmişti. Laney son kontrolleri yapıyordu. Tüm açıları, sayıları ve ışık kaynaklarını iki kez kontrol ederek odayı tavaf etti. Ekibine gözünü bile kırpmadan “Hayır, hiç olmamış,” diyor ve hiç umursamadan onların yeniden yapmaya çalışmalarını izliyordu. Alix, Laney’nin sadece televizyona çıkıp konuşan bir spiker olmadığını, aynı zamanda *WNFT Sabah Haberleri*’nde canlı olarak yayımlanacak

bölümün baş yapımcısı olduğunu görünce kendini aptal gibi hissetti. Boynunun yanında bağlanan parlak yeşil bluzu içinde Laney, Alix ve Emira'nın önünde durdu ve onları içeriye aldı. Laney "Bayan Briar'ı da buraya alalım mı?" diye seslendi. Bir kolunda agu diye sesler çıkaran Catherine ile birlikte Tamra, Briar'ın elini Alix'e verdi. "Anne?" Briar kameramanlardan birini işaret etti. "Ben de istiyorum... Ben de istiyorum... O adamın gözlükleri var."

Laney "Emira, şu ekru renkli hırkayı da üstüne alalım, çok hoş duracağını düşünüyorum," dedi. "Ve Alix, tam şuraya biraz daha pudra sürelim. Çok az." Laney serçe parmakları ile kendi göz kapaklarının bitimindeki boşluğu işaret etti.

Tamra, "Hallederim ben," diye seslendi ve fondöteni almaya gitti. Zara hırkayı bulup getirme işinin kendi görevi olduğunu fark edince *Ha, bu bende, tamam,* diye sessizce ağzını oynattı ve ön giriş holünden hırkayı getirmek için koştu. Parmak uçlarında kamera ışığının önüne geçip arkadaşına triko hırkayı verip geri çekildi ve oturma odasının kapısına yaslandı.

Alix ve Emira'ya son dokunuşlar yapıldıktan sonra Laney kanepeye oturmalarını söyledi. Alix'in evi aniden bir sahne dekoru gibi görünmüştü ve kendini bu mekâna biraz daha ait hissetmesini sağlayabilmek için Philadelphia'dan aldığı aksesuarları ekleyebilse keşke diye düşünmüştü. Ama artık Emira burada daha çok zaman geçireceğine göre Alix'in burayı bir yuvaya dönüştürmek için daha başka nedenleri olacaktı. Alix, kanepedeki Emira'nın yanına oturdu. Laney, Briar'ın elbisesini Emira'nın dizlerine doğru düzeltti. Briar ise Emira'nın yüzünü gösterip "Yüzünde sim var," dedi.

"Tamam, hanımlar. Harika." Laney kanepenin Emira'nın oturduğu tarafının karşısında duran kendi sandalyesine oturdu. "Şimdi aynen konuştuğumuz gibi. Cevaplarınızı bir ya da iki cümle uzunluğunda tutun. Bacaklar birbirine bitişik, gözler açık olsun. Ve acele etmeyin hiç. Tamı tamına dört dakikamız var, tamam mı? Bri, tatlım? Bak bana." Laney parmaklarını havada iki kez şaklattı ve Briar, Laney sanki bu bilgiyi bağıarak

veriyor gibi ona baktı. “Sen de Emira’nın yanında duracak, abla gibi davranacaksın bugün, oldu mu?” Laney dört kez kafasını salladı ve kendi sorusuna kendisi cevap verdi. “Oldu, efendim. Abla olacağım. Garret, yayına kaç dakikamız kaldı?”

Kameramanlardan biri kulaklıklarını düzeltmek için önündeki aletten yüzünü uzaklaştırdı ve “İki dakika içinde yayındayız,” dedi. Alix uzanıp kızının dizlerini es geçerek Emira’nın elini tuttu. Bu, onun için de bir ilkti. Daha önce hiç yerel haberlere çıkmamıştı. Şükran Günü gibi, Alix bu dört dakikalık haberin de bir daha hiç unutamayacakları şekilde onları birbirlerine yakınlatacak bir an olarak görüyordu. Emira’nın bu kadar hoş görünüyor olması, tüm hafta sonu boyunca Alix’in tavsiyelerini nazik bir şekilde dinlemiş olması ve şu anda hiçbir ödeme olmaksızın onun evinde bulunuyor olması karşısında kendini sersemlemiş hissediyordu. Laney kadınları hep birlikte sessizce nefeslerini düzenlemek için yönlendirirken, Alix son bir kez daha duruşunu düzeltti. Laney “Sadece beni takip edin,” diye fısıldadı ve gülümsedi. “Önce Misty ve Peter’ı duyacaksınız ve sonra ben sizi yönlendireceğim.”

Ses sisteminden sorumlu adamın ayaklarının dibinde dengede duran küçük siyah hoparlörden, Alix bir uğultu ve sonra da WNFT’nin tanıdık giriş müziğini duydu. Sesçi adam eğilip sesi açtı ve tepelerinde artan uğultu devam ederken doğruldu.

Misty “WNFT’ye yeniden hoş geldiniz. Laney’nin şu anda nerede olduğunu merak ediyor olmalısınız,” dedi, “ve bu sorunun cevabı aslında bizi bugünün ana hikâyesine götürüyor. Bir haberin evinizin bu kadar yakınında çekiliyor olması çok sık olan bir şey değil ama az sonra dinleyeceğimiz bu hikâye, doğrudan Peter’ın evinde yaşanıyor!” Bir sessizlik oldu ve Alix kocasını göremese de suçunu itiraf edercesine tek elini kaldırarak, utangaç ama çekici bir *ne yaparsınız* ifadesi takındığını gözünde canlandırabilirdi. Alix son bir kez dilini ön dişlerinde dolaştırırken Misty konuşmaya devam etti. “Bu hafta yirmi beş yaşındaki Temple mezunu Emira Tucker’ın *Market Depot*’ta bir güvenlik görevlisi tarafından çocuk kaçırmakla suçlandığını gösteren bir

video viral oldu. Emira bir suç işlemiyordu, sadece bebek bakıcılığı yapıyordu. Ve Peter, bunu sen anlat, çünkü sen Emira'yı ve söz konusu çocuğu gayet iyi tanıyorsun."

"Bu doğru." Peter küçük bir kahkaha koyuverdi. "Bu duruma benden daha iyi açıklık getireceği için Emira'nın kendi adına konuşmasına izin vereceğim ama şunu söylemek isterim ki..."

O sırada Briar, Emira'ya baktı ve "Bu baba," dedi. Emira bir parmağını dudaklarına götürerek evet anlamında kafasını salladı ve "Şşş," diye fısıldadı. Briar da kendi parmağını dudaklarına götürdü, Alix'e baktı ve az önceki ses tonuyla, güya fısıldadı "Babayı duyabiliyorum."

Peter WNFT kanalından "Her şeyden önce ben bir babayım," diye bildirdi. Alix kocasının sesi hoparlörden yankılanırken gözlerini ayakkabılarına dikti. "Karım ve ben geçen yaz çocuklarımız ile ilgilenmesi için Emira'yı işe aldık ve o günden beri bizimle. Çocuklarımızın göz önünde olmasını mümkün olduğunca engellemeye çalışıyoruz ama 19 Eylül gecesi, bu pek kolay olmadı. Hoş olmayan birkaç gün geçirdik ve karım ve ben ailemize verilen her türlü desteğe, Emira da dâhil olmak üzere, minnettarız. Bugün karım, büyük kızım ve bakıcımız Emira o gece hakkındaki bazı soruları cevaplayacaklar ve umarım ki bu olaya dair tartışmalara bir son verecekler."

"19 Eylül günü Chamberlainlerin evinin ön tarafa bakan pencerelerine bir taş fırlatıldı." Bu Laney'in daha önce kaydedilmiş banttan gelen sesiydi. Laney sesi duyunca, koltuğunda canlandı, Alix ve Emira'ya bakıp sessizce *Başlıyoruz*, diye ağzını oynattı. Alix, Emira'nın bunun bir taş mı, yoksa bir yumurta mı olduğunu bilip bilmediğini hatırlayamadı ama Laney, bir taşın çok daha iyi algılanacağına, Peter ve Alix'in artan kaygılarını ve bir bakıcıyı arama nedenlerini güçlendireceğine onu inandırmıştı. Bu kadar zaman sonra, Alix'in aylardır en büyük endişesinin Emira'nın söz konusu taşın/yumurtanın atılma nedenini bilip bilmemesi olması neredeyse aptalca görünüyordu. Ama Alix kendi kendine bunun bir anlamı olmadığını ve derin

bir nefes almasını söyledi. *Dört dakika içinde*, diye nefesini verdi, *her şey bitmiş olacak*. Laney'nin sesi banttan devam etti.

“Peter ve Alix Chamberlain, onlar polisi ararken çocuklarını evden çıkarmasını istemek için, hemen Emira Tucker'ı, yarı zamanlı bakıcılarını aradı, bundan sonra Emira kendini olayın tam ortasında buldu. Bir *Market Depot* müşterisi ve güvenlik görevlisi onu üç yaşındaki Briar'ı kaçırmakla suçladı ve onun mağazadan ayrılmasına izin verilmedi.” Küçük bir hoparlör aracılığıyla odanın içinde Emira'nın sesi yankılandı ve Alix kanepe'nin hafifçe oynadığını hissetti. Emira'nın tüm bedeni bir santim kadar dikleşmişti. Alix, videoyu Emira, “Ne tür bir suç işleniyormuş şu anda acaba? Ben *işimi* yapıyorum,” derken, elini Briar'ın kafasına koyarken görüntülendiğini bilecek kadar çok izlemişti. Alix, Peter'ın yandaki reyondan koşarak çıkıp elini Emira'nın omzuna koyduğu en sonundaki kısma kadar videoyu dinledi. Peter konuşmaya başladığında, sesi herkes tarafından rahatlıkla duyulabilsin diye, sesi açtıklarını anlayabildi. Laney “Muhabirimiz Peter Chamberlain,” diye devam etti, “olayların doğrusunu anlatması için olay yerine çağrıldı. Bugün burada Emira Tucker, Alix Chamberlain ve Chamberlainlerin büyük kızları Briar ile birlikteyiz.”

Alix kendi ismini duyduğunda, kameramanlardan biri parlak gözlerle onlara bakıp sağ eliyle abartılı bir şekilde beşten geriye doğru saymaya başladı. Alix'in nabızı kulaklarında atıyordu ve adamın üç, iki diye devam edip bir anda Laney'i göstermesini izlerken ayak parmaklarının da uyuştüğünü hissetti.

“Alix, Emira, bugün burada bizimle olduğunuz için size çok teşekkür ederiz.”

Emira başını salladı ve Alix de “Ne demek, tabii ki,” dedi. Sesi biraz fazla hevesli çıkmıştı sanki. Sanki haberlere çıkmamıştı ve bir iş başvurusu için görüşme yapıyordu. Ve bu yüzden sessizce koltuğa gömülüp normal konuşma tarzına dönmeye çalıştı. Briar, hâlâ kameramanın aniden saymaya başlamasına takılı kalmış halde, her iki elini de havaya kaldırdı ve sanki savunmaya geçmiş gibi “Ben de sayabilirim,” dedi.

Laney “Sana da teşekkürler, Briar,” dedi. Yüzüne, şeker bir bu-çocuklar-da-en-beklenmedik-şeyleri-söylerler ifadesi takındı ve hemen işine geri döndü. “Alix, seninle başlayalım. O gece geç saatte Emira’yı aradığında böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmiş miydin?”

“Gerçekten böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti.” Alix nefes almaya başladığını hissetti. Laney bırakın önceden prova yapmayı, dördünün daha önce hiç karşılaşmadığını ima edecek tarzda sakin ve meraklı görünüyordu. Onun ikna edici bu tavrı odanın bir sahne gibi hazırlandığını, sözcüklerinin çalılışmış olduğunu neredeyse hiç çaktırmıyordu. “Biz şehirde yeniydik ve bize yardım edebilir mi diye sormak için Emira’yı aramak kolayımıza geldi, üzerine düşünmedik bile. Diğer anne babalar çocuklu hayatın bazen gerçekten çok zor olduğunu ve bir marketin bir çocukla zaman öldürmek için en uygun yer olduğunu anlayacaklardır sanırım.”

“Peki, Emira.” Laney düşünceli ve ciddi bir tavır takındı. “Sen ve Briar *Market Depot*’a girdiniz. Sonra ne oldu?”

Doğaçlama olarak Briar üzgün bir tavırla ellerini yanaklarına koydu ve “Ne oldu?” dedi. Alix gülümsedi ve Briar’ın saçını arkaya doğru düzeltti.

“Şey... etrafta dolanıyorduk ve kuruyemiş reyonuna bakmaya gidecektik...” Emira bunu Laney’den daha çok Briar’a söylemişti. “Ve sonra bir güvenlik görevlisi gelip onun benim çocuğum olup olmadığını sordu.”

Emira sanki az önce pek eski bir atasözü söylemiş gibi, Laney dirseğini dizine koydu. Gözlerini kıstı, çenesini çıkardı ve inişli çıkışlı bir tonlama ile “Hmm,” dedi.

“Ona çocuğun bakıcısı olduğumu söyledim ama o bebek bakıyormuş gibi görünmediğimi söyledi ve sonra benim oradan ayrılmama izin vermedi.”

“Sanırım burada Emira’nın o gece bir doğum günü partisine gittiğini ve gelip bize yardım etmek için oradan ayrılmak durumunda kaldığını da eklemeliyiz.” Alix elini kızının sırtından Emira’nın omzuna geçirdi. Bu cümleyi çalışmamışlardı ama bu

jest öylesine doğal gelmişti ki bunu engellemek istememişti. “Ve bu bir kafa karışıklığına neden olmuş gibi görüldüğü için söylüyorum, bu video taa eylül ayında çekilmiş. Emira geçirmeyi planladığı akşam için son derece uygun giyinmiş.”

Laney hafifçe gülerek “Yani o zaman bunun senin çocuk bakarken hep giydiğin kıyafetin olmadığını anlıyorum,” diye cevap verdi.

Emira, “Hayır, değil tabii,” dedi. Laney ve Alix’e sırtıırken “Bebek bakarken genellikle özel bir üniforma giyiyorum,” dedi.

Alix hızlı hızlı nefes almaya başladı. Onu durdurması için Laney’nin yeşil gözlerinin içine baktı ve kendi kendine, *Sakin ol. Bunu mecazi anlamda kullandı. Kot ya da tayt giydiğini ima etti*, diye telkinde bulundu. Alix ayak bileklerini birbirine do-ladı. *O seni seçti. Emira ve Kelley artık birlikte değiller. Telaş-lanma, Alix. Neredeyse bitti.*

“Böylece bu sorgulama başladı, senin marketten çıkmana izin vermediler.” Laney o gecenin olaylarını saydı. “O sırada senin aklından neler geçti?”

Emira doğru sözcükleri bulmaya çalışırken, Alix doğrudan Emira’nın yüzüne bakabilmek için başını çevirdi. Ona zaten bir kere dokunmuştu, bir kere daha bunu yapamazdı. Ama, *Hadi ama Mira, bunu yapabilirsin*, diye düşünerek, onu biraz rahatlatmak ve olumlu düşünmesini sağlamak için çabaladı. Emira Briar’ı koltuk altlarından kaldırıp onu kendi kucağına oturttu.

Emira açık sözlülükle “Hımmm, fazlasıyla kafam karışmıştı ve üzülmuştüm,” diye anlattı. “Yüksek sesle konuşmuyorduk, o yüzden yanımıza gelmeleri bile tuhaftı. Ve sonra sadece onu benden alacaklar diye çok korktum.”

Tamra’nın kollarındaki Catherine, hafifçe duyulabilecek, çok tatlı bir şekilde esnedi. Tamra, Zara’nın oturma odasının girişinde yaslandığı yere doğru, olur da esneme tekrarlanır ve yerini değiştirmesi gerekirse diye, ayak ucunda yürüdü. Emira konuşmasını bitirirken, Briar kameramanlardan birine bakıp “Ben bebek değilim, tamam mı?” dedi.

“Sana yapılan suçlamalara geri dönüp bakınca...” Laney odanın ilgisini yeniden toplayabilmek için konuştu, “Emira, güvenlik görevlisinin işine son verilerek adaletin yerini bulması gerektiğini hissediyor musun?”

Bu provasını yaptıkları bir soru değildi. Laney bunu özellikle mi yapmıştı? Alix bunu anlayamadı. Emira’nın fark ettirmeden şaşırmasını, toparlanmasını ve konuşmaya başlamasını izlerken nefesini tuttu.

“Hayır, hayır, kesinlikle.” Emira kocaman bir yemeğin ardından ikram edilen tatlıyı reddediyormuş gibi başını istemsizce sallamıştı. “Çok üzülmüştüm ama şimdi daha çok öfke duyuyorum, çünkü bu video iznim olmadan ortaya çıktı. Ben bunu hiç istemedim ve... hımmm, bu videoyu kim yayınladıysa açıkça görülüyor ki rıza meselesine hiç önem vermiyor. Ve ben bunun... bunun acınacak bir şey olduğunu düşünüyorum.”

Alix’in kapalı ağzı ve dinleyen gülümsemesi suratında gergin ve bıkkın bir halde kalakalmıştı. *İmkânı yok*, diye düşündü. *Birilerinin bunu bilmesinin imkânı yok*. Hem bu videodan ve internette yayılma şeklinden daha önemli bir şey varsa o da Kelley’nin şimdiye kadar olmasa bile eninde sonunda Emira’ya ihanet edeceğiydi. Briar ayak parmaklarına dokundu ve kafasını kaldırıp Emira’ya baktı. Merakla “Biri mi ağlıyor?” diye sordu.

“Ve Alix.” Laney döndü. Sesinde hafifçe neşeli bir tını vardı ve Alix onun programı sonlandırmaya hazırlandığını anladı. “Sen kadınların kendi haklarını savunmalarına yabancı değilsin. Hatta, sen bundan bir kariyer yarattın!”

“Öyle.” Alix konuşurken Laney’e döndü. Alix bunun Emira’nın onun için dünyalara bedel olduğunu özgürce itiraf edebileceği tek ortam olabileceğini fark etmişti ve şu anda bunu aralarında uzun sessizlikler olmadan ya da Emira’nın mesai saati bitti mi diye endişe duymadan söyleyebilirdi. “Emira benim BırakınKadınlarKonuşsun sloganımın vücut bulmuş hali,” dedi. “O, sadece kendi hakkını savunmakla kalmıyor, aynı zamanda kendisine kulak veriyor. Emira, kesinlikle Peter ve benim

kızlarımızın yanında olmasını istediğimiz kişi, özellikle hayatımızın bu önemli aşamasında.”

“Ve duyduğuma göre Emira yeni yılda daha sık sizinle olacakmış?” Laney hem Emira’ya hem Alix’e onay için baktı. “Sen ilk kitabını yazmaya devam ederken, değil mi?”

Alix kıkırdadı. Laney’nin reklamı Alix’in umduğu kadar ustaca yapılmamıştı ama bu onun kendini aylardır hissettiğinden çok daha fazla bir iş sahibi olarak hissetmesini sağlamıştı. Alix, “Bu doğru,” dedi. “Kitabımı bitirip işe geri dönerken Emira tam zamanlı olarak bizimle çalışmaya başlayacak. Ve dürüst olmam gerekirse...” Alix kızına baktı ve “Ancak bu kadar mutlu olabilirdik,” dedi. Alix, gözünün ucuyla Emira’nın yanağını ısırıldığını gördü.

Laney “Ve son olarak Emira,” diye nefes aldı. “Senin eklemek istediğin bir şey olur mu? Benzer durumlara düşebilecek diğer bakıcılara herhangi bir tavsiyen var mı?”

Emira’nın önceden çalışılmış cevabı *kendi ayakları üzerinde durmaları, bildiklerinden şaşmamaları ve her ne olursa olsun telefonlarının şarjının hep dolu olması* gibi lafları içeriyordu. Ama Emira çok yavaşça kafasını sallamaya başlayıp “Hımmm, şimdi mesele şu...” diye lafa girince, Alix onun kapanış cümlesine nasıl geçiş yapmayı planladığını anlayamadı.

“Şey... hayır. Aslında pek bir tavsiyem yok çünkü aaa...” Emira nefesini vererek yukarıya doğru üfledi ve birkaç tutam kâkülü nefesiyle uçtu. “Aslında Chamberlainlerle tam zamanlı olarak çalışmayacağım. Ya da aslında... artık onlarla hiç çalışmayacağım.”

Alix oturuşunu dikleştirdi ve burnundan nefes aldı. İlk aklına gelen düşünce, *Olamaz. Kafası karıştı*, oldu.

Tatlı tatlı bakan, cesaret verici gözlerle Laney, “Bunun hakkında biraz daha konuşabilir misin, Emira? Bu yaşadıklarının yeni hayatına katacağı bir şeyler var mı?”

“Evet, şey.” Emira başını yana eğdi ve işte o anda Alix hıf-talardır evine gelen Emira’yı yeniden karşısında buldu. Sesinde

sıkılmış bir tını vardı. Sinir olduğunu gösteren küstah bir hava. Alix'in nabızı boynunda daha da hızlı atmaya başladı.

Emira Laney'e "Aslında, başlarda iş çok eğlenceliydi," dedi. "Ama yayınlanan bu video, işleri kesinlikle farklı bir bakış açısından görmemi sağladı ve... birtakım temel anlaşmazlıklar nedeniyle, artık burada çalışmıyorum. Ama beni Yeşiller Partisi'nin Philadelphia şubesindeki danışmada bulabilirsiniz çünkü... yani. Yani ben artık orada çalışıyor olacağım."

Alix'in ilk tepkisi gülmek oldu. Dudaklarının yavaş yavaş hoş bir şekilde dişlerinin üzerinden kaymasına izin verdi ve elini kanepedeki Emira ile arasındaki boşluğa koydu. "Hayır, Emira." Sırıttı. "Önümüzdeki yıl senin bizim bakıcımız olarak kalmandan bahsediyor."

"Hı hı. Aynen, ben de ondan bahsediyorum." Emira, Briar'ı kaldırdı ve onu yere koydu -ikisinin de son derece aşına olduğu bir hareketti bu- ve Alix koltuğunda donakaldı. Emira, "Evet, ben bunu yapmayacağım," diye durumu netleştirdi. "Bunun yerine tam zamanlı olarak Yeşiller Partisi'yle çalışacağım."

Alix yeniden güldü. Sanki ona bir şaka yapıyormuş da farkına varmış gibi Laney'e baktı ama Laney'nin yüzü şaşkınlıkla gerilmişti. Alix, saçını kulağının arkasına sıkıştırarak "Pardon, anlayamadım," dedi. "Sen ne--"

"Mesele şu ki..." Emira ona döndü. "Esasen..." Gözlerini Alix'inkiler ile karşılaşması için kaldırdı. Bir an için Emira sanki bir gece önce gördüğü rüyayı hatırlamış gibi durdu. "Sanırım ikimiz de kendi yolumuza gitsek ve o yollar, hani nasıl derler... bir daha hiç çakışmasa çok daha iyi olacak."

Alix'in ruhu sanki bedeninden ayrılmıştı ve kendini üç fit yüksekten izliyordu. Oda bir anda sürpriz bir partinin neden olduğu ürperti hissi ile doldu, onu karanlık yuvarlak lenslerinin içine çeken kameralar gözüne iki kat daha büyük göründü. Emira hem utandıran hem de insanı çılglık çılgılığa bir dehşete düşüren o can alıcı sözleri kucağına bırakıvermişti ve sesi daha çok, *Maalesef, bu koltuk dolu*, der gibi çıkmıştı. Ama gönderme ve ima, Emira ve Kelley'nin, sonradan görme Alex Murphy'nin

enkazına gülerek vakit geçirdiklerini, onun hâlâ var olmaya devam eden bir kişilik olduğunu gösteriyordu –bu, bir korku filminin ters köşe yapması gibiydi. Aniden, çağrının evin içinden geldiği anlaşıyordu. Tüm bu zaman boyunca ölü olan kendisiydi. Rüyanın içinde görülen başka bir rüyaydı bu. Seğirmeye başlayan sağ gözünün kenarından, Tamra’nın elini ağzına götürdüğünü görebiliyordu. Yüzünün yarısını kapatmıştı ama Alix onun “Aman Tanrım,” dediğini duyabiliyordu.

Kameralar kayda devam ediyordu.

Alix’in sinir sistemi yapabildiği kadar sakin kalmasını ve gülümsemeye devam etmeye çalışmasını söylüyordu. Ebelemece oynarken az önce omzuna dokunulmuş üç yaşındaki bir çocuk gibi görüldüğünü biliyordu, hevesli ama bir yandan tuhaf bir şekilde ne kadar süre donmuş olarak kalacağından emin olmayan bir çocuk gibi. Bir şey söylemek, herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı ama dili kendisine anlamsız derecede irileşmiş gibi geliyordu.

“Pekâlâ, tamam, yani teşekkürler!” Emira yere bakarak konuştu. Ayağa kalktı ve Alix’in bacakları ve tüm kamera ıvır zıvırları arasından sıyrılıp geçti. Briar da onun peşinden gitti ve “Mira, beyi bekle!” dedi. Emira oturma odasından çıktı, o ve Zara bakıştılar ama bu bakış Zara’nın hemen telefonunu keme-rine sıkıştırmasını sağladı. Emira gözden kaybolur kaybolmaz, Zara sahneye girdi.

“Aynen, bu doğru!” Zara, Laney’nin arkasından kameraya doğru konuştu. “Ev kızı gitti, tamam mı?! Onun buna ihtiyacı yok!” *Bununla* Zara’nın kastettiği Emira’nın otururken arkasını yasladığı beyaz kırlentti, Zara umursamaz ellerle kırlente şöyle bir dokundu. “Bu hatun artık Yeşiller Partisi için çalışıyor! Parası da var!” Zara, “Demokrasi budur!” diye bağırıp, her hecede elini çırparak farklı açılardan kameranın dibine girdi. Catherine de Zara ile birlikte el çırpmaya başladığında, özellikle paniğe kapılmış olan Laney kameraya “Alix Chamberlain’in kitabı *İlgili Makama* 2017 Mayıs’ta satışta olacak. Seninleyiz Misty,” dedi. Kasıklarının altından delirmiş gibi bir kes işareti yaptı.

YİRMİ ALTI

Emira, “B, hemen buraya gel,” dedi ama Briar zaten hemen arkasında bitmişti. Emira, Briar’ın elini tutarken, Zara’nın sesi de Chamberlainlerin evinin birinci katından yankılanmaya başlamıştı ve bir anlığına Emira, *Seni alıp şu kapıdan çıkıversem ne olur? Ne kadar uzağa kaçabiliriz? Shaunie’nin dairesine mi? Belki de Pittsburgh’e,* diye düşündü. Bunun yerine Emira Briar’ı kaldırıp konuk banyosundaki tuvaletin üzerine oturttu ve arkasından kapıyı kapattı. Kendisi de yere çömeldi ve ellerini Briar’ın dizlerine koydu ama avuçlarının ve serçe parmaklarının titrediğini fark edince, ellerini tuvaletin kenarına koydu.

“Hey. Bak bakalım bana.” Tuvaletin üzerinde oturmuş Briar bacaklarını öylesine hızla savurdu ki ayakkabılarının ucu neredeyse Emira’nın göğsüne değiyordu. Briar tek eliyle yüzüne düşen kalın bir tutam sarı saçı çekti. Emira, Briar Chamberlain’e verdiği tokaların her zaman sayılı olduğunu hatırlayınca, bedeninin çöktüğünü hissetti. Briar kafasını kaldırdı ve Emira’nın kolyesini gösterdi. “Ben bunu istiyorum,” dedi. Emira, *Kahretsin, sonuna geldik işte,* diye düşündü.

Emira, “Hey,” diye fısıldadı. “En sevdiklerimi alamazsın demiştim ya?”

Briar kafasını salladı. Bu yargıya o da katılmıştı ve bir parmağını salladı, “Hayır, hayır, bu iyi bir şey değil.”

Dışarda, Zara’nın “Kimin caddeleri?!” diye bağırıldığı duyuldu. Üç kere elini çırpı. “Bizim caddelerimiz!” Yeniden elini çırpı.

“Tamam ama bak ne diyeceğim?” Emira gülümsedi. “Benim en sevdiğim sensin. Başka kimse değil. Sadece sen.”

“Tamam, Mira?” Briar’ın kaşları aniden sanki söyleyecek çok önemli bir şeyi varmış gibi kalktı. “Belki de?” Yeniden Emira’nın kolyesini gösterdi. “Belki de bu biraz benim olur.”

Emira, Briar’ın nasıl vedalaşacağını muhtemelen hiç bilmediğini fark etti çünkü bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştı. Ama Briar onunla vedalaşsın ya da vedalaşmasın, Emira olmadan da var olabilecek bir birey olmak üzereydi. Okulda tanıştığı kızlarla pijama partilerine gidecekti ve her zaman nasıl yazıldığını unuttuğu belli sözcükler olacaktı. Zaman zaman “Harbi mi?” ya da “Ha ha bu çok komik,” gibi şeyler söyleyen biri olacaktı ve bir arkadaşına bu kendi suyu mu, yoksa onun suyu mu diye soracaktı. Briar okul yıllıklarına yazılar yazarak, hüznü gözyaşları akıtıp e-postalar atarak ya da telefonda konuşarak vedalaşacaktı insanlarla. Ama asla Emira’yla vedalaşamayacaktı, bu da Emira sanki ondan asla tamamen kurtulamayacak gibi hissetmesine neden oluyordu. Hayatının geri kalanı boyunca ve saatine sıfır dolara, Emira her zaman Briar’ın bakıcısı olacaktı.

Dışardan ayak sesleri geldi. Zara, “We Shall Overcome”ın hızlandırılmış bir yorumunu sahnelemeye başlamıştı ve her bir nakaratı minik bir çılgılla sonlandırıyordu. Emira, Tamra’nın “Kızım, in oradan!” dediğini duydu ve Zara da “Ben karşı koymuyorum!” diye bağırды. Catherine ağlamaya başlamıştı, Laney de herkesten sakın olmasını istiyordu. Bayan Chamberlain, “Briar nerede?” diye sordu.

Emira kafasını Briar’ın kafasının yanına koydu. Yanağınan öptü ve kızın kokusunu içine çekti: bebek sabunu, çilek ve kurumuş yoğurdun mayhoş tatlı kokusu geldi burnuna. Topuklarının üzerine oturdu. Yirmili yaşlarının en acıklı hareketi bu olsun diye umarak Briar’ın boynunu gıdıkladı ve “Sonra görüşürüz, tamam mı?” dedi. Briar dudaklarını büzüp gülümsedi ve çenesini Emira’nın parmaklarına yaklaştırdı. Omuzlarını

sanki çok hoş ve cevabı olmayan bir soruya bilmeyorum der gibi yukarıya kaldırdı.

Dışardan aceleci adımlar duyuldu ve sonra da banyonun kapısı hızla açıldı. Zara nefes nefeseydi. Elleri dizlerinde eğildi ve dramatik nefes alıp verişler arasında “Hadi... delirdiler hadi...” dedi.

Emira, “Hemen bir Uber çağır,” diye talimat verdi. Briar’ın küçük başını öptü, onu yere indirdi ve kendi kendine evden çıkması gerektiğini söyledi. Çıkmak için arkasını döndüğünde, Zara’nın yerinde Bayan Chamberlain’in olduğunu gördü.

Bayan Chamberlain’in boynu, çilli derisinin üzerinden pençe pençe kızarmıştı. Çenesi tuhaf bir şekilde öne çıkmıştı ve sadece alt dişleri görünüyordu. Sanki Emira saatlerce geç kalmış ve bir özür dilemesi gerekiyormuş gibi Emira’ya baktı. “Tamra?” diye seslendi. Catherine’in düzensiz ağlamaları yaklaşıırken, Tamra’nın çoraplarının karoların üzerinde çıkardığı ses duyuldu. Yeterli destek kuvvet gelince, Bayan Chamberlain’in gözleri yeniden Emira’ya kilitlendi. Diyaframının derinlerinden bir yerden “Emira? Hemen kızımdan uzaklaş,” dedi.

Emira yüzüne etkilenmiş bir ifadenin yerleşmesine izin verdi. İşte Bayan Chamberlain bunu gerçekten tam da böyle sonlandırmak istiyordu, her zaman sıkı sıkı göğsünde tuttuğu rakipsiz anne kartını kullanarak. Bu, Bayan Chamberlain’in, kızının nerede olduğu söz konusu olduğunda, şimdiye kadar gösterdiği en hassas tepkiydi. Ve şu anda, Emira’nın düşüncesine göre, Briar olabileceği en güvenli yerdeydi. Emira, *Gerçekten ama gerçekten iyi olduğum tek bir şey var*, diye düşündü, *bu da kızınla ilgilenmek*. Ama yine de Emira bir an güldü ve “Tamam,” dedi.

Emira, onun yanından yürüyüp geçti ve Tamra sanki Emira son rehinesini de az önce bırakmış gibi Briar’ın üzerine atladı. Sağında, Zara ön kapıyı ayağı ile açık tutuyordu. Bayan Chamberlain ise konuk banyosunun önündeki yerinden ayrılmıyordu ve bulunduğu yerden küstah ve şirret bir tarzda Emira’nın adını seslendi. “Bakar mısın, Emira?” Her iki eli de giriş holünün kapısında, Emira duvardaki kancalara baktı ve “Sırt çantam

nerede?” dedi. Elinde telefonuyla Zara, Emira’nın arkasında uzanan merdivenlere baktı. Yüzünü buruşturdu ve “A-o” dedi.

“*Emira!*”

Emira dönünce Bayan Chamberlain’in ellerini hemen burnunun dibinde buldu, parmakları iyice açılmıştı. Emira derin bir nefes aldı ve onun yanından geçip merdivenlere yöneldi. Kendisinin farkında olmadan çömelmiş olduğunu fark etti, sanki bu şekilde ilerlemek onu daha görünmez kılacakmış ya da sanki televizyonda maç izleyen bir grup insanın önünde yürüyormuş gibi. Emira, Bayan Chamberlain onun arkasından merdivenlerden çıkmaya başlarken, Tamra’nın kanepede Briar’ın başını okşadığını gördü. Bayan Chamberlain, “Emira, dur,” dedi. Emira hızlandı. Briar’ın “Mira neyeye gidiyoy?” dediğini duydu.

Yukarıdaki banyoda, yerde çantasını görene kadar durmadı. Çantasını sapından yakaladı ve bunu sağ omzuna atarken, ayağa kalktı ama Bayan Chamberlain bu fırsatı değerlendirmiş banyonun kapısının önüne kadar gelmişti. Bayan Chamberlain, tüm saçı yüzünün önüne gelmiş ve göğsü çok daha fazla kızarmış bir halde, gözlerini kapattı ve “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi.

Bayan Chamberlain konuşmaya devam ederken, Emira tek kelime etmedi. “Emira, bu gerçek olamaz,” dedi. “Az önce ne yaptığının farkında mısın? Beni ve tüm işimi küçük düşürdün.”

“Hımmm...” Emira, bir yandan sakın kalmaya çalışıp bir yandan da tek istediğinin sadece buradan çekip gitmek olduğunu anlatabilmek için çabalarken, çok yakında bambaşka bir beyaz sayfa açacağına inanamıyordu. Emira omzundaki sırt çantasını daha yukarıya çekti. “Sadece eşyalarımı alıyorum,” dedi.

“Aman Tanrım, Emira!” Bayan Chamberlain’in elleri yeniden göğsündeydi ve sanki birini boğazlıyormuş gibi ellerini önünde tutuyordu. “Bunun senin için iyi görüneceğini mi düşünüyorsun? Bana bunu yapabilmek için gidip Yeşiller Partisi’ni mi buldun *hakikaten?*”

Emira kafası karışmış halde gözlerini kıstı. “Hımmm... hayır?”

“Ha, öyle mi? Yani ben sana Clinton’un kampanyası için çalıştığımı söyledim ve sen de aniden işten ayrılıp *Yeşiller Partisi* için çalışmayı istedin, öyle mi?”

“Hayır...”

“Hayır mı?!”

Emira sesini yükselterek “Hayır,” dedi. “Sizin için çalıştığım süreden daha uzun bir süredir ben onlar için çalışıyorum zaten.”

Emira’nın gerçek hayatta daha önce hiç görmediği olabilecek en abartılı tepkiyle Bayan Chamberlain’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve “Ne?” dedi.

Bayan Chamberlain’in en çok ilgilendiği şeyler Emira’nın kiminle çıktığı ya da en sevdiği kokteylin hangisi olduğu ya da bir cuma gecesi planının ne olduğuydu. Emira bu durumu hatırlatmayı düşündü. Ama Emira’nın bırakın sevmeyi, âdeta taptığı üç yaşındaki bir çocuğun yanında bir şeyleri açıklamaya çalışarak bir olay daha çıkarmanın ne anlamı vardı ki? Böylece bunun yerine Emira, “Sadece gitmek istiyorum,” dedi. Bayan Chamberlain’in burnunun dibinden geçerken sıkıldığı dişlerinin arasından nefes aldı ve merdivenin tırabzanına uzandı.

“Emira, sen ciddi misin?” Bayan Chamberlain arkasından geldi. Emira korkuluğa tutunarak koşar adım aşağıya inerken, kendi kendine *sakın tökezleme* dedi. Alt katta, Laney, tek eli duvarda ve diğeri de göğsünde, giriş holünde duruyordu. Emira birinci kata varınca, Bayan Chamberlain bağırdı, “Bu kapıdan bu şekilde çıkıp gitmeye kalkışma sakın!” Holün girişinde dikilen Emira arkasını döndü.

“Bunların hepsi *senin* içindi!” Bayan Chamberlain ağlıyordu. “Adını temize çıkarmana yardım etmek istedik ve sen bu şekilde arkayı dönüp, gidiyor musun? Kelley her ne söylediye, ben... Emira. Yaptığımız her şey *senin* içindi. *Her şey*,” dedi. Ona diktiği bakışları ise *Benim ne yaptığımı bildiğini biliyorum ve hiç de umursamıyorum*, der gibiydi. “Şu anda bunu anlayamayacak kadar genç olabilirsin ama her zaman canı gönülden *senin* çıkarlarını gözettilik biz. Emira, biz, biz seni seviyoruz.” Bayan Chamberlain bunları söylerken, sanki Emira’yı sevmek

ailesinin diğer çıkarları ile çakışıyormuş gibi teslimiyetle ellerini iki yana açmıştı. “Ben hiç...” Kafasını salladı. “Ben ne diyeceğimi hiç bilemiyorum.”

Emira girişte asılı avizeye kafasını kaldırıp baktı. O anda Bayan Chamberlain’in onun e-postasına girip ona ait özel bir videoyu yayınlamış olması, onun ya da Bayan Chamberlain’in sorunlarının en önemsizi gibi göründü gözüne. Emira, eğer Bayan Chamberlain’in kötü muameleye maruz kaldığı bir videosu olsaydı, o birinin bunu kendi adına yayınlamasını isteyeceğini anladı. Bayan Chamberlain’in yaptığı şeyin aslında Emira’nın iyiliği için olmadığına ikna etmenin hiçbir yolu yoktu; ama bu Emira’nın Bayan Chamberlain’in birileri için bir şey yapmasını istemek için son şansıydı. Emira arkasına uzandı ve çantasının diğer sapını da sol kolundan geçirdi. “Şimdiiii... muhtemelen şu anda bunun hiçbir önemi yok, o sadece üç yaşında,” dedi. “Ama arada bir de olsa Briar’ı seviyormuş gibi davranmanız gerekiyor. O bunu... gerçekten anlayana kadar.”

Bayan Chamberlain göğüs kemiğine bir elini koydu. Boynu kıvrılırken köprücük kemiği tehlikeli bir şekilde açığa çıktı; vücudu tuhaf bir eğim kazanarak gerildi. Gözünü dikip Emira’ya baktı ve “Pardon, anlayamadım?” dedi.

Emira, “Anne falan olmadığımı biliyorum,” dedi, “ama Briar’a bir an önce onun değişmesini bekliyormuş gibi bakmayı bırakmalısınız, çünkü, hımmm... Çünkü bu değişmeyecek, anlıyor musunuz? Siz onun annesisiniz.”

Odadaki herkes konuşmayı kesmişti.

Eğer birisi Emira’ya işinde kötü olduğunu söyleyecek olsaydı, muhtemelen her zaman yaptığını yapar, bir an güler ve *Pekâlâ* derdi. Klavyeyi çok iyi kullandığını biliyordu, iyi bir bebek bakıcısıydı ve biri öyle bir şey dese muhtemelen bu yaptığını ek bir uğraş olarak değil de bir iş olarak gördüğü için ona gizliden gizliye minnet duyardı. Ama Bayan Chamberlain boş boş ve utanmış gibi bakmaya başlamıştı, sanki gecenin bir yarısı buzdolabının önünde elinde kaşık, yüzünde çikolata sosu dikilirken yakalanmıştı. Dudaklarını birbirine bastırdı

ve Emira, *Gerçekten de ağlayacak mı şimdi*, diye düşündü. Bir an için Emira söylediğinin o kadar da kötü olmadığına, sadece gerekli ve yapıcı bir eleştiri olduğuna kendini inandırmayı denedi. Ama sonra arkasından Zara'nın havayı yutan sesi geldi. Zara bu nefes alışı sessiz bir "Ups. İşte bu," diyerek sonlandırdı.

Ön kapının dışında ve veranda merdivenlerinin dibinde, bir araba hafifçe korna çaldı.

"Affedersin... bu biraz tuhaf oldu." Emira nefesini verdi. Yana iki adım attı ve Chamberlainlerin evinden son bir kez çıkmak üzere en sonunda arkasını döndü. Ön verandaya kadar tüm yolu bir hamlede yürüdü ama sonra arkasını döndü. Girişe doğru eğildi ve "Kusura bakma, Laney," dedi. Gümüş rengi bir Ford Focus'un yolcu koltuğuna doğru Zara'yı takip etti. Zara kapıyı açtı ve "Sen Darryl misin?" dedi.

Adam evet anlamında başını salladı ve kızlar arka koltuğa geçtiler.

YİRMİ YEDİ

Alex Murphy, William Massey Lisesi'nde dördüncü sınıf temsilcisi olan iki kişiden biriydi. Bu, her iki toplantıdan birinde duyuruları onun yapması ve cuma günleri bir Öğrenci Konseyi tişörtü giymesi anlamına geliyordu. Ama mezuniyet günü geldiğinde, Alex bu makamdan bir kazancı olmuş gibi hissetmiyordu. Lise hayatı daha ziyade kötü bir rüya gibi geliyordu. Robbie Cormier'in voleybol bursuyla George Mason Üniversitesi'ne gidememesinin nedeni olmasının ardından Alex, son yılının son günlerini arkasına yapıştırılmış ve ders kitaplarına iliştilmiş *Sağ ol İspiyoncu* ya da *Zengin Piç* yazan notları bularak geçirmişti.

Öğrenci konseyinin sorumluluklarından biri de mezuniyet sonrası etrafı temizlemektir. Alex öğrenci konseyi danışmanına kendisine başka bir görev vermesi, grubun geri kalanı flamları söküp birbirlerine lisenin bittiğine inanmadıklarını söylerken onun varlığına ihtiyaç duyulmaması için yalvarmıştı. Danışmanı muhtemelen neler olduğunu biliyordu –herkes biliyordu zaten– ve böylece Alex'e daha kolay, alternatif bir iş olarak, son sınıfların dolaplarını temizleme görevini vermişti. Alex, mezuniyetten bir gün sonra, elinde lekeli bir bez ve bir şişe yüzey temizleyici ile, soyadı Z ile başlayanlardan başlayıp A'ya doğru temizlemeye girişmişti. Üstteki dolapları ayakta durup temizlemek o kadar da zor değildi. Aşağıda kalanlar için beton zeminde çömelmek ise dizlerini acıtmaya başlamıştı.

Johnson dolaplarına geldiğinde, kat görevlilerinin birinden temiz bir havlu istedi. Garcialara geldiğinde, koca bir çöp tenekesini geride bırakılmış spiralli defterler, bir iki çorap, miknatıslı aynalar ve şeker kâğıtları ile doldurmuştu. Alex en azından bir düzine kadar da bileklerinde yapma çiçeklerle iki elleri bellerinde mezuniyet balosuna katılan kızların olduğu ya da futbol takımının ve yemekhane görevlilerinin yer aldığı cep boyu grup fotoğrafı attı. Kelley Copeland'ın dolabına yaklaştıkça, Alex gitgide sanki biri onu izliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Her adımında, sanki aslında bir sohbe kulak misafiri olmaya çalışırken bir dergi okuyormuş gibi hareketlerinin daha yapmacık olmaya başladığını hissediyordu.

Alex pat diye Kelley'nin dolabını açtı. Öylesine boş ve zavallı görünüyordu ki. Bu, içine mektupları attığı dolaptı ve Kelley de bu an için dolabını kirli bırakacak nezaket bile yoktu. Ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama dolabın temizlenmeye ihtiyacının olmaması bile aslında kinayeli olan bir iltifat gibiydi. Yine de Alex, sanki üzerinde liseye ait ince bir kir ve toz tabakası varmış gibi dolabı temizledi. Alex hemen onun altındaki dolabı temizlemeye başlarken Kelley'nin dolabı da gıcırıyla tamamen açıldı.

Alex tepeden başlamıştı ve aşağıya doğru temizlemeyi planlamıştı ama bezin üst köşede bir şeye takıldığını hissetti ve sesini duydu. Bu dolapla üstteki Kelley'nin dolabı arasında sıkışmış üçgen şeklinde kâğıt gibi bir şey vardı. Tırnağıyla bezi tutmaya devam ederek, dizleri üzerinde duran Alex, ileriye doğru uzandı ve parmağını dolabın tepesine götürdü, unutulmuş bir sandviç paketi ya da ölmüş bir şeyin sertleşmiş kanatları gibi iğrenç bir şey bulmayı bekliyordu. Bir süre sonra kimse görmesin diye buraya saklanmış, muhtemelen açık saçık bir dergi olduğunu düşündüğü şeye son bir hamle daha yapınca, Alex dizlerinin önüne yere düşen, katlanmış bir tomar kâğıdın üzerinde kendi el yazısını bir an şaşkınlıkla gördü. Kelley'nin dolabı ile bunun altındaki dolabın arasındaki dar boşlukta, yazdığı mektupların beş tanesi duruyordu. Hepsi de pis, buruşmuş ve sararmıştı ama daha kötüsü hâlâ açılmamışlardı

ve üzerinde kendi el yazısı ile *Gönderen A. M.* yazılıydı. Omzunun üzerinden arkaya döndü ve hâlâ neyse ki yalnız olduğunu fark etti, hızla açılmamış mektupları topladı ve bunları göğüsleri ve sütyeni arasına sıkıştırdı. Hızla alttaki dolabı da sildi ve hızla kapattı, işte tam o sırada paslı metalin üzerine kazınmış bir başka ismin baş harflerini gördü. Dolabın kapısının üst köşesinde Alex, R ve C harflerini okudu. Hemen Kelley'nin dolabının altında Robbie Cormier'in dolabı vardı.

Alex haftalarca Kelley'yi düşünmüş ve en çok da *Bunu bana nasıl yapabildi*, diye kafa yormuştu. Şimdi ortaya çıktığı üzere, aslında Kelley hiçbir şey yapmamıştı.

Ama artık bu ne fark ederdi ki? Zarar verilmişti bir kere. Ne olursa olsun öğrenciler tüm yaz boyunca ona isimler takmaya devam edecekti ve Robbie'den geri alınan üniversite kabulü ona geri verilmeyecekti. Bir an için Alex, mektuplar cildine zarar verecek pislik ya da mikrop taşıyor mudur diye endişelendi ve mektupları sütyeninin içinden çıkarmayı düşündü. Ama bir kez daha, omzunun üzerinden baktı ve kimsenin orada olmadığını gördü. Alex yalnızdı ve hâlâ sahip olduğu tek şey de aklına en yatan hikâyeye inanma özgürlüğüydü.

Kendini mahveden şeyin Kelley Copeland'dan ziyade bir dolabın defosu olduğunu bilmek, hiçbir şekilde bir rahatlama olamazdı. Kelley'nin, Alex'in yaşadığı bu sıkıntılı sürecin başlangıç noktası olduğuna inanmak, talihsiz bir boşluk dolayısıyla yanıldığının farkına varmaktan çok daha kolaydı. Diğerine inanmayı tercih etmek, yani göğsüne bastırılmış kahverengi mektuplar hiç yokmuş gibi davranmak, onu Kelley'ye daha yakın tutmaya devam edecekti; her ne kadar Kelley'ye yakın olmak demek, ona asla yapmadığı bir şey yüzünden kin gütmek anlamına gelse bile. Ve tüm yaz boyunca, Alex çatal bıçakları peçeteye sarıp berbat bahşişler alırken, bunu Kelley'ye kızgın olarak yapmak, onunla hiçbir ilişki kurmadan yapmaktan daha kolaydı.

Ve Alex New York'a gittiğinde, artık rol yapmak zorunda bile hissetmiyordu.

Aynen adının artık A-l-i-x diye söyleniyor olması gibi, onun son yılını mahveden çocuk da Kelley'di.

YİRMİ SEKİZ

Emira Tucker'ın bebek bakıcılığını tamamen bıraktığını söylemek pek adil olmazdı. Yeşiller Partisi binasının ön masasında çalıştı ama bu toplamda sadece beş hafta sürdü. Kaynak bulma toplantılarının birinde, Emira kocaman bir kahve karanfını yeniden doldururken, ufak bir oğlanı bir avuç dolusu balık krakeri pek de sağlam görünmeyen kâğıt bir tabağa koymaya çalışırken gördü. Emira çocuğa “Hey,” dedi. “Bunları bir bardağa koymaya ne dersin?” Bu çocuk ABD Nüfus Sayım Bürosu bölge müdürünün oğluydu, bir seksen boyundaki Paula Christi isimli kadın onları uzaktan izliyordu. Paula, Emira'yı kendi yönetici asistanı olarak işe aldı ve Emira yirmi altı yaşının büyük bir kısmını toplantı odalarında ve siyah makam araçlarında gidip gelerek geçirdi.

Emira, Paula'nın randevularını ayarlar, öğle yemeğini ısmarlar, paneller ve konuşmalarda sahne arkasında onu beklerdi. Ama aynı zamanda Paula ve diğer orta yaşlı yetişkinler onlar baş başa kaldıklarında ağlayıp küfrederlerken, onları teselli ederdi (onlara mendil uzatır, her şeyin yoluna gireceğini söylerdi). WNFT'de kendisi hakkında yapılan haber Emira'nın şimdiye kadar en çok para kazandığı bir işe geçmesini sağlamışken (saati on sekiz dolardı –ayrıca ücretsiz öğle yemeği de dâhildi), Emira daha sonraları Philadelphia yerel kanalında kendi hakkında yapılan bu dört dakikalık haberi “büyük bir olay” olarak görmüş olmasını komik bulmaya başlamıştı. Röportaj, *Zara Aynen, bu doğru!* dedikten sonra kesiliyordu. Ve

Yerel Haberlerde İşler Yolunda Gitmezse konulu birkaç YouTube derlemesinin dışında, Emira'nın yaşatlarından kimse bunu izlememişti. Hatta Shaunie ve Josefa bile; çünkü Emira, Zara'ya yemin ettirmişti.

Emira yirmi sekiz yaşına girmeden üç gün önce patronu ofisine çağırdı. Emira onun karşısına oturdu ve talimatlarını ya da öğle yemeği siparişini almak üzere, defterini açtı ama Paula ona defteri kaldırmamasını söyledi.

Paula “Neredeyse iki senedir buradasın, değil mi?” dedi. Emira kafasını salladıktan sonra da ekledi. “Buradan ayrılınca ne yapmayı planlıyorsun?”

Emira üç kez gözünü kırıştırdı ve gülümsedi. “Ayrılınca mı?” diye sordu. Emira'nın, Paula hakkında sevdiği bir şey varsa o da dobralığıydı ama bunun gibi anlarda Emira hem minnettar hem de korkmuş hissederdi, çünkü Paula her zaman ne söylüyorsa onu kastedirdi. Emira gözlerini kısıtı ve “Şu anda kovuluyor muyum?” diye sordu.

Paula “Tanrım, hayır. Ama Emira,” dedi, “Şimdiye kadar iki senenin ardından hâlâ benimle çalışmaya devam etmeyi isteyen bir asistanım hiç olmamıştı. Esasen, eğer daha uzun süre burada kalmayı planlıyorsan, bu benim bir şeyleri yanlış yaptığım anlamına gelir.”

Emira arkasına yaslandı ve güldü. “Pekâlâ, şey...” Paula'nın masasına ve ailesinin olduğu bir resme baktı. “Bunu söyledigime inanamıyorum... ama aslında gayet memnunum sanırım.”

Belki diğer kız arkadaşlarının standartlarına ulaşamamıştı (Shaunie nişanlanmıştı, Josefa Drexel'de ders vermeye başlamıştı, Zara iki odalı bir daire tutmuştu ve hem kendisinin hem de kız kardeşinin kirasını ödemeye yetecek kadar para kazanıyordu) ama Emira gerçekten hayatından memnundu. Zara'nın doğum günü için, tam beş günlüğüne Meksika'ya gidecekti. Yeni yılda aldığı yatağını her gün toplama kararına uyuyordu. Sık sık tırtıkladığı ama tüketecek kadar dadanmadığı bir tasarruf hesabı vardı. Kendi akşam yemeği rutinine iki yeni tarif daha eklemişti, bunların ikisi de elektrikli tencere yemekleriydi ama

olsun. Emira, Paula'yı ve oğlunu seviyordu. Patronu onun dışında herkese eşit derecede kabaydı ve Emira işe emeğinin karşılığı aldığını ve kullandığını hissederek gidiyordu.

Ama Paula, Emira'nın memnuniyetinden hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "İyi patronlar kendileri yapmak istemedikleri bir işte seni mutlu etmemelidir," dedi. "Seni mutsuz etmek benim işim olmalı ki sana mutluluk getirecek başka bir şey bulmak zorunda hisset kendini ve sonra ben de, senin anlaşmayı imzalamana yardım edeyim. Yani... senin bir sonraki yıl hedefin, düzgün bir şekilde işinden nefret etmeyi öğrenmek ve yapmaktan nefret etmediğin başka bir şey bulmak. Anladın mı?"

Emira, "Anladım," dedi ve masasına geri döndü. Paula emekli olana kadar onun asistanı olarak kalacaktı.

Shaunie'nin başlangıçta kazandığı yıllık 52 bin dolarlık maaşı kazanması, Emira'nın dört yılını daha alacaktı ama Emira çalışanıyla dostluk kurma fikriyle yoldan çıkamayacak kadar asistanının başarısıyla meşgul olan bir patrona sahip olmanın getirdiği, nadir bulunan bir iç huzurun tadını almıştı. O gün, Paula'nın ofisinden çıktıktan sonra, Emira doğruca masasına gitmiş ve bilgisayarındaki açık pencerelerden birine tıklamıştı. *Sepete At'a* tıklamış, dairesi için bir ikili koltuk alarak çıkış yapmıştı. Zara ve o, tüm hafta sonu koltuğun üzerinde tırnaklarını boyamış ve *America's Next Top Model*'in iki sezonunu bitirmişlerdi.

Kendisi hakkında yapılan haberin ardından Emira tam altı gün boyunca Kelley'den hiç haber almamıştı. Onun ve kendisinin çok farklı olduklarını, birlikteyken çok içki içtiklerini, zaten Fishtown'da yaşayan beyaz bir adam ile neden çıkmaya çalıştığını hiç bilmediğini kendi kendine tekrarlayıp durmuştu. Teknik olarak Kelley kazanmıştı. Emira herkesin gözleri önünde, onun ayrılık cümlesinden oluşan bir remiks ile Bayan Chamberlain'e gününü göstermişti. Emira'nın bunu kendi cümleleri ile yeniden söylemesine rağmen, Kelley onu aramayı bir kez daha denemeye karar verecek olursa Kelley'nin bunu bir giriş cümlesi

olarak kullanabileceğini düşünmüştü. Ama Kelley en sonunda, Emira işten ayrıldıktan tam bir hafta sonra onunla iletişime geçtiğinde, Emira'nın hiç de hoşlanmadığı, sözde onu cesaretlendiren ağdalı ve beylik cümlelerden oluşan bir mesaj atmıştı.

Emira. İnanmıyorum sana. Az önce haberlerde seni gördüm.

Bu sıralar aramızın iyi olmadığını biliyorum ama seninle çok gurur duyuyorum.

Senin bunu yapabileceğini her zaman biliyordum.

Hayatında hiç olmadığı kadar parasız olmasına ve hâlâ Briar Chamberlain'i kaybettiği için yas tutuyor olmasına rağmen, bu övgü dolu duygusallık Emira için anında son noktayı koymuştu: ilişkilerinin, Kelley'nin Bayan Chamberlain hakkında haklı olduğu gerçeğini atlatabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Yeniden bir ilişkiye başlamak bir şekilde Kelley'nin her konuda haklı olduğunu ve her zaman haklı olacağını tekrarlamak olacaktı, halbuki gerçekte onun da öğrenecek çok şeyi vardı. Emira bir daha ona mesaj atmadı. Adı da telefonunda *Açma* olarak kayıtlı kaldı.

Emira, Kelley'yi bir kere daha gördü ama adam onu görmedi. Yazın bir cumartesi sabahı, Emira yirmi sekiz yaşındayken, Shaunie ile Clyde Park'taki pazara gitmişlerdi. Shaunie içinde sahiplendirilecek kedi yavrularının olduğu bir kamyonet görünce kızlar ayrılmıştı ve Emira kokuları içine çekip arkadaşını arayarak tezgâhların arasında aylak aylak dolaşıyordu. Bir an için Emira, Shaunie'yi arkasından gördüğünü sandı. Ama anında bunun Shaunie olamayacağını fark etti, çünkü bu kişi Kelley Copeland'in elini tutuyordu. Soya mumları ve şişelenmiş balların olduğu bir tezgâhın yanında Kelley, yeni yapılmış siyah bukleleri olan açık tenli siyahi bir kadının yanında duruyordu. Kadın döndü ve Emira da onu baştan sona inceledi. Ayağında gladyatör sandaletleri, burnunda küçük altın bir *piercing* vardı. Koluna kök sebzeler ve aromatik yağlarla dolu bir sepet asılıydı.

Kelley'nin koluna dokunarak "Tatlım, bana iki saniye ver," dedi. "Haftaya burada shea yağımlı satmak için kaydolabilir miyim bir bakmam lazım. Şunu bir tutabilir misin?"

Emira, kız Kelley'nin eline bir smoothie tutuştururken onu izledi. Kelley bunu alırken sırttı ve "Tamam, efendim," dedi.

Olaylar başka türlü gelişseydi, Emira hemen Bayan Chamberlain'e mesaj atıp, ona Kelley ile karşılaştığını bildirirdi. şöyle yazardı, *Kimi gördüğüme inanmayacaksınız*, ve Bayan Chamberlain ona şöyle cevap verirdi, *Bana her şeyi anlat*. Çünkü Kelley ona dair söylediklerinde haklıydı tamam ama, Alix de ona dair söylediklerinde haklıydı. Eğer işler farklı gelişseydi Emira, Bayan Chamberlain'e yeni kanepesinin resmini atardı ve Bayan Chamberlain çok memnun olurdu. Bazen Emira, acaba Bayan Chamberlain'e ilk adıyla hitap etmeyi öğrenir miydim, kendisi biraz olsun huzur bulup yatışır mıydı diye düşünüyordu. Ama işler farklı gelişmemişti. Ve aynen Emira gibi Bayan Chamberlain de kendi seçimleri ve kararları olan, ayrıca haftada en az iki kez suşı ısmarlayacak parası olan, yetişkin bir bireydi. Emira seçim gecesinde de pek çok kez Bayan Chamberlain'i düşünmüştü ve kalbinde hem yıkıcı bir yenilgiyi kaldırabilecek hem de ilk doğan çocuğuna ayıracak kadar yer olması için dua etmişti.

Emira aynı yıl, Kelley'yi görmesinin ardından dört ay sonra, daha sonradan Shaunie'nin ilk düğünü olarak anılan düğün için nedime elbisesi seçmek üzere yürüyordu. Cadılar Bayramı'na daha üç gün vardı ama hafta sonuydu ve çocuklar kaldırımında kostümleri, maskeleri ve ellerinde şeker dolduracakları yastık kılıfları ve kovalarla yürüyorlardı. Rittenhouse Meydanı'nda bir karnaval vardı ve kaldırımın kenarındaki tuğladan yapılmış alçak duvar boyunca, minik eller tarafından tasarlandığı anlaşılan, mini balkabakları duruyordu. Simli boyalar ve tüyler ile kaplanmışlardı ve güneşin altında kurumaya bırakılmışlardı. Bir metrelik duvarın en sonunda beş yaşındaki Briar bir hamburger kostümü giymiş, ayak ucunda yükselmiş ve yeşile boyanmış bir bal kabağına erişmeye çalışıyordu.

Emira, "Hay sıçayım," diye fısıldadı ve yürümeye devam etmeye çalıştı.

"Anne? Anne, benimkini sen alır mısın?"

Bayan Chamberlain, “Bir saniye, Bri,” dedi. Kaldırımın diğer tarafında, pahalı bir bere, hâkî renkli bir trençkot ve arkalarında püskülleri olan bir çift bot giymiş olan Bayan Chamberlain, iki yaşındaki Catherine’in önünde çömelmişti. “Bu fermuar sıkışmış mı bakalım?” dedi. Catherine esnedi ve elindeki lolipodu yaladı.

Emira, Briar’ın parmak ucunda inip etrafına bakınmasını izledi. Arkasında iki siyahi bakıcı içlerinde uyuyan bebekler olan pusetleri sürüyorlardı. Emira Briar’ın doğrudan onlara gitmesini ve elini kaldırıp en yakındaki kadının bacağına dokunmasını izledi. “Bakar mısınız, güzel hanımefendi?” diye sordu. “Bana bal kabağıma uzanmamda yardım edebilir misiniz lütfen?”

Bu dadının çok hoşuna gitmişti, sanki yıllardır kimse ona *güzel hanımefendi* diye seslenmemiş gibiydi. “Elbette, hangisi senin?” dedi. Emira biraz daha hızlı yürüseydim keşke diye düşündü, böylece Briar ona da aynı şekilde seslenebilirdi ve Bayan Chamberlain olmadan onunla son bir kez daha konuşabilirdi. Ve sonra Briar parlak yeşil bir bal kabağını gösterip de “Buyda işte,” deyince, kalbinin daha da sıkıştığını hissetti.

Emira kafasını önüne eğdi. Dadıların, Briar’ın, Bayan Chamberlain’in ve Catherine’in yanından geçip giderken nefesini tuttu. Briar’ın kadına teşekkür ederim dediğini ve Bayan Chamberlain’in de gülüp kızı adına özür dilediğini duydu.

Emira, otuzlarının ortalarındayken Chamberlainlerin evinde geçirdiği günleri düşünüp, o günlerden kendisine kalanlara kafa yoracaktı. Bazı günler Briar’ın kendi kendine yetebilecek bir insan olmayı öğreneceğini düşünüp tatlı bir rahatlama hissedirdi. Bazı günler ise Briar olur da kendini bulmakta zorlarsa, muhtemelen bunu kendisi yerine yapacak birini tutuverir diye düşünürdü ve bu onun kalbini sıkıştırırdı.

TEŞEKKÜRLER

A ilem, Ron, Jayne ve Sirandon Reid, benim için her zaman bir güç ve cesaret kaynağı oldu. *Goosebumps* izlediğim günlerden üniversite yıllarıma kadar, hep kitaplarla ilgilenmeme ve odamın kapısını kapalı tutmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bu roman, yorulmak nedir bilmeyen temsilcim Claudia Ballard'ın keskin gözleri ve bitirme azmi sayesinde tamamlanabildi. Claudia, bu projeyi seninle birlikte tamamlamak büyük bir onur ve senin ekibinin bir parçası olmak da insana her an huzur veriyor. Her şey bir yana seninle tanıştığım çok mutluyum.

Editörüm Sally Kim *You're the one!* ve *It was you all along!* gibi klişe ama bir o kadar da doğru fikirler için bana ilham verdi. Sally, bu kitabın her bir satırında olan emeğin, teklifsiz nezaketin ve bir an bile sekmeyen, insanı yatıştıran hızlı e-postaların için sana çok teşekkür ederim.

WME ve Putnam; karakterler ve olay örgüsü üzerine durmadan fikir beyan eden ve benim için hayatı kolaylaştıran harika insanlarla dolu. Bu eşi benzeri olmayan ekibe, özellikle de Alexis Welby, Ashley McClay, Emily Mlynek, Brennin Cummings, Jordan Aaronson ve Nishtha Patel'e, sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Elena Hershey ve Ashley Hewlett lütfen beni asla bırakmayın. Anthony Ramondo ve Christopher Lin, bu romanın kapağını böylesine güzel tasarladığınız için size ne kadar teşekkür etsem az. Sylvie Rabineau, bu kitabı desteklediğin ve benim adıma böylesine başarıyla savunduğun için teşekkür

ederim. Gaby Mongelli ve Jessie Chasan-Taber, sizinle çalışmaya bayılıyorum ve ikinizin de harika olduğunu düşünüyorum.

Bu kitabın ilk bölümlerini Arkansas, Fayetteville’de Arsaga kahve dükkânında yazdım ve bundan daha güneşli, daha sessiz ve yargılayıcı gözlerden uzak bir yer daha düşünemezdim. Bu kitabı Iowa Yazarlar Atölyesi’nde, bir yazarın alabileceği en harika hediye sayesinde tamamladım: ilham dolu esnek bir zaman ve mekân. Truman Capote Foundation’a da karın ve bu sayfaların arasında yolumu bulmaya çalışırken yanımda oldukları için teşekkür ederim. Ve iki harika hocaya da Paul Harding ve Jess Walter’a, bana yol gösterdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Kafamın içinde sizin sesinizi duymak, atölyede değilken bile, beni nasıl da rahatlatmıştı bilemezsiniz.

Rachel Sherman’ın *Uneasy Street: Anxieties of Affluence* eseri de benim için inanılmaz bir ilham kaynağı oldu, sadece bu roman için değil, hayat yolunda nasıl yürüyeceğim konusunda da. Kendisine karmaşık bir insan tecrübesini yakalayıp, eserinde Amerikan sermayesinin getirdiği rahatsızlığına atıfta bulunarak, empati ile yol gösterdiği için teşekkürlerimi sunuyorum. Bu romanın başında adı geçtiği için de çok mutluyum.

Yazma eylemi kısmi zamanlı işlere girmenizi gerektirir çoğu zaman. Yaptığım işin beni aslında asıl ulaşmak istediğim şeye götürecek bir adım olduğunu gözetten patronlarım olduğu için ve saatlerin hızla geçmesini sağlayan tatlı iş arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım. Ingrid Fetell Lee, Ty Tashiro, Sarah Cisneros, Meg Brossman ve IDEO New York’takilere de teşekkür etmek istiyorum. Lindsey Peers’e de sahip olabileceğim en harika işte sahip olabileceğim en harika patron olduğu teşekkür ederim. Ben problem çözme öğrenirken bana olanak sağladığı için teşekkür ediyorum. Çocukları söz konusu olduğunda bana güvenen tüm diğer annelere de, özellikle de Lauren Flink, Jean Newcomb, Kalpana David, Mary Minard, Karen Bergreen ve Ali Curtis’e de teşekkürlerimi sunuyorum.

Sue ve Chuck Rosenberg de her zaman hevesli birer okuyucu, nefis birer e-posta yazarı oldular ve en önemlisi de çok anlayışlılardı.

Ted Thompson'un ilk elli sayfadaki notları da çok yerinde ve açık sözlüydü. En önemlisi de benim en baştan başlamamı sağlayacak kadar nazikti.

Deb West ve Jan Zenisek de her zaman işleri planlamam konusunda bana yardım ettiler ve küçücük anları bile kutlamaya isteklidirlerdi.

Iowa'daki hedefim, mezuniyetten sonra bile yanımda tutacağım okuyucular bulmaktı. Bunun sonucunda, sadece sandviç karşılığında oturma odamda saatlerce, arka planda geçen hikâyeye son rötuşları yapan Melissa Mogollon ve hikâyeyi satır satır okuyan ve bize yazmayı unutturacak MTV videoları indiren Isabel Henderson ile tanıştım. Ve mutfağında saatlerce kamp yapmama izin vermenin yanı sıra ("Kötü bir ev sahibi miyim? Biraz daha sodaya ne dersin?") Claire Lombardo, kendimi kötü hissettiğimde geri dönüp baktığım, ayrıntılı yorumları ile son okumaları yaptı. Bu geri bildirimler ve cana yakın dostluklar için çok minnettarım. Sen sadece benim gelme sebebim değil, çok daha fazlasısın. (Claire, sana beş dakika içinde mesaj atacagım.)

Bu roman ortaya çıktıysa bu biraz da harika arkadaşların desteği ve mizah duygusu ile ve bundan önceki pek de iyi olmayan yazılarla dolu yılları unutmaya dair aralarında yaptıkları sözsüz merhamet anlaşması sayesinde oldu. Benim inanmadığım anlarda bile yazdıklarına olan inançlarını kaybetmeyen dostlarıma da gösterdikleri dostluklarından dolayı fazlasıyla müteşekkirim. Mary Walters, Njoki Gitahi, Caleb Way, Karin Soukup, Loren Blackman, Darryl Gerlak, Holly Jones ve Alycia Davis'e çok teşekkürler.

Hillman Grad Network ve Sight Unseen Pictures'taki ekip-ler de her gün beni teşvik edip heyecanlandırdı. Bir öğretmen olarak sıcaklığı, bir yazar olarak çabukluğu ve başkaları için kapıyı sürekli açık tutarken ıslıl ıslıl parlama yeteneği için Lena

Waithe'ye çok teşekkürler. Rachel Jacobs'a, bir hikâyenin ötesini görme yeteneği, cömert ve sonsuz sabrı ve hiç mecbur olmamasına rağmen mesajlarıma ve e-postalarımı anında verdiği cevaplar için çok teşekkür ediyorum. Ayrıntılara verdiği önem, bu romanın ruhuna olan bağlılığı ve ünlem işaretini şimdiye kadar karşılaştığım en özgün yerlere uygun gördüğü için Rishi Rajani'ye de çok teşekkür ediyorum.

Christina DiGiacomo şimdiye kadar yazdığım her şeyi okumuştur ve tam zamanlı bir işim olduğunda da benim heyecanımı paylaşmıştır. Ta 2001 yılında dost olmaya karar verdiği-miz için çok mutluyum.

Ve son olarak da Nathan Rosenberg var, sana ailem diyebiliyor olmak benim için çok değerli. Şimdiye kadar yaptığım belki de en iyi şey o *Gönder* tuşuna basmak oldu.

**Goodreads okurlarınca yılın en iyi ilk romanı seçildi.
New York Times Çoksatanlar listesinin zirvelerinde
onlarca hafta yer aldı.**

2020 Booker ödülüne aday gösterildi.

Yılın Kitabı Seçkisinde

**Vox • Kirkus Reviews • Library Journal • BookPage
The Washington Post • Chicago Tribune • NPR • Vogue • Elle
Real Simple • InStyle • Good Housekeeping • Parade • Slate**

**Yeni zamanın en heyecan verici kalemlerinden
Kiley Reid'den çarpıcı ve şaşırtıcı bir ilk roman.**

Alix Chamberlain her istediğini elde eden bir kadın ve ilhamını özgüveninden alan markasıyla diğer kadınlara da aynısını vad ediyor.

Emira Tucker ise hâlâ dünyadaki yerini arıyor. Yaşıtları kariyer basamaklarını bir bir tırmanırken, onun elinde şimdilik yalnızca bebek bakıcılığı becerileri var.

Bir gece Alix, aniden işi çıkınca, Emira'dan yardım istiyor. Emira'nın Chamberlain'lerin oğluna bakması gerek. Bir de markete uğraması.

Lüks mağazanın güvenlik görevlisi, dışarıda geç bir saatte beyaz bir çocukla siyah bir kadını beraber görünce Emira'yı iki yaşındaki Briar'ı kaçırmakla suçluyor.

Neler oluyor derken kalabalık toplanıyor. Hararetli tartışmalar alevleniyor. O esnada birisi her şeyi filme alıyor.

Emira öfkeli, ömründe böylesine aşağılanmamıştı, yine de olayı büyütmemek en iyisi.

Alix ise kararlı. Mutlaka bir çözüm bulacak ve her şeyi yoluna koyacak.

Ne Eğlenceli Çağ empati ve sosyal konular üzerine yaptığı keskin yorumlarla karşılıklı ilişkilerin bulaşıcılığını, aileden olmanın ne anlama geldiğini, yetişkin olmanın karmaşık gerçekliğini en sert ve en matrak haliyle anlatıyor.

**"Yılın en kışkırtıcı romanı."
Entertainment Weekly**

**"Büyüleyici, özgün, eğlenceli."
Guardian**

"Hem çılgınca eğlenceli hem de nefes kesecek ölçüde bilgece! Reid ırk, sınıf ve ayrıcalık konularıyla ustaca ve güvenle yüzleşiyor.

İtiraf etmeliyim ki, şaşkıyım."

Taylor Jenkins Reid

